

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

סֵפֶר

רִזָּא דְּתִיקוֹנָא

בְּתֵרָאָה

סוּד הַתִּיקוֹן הָאֲזֻרוֹן

וְהוּא סוּד תִּיקוֹן

זִמְטָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן

וְסוּד מַלְזֻמַּת גּוֹג

וּמִגּוֹג וּשְׁנֵי הַמְשִׁיזִים

פֶּה בְּנֵי בֶרֶק – תַּמּוּז תשע"ח

אז בשבת מתן תורה תשע"ז - חלמתי שהגעתי לגן
שעשועים, והתגלשתי במגלשה, ונאמר לי: הספרים
שלך הם ספרי הגאולה, ובהם תלויה הגאולה, והם
יביא את הגאולה, תדפיס אותם ואז על ידי זה תבוא
הגאולה עד כאן.

וב"ה יצאו לאור ספר: בנתיבות נהרות
השמחה, תהילת חיים, ברכה שלמה, משכן
הקדושה, ברכת יצחק, שמע ישראל, איה
מקום כבודו, שים שלום, ליקוטי השיר
החדש, בגן השעשועים, בגן היסורים, ועוד
יש ספרים שעדיין בכתב יד.

מצוה לפרסם את הספר ולהפיץ לזכות את הרבים!

כתובת המחבר:

מיכאל יצחק שמריהו הראל

נחל נחשון 316

רמת בית שמש א'

0548520921

סוד מלחמת גוג ומגוג

הקדמה

משה רבינו אומר: כי ידעתי, אחרי מותי כ־השחת תשחיתון, וסרתם מן-הדרך, אשר ציויתי אתכם; וקראת אתכם הרעה, באחרית הימים - כי-תעשו את-הרע בעיני ה', להכעיסו במעשה ידיכם. (סוף פרשת וילך דברים לא כט) ה'רעה ב'אחרית הימים - ראשי תיבות עולה בגימטריא גוג. (בעל הטורים).

האם ידעו הרבנים שתהיה שואה, והאם הזהירו את העם שתהיה שואה?

בשנת תרע"ז- ע"ט (1917 - 1919) צפה הגאון הקדוש רבי יהודה לייב אשלג זיע"א בעל הסולם, את השואה הנוראה, והזהיר ליהודים ללמוד זוהר הקדוש לבטל הגזירה, אך לא נענו לתחנוניו. בשנת תרע"ט אמר שכבר שנגזרה גזירה, ונשאר לנו רק לעלות לארץ ישראל. בשנת תר"פ -א (1920- 21) יצאו גדולי ישראל בקריאה לעשות אלף סיומים של הזוהר הקדוש, במטרה לזרז את הגאולה, ולהביאה ברחמים. בשנת תש"ג כאשר קרב הצבא הנאצי לארץ ישראל, במטרה לכבוש אותה, כאמור החלק השני של מלחמת גוג ומגוג, אמר: שכשיצא הכרך הראשון של ספר הזוהר עם פירוש הסולם, ינחל הצורך מפלה, ואכן כך היה.

מסופר בשם מרן הרב שך זצ"ל שאמר: למה ניצלו עדות המזרח מהשואה, בגלל שהיו לומדים בכל

לכל עם ישראל היקר הצדיק והקדוש! הרבה מאתנו מדברים על גוג ומגוג הקרובה מאד, אבל כמה אנחנו באמת מוכנים לזה? ידוע שלכל דבר בעולם יש שורש רוחני, וגם לכל המלחמות בעולם, ושם הוא מלחמת היצר, וכמו שמובא בשם הצדיקים שעיקר מלחמת גוג ומגוג היא מלחמה רוחנית, וכמו שמובא בשם הצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א (וכן מובא באור יחזקאל לרבי יחזקאל לוויןשטיין זיע"א), שעיקר המלחמה תהיה על האמונה, וגם במגילת סתרים שלו אין הזכרה של גוג ומגוג או מלחמה, אבל זה לא אומר שלא תהיה מלחמה גשמית גם כן, מלחמה קשה ואכזרית שתגבה נפשות רבות, ח"ו.

אז מה עושים כדי להנצל? מתכוונים!

וב"ה פה אשתדל להסביר את המלחמה הגשמית והרוחנית של גוג ומגוג, המלחמה עם הסטרא אחרא והמדוות הרעות, וב"ה נכתב כבר ספר שלם על זה עם מקורות, ופה יש תמצות וקיצור של זה.

אז, מלחמת גוג ומגוג, היא מלחמה שתתרחש באחרית הימים, בה גוג, מלכה של מגוג ילחם יחד עם אומות העולם בבני ישראל על ארץ הקודש והעיר ירושלים, במלחמה זו יהרגו רבים מבני ישראל, אך לבסוף ה' יכניע את צבאו של גוג, ובכך יתגלה שמו בעולם.

שהמלחמה השלישית תערך 70 שנה
אחר מלחמת העולם השנייה.

חז"ל מגלים לנו שלפני מלחמת גוג
ומגוג, האומות ילחמו אלו באלו,
אדום ילחמו בישמעאל וכו' וזו תהיה
המלחמה השלישית שהיא הפתיח
לגוג ומגוג, ומי שישרוד יבוא עם
צבא 70 אומות להלחם על ה' ועל
משיחו, ולכבוש את ארץ ישראל
וירושלים.

כמה חיילים יהיו בגוג ומגוג? "קהל
גדול וחיל רב". בגמרא מתואר מערך
המלחמה בסדר גודל אדיר של חיל בן
שני מיליארד וחצי בני אדם, החשים
להלחם על ארץ ישראל (סנהדרין
צ"ה). חיל בגודל דומה מנה צבא
אשור של סנחריב שעלה להלחם על
ארץ ישראל. ראשי הגייסות לבדם
מנו 185 אלף מפקדים. הסיפור
המופלא שאירע באותו לילה מופיע
בתנ"ך שלוש פעמים בהרחבה
(במלכים ב' פרקים י"ח, י"ט, בישעיה
פרקים ל"ו, ל"ז ובדברי הימים ב' פרק
ל"ב). לדברי הגמרא, הוא עשוי לחזור
במלחמת גוג. תראו לעצמכם שני
מיליארד וחצי חיילים באים ומקיפים
את ארץ ישראל, ונכנסים ממש עד
ירושלים (כמובאר בנבואות, ראה
יחזקאל לח, זכריה יד), כל צבא 70
אומות יעלו למלחמה ירושלים
"ואספתי את כל הגויים לירושלים
למלחמה" (שם), הם יבואו גם עם
טילים, מטוסים, ספינות מלחמה,
טנקים, ופצצות אטום... כן! פצצות
אטום...

יש נבואה שחייבת להתקיים, והיא
ששני שלישי עולם יחרב בגאולה,
במלחמת עולם השלישית, כאשר

יום זוהר הקדוש בבית הכנסת. גם
לפני השואה, היו שאמרו אסור
להפחיד, לא יקרה כלום, אנחנו
בסדר, אבל באה השואה הנוראה
שגבתה את חייהם של מיליוני
יהודים. עכשיו ההיסטוריה חוזרת על
עצמה, בתקופה הקרובה, נהיה עדים
למלחמה קשה ונוראה, שכמוה לא
היתה ולא תהיה. וגם מרן הרב שך
זצ"ל אמר לפני מלחמת המפרץ
שהשואה היתה עונש על כל
העבירות, ואנחנו עומדים בפני שואה
נוספת אם ח"ו לא נעשה תשובה,
ומי שלא מאמין בזה הוא אפיקורס
וכופר בעיקר! עכ"ד.

שלא כמו הרבנים של עכשיו
שאומרים שלא יקרה כלום, רק משיח
צריך להגיע וזהו.

כולם יודעים שאנו נמצאים בתקופת
אחרית הימים, ובעולם מדברים על
מלחמת עולם השלישית. חז"ל
מספרים לנו על שנה שמלך המשיח
נגלה בו, כל אומת העולם מתגרות זו
בזו... מלך פרס (אירן) מתגרה במלך
ערבי וחוזר מלך פרס ומחריב את כל
העולם (ילקוט שמעוני) וזה כבר
מתחיל לקרות.

מהי בעצם מלחמת העולם השלישית?
למה צריך שתהיה מלחמה שלישית?
התשובה היא: בנבואות כתוב שתהיה
בגאולה, מלחמה הנקראת, מלחמת
גוג ומגוג, ובמדרש (תהילים) כתוב ש-
3 פעמים יעלו גוג ומגוג להלחם על
ישראל. וכן מרן החפץ חיים זיע"א
ניבא את מלחמת העולם הראשונה
והשנייה, ואמר שתהיה מלחמה
שלישית, שהקודמות יהיו משחק
ילדים לעומתה. ומקובל בשמו

נאמר בספר דניאל (יב,א): "וְהִיָּתָה עֵת צָרָה אֲשֶׁר לֹא נִהְיָתָה מִקִּיּוֹת גּוֹי עַד הָעֵת הַהִיא, וּבָעֵת הַהִיא יִמְלֹט עַמָּךְ כָּל הַנִּמְצָא כְּתוּב בְּסֵפֶר [הַצְדִּיקִים וִירָאִי ה', מצודת דוד]."

ואף הנביא יואל התנבא (יואל ג, ה): "וְהִיָּה כָל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם ה' יִמְלֹט [יִנְצַל], כִּי בָּהֶר צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַם תִּהְיֶה פְּלִיטָה כָּאֲשֶׁר אָמַר ה', וּבְשָׂרִידִים [בַּצְדִּיקִים] אֲשֶׁר ה' קָרָא, מִכָּאן מוֹבֵן שִׁיחִיו רַק שְׂרִידִים שִׁישָׁאוּ. וּמִבָּאֵר הַרד"ק: הִיָּה כָל אֲשֶׁר יִקְרָא: כִּי אֵז בְּמַלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג תִּהְיֶה צָרָה גְדוֹלָה לְיִשְׂרָאֵל זֶמֶן מוֹעֵט, כְּמוֹ שֶׁאִמַּר עַל אוֹתוֹ הַזֶּמֶן: חֲבִי כִמְעַט רֹגַע עַד יַעֲבֹר זַעַם, וְאֵז יִפְּלוּ רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל וְהַקְדוּשִׁים וִירָאִי הָאֵל בְּאַמַת יִמְלֹטוּ. כְּמוֹ שֶׁאִמַּר בְּנְבוּאָת יִשְׁעִיָּה: וְהִיָּה הַנִּשְׁאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֹאמַר לוֹ כָּל הַכְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַם.. וְכֵן אָמַר. כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם ה', וְהוּא שִׁיקְרָאוּהוּ בְּאַמַת, כְּמוֹ שֶׁאִמַּר: קְרֹב ה' לְכָל קוֹרְאֵיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאוּהוּ בְּאַמַת וְהֵם שְׂרִידִים אֲשֶׁר ה' קוֹרָא, כִּי הֵם יִקְרָאוּהוּ בְּאַמַת וְהוּא יִקְרָא אוֹתָם עַבְדֵי וְאוֹהֲבֵי, עַכ"ל.

ובזוהר (שמות דף ז) כתוב באותו הזמן (של ביאת המשיח) יחשך העולם 15 - יום, ורבים מישראל (שלא ראויים לגאולה) ימותו בימי חושך אלו, ח"ו.

מה שנאמר: "הוא יקרא בשמי" וכן "כל אשר יקרא בשם ה' ימלט",

נאמר בספר זכריה (יג,ח-ט): "וְהִיָּה בְּכָל הָאָרֶץ נֶאֱמַר ה', פִּי שְׁנִים בָּהּ יִפְתָּחוּ וְיִגָּעוּ [שְׁנֵי חֻלְקִים מֵהַאֲנוּשׁוֹת יָמוּתוּ], וְהַשְּׁלִשִׁית יִתָּר בָּהּ [וְהַחֻלְק הַשְּׁלִישִׁי יִשָּׂאֵר]. וְהִבָּאתִי אֶת הַשְּׁלִשִׁית בָּאֵשׁ, וְצִרְפְּתִים כְּצֹרֶף אֶת הַכֶּסֶף וּבְחִנְתִּים כְּבַחֵן אֶת הַזָּהָב, הַבִּיאוּר - אֲבִיָּא עֲלֵיהֶם צָרוֹת לְכָלוֹת מֵהֶם הַפּוֹשְׁעִים וְהַמּוֹרְדִּים - וְאֲשִׁאִיר רַק הַצְדִּיקִים הַגְּמוּרִים [רד"ק, מַלְבִּים] מִבָּאֵר הַרד"ק וְהַבָּאתִי וְגו' - אֵף אֶת הַשְּׁלִישִׁית אֲבִיָּא בָּאֵשׁ וְאֲצַרְפָּה לְהַסִּיר מֵהֶם הַסִּיג כְּמוֹ שֶׁמַּצְרִפִּין אֶת הַכֶּסֶף ר"ל אֲבִיָּא עֲלֵיהֶם צָרוֹת לְכָלוֹת מֵהֶם הַפּוֹשְׁעִים וְהַמּוֹרְדִּים.

מִבָּאֵר הַמַּלְבִּי"ם וְהַבָּאתִי - וְגַם אֶת הַשְּׁלִישִׁית שִׁיּוֹתָרוּ אֲבִיָּא בָּאֵשׁ - הַסִּסוּרִים לְצַרְפּוֹ מִן הַסִּיגִים, וְצִרְפְּתִים - לְהַסִּיר הַסִּיגִים, וּמוֹסִיף וּבַחֲנִתִּים - שֶׁאַחַר הַצִּירּוֹף יִבְחוּן אוֹתָם שְׁנִית אִם נִצְרָפוּ כְּרָאוּי, כְּמוֹ שְׁבוּחִים אֶת הַזָּהָב - שֶׁהוּא יוֹתֵן וְיוֹצֵר יוֹתֵר מִן הַכֶּסֶף עַד שִׁישָׁאֵר זֶה נֶקִי, ר"ל שֶׁלֹּא אֲשִׁאִיר רַק הַצְדִּיקִים הַגְּמוּרִים. "הוּא יִקְרָא בְּשֵׁמִי וְאֲנִי אֶעֱנֶה אֹתוֹ. [גַּם הַחֻלְק הַשְּׁלִישִׁי שִׁישָׁאֵר - יִבְדּוֹק ה' אֶת חוּזְק אֲמוּנָתָם, וְרַק אֵלּוֹ שִׁיעֲמָדוּ בְּנִיסִיוֹנוֹת יִישָׁאוּ] אֲמַרְתִּי עִמִּי הוּא, וְהוּא יֹאמַר ה' אֱלֹהֵי".

לְכַאוּרָה הַסּוֹף וְרוֹד מַלְבֵּב. נִכּוֹן, אֲבָל בֶּל נִשְׁכַּח אֶת הַמִּבּוּאֵר בַּפְּסוּקֵי הַנְּבִיאִים בְּאוֹפֶן מְפּוֹרֵשׁ, שֶׁרַק הַצְדִּיקִים הַשּׁוֹמְרִים תּוֹרָה וּמִצְוֹת יִזְכּוּ לְשִׁרּוֹד בְּמַלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג:

וכן נאמר: **"הַנּוֹתֵר בְּצִיּוֹן, וְהַנִּשְׁאָר בִּירוּשָׁלַיִם קָדוֹשׁ יֹאמַר לוֹ כָּל הַכְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַיִם"** כי בְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע אֵין מְנוּס לַחַיִּים, וְלֹא יִשְׁאָרוּ שָׁם רַק קְדוּשִׁים כְּמִלֻּאכִים.

קבלה מן הנביאים: **"מלחמה הנוראה שבעולם, שלא היתה כמותה, תהיה ממש לפני שערי ירושלים – לא ישארו רק קדושים!"**

וְאֵין זֶה פְּרוֹשׁ מִסְבָּרָא, רַק קִבְּלָה מִקִּבְּלַת אֲצֵלָם מִן הַנְּבִיאִים, שֶׁהַמִּלְחָמָה הַנּוֹרָאָה בְּיוֹתֵר שֶׁהִיְתָה בְּעוֹלָם תִּהְיֶה מִמֶּשׁ לִפְנֵי שְׁעָרֵי יְרוּשָׁלַיִם, בְּהַ יִתְקַבְּצוּ כָּל הָאֲמוֹת שֶׁבְּעוֹלָם אֶחָד מֵהֶן לֹא נִעְדָּר, בְּצַד אֶחָד כָּל הָאֲמוֹת הַמְּחֻזְקוֹת דָּת נִוְצָרִית, וּבְצַד אֶחָד כָּל הָאֲמוֹת שְׂאִינָן מְאֻמִּינוֹת בְּדַת זֶה, וּמִקִּבְּלַת שְׁמוֹת שְׂרֵי הַצָּבָא מִכָּל צֶד וְאֵיזוֹ אִמָּה הַנוֹצֶחֶת. וְעַל מִלְחָמָה זֹאת נִבְּאָ בְּלֻעַם בְּאוֹמְרוֹ **"אֹי מִי יִחְיֶה מִשּׁוּמוֹ אֵל"**, שִׁבּוּאוֹ הָאֲמוֹת שֶׁבִּשְׁמָם שָׁם אֵל, וּבְדֶרֶךְ הַטֶּבַע אֵין מְנוּס לַחַיִּים, וְלֹא יִשְׁאָרוּ שָׁם רַק קְדוּשִׁים כְּמִלֻּאכִים, וְעַל זֶה נֹאמַר (ישעיה ד', ג') **"הַנּוֹתֵר בְּצִיּוֹן וְהַנִּשְׁאָר בִּירוּשָׁלַיִם קָדוֹשׁ יֹאמַר לוֹ כָּל הַכְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַיִם"**, וְיִמִּי יַעֲרֹב לְנַפְשׁוֹ לְהִיּוֹת מִקְדוּשִׁים אֵלּוֹ שִׁישְׁאָרוּ בַּחַיִּים. (אבות על בנים" בהקדמה).

ועכשיו מה עלינו לעשות בכדי להנצל ולשרוד? לעשות תשובה שלמה וללמוד זוהר הקדוש! מִן הַחֲפֶץ חַיִּים זֶ"ל הִיָּה אוֹמֵר לַבְּחוּרִים לִלְמוֹד זוהר הקדוש, ולסיים הזוהר על הפרשה (ספר הצדיק רבי שלמה)

הכוונה בפשטות היא הצעקה והתפילה לה', אמנם הפירוש הפנימי הוא הלימוד בספר הזוהר הקדוש, שהוא שם ה', כידוע שהתורה כולה שמותיו של הקב"ה, ובמיוחד ספר הזוהר, וכן כתוב בהגהות הרמ"ז: **"כל הקרוא בספר הזוהר אפילו בקריאה בעלמא - הריהו כהוגה ומפרש את השם שיש בידו לעשות ניסים ונפלאות מעל הטבע ממש"**. וכן נאמר לרבי שמעון: **בשביל שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא החיבור שלך, ספר הזוהר, יצאו בו מהגלות ברחמים.**

בסוף דניאל מובא: וּבָעֵת הַהִיא יַעֲמֵד מִיכָאֵל הַשָּׂר הַגָּדוֹל הַעֹמֵד עַל-בְּנֵי עַמּוּד וְהִיְתָה עַת צָרָה אֲשֶׁר לֹא-נִהְיְתָה מִהִיּוֹת גּוֹי עַד הָעֵת הַהִיא, וּבָעֵת הַהִיא יִמְלֹט עַמּוּד כָּל-הַנִּמְצָא כְּתוּב בְּסֵפֶר...וְהַמִּשְׁפִּילִים יִזְהָרוּ כְּזֹהֵר הַרְקִיעַ וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם וָעֶד, (דניאל יב).

וכתב במצודת דוד—יעמוד מיכאל, לבקש רחמים על ישראל, העומד, הרגיל לעמוד תמיד ללמד סניגוריא על ישראל, והיתה, אז תהיה עת צרה על ישראל אשר לא נהיתה עליהם מעת היתה לגוי עד העת ההיא, כי הקרן הזעירה שהיא ממלכות ישמעאל יצר להם מאד כמו שכתוב (דניאל פרק ז' כה), וּלְקַדִּישֵׁי עֲלִיוֹנִין יִבְּלָא וְכו' (לעיל ו') וּבָעֵת הַהִיא, כֹּאשֶׁר יִצַּר לָהֶם מֵאֵד, יִמְלֹט עַמּוּד, וְרַק כָּל הַנִּמְצָא כְּתוּב בְּסֵפֶר יִמְלֹט, רָצָה לִּימֹר הֵם הַצְדִּיקִים וְיִרְאֵי ה' שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם, **"וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זִכְרוֹן לִפְנֵי לִירְאֵי ה'"** וגו' (מלאכי ג).

מכל אלו הצרות הגדולות שצריך להתקיים ולהינצל ממלחמת גוג ומגוג רק דבר קטן תעשה תשובה ותשמור על קדושה, תלמד דקה שתיים ושלוש זוהר דקות ביום כמו שפסק מרן ראש הישיבה הגרא"ל שטיינמן זיע"א ולהבחיל"ח מרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי שליטא זוהר הקדוש בכל יום, וכך תנצל בוודאי [כן הם הבטיחו – ומי שמאמין להם ועושים מה שאמרו הם ינצלו בוודאי] מכל אלו הצרות העתידיים לבוא, כמו שמשא רבנו מביטח בספר הזוהר נגאל ברחמים.

פרק א'

ועכשיו להסביר מה זה לא ישארו רק קדושים, קדוש זה מי ששומר על כשרות וקדושת האכילה, קדוש זה שומר הברית העיניים והמחשבה, קדוש זה צניעות וטהרה, קדוש זה שומר לשון בכל האיברים צריכים להיות קדושים, ולעשותם משכן לשכינה.

אומרים בתפלה – בקרב קדושים תתהלל, רק אם הקרבים – המעים – קדושים אז יכול להיות שרוי בו שכינה, "בקרוב קדוש" מי ששרוי קדוש בתוך מעיו.

קיצור סוד מלחמת גוג ומגוג – על פי הצדיקים

וספר רזא דתיקונא בתראה

דע, כי עיקר מלחמת גוג ומגוג ואדום וישמעאל וכו' - הוא בפנימיות האדם. כלומר בין היצר טוב- (בחינת משיח בן יוסף ומשיח בן דוד) שלו לבין היצר הרע (ארמילוס, גוג ומגוג, ד' מלכיות, אדום וישמעאל, סמאל

ואמר: "ספר הזוהר ישמור אתכם בחיים" (מפי תלמידו). והתלמיד הזקן הזה בארצות הברית תלמיד החפץ חיים במושב זקנים וביקש תשובה על שעשה חתונה ונתן בשר, ואחר כך נודע הסיפור במאנסי איך שאחד שקראו לו צדיק, והאכיל נבילות וטריפות וידוע הסיפור, והתלמיד של החפץ חיים לא נגע בבשר כל ימיו בארצות הברית בגלל שהחפץ חיים הזהיר מאוד וכתוב בספרו נדחי ישראל שאין כמעט בשר כשר בעולם בגלל השחיטה והניקור.

אבל עכשיו היה חתונה של נין ושילם החתונה ונודע הדבר וכולם הכשירו את הכלים, ואני נכשלתי לתת בשר טריפה לכל האורחים בהחתונה, ואני מבקש תשובה על זה! ובגלל החפץ חיים הזה בספרו נדחי ישראל ודבר בעתו, נלחם האדמו"ר מהאלמין שליט"א כל ימי חיו על הכשרות אחר שראה מה הולך בעולם, והדפיס לפני כחמישים שנה לערך 10 ספרים מהחפץ חיים עשרות אלפים על טהרת המשפחה ואהבת ישראל ונדחי ישראל, ועל גילוח הזקן ועוד.

הזוהר הקדוש נקרא תיבת נח (זוהר בהעלותך) שאליו נכנס לתפוס מחסה בימים הקשים שלפנינו, עליו נאמר: "כל הבן הילוד – היאורה תשליכהו" היאורה מלשון אור, אור בגימטריא רז, רזי התורה (תיקוני זוהר, תיקון כא). כן כן הכל מה שכתוב בספרים אין מצב שלא יתקיים – אבל אחר כל מה שכתוב בתורת משה רבנו מה שצריך להיות לפני ביאת המשיח, נתנו לנו אליהו הנביא, משה רבנו, ורבי שמעון בר יוחאי, והרמח"ל, והגר"א ע"ה עצה מה לעשות להינצל

כפשוטה, בגאולה העתידה והשלימה (ככל עניני הגאולה שתלויים "במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות") עכ"ל.

יסוד הענין וסוד הדבר הוא על דרך שאמרו ז"ל (ברכות לג.) כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בימיו, דהיינו שכל נפש מישראל יש בכחו לבנות המקדש בפנימיות עם מדת ימיו, הגם שבפועל הוא נמנע מהכלל, עם כל זאת ברוחניות יש מציאות בנין בית המקדש בכל נפשות ישראל בפרט, וממילא גם התיקונים מחבלו של משיח ומלחמות גוג ומגוג - ישנם גם כן ברוחניות בכל פרט נפש (רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א, פרי צדיק, שמיני אות ט). כלומר שמלחמת גוג ומגוג היא מלחמה תמידית שהיא מלחמת היצר, וכפי התגברות האדם במלחמת היצר, כן הוא הנצח לעתיד לבא במלחמת גוג ומגוג, האדם - עולם קטן, והשורש הרוחני לכל.

סוד מלחמת גוג ומגוג - ואיך להנצל

ידוע שהמלחמה האחרונה שתהיה בקרוב - תהיה בין אדום לישמעאל. (אברבנאל, מלבי"ם ועוד).

תיבות אדר"ם ישמעאל"ל הן גימטריא תק"ב [502] בש"ר הוא גם כן גימטריא תק"ב [502] (קב הישר) לא הם הבעיה! הבעיה היא צרת סיר הבשר. הבשר הטמא והטרף שנכנס לפה... ועל ידי זה מתגברים ח"ו אדום וישמעאל - והדרך להנצל מהם - להזהר בשמירת כשרות הבשר!!!

ונוקביה, הנחש, הערב רב, עמלק, ע' אומות) המלחמה היא נגד העבירות והתאוות והמידות הרעות שמייצגות האומות האלו וראשי האומות. כי בעצם המשיח הוא אדם הראשון. והאומות הם הנחש. ועכשיו המשיח צריך לרוצץ את מוחו של הנחש.

על ידי שיבחר בעץ החיים - תורה ובפרט חכמת הקבלה והזהר הקדוש (בקדושה וטהרה) ולא בעץ הדעת - מקור התאוות והחכמות החיצוניות, והכפירה. ואכל וחי לעולם! ויזהר מאד ממאכלות אסורות. שהוא חטא אכילת פרי עץ הדעת. ובזה יזכה לחיים באמת וטהרה. הגיע הזמן לעסוק בחכמה האלוקית האמיתית לכבוד הקב"ה ושכינתו!

כ"ק הרבי מליובאוויטש זיע"א (תורת מנחם) מבאר כי מלחמת גוג ומגוג בעבודת האדם - ענינה הוא המלחמה עם שבעת המדות הרעות, כפי שכל אחת מעשר (שבעים אומות), כלומר בכל הפרטים שבמידה רעה זו. (היינו במידות חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות). הרבי אף מדגיש, כי ענין זה הוא בכחו של כל אחד ואחד מישראל, ואדרבה, על ידי זה שכל אחד ישראל פועל ענין זה בעצמו - הנה "על ידי זה, פועל גם את נצחון המלחמה בכל שבעים האומות במלחמת גוג ומגוג כפשוטה". עוד מבאר הרבי, כי זהו הטעם שהודיעו לנו אודות מלחמת גוג ומגוג שתהיה עם כל האומות יחד ושאר פרטי עניני המלחמה כו' - כדי שנדע מהי העבודה המוטלת עלינו וע"י נצחון המלחמה בעבודה הרוחנית נפעל גם נצחון המלחמה

חלב – ישמעאל דם – אדם

אמר רבינו האר"י הקדוש זי"ע
בספר לקוטי תורה - פרשת ויקרא -
"כל חלב וכל דם לא תאכלו - ובחינת
יניקת ישמעאל מאברהם מזרוע ימין
דז"א מסיומו והוא בחינת חלב הטמא
דנוגה.

ויניקת עשו מיצחק זרוע שמאלי
דז"א בסיומו בחינת דם טמא בסוד
הוא אדם ומאכלו אדם ולבושו
אדם וכל ענינו דם לכן נאסר חלב
ודם אבל בהקרב לגבוה יוכלל נוגה
בקדושה ולא ינקו משם והבן. ע"כ
ומובא ענין זה גם בספר תקט"ו
תפילות לרמח"ל.

רואים מכאן שישמעאל הוא בחינת
חלב ואדם בחינת דם. והתגברותם
עלינו כשאיננו נזהרים באכילת חלב
ודם.

ועל כן להנצל מהם צריכים להיות
מאד זהירים שלא לאכול חלב ודם.

ולכן עדיף מאד לא לאכול כלל בשר
בהמה. (פלא יועץ ערך בשר, טרף,
שוחט)

ובשם הגאון הרידב"ז נאמר שלא
יהיה בהמה כשרה עד ביאת המשיח.
ואי אפשר להשיג בשר בהמה כשר
עד ביאת משיח צדקנו. (הרידב"ז כ"ק
האדמו"ר מקאשוי זצ"ל בספר מאורע
תשמ"ג).

הכתוב מגדיר ומדגיש את את גוג
ומגוג כאוכלי בשר טרף בפרק אחרון
של ישעיה טו כי-הנה ה' באש יבוא,
וכסופה מרכבותיו-להשיב בחמה אפו,
וגערתו בלהבי-אש. טז כי באש ה'

נשפט, ובחרבו את-כל-בשר, ורבו,
חללי ה'. (אדם וישמעאל) יז
המתקדשים והמיטהרים אל-הגנות,
אחר אחת בתוון, אוכלי בשר החזיר,
והשקץ והעכבר--יחדיו יסופו, נאום-
ה'. (אדם וישמעאל) יח ואנוכי,
מעשיהם ומחשבותיהם--באה, לקבץ
את-כל-הגויים והלשוונות; ובאו, וראו
את-כבודי. יט ושמתי בהם אות,
ושילחתי מהם פליטים אל-הגויים
תרשיש פול ולוד מושכי קשת--תובל
ויוון (גוג ומגוג) עיין רד"ק.

ורד"ק פירש- (עיי"ש ברד"ק שהביא
מקבילות כמה פעמים ממלחמת גוג
ומגוג שבנבואת יחזקאל).

השקץ והעכבר -אלו הפרסיים שהם
אוכלים השקץ והעכבר. יחדיו יספו -
במלחמת גוג ומגוג כי המלכיות אלה
הגוברות בעולם הזה, והיא מלכות
רביעית במראות דניאל ושתייהן
למלכות אחת לפי שלא שלטה אחת
לבדה בעולם, והמפרשים הפסוק על
ישראל אינו נכון, כי אינו עניין
הפרשה אלא על העתיד בימי גוג
ומגוג ואין עתה בישראל אוכלי בשר
החזיר ועובדי אשרה. עכ"ל

זה היה בזמן הרד"ק, בדורנו אני לא
יודע אם אפשר לומר זאת. (ולב יודע
מרת הנפש)

"אוכלי העכבר"- צריך ביאור על מי
נאמר, הנה באינדונזיה, תיילאנד,
בכמה מקומות באפריקה, נוהגים
לאכול עכברים ואף מאמינים שזה
נותן להם כח וויטמינים.

לעתיד לבא הקב"ה מוציא כרוז כל מי
שעסק בתורה יבא ויטול שכרו, ואף
הכותים אומרים תן לנו שכרנו, שאף

ואיסור, אז בכל העניינים יש להלחם עם היצר שיהיה על פי רצונו יתברך שמו לעד, ובמיוחד בענייני הרשות שעל זה יש את המלחמה, כמו אכילה ושתיה ודיבור ומשא ומתן וכו' שבהכל יש ניצוצות קדושה, שצריך להעלותן, **כי תצא למלחמה ראשי תיבות כתל**, ששם שורה השכינה וזה בכתל שהוא ראשי תיבות **כ**עפר **ל**כל **ת**היה, כי אין השכינה שורה אלא מתוך ענוה. וזה סופי תיבות **איה** כי תמיד צריך לדרוש ולבקש איה מקום כבודו, בכל מחשבה דיבור ומעשה, ולא לעשות לכבוד עצמו כלל וגאווה ח"ו כמו שאמר רבינו ז"ל שעיקר היהדות הוא תמימות ופשיטות ולראות בכל דבר אם יש בו כבוד ה' – יעשהו אם לאו - לא יעשהו, וזהו "ונתנו ה' אלקיך בידך ושבת שביר" את השבי ששבתה הסטרא אחרא שהוא ניצוצות הקדושה כידוע.

ובמיוחד בענייני אכילה ושתיה כי כידוע מהזהר הקדוש (פרשת עקב רעב). שאומר ששעת אכילה הוא שעת מלחמה, תצא הוא ראשי תיבות **ת**אווה **צ**ורך **צ**יוי **א**יסור, כי שלושת הכללים האלו כלולים במילת תצא.

הצער שיש לנפש בקבר ועל שום מה

ועוד **כי תצא בגימטריא בשר חי** עם הכולל, כי אמר רבי יצחק קשה רימה (התולעת בקבר) למת כמחט בבשר החי (ברכות יח:) הדקירה שהאדם ידקר והצער שירגיש מהתולעים בקבר הוא כמו הכאב והצער שיש לאדם חי ממחט, וזה לא קל ופשוט בכלל, כי כידוע יש אלפי תולעים ולחשב כל רגע שנדקרים ולהכפיל

אנו עשינו מצות, אמר הקב"ה כל מי שלא אכל בשר חזיר ושקצים ורמשים יבא ויטול שכרו, באותה שעה הן נוטלין איפופסין שלהן, שנאמר אוכלי בשר החזיר והשקץ והעכבר יחדו יסופו נאם ה'. (ילקוט שמעוני, ויקרא פרק יא, תקלו).

רואים משם שההקפדה על כשרות הוא לעיכובא אף אם עוסק בתורה ומקיים מצוות!

וכתב רבינו בחיי ז"ל: המתקדשים אלו **אדום** שרגילין לנענע אצבעותיהם, **והמטהרים** אלו **ישמעאליים** שדרכן לרחוץ ידיהן ורגליהם וכל גופן תמיד, ולא לבם שהוא העיקר. **אחר אחד בתוך** - ירמוז לשתי וערב של אדום, או ירמוז ליום אידם, אלו ביום ששי ואלו ביום א', ומניחים אותנו בתווך. **אוכלי בשר החזיר - אלו אדום, והשקץ והעכבר אלו ישמעאל** וכבר ידוע כי אף על פי שאנו מפוזרין ומשועבדים ברשותם, עיקר גלותנו לאדום... (כד הקמח גאולה א, עיין שם עוד ותראה פלאות).

בעז"ה זה מסתדר מצויין - כי ידוע שלפני גוג ומגוג תהיה מלחמה עצומה בין אדום(אמריקה אירופה וכו') וישמעאל (ידוע) - והנביא ישעיה מגלה מסקנה - **יחדו יסופו נאום ה'!**

המלחמה עם היצר הרע
"כי תצא למלחמה על אויבך", פירש רש"י ז"ל במלחמת הרשות הכתוב מדבר, ויש לפרש בס"ד, שהמלחמה כאן היא בדברי הרשות, כי הנה ידוע שיש ג' חלקים, יש מצוה היתרורשות

קדוש אני". על כן לא לשמוע לכל מיני פתויי יצר הרע, שהוא מוריד לשאול תחתיות. ושומע לי ישכון בטח ושאנן מפחד רעה. שהנה הנני רואה שעמוד הקודשה הוא מתיקוני העולם הזה השפל, ועל כן לא לשמוע לכל עמלק הרשע ימ"ש שמקרר מעבודה קדושה זו, אדרבה להוסיף כח ואומץ, ואלהי יהא בעזרי, ויושיעני מן כל תאוות וכיסופים של העולם הזה, נצח!

אמר הקב"ה: "ואנשי קודש תהיו לי ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לכלב תשליכון אותו" (שמות כב), וביאר רש"י ז"ל: "אם אתם קדושים ופרושים משיקוצי נבלות וטרפות, הרי אתם שלי, ואם לאו, אינכם שלי".

ורבי אליעזר פאפו זצ"ל (בפלא יועץ בג' מקומות, בערך בשר, טרף ושוחט עיין שם) הזהיר כי אכילת בשר היא סכנה עצומה, וטוב שלא לאכול בשר בהמה כלל, וכן כתב רבי אהרן ראטה זיע"א בספר שולחן הטהור, והרידב"ז זיע"א אמר שלא תהיה בהמה כשרה עד ביאת המשיח, וכן האדמו"ר מקאשוי זיע"א אמר שלא לאכול בשר בהמה עד ביאת המשיח!

וזה ידוע שבזמננו, השחיטה היא תעשייתית, והכל עניין של כסף, ומתירים פגימות ולא מטריפים את הבשר אחרי הפגימה, ועוד ועוד וכך יוצא שרוב הבשר בעולם הוא נבילות וטריפות! כמו שפסק מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א ואמר לא לאכול בשר רק משחיטה קטנה חבורה, ואם קנה מהשחיטה הרגילה צריך להגעיל את הכלים.

את זה באלפים, זה צער איום ונורא שהנפש ששוכנת בקבר מרגישה, וכל זה על שלא נזהר בכשרות וגם אכל בימות החול לתאבון ותאוה ולא לשום מצוה וקדושה ולשם שמים כמו שכתוב בספרים הקדושים. אבל יש עצה לזה לאכול שאריות משבת קודש, ולזהר בקדושת האכילה והכשרות.

ולכן טוב ללמוד בספר שולחן הטהור לרבי אהרן ראטה זיע"א לדעת מה זה בכלל קדושת אכילה, וכן לברך בכוונה אמיתית על כל דבר, שעל ידי זה ינצל מרימה ותולעה (ספרים הקדושים).

אשת ראשי תיבות אד' שפתי תפתח והיא "אשת חיל אשה יראת ה' היא תתהלל", שהיא התפלה, שעל ידי התפלה מבררין הניצוצות הקדושה ואשת בגימטריא שבת עם הכולל, שבשבת כל העולמות מתעלין, ואכילת ותענוג שבת כולו קודש כולו אלקות, אשת יפת תואר זה הנשמה הבת מלך.

יש שם הוי"ה בכל דבר, השם יתברך מהווה הכל, פועל הכל, הוא המציאות היחידה והאמיתית שקיימת, והוא נמצא בכל מקום. לפני האכילה: לקשר נשמתו לרבונו של עולם, ולבקש שאתקשר ויושפע אור לנשמתו על ידי זו האכילה. יתד שהכל תלוי בו - קדושת האכילה. באם האכילה בקדושה - אזי מסייע לשאר עבודת הקודש ואם ח"ו לאו - אזי מגשמו ומביאו לשאר תאוות גשמיות. וכל מה שהאדם מתקדש מלמטה - מקדשין אותו הרבה מלמעלה. והבן. "קדושים תהיו, כי

שחיטה פרטית וקטנה, וגם היא צריכה שתהיה מוסמכת וכשרה.

אם אנחנו רוצים להיות שייכים להקב"ה חייבים לשמור על הכשרות בדקדוק!

אז צריך להתפלל הרבה להשם יתברך שגניצל ממאכלות אסורות בתכלית, בשלמות, ועל ידי זה נזכה לכל טוב בעולם הזה ובבא!

רבינו הקדוש ז"ל אמר (ליקו"מ ח"א, לז) כשישראל שומרים עצמם מטרפה עלי ידי זה יש להם פרנסה.

כמה צריך להזהר בכשרות

וכתב במסילת ישרים (פרק יא) הנה הוא איסור המאכלות, בין בענין הטריפות עצמם, בין בענין תערובותיהן, בין בענין בשר בחלב או חלב ודם וענין בישולי גוים, וענין געולי גוים, יין נסכם וסתם יינם. כל אלה הנקיות בהם צריך דקדוק גדול וצריך חיזוק, כי יש תאות הלב המתאוה במאכלים הטובים וחסרון הכיס באיסורי התערובות וכיוצא בזה. ופרטיהם רבים ככל דיניהם הידועים והמבוארים בספרי הפוסקים. והמקיל בהם במקום שאמרו להחמיר, אינו אלא משחית לנפשו. וכך אמרו בספרא (שמיני יב, ג) לא תטמאו בהם ונטמאתם בהם (ויקרא יא, מג), אם מטמאים אתם בהם, סופכם לטמא בהם, והיינו, כי המאכלות האסורות מכניסים טומאה בלבו ובנפשו של אדם עד שקדושתו של המקום ברוך הוא מסתלקת ומתרחקת ממנו.

וכן מעורר כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א ועוד. **כאשר תשמעו בקו המידע 03-308-1718 שלוחה 02/03 או 077-261-9957, חייג עכשיו ותשרוד את -גוג ומגוג!**

בעבר כל עיר של 20-50 תושבים היה להם שוחט, היה לו מספיק זמן לבדוק הסכין ולהשחילו וכו', לבדוק את העוף [ורובם היו מכשירים את העוף לבד, והיום שוחט אחד שוחט כמו 1000 שוחטים ביחד ביום אחד, מה זה אומר לנו שאותו הבעל דבר שעובד על השוחט להתיר פגימות, לא צריך לעבוד קשה שרק בבן אדם אחד שוחט את כל העיר. הג' רגלים שהס"מ יושב עליהם, אחד מהם הוא השוחטים.

היום אין את המציאות לבדוק בכלל סכין, ואם כן בודק אין לו בין כך הרגשה, עד ששוחט אחד סיפר שעובד בבית שאן, ששם שוחטים 200.000 עופות ליום = 26 מיליון לשנה, ואף פעם לא הטריפו עוף אחד בגלל הסכין שהיה פגום! זאת אומרת שמחקו מהתורה כל ענין של פגימה, וכן כל ההתחרות של המחירים בין אחד לשני הוא שיהיה הכל כשר, זאת אומרת כל הטריפות מאכילים אותנו, שאם יעשה טריפות זה יעלה את המחיר, ורק השגחות שיש להם שם לוקחים הרבה כסף אבל לא מטריפים כי הכסף צריך להיכנס בתוך הכיס של הסוחרים והמכשירים, וכו' וכו' כאשר תשמעו בדרשות ותראו בחוברת "הגיע הזמן להתעורר".

אז צריך לזהר לא לאכול שום בשר בהמה כלל, ובשר עוף – לאכול רק

היקל אדם על עצמו לאכול ממנו אם ישאר לו בו איזה בית מיחוש, ואפילו חששא קטנה? ודאי שלא יקל. ואם יקל, לא יהיה נחשב אלא לשוטה גמור אף איסור המאכל כבר בארנו, שהוא ארס ממש ללב ולנפש. אם כן מי איפוא יהיה המיקל במקום חששא של איסור אם בעל שכל הוא. ועל דבר זה נאמר (משלי כג, ב) ושמת סכין בלועיך אם בעל נפש אתה. עכ"ל

עוד התעוררו נא בעניין אכילת בשר ועוף ממניי שחיטות המצויים בשוק, כי רובו ככולו ספק טרף, והנפש מטמטמת ומתבהמת באכילת בשר נבילות וטריפות, ומתדבקים באדם רוחות רשעים ר"ל, ודמו נעכר ומתגברת נפש הבהמית שבאדם להחטיאו בתאוות זנות, במחלוקות ושנאת חינם!

עכשיו אני רוצה לשאול עוד שאלה גדולה אם כל כך מפחדים מהסרטן של הסיגריה – אז על הברש בהמה, **משרד הבריאות בארצות הברית ובכל העולם כותבים 94% אחוז מחלת הסרטן בא מבשר בהמה**, אז למה אתם לא מפחדים מהסכנה הגדולה והנוראה של 94% אחוז שמתים מזה מאות אלפים בגלל הסרטן, ונשאלת השאלה למה גדולי ישראל לא מעוררים על זה ואיך נותנים הכשר על זה, **זה סכנה נוראה הכי בעולם, 94% מתים מזה!!!**

הלימוד זכות על גדולי ישראל שהם לא יודעים את המסמכים והמציאות על זה, הם בתוך המסכתות ולא יודעים. היה סיפור עם רבינו הגר"א זיע"א שמובא בספר לחם שערים שיצא בוויילנא, שבא מנקר ואמר שכל

המאכלות אסורות מטמאים ממש את האדם ומסתלקת ממנו הדעת והשכל ונשאר בהמיי וגס

והוא מה שאמרו בש"ס גם כן (יומא לט, א) ונטמאתם בם (ויקרא יא, מג), אל תיקרי ונטמאתם, אלא ונטמאתם, שהעבירה מטמטמת לבו של אדם, כי מסלקת ממנו הדיעה האמיתית ורוח השכל שהקדוש ברוך הוא נותן לחסידים, כמו שאמר הכתוב (משלי ב, ו) כי ה' יתן חכמה, והנה הוא נשאר בהמיי וחומרי משוקע בגסות העולם הזה. והמאכלות האסורות יתירות בזה על כל האיסורין, כיוון שהם נכנסים בגופו של האדם ממש ונעשים בשר מבשרו, וכדי להודיענו שלא הבהמות הטמאות או השקצים בלבד הם הטמאים אלא גם הטריפות שבמין הכשר עצמו הם בכלל טומאה,

אמר הכתוב (ויקרא יא, מז) להבדיל בין הטמא ובין הטהור, ובא הפירוש לרבותינו זכרונם לברכה (ספרא שמיני י, ז) אין צריך לומר בין חמור לפרה, למה נאמר בין הטמא ובין הטהור? בין טמאה לך ובין טהורה לך, בין נשחט רובו של קנה, לנשחט חציו. וכמה בין רובו לחציו? מלא השערה, עד כאן לשונם. ואמרו לשון זה בסיום מאמרם: וכמה בין רובו וכו', להראות כמה נפלא כח המצוה, שחוט השערה מבדיל בין טומאה לטהרה ממש.

אם היו מציעים לך ספק רעל, האם היית אוכל בלי חששות?

והנה מי שיש לו מוח בקדקדו, יחשוב איסורי המאכל כמאכלים הארסיים או כמאכל שנתערב בו איזה דבר ארסי. כי הנה אם דבר זה יארע,

קניבסקי שליט"א אמר לא לאכול בשר רק משחיטה קטנה חבורה, ואם קנה מהשחיטה הרגילה צריך להגעיל את הכלים.

בואו נראה כמה אנשים יתחילו לצעוק שזה סכנה והורג את היהודים, שיש 94% אחוז של סרטן שבא מהבהמה כי זה כרת, ואפילו על הסיגריה, כי על הסיגריה אומר ר' משה פיינשטיין שזה רק מיעוט שאינו מצוי ולא שייך על זה לפני עוור, אבל **על הבשר שכולנו יודעים שזה 94% סרטן אז מי שלא מגלה לרבים שאסור לאכול את זה מטעם חמירתא סכנתא מאיסורא, אז הוא מחוייב בתוכחה וערבות, כל ישראל ערבים זה לזה.**

איש ואשה מזרע ישראל כי ירצו להינקות מגאווה ופגם הנחש והברית, **יפרישו עצמם בהפרשה גמורה מאכילת בשר בהמה ועוף מכל סוג ומכל הכשר ושחיטה, ראו כי בשר השיקוצים של כל ההכשרים, רובו ככולו טרף, אסור באכילה, מטמא את נפש האוכל, ומביאו לפגמים נוראים.**

סוד מתגלה כי מחלת הסרטן הפוגעת באנשים ונשים יראי ה' ושומרי תורה ע"י גידולים קשים ונוראים, ח"ו תמשיך ותיפגע באנשים נשים אם לא יעשו תשובה, **ראו כי גידולים סרטניים באים מגידולים שמגדל האדם את עצמו בגאווה ובהנאת עצמו באכילת בשר ועוף, ולא תועיל תורה ומצווה לכפר עון ושורש גאווה, רק בתיקון פגם האכילה והלעיטה, בביעור הנגע הרע של אכילת בשרים ועופות.**

ווילנא אוכלים חלב כל השנים! והגר"א שאל אותו איך יכול להיות יש לנו 300 יהודים שיודעים כל הש"ס בבלי ירושלמי ושולחן ערוך בעל פה?

ענה לו המנקר המומחה: אם כך שיש לכם כאלה תלמידי חכמים? תן לי 10 תלמידי חכמים שיודעים ש"ס ואני אלמד אותם.

ונתן לו 10 ואחד היה אח של הגר"א, ואחרי כמה שבועות שישבו ביחד, הוציאו פסק שכל העיר אכלו חלב, והגר"א ניצל כי אכל רק פרוסת לחם וכוס מים כל החיים, ובגלל זה קראו לו הגאון החסיד, איפה החסידים של היום??? שלא מדברים שיש בעיה עם השחיטה בדיקה והניקור ועוד כמו שמרן הרב עובדיה יוסף זיע"א צעק שאוכלים טריפות וגם כן להבחל"ח הגאון הצדיק רב בני ברק הרב לאנדא שליט"א אמר בכנס שכל העולם אוכלים טריפות ככה זה הולך. ואני לא מדבר על הכשרות, זה לא העניין שלנו עכשיו, העניין שלנו הסכנה של מחלת הסרטן רח"ל, שהטוענים שהסיגריה הוא הגורם למחלת סרטן, אני מסכים איתם, ושלא יעשנו, ומי שכן מעשן יש לו על מי לסמוך, אבל עם הבשר? כל אחד יודע שיש 94% סרטן וזה הורג את כולם, אז איך הוא מסכן את כולם?

ובהדסה אומר המנהל המחלקה שמחלת הסרטן זה מחלה של חרדים, האם זה לא חילול ה' שחילוני צריך להגיד על חרדים שהם חולי סרטן? מאיפה זה בא? התגלה הסוד? יש שני דברים שגורמים מחלת הסרטן הפאה הנכרית של עבודה זרה, אגב ידוע שמרן שר התורה הגר"ח

ההפרש שבין השוגג למזיד במציאות זה, כשוגג כמזיד. כי התיעוב יעשה מעשהו בנפש אדם, אפילו בהיסח הדעת, אלא שישתנה הפגם במעשה מזיד תעשה נפשו שקץ, ובשוגג תטמא נפשו ותטמטם, והוא אומרו "ולא תטמאו ונטמתם בם."

וזה לשון הפלא יועץ (ערך בשר) ובלאו הכי יותר טוב אם הוא באפשר לו לאכל לעולם בשר עוף, כי הוא נצול ממכשולות הרבה, ומי שאפשר לו להיות מתחסד עם קונו, לא יאכל בשר כי אם משבת לשבת ובימים שאין אומרים בהם תחנונים, שהרי כתב בספר חסד לאברהם וזה לשונו, דע, כי ענש חבוט הקבר אינו בא אלא בשביל השמחה שאדם שמח בזמן שאינו ראוי, ואין שמחה אלא בבשר ויין, וכל הימים המתרים בנפילת אפים אינם ימי שמחה ולכן אסור בהם אכילת בשר ושתיית יין, אלא אם לקח בשר ויין לשם שבת או שהם מותר (שאריות) של שבת מתרים, אבל בלאו הכי אסורים ונענש עליהם בחבוט הקבר, ע"כ.

ובערך טרף כתב : כמה גדולים דיני טרפות! אשרי איש ירא את ה', שיוכל לזהר שלא לאכל מבהמה שהורה בה חכם שהיא טרפה, אף על פי שרבה דרבא של הפוסקים מכשירים, למחש בעי. וזה החסידות עדיף טפי (יותר) מכל מיני חסידות שבעולם כדכתיב (משלי כג ב) ושמח שכינ בלעך אם בעל נפש אתה; כי מאד צריך לזהר מכל צד נדנוד אסור ולהחמיר בענין הנוגע באכילה ושתייה, כי כל עמל אדם לפיהו (קהלת ו ז), שאם יפגע באסור, נמצא הגוף גדל באסור ומשוי אנפשה

חובת השעה לעורר ולהתעורר בענין אכילת בשר בהמות ועופות מכל סוגי ההכשרים, מוטלת החובה על כל אחד ואחת, איש ואשה זקן וקטן להימנע מאוד מאכילת בשר בהמה ועוף מסוגי השחיטות המצויות כיום, ומכל סוגי ההכשרים ללא יוצא מן הכלל, כי לא ימנע מכשולות נבילות וטריפות, וכפי שהעידו שוחטים יראי ה' שאחר שראו גודל המכשול, פרשו מתפקידם ולקחו על עצמם לעורר על נושא זה, ואל תאמר כי הנה אנשים גדולים וטובים ממני אוכלים בשר בהמה ועוף, כי מכשול גדול הוא בעם הקודש, וזה הגורם למחלת הסרטן המכה איש ואשה, כי מלבד איסור צער בעלי חיים הקיים היום ברוב בתי השחיטה בארץ, נכשלים בנבילות וטריפות, הן בצורת השחיטה התעשיתית, והן באופן גידול העופות,

ועל כן יראה כל איש למנוע עצמו ובני ביתו מאכילת נבילות וטריפות, ובזכות זה ישמר מכל רע ובפרט מהמחלה הנוראה, וליבו יפתח להבין ולהעמיק בסודות התורה, כי האוכל נבילות וטריפות ליבו מיטמטם, ויאכל בשר דגים שבהם לא מצוי המכשולות שהזכרנו, והמזהיר והנזהר ירבה שלומים כמי נהר, וה' לא ימנע ה' טוב להולכים בתמים.

אכילת האיסור גם בשוגג הוא מטמטם ומטמא הנפש

כתב באור החיים הקדוש (פרשת שמיני ויקרא פרק יא) אומרו "ולא תטמאו" בהם אולי שיכוין לומר שצריכין ישראל לזהר לבל יכנסו לפיהם, אפילו בהיסח הדעת, כי

ושתיה, וזוכה לסייעתא דשמיא. ועקר המצוה הזאת מטלת על השוחטים ועל המורים יאחזמו רעד בבואם לבדק משום אסור טרפה, וילמדו חפוש מחפוש בבדיקת הראה ולדעת כל הדינים וכל הסברות, ויפחדו מאד וייראו מהאל, שלא להאכיל טרפות לישראל חס ושלום, ובמקום ספקא ופלגתא ילכו לחמרא, ובפרט בממון עכו"ם לא יבקרו לכחא דהתרא. זוהי דרך ישרה: ע"כ

ובערך שוחט כתב: השוחטים יכולים לומר, בנפשנו נביא לחמנו (איכה ה ט) כי בכל האמניות צריך להזהר שעל פת לחם לא יפגע גבר ולא יצא מן השורה, אבל השוחטים מלאכתם כבדה שצריך להרגיש בפגימה דקה מן הדקה וצריך דעת צלולה ומישבת, כי כמה פעמים אדם מעביר צפרנו על הסכין פעמים שלש ולא ימצא פגימה, ואל ארבעה ימצאנה, וחוזרת ונגלית, וצריך שיהא לו יראת שמים יתרה לדקדק מאד בבדיקת הסכין ובדיקת הראה.

ראוי להשליך את השוחט לכלבים ויחדר האיש וילפת שלא להאכיל טרפות לישראל, כי עושה אלה הוא חטא רבים נשא וגדול עוונו מנשא וראוי להשליכו לכלבים, כיון שנטל את שלהם והאכיל את ישראל.

אכילת הבשר היא סכנה עצומה ולפי גדל הזהירות שצריך ומעוט הישוב וההכנה שיש באיזה ערים, **אמינא (אומר) דאכילת הבשר היא סכנה עצומה, והיא רעה גדולה אם נכשל באכילת אסור, שמתגדל הגוף באסור ונעשה גופו חתיכה דאסורא,**

חתיכה דאסורא, ורוח הטמאה היא שורה עליו, ואין דרך ומבוא לרוח קדשה שתשרה עליו, ומתוך כך מרעה אל רעה יוצא, ואינו יכול להבין ולהשכיל, לשמע ללמד וללמד ולכון ליראה ולאהבה את ה' הנכבד ולשמח בעדן חדוה, שמחה של מצוה, ולהתעצב בעדן עציבותא כדת מה לעשות:

וכבר ספר הרב החסיד של"ה, שכשנפטר מרבו שלמדו חכמה, שאל ממנו, שילמדנו ארחות חיים, שיזכה בהם לחיי העולם הבא. ואמר לו, שיזהר בשלשה דברים, שיתקדש מאד בשעת תשמיש בקדשה ובטהרה ומחשבות טהורות, כדי שלא יהא יסוד הולד רעוע ונבנה באסור חס ושלום, שגורם לו שלא יוכל להשיג כל כך ארחות חיים, וכן **שיזהר מאד באסור אכילה, כדי שלא יהא הגוף נבנה באסור, ושיברח מאה שערים של התר, כדי שלא יכנס באחד של אסור.** ועל כגון זה אמרו (חולין מד, ב) איזהו תלמיד חכם, הרואה טרפה לעצמו, שאף על פי שהוא מקל לאחרים, יחמיר על עצמו לצאת ידי כל הדעות:

מנהג חסידים שלא אוכלים אלא רק בשר עוף.

והנה בקשי יוכל להמצא בהמה, שתהא נקיה מכל דבר רע ושתהא כשרה אלבא דכלי עלמא, ומי יוכל לעמד על המשמר על זה, לכן הנאני מנהג חסידים ואנשי מעשה, שראיתי שלא היו אוכלים כי אם בשר עוף. אבל הדבר הקשה שצריך גם כן שיוכל לעשות גם את זאת שלא יסעד בבית אחר. אשרי אנוש יעשה זאת ויזהר בכל צד נדנוד אסור אכילה

ואיך יוכל להשיג ארחות חיים, סורו
טמא קראו למו.

ואשרי מי שיוכל לעמד ולהזהר שלא
לאכל בשר כלל, או לפחות שלא
לאכל כי אם בשר עוף
ואשרי מי שיוכל לעמד ולהזהר שלא
לאכל בשר כלל, או לפחות שלא
לאכל כי אם בשר עוף, שיוכל להזהר
לשחטו בשוב הדעת, מה טוב חלקו
ומה נעים גורלו, ובפרט בדור יתום
זה שרבו השוחטים בכפרים אשר אין
יראת השם נגד פניהם ולא דעת ולא
תבונה בהם לידע הדינים על ברין,
ואינם יודעים לגע בספרים, רק מעט
שלמדו קצת דינים בעל פה. והקולר
תלוי בצואר השוחטים והמורים
שנותנים כתב סמיכה בידם בלי
בדיקה יפה יפה אם הם בקיאים ואם
קדמה להם יראת חטא. טוב לגבר
עובר ארח אשר הוא ירא את השם,
אם אינו יכול לבדק את השוחט ולא
קים לה בגוה. **ימשך ידו ולא יאכל
משחיתו,** כי רבה המכשלה
בשוחטים כאלו. וכבר צוחו עלה
קמאי ובתראי ואין תקנה עד שיתקן
עולם במלכות שד". עד כאן לשונו
הטהורה.

וזה לשון הגאון הקדוש רבי אהרן
ראטה זצ"ל בספרו שולחן הטהור:
"ואשרי לאלו היראי שמים שנוזהרים
שאינם אוכלים רק בשר עוף, ומזה
יוצא מהרבה חששים. ומי שרוצה
לקדש עצמו לפני בוראו נתייעצתי עם
כמה שוחטים יראים, ואמרו לי **לעצה
טובה שלא אאכול רק בשר עוף.** וזה
עצה טובה לשמור נפשו מכמה
מכשולים, כידוע ליודעים. וכל שכן
בדורנו."

הסיבה לפגם הברית

ראו כי תחילת פגם הגאווה ופגם
ברית קודש, בפגם האכילה, כי יאכל
אדם להנאתו ולתאוותו בשר בהמה
ועוף, אף כי הבשר כשר בחותמות
ובהשגחות של בדצ"ם למינהם סופו
לפגום בבריתו הן במזיד והן בשוגג.
אפס כי לא ימצא שומר ברית האוכל
מבשר בהמה ועוף בהכשרים
המצויים כיום, איש ואשה מזרע
ישראל כי ירצו להינקות מגאווה
ופגם הנחש והברית, יפרישו עצמם
בהפרשה גמורה מאכילת בשר בהמה
ועוף מכל סוג ומכל הכשר ושחיטה,
ראו כי בשר השיקוצים של כל
ההכשרים, רובו ככולו טרף, אסור
באכילה, מטמא את נפש האוכל,
ומביאו לפגמים נוראים.

בא נתחיל למשך 40 יום ברציפות להפסיק לאכול בשר טרף

עוד התעוררו נא בעניין אכילת בשר
ועוף ממיני שחיטות המצויים בשוק,
כי רובו ככולו ספק טרף, והנפש
מטמטמת ומתבהמת באכילת בשר
נבילות וטריפות, ומתדבקים באדם
רוחות רשעים ר"ל, ודמו נעכר
ומתגברת נפש הבהמית שבאדם
להחטיאו בתאוות, במחלוקות
ושנאת חינם.

בעזרת ה' וברוך שמו לעולמי
עולמים, נתחיל למשך ארבעים יום
ברציפות לא להכניס אל פיו בשר
ועוף מכל שחיטה יקבל עזר וסיוע
משמיא בכל עניין רוחני שיבקש.

פרק ב'

להמליך את ה'

עיקר היהדות זה הקשר עם ה', קשר חי, ודביקות בה', כי זה הדבר הכי טוב בעולם, הוא המלך הוא הבורא והיוצר, נחמו נחמו עמי הגיע זמן גאולתכם, משיח פה וכבר מחכה לגאול אתכם, חבל עם ישראל על כל הסבל שנעבור אם לא נעשה תשובה, כן תשובה, **להפסיק עם הפאות הנכריות, והחצאיות הקצרות וכל הבגדים הלא צנועים, די, ה' והמשיח לא יכול לסבול את זה, תרימו עינים וידיים לשמים בתפילה לה' שירחם עלינו כי הסוף קרוב והנחש ממש משקר לנו כל הזמן. תבינו! אין עוד מלבדו, זהו.**

צריך להתגבר מאד על הכעס, לבלתי לכעוס כלל, כי הכעס מזיק לגוף ונשמת האדם, ומעורר את הכעס למעלה, כי באתערותא דלתתא של הכעס שלו גורם אתערותא דלעילא של כעס וכאילו הבעיר את אש הגהנם (תיקוני זוהר תיקון מח).

דביקות בה'

גם כשנמצא בנסיון

גם כשנמצא האדם במקום שיש ראיות אסורות כגון בדרך באוטובוס וכדומה, ואז הרי אסור ללמוד נגד זה, אבל במחשבה ובדעתו ולבבו, יהיה עם ה' אלקיו, באהבה עזה ואהבת עולם, ויראה עילאה, ושמחה רבה, ורצונות וכיסופים וגעגועים, שהנה יש בעל הבית לעולם והוא מחיה

ומנהל ומשגיח ורואה הכל, והוא מקיף וסובב אותך, ואיתך בכל מקום, ואפילו אפשר לדבר איתו במחשבה, כמו שנאמר: "בינה הגיג" וכך דרשו חז"ל במדרש שאפשר להתפלל גם במחשבה, וכן נאמר והגיון לבי, ויהיה דבוק בה' יתברך כל כך עד ש... ויצטער על זה שאינו יכול לעסוק בתורה ותפלה אבל ינסה לחשוב בדברי התורה הקדושה.

הרמב"ם (סוף הלכות תשובה) פוסק שהאדם צריך לאהוב את ה' יותר מכל הדברים שבעולם! [בכל לבבך ובכל נפשך].

יש בך כזו אהבה עליונה זכה וטהורה למלך, אב היקר. להתבונן בבריאה ולהודות ולשיר לה' על כל החסדים ולעורר לב העליון לרחם עלינו בפועל ממש, כי עזה כמוות אהבה, נחמו נחמו עמי, זהו הזמן תם, נגמר השכל הגלותי עכשיו עת ההתעוררות מהשינה.

רבונו של עולם אהבת חיי, אני מחכה לך, ומתגעגע אליך, אבי מלכי ואדוני, מלא רחמים מלא רצון, איך אוכל בכלל לשבחך, חזקני באמונה שלמה הושיעה את עבדך.

רבי נחמן מברסלב זי"ע אומר שלכל אומה יש תאוה ומידה רעה השייכת לה, אבל התאוה הידועה (תאוה לנשים) היא התאוה שכלולה מכל שבעים אומות וקודם שהאדם זוכה לאיזה מדרגה בקדושה הוא חייב לעבור את הבירור והמלחמה בתאוה זו.

אם תבקשנה ככסף וכמטמונים תחפשנה – אז תבין יראת ה', היינו "מבקשי ה'", "ומבקשי פניך סלה", "בקשתיו ולא מצאתיו", בבחינת איה מקום כבודו להעריצו, ואז אומרים: "שמע ישראל", היינו בקשה שה' אלוקינו, היינו מידת הרחמים והדין, יתגלה שהכל אחד, וזה בחינת גלגלות אחדתו הפשוט מתוך הפעולות המשתנות.

מלחמת גוג ומגוג היא מלחמה שמתגברת קליפת הגאווה על האדם, וצריך האדם להיות שפל ואין אצלו, ולשבר הגאווה (אמרי פנחס מקוריץ) בזה שהאדם הוא אפס ואין בעיניו זוכה למדת אין ויש לו כח להמשיך חסד על ישראל וימשול על האומות שלא יוכלו לגזור גזירות רעות ח"ו, גם יכול לפעול שינצלו ממלחמות גוג (אור לשמים). וכן מידתה הפריקת עול, העזות והחוצפה, עבודת ה' בחיצוניות וכו' (שם משמואל).

אז עלי די ניגון האמונה כל החולים יתרפאו, ניגון התשובה, ניגון השמחה, שנזכה שכל החולים יתרפאו, ואמרו חז"ל לעתיד הכל מתרפאין חוץ מנחש ובעל לשון הרע, אז כדאי לנו לשמור על הלשון.

ידוע שהנחש הוא גוג והוא פתח בלשון הרע, וגוג ומגוג הוא כנגד מלכות דסטרא אחרא, ומלכות היא פה כידוע, אז כל פעם שאנחנו משתמשים בפה ולשון לא טוב - ועל אחת כמה וכמה כשאנחנו פוגעים בשני - זה ממש מלחמת גוג ומגוג, נראה שאם היתה אחדת ואהבה אמיתית בין ישראל עם שמירת הלשון - אז זה ישנה מאד את המצב

פרק ג'

גוג ומגוג –

קליפת הכפירה

וגם קלפת גוג ומגוג הוא מינות.

כי זהו עיקר קליפת גוג ומגוג זה לעומת זה. נגד משיח בן דוד כמו שנאמר: "יתיצבו מלכי ארץ על ה' ועל משיחו" וגו' והוא בחינת מינות. וכמו ששמענו מרבינו הק' מאיזביצא זצלה"ה: שמזמן התגלות עסק הבעש"ט הקדוש בעולם זהו התנוצצות בחינת משיח. רק בכל דור ודור יש בקליפה זה לעומת זה מבחינת גוג ומגוג, ועל ידי זה נתרבה המינות בעולם. (רבי צדוק הכהן מלובלין, פרי צדיק ראש השנה)

גודל עניין

קריאת שמע בכל יום

לכן קודם כל צריך האדם להרגיל עצמו להאמין בה' יתברך, לקבל עול מלכות שמים שחרית וערבית ותמיד בזמן דווקא, וזהו עניין 'קריאת שמע' בה אנחנו מכריזים בכל יום תמיד: "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד", ה' הוא האלקים, זהו אין עוד מלבדו, הוא היה לבדו לפני בריאת העולם, והוא לבדו ברא את העולם, והוא אדון הכל היה הוה ויהיה, ואין אלוה אחר מלבדו! האלקים שלנו והוא אחד יחיד ומיוחד מכל הצדדים, ולקבל על עצמנו לעשות רק רצונו ולמסור נפשנו על יחוד שמו, ואם יבואו גויים וירצו להסירו מאמונה או לעבוד עבודה זרה, ימסור נפשו על קידוש השם הגדול ולא יעזוב את אמונתו.

שרוצים את הקב"ה, שיודעים שהוא הכל- יכול, שהוא ורק הוא יכול להציל אותם, לא בונקר ולא יותר מדי אוכל לשים בצד, אבל רק הוא, ואז – הדרך הטובה ביותר להינצל זה פשוט ללכת הביתה, לסגור את הדלת, ולהתפלל ולהתפלל ולהתפלל. לבקש מהקב"ה להראות לנו תמיד את האמת, ולסחוב אותנו לאמת. ושלא נתבלבל ונלך לשקר שנראה כל כך נעים, אבל באמת זה לא נעים, זה ממש סם-המות. נבקש ממנו להציל את הילדים שלנו, ואת כל המשפחות שלנו, את ההורים שלנו ואת הילדים שלנו, את הדודים והדודות ואת הסבא והסבתא, להציל את עם ישראל. והוא יציל אותנו. הוא ישמע, הוא יציל אותנו, ואין מה לדאוג. אז אין מה לדאוג, אני נמצא איפה שהרצון שלי נמצא, אם אני רוצה את ה', אז אני עם ה', וכאילו קיימתי את כל המצוות. כמובן שזה לא פוטר אותי, אבל עצם הרצון זה הכי חשוב. אז הקרח מתחיל להנמס, פשוט צריך לשבור את מחיצת הקרח שעל על הלב ובין ישראל וישראל לאביהם שבשמים.

כתוב בשמואל "וחושב מחשבות לבל ידח ממנו נידח", כן כל ישראל ישרדו לפי כמה גירסאות, אבל בסוף כל ישראל יעשו תשובה אמיתית, כי בימות המשיח כולם יהיו צדיקים, אי אפשר להחליט לא לעשות תשובה ואני אשרוד כי אני יהודי, בין כה וכה ה' ישחט את היצר הרע, וימול את ערלת הלב, אבל שחיטה ומילה זה כואב, כי שחיטה ומילה זה אותו דבר ה' ישחט את היצר הרע הפרטי של כל אחד, וימול את ערלת הלב, אז מי שכבר רצה לחזור בתשובה, ומי

של גוג ומגוג והעולם בכלל, כי כל לשון הרע הוא טיל שעושה הרס בעולם כמו שכתוב רבינו החפץ חיים זיע"א בפתיחה בשם הזוהר, גם לשון הרע בצחוק זה אסור, ועל זה נאמר ה' ישחק למו... כי עיקר הזכיה לעולם הבא הוא בשמירת פיו וזה יותר מכל התורה ומכל המעשים - כי הפה הוא קודש קודשים (הגר"א באגרתו), רק לחשוב שהמלכות של ה' - השכינה היא בפה שלנו, ואם משתמשים בפה בדיבור אסור מכל סוג אז שמים את השכינה בגלות, ואז שואלים למה משיח (מלכות) לא בא.

אנחנו צריכים לעמוד ולצעוק, לצעוק שכולם ישמעו אותנו, שחייבים לחזור להקב"ה. ועוד מעט זה יהיה הרבה יותר קל, למה? כי העולם של עכשיו הוא במצב קשה, ובעוד כמה שבועות הוא יהיה במצב באמת קשה, כך שאנשים יותר ויותר יתחילו לראות את זה. ואז בעזרת ה' זה יהיה יותר ויותר קל. אני רק רוצה שוב לומר, ושלא נשכח, וזה צריכים לא לשכוח ולהגיד לכל היהודים: יהודי שהוא עם ה' – ינצל! אם היהודי אומר לה': "אני רוצה להיות עבד ה', אני רוצה לעשות את רצון ה' לא-משנה-מה, ולחיות רק בשביל זה" – הוא ינצל. אין ספק. הוא לא ימות בגלל מה שקורה בעולם. אבל צריכים לדעת איך לתת את כל הכוחות להקב"ה, כדי לבטל את ה'אגו' שלנו.

עד שתהיה ההתפוצצות. משהו יקרה. וכל העולם יהיה בפחד. פחד עצום! פחד עצום! כי הם יתחילו לתפוס שהם הולכים למות, שרוב האנשים בעולם הולכים למות, ואז ישתגעו לא-סתם. רק הצדיקים, רק אלה

עד אז אנחנו חייבים לבטל את השורש הרוחני של האומות, ועל ידי זה נוכל להלחם איתם פיזית ולנצח, בעז"ה.

אז זה הולך ככה: יש את **ישמעאל**, **אדום**, **ועמלק**, **וערב רב**. **וגוג ומגוג**.

קליפת ישמעאל - מצד ימין - אהבה נפולה - תאוה.

קליפת אדום - מצד שמאל - יראה נפולה - כעס ורציחה.

קליפת עמלק באמצע - כפירה - גאוה.

וקליפת גוג ומגוג וארמילוס הרשע שהוא שר הערב רב כולל הכל ובעיקר כפירה ופריצות וחוסר קדושה.

התיקון לקליפת ישמעאל - אהבת ה' - זה על ידי ועשיית מצוות בשמחה ובחמימות.

התיקון לקליפת - אדום - יראת ה' - על ידי עסק התורה לשמה.

התיקון לקליפת עמלק - אמונה - על ידי תפילה בכוונה.

התיקון לקליפת גוג ומגוג - וארמילוס הרשע הוא קדושה, שמירת העיניים המחשבה והברית וצניעות, ולימוד הזהרה הקדוש.

יהי רצון שנזכה לתקן ולנצח את ג' הקווים של הסטרא אחרא שבנפש. ועל ידי זה יכונע אדום ישמעאל, ועמלק וערב רב הכללי.

שהיה כבר בתהליך, אז יהיה לו הרבה יותר קל, והוא לא ירגיש את זה, כמו שחיטה שזה סכין חד מאד, והבהמה לא מרגישה בקושי את המיתה, אבל מילה זה כואב, והתינוק צורח, ובוכה, וזה השופר, השופר הוא הבכיה של ה' לאמר: "שובו בנים שובבים, שובו אלי ואשובה אליכם" איכה???. ובחסד לאברהם (מעין ג - נהר כב נהר כב - במעלת הדר בארץ ישראל בביאת המשיח): דע כי מסורת קבלה בידינו כי באותו יום כשיבא המשיח עם קיבוץ גלויות לארץ ישראל, באותו יום ימצא בארץ ישראל שבעת אלפים מבני ישראל...

פרק ד'

ב"ה לאקמא שכינתה מעפרא ליקבה"ו
הגיע הזמן לעסוק בחכמה האלוקית האמיתית לכבוד הקב"ה ושכינתו.

סוד מלחמת גוג ומגוג

ושני המשיחים

כתוב בפרשת שמות: שלח נא (נ'ביא א'ליהו) ביד (ב'ן י'וסף ד'וד) תשלח.
גוג ומגוג הוא קליפת עמלק שהוא פגם היסוד והפריצות וזה עיקר מלחמת גוג ומגוג. רק מי שישמור את עינו ובריתו - יזכה לראות את הגאולה בית המקדש והמשיח. (ע"ז כ, החיד"א נחל קדומים, טהרת הקודש) כל זמן שלא יעשו ישראל תשובה על פגם ברית קודש לא יגאלו!!! (מדרש תלפיות).

בעז"ה זו תהיה המלחמה של המשיחים..... שליחי האל יתברך וה' יגאל אותנו בעצמו...
"ויצא ה' ונלחם בגויים!!!"

העין שאם ח"ו יפגמו בראות ילכדו בעבירה ויתחזק עין של עשו ועמלק ואם יתחזקו לשמור ראות העין ימחו עשו ועמלק ויבא גואל.

וזה רמז כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון כי ע"י שמירת העין ימהבלי העה"ז ולא נלך אחר עצת הנחש כי תאוו לעינים, ונשמור ברית העינים שלא לפגום בראיה - נזכה לראות בשוב ה' ציון.

וזה רמז כי עין בעין - הן שלא לפגום בראיה בהסתכלות בעריות וכיוצא בהן, והן בהבלי העה"ז הנראין לעין שלא ליהנות מהם, בזכות שמירת שתי עינים יראו בשוב ה' ציון, ותנתק, ותמו, עין של עשו ועמלק שהם שתי עינים מהסט"א עיני רשעים תכלינה.

ויען רוב חטאות הצבור והיחיד תלויות בעין ודיבור כידוע נאמר שזה אחד מרמזי עין דלת שבפרשת שמע ישראל שהם גדולות משמע אחד, כי זה כל האדם לזהר בעין ודיבור בשמרים עקב רב וזה רמז פ' שובה ישראל ע"ד ה' אלהיך ודוק והארך.

פרק ו'

יום ב' פרשת וארא כג טבת

מי ינצל במלחמת גוג ומגוג?

בשבוע הבא ביום כט טבת הוא יארארציט של הצה"ק רבי משה יהושע לייב דיסקין זיע"א.

יש קבלה ממהר"ל דיסקין זצ"ל שהערלכיר יודין ינצלו . (הפירוש המילולי - יהודים ישרים - ראו בהמשך מה נקרא ערליכר יוד)

עיקר כלי זינו של משיח הוא התפילה. (ליקוטי מוהר"ן ח"א סימן ב') ולקבל הכלי זין הזה - אפשר רק על ידי שמירת הברית. (שם) בחינת משיח בן יוסף.

ומשיח בן יוסף הוא מצד הגבורה דקדושה (הוד) בבחינת שמירת הברית, והעיניים והמחשבה והצניעות, בבחינת גמילות חסדים. מצד אהרן, שמדתו חסד.

ומשיח בן דוד הוא מצד חסד דקדושה (נצח) הוא בבחינת תפילה. ובבחינת תורה מצד משה, שמדתו תורה.

ומשיח בן יוסף נלחם באדום גוג ומגוג ועמלק וארימלוס הרשע, ומשיח בן דוד נלחם בישמעאל מסיים את המלחמה של גוג ומגוג, והורג את ארימלוס הרשע.

וה' ימלוך לעולם ועד.
תיכון לעד - שפת אמת.

פרק ה'

והעין תלויה לפי מעשה ישראל במראית העין

כתב ג"ע הרב חיד"א זיע"א בנחל קדומים:

כתבו ז"ל דאמרו רז"ל שמלאך המוות בא לאדם מלא עינים, הן הן הפגמים שפגם האדם בעינים ולקוח מאור עיניו מהקדושה וקב"ע את קוביעה"ם עינים להם.

ועי"ז מתחזק עין של עשו דכתיב חזיר מיער והעין תלויה רמז לעשו כמ"ש רבינו בחיי ז"ל ואפשר לומר דהנשאר רמ"י גימטריא עמלקי והעין תלויה לפי מעשה ישראל במראית

אודות המלחמות האחרונות שקדם ביאת משיח ומי שינצל לבסוף

וּכְשֶׁשָׁמַע פֶּעַם אַחַת דִּיבּוּרִים בֵּין בְּנֵי
הַיְשִׁיבָה עַל פְּצַצַת הָאֵטוֹם, אִיד אָפֶשֶׁר
לְהִנָּצֵל מִמֶּנָּה וְכו' אָמַר הַמְשָׁגִיחַ
שִׂיחָה שְׁלֵמָה לְבְנֵי הַיְשִׁיבָה וְשָׁאֵל
בְּתִמְיָהָ: אִיד בֶּן תּוֹרָה שׁוֹאֵל שְׁאֵלוֹת
כָּאלוּ? בֶּן תּוֹרָה שְׁמַבְדֵּל וּמַפְרֵשׁ מִן
הָעַמִּים, אֵין לוֹ שׁוּם חֲשֵׁשׁ סִכָּנָה! הוּא
מַבְטָח בְּמֵאָה אַחֲזוֹ שִׁינָּצֵל!!! וְאֵין
בְּזֶה שׁוּם מָקוֹם לְשָׁאֵלָה וְלֹא 'נִעְרָוּעַן'
וְלֹא סִפְקוֹת! ("לִקְט רְשִׁימוֹת" חֲנוּכָה,
יִע"ו ש"עוֹד).

אֲמַנָּם לְזִכּוֹת שְׁלֹא יִהְיֶה בְּנוֹ שׁוּם
שָׁמַץ שֶׁל גּוֹי צָרִיד עֲבוֹדָה רַבָּה! וְכִפִּי
שִׁסְפֵּר הַמְשָׁגִיחַ הַנ"ל בְּשִׂיחָה, שֶׁפֶּעַם
אַחַת הִמְתִּין הַחֲפֵץ חַיִּים עֶשֶׂר דְּקוֹת
בְּשִׂתִּיקָה לְפָנַי שֶׁבִּרְדִּי "שְׁלֹא עֲשֵׂנִי גּוֹי!"
וְאַחֲרַי מִכֵּן בָּאָר אֶת הַנְּהַגְתּוֹ: "בְּדִקְתִּי
אֶת עֲצָמֵי הַיֵּטֵב אִם אֵין בִּי שׁוּם נִקְדָּה
שֶׁל גּוֹי! וְרַק אַחֲרַי כִּד בְּרַכְתִּי אֶת
הַבְּרָכָה..."

וְכַשְׁנִגַּשׁ פֶּעַם אַחַת אֲבִרְדִּי אֶחָד אֶל
הַמְשָׁגִיחַ דְּלִיִּיקוּד וְשָׁאֵל אוֹתוֹ: הַצִּיעוּ
לִי וְלַחֲבֵרֵי מִשְׁרָה, וְסוֹף דְּבַר הִיָּה
שָׁאֵנִי לֹא קִבְּלַתִּי מִשְׁרָה זֹה, לָמָּה? עֲנֵה
לוֹ הַמְשָׁגִיחַ שֶׁהַפִּירָם הַיֵּטֵב: הַחֲבֵר
שֶׁלֹךְ לֹא קָרָא וְלֹא לָמַד שׁוּם סִפְרִים
שֶׁל גּוֹיִים, לָכֵן הוּא זֶכֶה בַּמִּשְׁרָה!
הַשׁוּמָעִים נִדְּעָשׂוּ וְאָמְרוּ: לִפִּי דְּבַרִּי
הַמְשָׁגִיחַ, כָּלֵנוּ יֵשׁ בְּנוֹ מִשְׁהוּ מִן
הַגּוֹיִים? עֲנֵה הַמְשָׁגִיחַ: "גַּם אֲנִי
בְּתוֹכָם..." ("לִקְט רְשִׁימוֹת" חֲנוּכָה,
עֲמוֹד מ"ד)

הַנּוֹתֵר בְּצִיּוֹן וְהַנֶּשֶׁאָר בִּירוּשָׁלַיִם
קָדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ כָּל הַפְּתוּב לַחַיִּים
בִּירוּשָׁלַיִם
וּבִדְרָדִי הַטֵּבַע אֵין מְנוּס לַחַיִּים, וְלֹא
יִשְׁאָרוּ שָׁם רַק קְדוּשִׁים כְּמִלְאָכִים

סִפֵּר הַמְשָׁגִיחַ דְּלִיִּיקוּד, הַגַּה"צ רַבִּי
נִתָּן מֵאִיר וּכְטִפּוּיִגֵּל זצ"ל, לְהַבְחִיל"ח
שְׁבִיקָר אוֹתִי בְּבִאָרָה פֶּאָרֶק שֶׁשָׁמַע
מִמֶּנּוּ רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה רַבִּי אֶהֱרֹן קוֹטְלֵר
זצ"ל, שֶׁבְּשַׁעַת מַלְחַמַת הָעוֹלָם
הָרִאשׁוֹנָה בָּאוּ הַרְבֵּה לְחַפֵּץ חַיִּים
וְשָׁאֲלוּהוּ, הֲאִם זֶה הַקֵּץ וְכַעַת
מַלְחַמַת גּוֹג וּמָגוֹג? אָמַר לָהֶם הַחֲפֵץ
חַיִּים שְׁלֹאֲחֵר מַלְחָמָה זֹה יִהְיֶה הַפֶּסֶק,
וְאַחֲרַי כִּד שׁוֹב תִּהְיֶה מַלְחָמָה וְשׁוֹב
תִּהְיֶה הַפֶּסֶקָה, וְאַחֲרַי כִּד שׁוֹב תִּהְיֶה
מַלְחָמָה וְעַם מַלְחָמָה זֹה יָבוֹא הַמְּשִׁיחַ!

בְּהַזְדַּמְנוֹת אַחֲרַת סִפֵּר הַמְשָׁגִיחַ,
שֶׁשָׁמַע מִרַבִּי אֶהֱרֹן קוֹטְלֵר, שֶׁיֵּשׁ לוֹ
"קִבְּלָה" מִהַחֲפֵץ חַיִּים, שֶׁהַמַּלְחָמָה
הָאַחֲרוֹנָה תִּהְיֶה אֶתְחַלֶּתָּה דְּגֵאֲלָה, וּבֶן
תּוֹרָה אֲמַתִּי שְׁמַבְדֵּל וּמִנְתֵּק מִן
הַגּוֹיִים אֵין עָלָיו שׁוּם שְׁלִיטָה!

וְהוֹסִיף הַמְשָׁגִיחַ, שֶׁיֵּשׁ לוֹ ב"קִבְּלָה"
אִישׁ מִפִּי אִישׁ מִרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לִיב
דִּיסקִין זי"ע, שֶׁאָמַר "שֶׁבְּמַלְחָמָה
הָאַחֲרוֹנָה קָדָם בִּיאַת מְשִׁיחַ, כָּל
הָעֲרִלִיקֶע אִידוֹ יִנָּצֵלוּ".

וּבִאָר הָרַב וּכְטִפּוּיִגֵּל: מַה זֶה 'עֲהֲרִלִיד'
אִיד? מִי שְׁמַבְדֵּל מִן הָעַמִּים! מַבְדֵּל
מִחֲקוֹת הָעַמִּים, אֵין לוֹ שִׁיכוֹת עִם
הַתְּרַבּוּת שְׁלָהֶם, עִם הָעֵתוֹנוּת שְׁלָהֶם,
עִם הַמוֹזִיקָה וְהַסִּפְרִים שְׁלָהֶם! מִנְתֵּק
מֵהֶם לְגִמְרִי! מִמַּחְשַׁבְתָּם וְהַשְׁקָפָתָם,
מִדִּיבּוּרָם וּלְבוּשָׁם! [וְעַל זֶה הִדְפַסְנוּ
סִפֵּר זִקֵּן יִשְׂרָאֵל כֹּהֲלֵכְתּוֹ וּבִלּוּרִית
לְאוֹר הַהִלְכָה - וְהִדְפַסְנוּ אֶת זֶה כַּעַת
מִחֲדָשׁ בַּעֲלוּנוֹת אוֹר הַשְׁכִּינָה עָלֵינוּ
עֲלוֹן מִסֵּפֶר 77-163]

וְהֵם מִתְגַּבְּרוֹת בְּחִיצוֹנִיּוֹת עֲלֵינוּ, מִתִּי
שֵׁשׁ בְּעִיָּה עִם הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל הַקְּלָפוֹת
הָאֵלוּ.... כְּלוּמָר בִּתְּוֹךְ נֶפֶשׁ הָאָדָם....
אִז מָה זֶה מִשְׁנָה לָנוּ אִם זֶה רוֹסִיָּה, אוֹ
אִמְרִיקָה, אִדּוּם, אוֹ יִשְׁמַעֵאל???

אֲבָל - זֶה קְרוֹב מְאֹד. - וְחָבַל עַל הַזְמַן
לִנְחֹשׁ מִי הוּא הָאוֹיֵב.

יֵשׁ לְכָל אֶחָד לְדַעַת - שֶׁהָאוֹיֵב
הָאִמִּיתִי הַמוֹשְׁבֵעַ שֶׁל כָּל אֶחָד - הוּא
הַסֵּ"מ - הַנְּחֹשׁ!!! הַיִּצָּר הָרַע!!!! וְזוֹ
הַמִּלְחָמָה הָאֲמִיתִית.

וְאִף אֶחָד לֹא פִטּוֹר מִזֶּה, וְצָרִיךְ
לְהִתְפַּלֵּל הָרַבָּה וּלְעִסּוֹק בְּתוֹרַת הָרַבָּה
לְשִׁמָּה בַּקְּדוּשָׁה וְטַהֲרָה, כְּדֵי לְזָכוֹת
וּלְנִצָּח אוֹתוֹ!!!

וְכַאֲשֶׁר אֲנַחֲנוּ מִסּוֹדְרִים עִם הַיִּצָּר
הָרַע - אֵין לָנוּ שׁוּם דְּבַר מִמָּה לִפְחַד
מִגּוֹג וּמִגּוֹג, לֹא מְאוֹבְבָמָה וְלֹא מֵאֵף
אֶחָד אַחֵר!

מָה יֵשׁ לָנוּ לַעֲשׂוֹת??
לֹא לְבַזֵּז אֶת הַיּוֹם בְּגִימְטְרִיּוֹת,
וּבְדִילוּגִי אוֹתִיּוֹת וְכו'.

אִלָּא לְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְבָּרַךְ!!!! שְׂרָק זֶה
יִצֵּל אוֹתָנוּ - לֹא שׁוּם דְּבַר אַחֵר!!!

שִׁיחִיָּה בְּרוּר לְכוֹלָנוּ!!!
יֵשׁ מִבֵּין???

וְהַקְּדוּשִׁים וִירָאִי הָאֵל בְּאִמַּת
יִמְלָטוּ!!!! (רַד"ק זֵע"א, יוֹאֵל)

וְמִי יַעֲרֹב לְנַפְשׁוֹ שִׁיחִיָּה מִקְּדוּשִׁים
הִלְלוּ שִׁישְׁאָרוֹ בַּחַיִּים???

עַל כָּל אַחַת לְהִתְלַבֵּשׁ בְּצִנִּיעוּת
אִמִּיתִית, כְּפִי שֶׁבוֹרָא עוֹלָם הַמֶּלֶךְ ה' -
דּוֹרֵשׁ לִפִּי הַהִלְכָה הַמְסוּרָה לָנוּ מִדּוֹר
דּוֹר, כְּפִי אֲמוֹתֵינוּ הַקְּדוּשׁוֹת מֵאִז
שָׂרָה אֲמָנוּ ע"ה.

קִבְּלָה מִן הַנְּבִיאִים: "מִלְחָמָה הַנּוֹרָאָה
שֶׁבְּעוֹלָם, שֶׁלֹּא הִיְתָה כְּמוֹתָהּ, תִּהְיֶה
מִמֶּשׁ לִפְנֵי שְׁעָרֵי יְרוּשָׁלַיִם - לֹא
יִשְׁאָרוּ רַק קְדוּשִׁים!"

וְאֵין זֶה פְּרוֹשׁ מִסְבָּרָא, רַק קִבְּלָה
מִקְּבֻלָּת אֲצֵלָם מִן הַנְּבִיאִים,
שֶׁהַמִּלְחָמָה הַנּוֹרָאָה בְּיוֹתֵר שֶׁהִיְתָה
בְּעוֹלָם תִּהְיֶה מִמֶּשׁ לִפְנֵי שְׁעָרֵי
יְרוּשָׁלַיִם, בִּהּ יִתְקַבְּצוּ כָּל הָאֲמוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם אֶחָד מֵהֶן לֹא נִעְדָּר, בְּצַד
אֶחָד כָּל הָאֲמוֹת הַמְּחִזִּיקוֹת דָּת
נוֹצְרִית, וּבְצַד אֶחָד כָּל הָאֲמוֹת שְׂאִינָן
מֵאֲמִינוֹת בְּדָת זוֹ, וּמִקְּבֻלָּת שְׁמוֹת שְׂרֵי
הַצָּבָא מִכָּל צֶד וְאֵיזוֹ אִמָּה הַנוֹצְחֶת.
וְעַל מִלְחָמָה זוֹ נִבְּא בְּלָעַם בְּאוֹמְרוֹ
"אֹי מִי יִחְיֶה מִשּׁוּמוֹ אֵל", שִׁיְבוֹאוּ
הָאֲמוֹת שֶׁבְּשִׁמְם שֵׁם אֵל, וּבְדִרְךְ
הַטֵּבֵעַ אֵין מִנוֹס לַחַיִּים, וְלֹא יִשְׁאָרוּ
שֵׁם רַק קְדוּשִׁים כְּמִלְאָכִים, וְעַל
זֶה נֶאֱמַר (יִשְׁעִיָּה ד', ג') "הַנּוֹתֵר בְּצִיּוֹן
וְהַנֶּשֶׁאֵר בִּירוּשָׁלַיִם קְדוֹשׁ יֹאמַר לוֹ כָּל
הַקְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַיִם", וְמִי יַעֲרֹב
לְנַפְשׁוֹ לְהִיּוֹת מִקְּדוּשִׁים אֵלּוֹ שִׁישְׁאָרוֹ
בַּחַיִּים. ("אֲבוֹת עַל בְּנִים" בַּהֲקֵדָמָה).

פֶּרֶק ז'

צָרִיךְ לְדַעַת - שֶׁכָּל הָאוֹמוֹת הָאֵלוּ - זֶה
בְּסֶךְ הַכָּל מִקָּל חוֹבְלִים שֶׁל הַקֶּב"ה,
וְהַכָּל בַּעֲצֵם רוּחָנִי!
זֹאת אוֹמֶרֶת - כָּל אֵלּוֹ הֵם פְּשוּט
קְלִיפּוֹת כּוֹחוֹת רוּחָנִיִּים שֶׁבוֹרָא עוֹלָם
יָצָר, בְּשִׁבִּיל הַבְּחִירָה.

וְכָל אוֹמָה מֵיִיצֶגֶת תְּאוּוָה אוֹ מִידָה
רַעָה אַחֲרֶת.

עֲלֵינוּ לְשַׁבּוֹר וּלְבַטֵּל אֶת הַשּׁוֹרֵשׁ שֶׁל
הַמִּדּוֹת הָרַעוֹת הָאֵלוּ - כָּל אֶחָד
בְּעַצְמוֹ, וְאִז נִזְכֶּה שִׁירְחָם ה' יִתְבָּרַךְ
שְׁמוֹ לְעַד וּלְנִצָּח, סֵלָה, וּיִמְחוּק
אוֹתָם!

תלויה בתיקון היסוד, לכן בזכות שמירת הברית נזכה לאיחוד וביאת השני משיחים!

ונקווה לה' שנזכה בזכות האמונה, ושמירת הברית, ולימוד הזוהר הקדוש ל"ובא לציון גואל, ולשבי פשע ביעקב". (ופסוק זה מרמז על תיקון הברית - ראה באריכות בספר תיקון הברית).

וזכות לימוד הסוד יגן על משיח בן יוסף שלא ימות ח"ו (קהלת יעקב).

ונזכה לגאולה שלמה, ובהתרוממות כבוד ה', וכל ישראל יעשו תשובה - ותושלם תכלית הבריאה - ולה' המלוכה!!!!

פרק ח'

גוג ומגוג הוא קליפת עמלק שהוא פגם היסוד והפריצות, וזה עיקר מלחמת גוג ומגוג. רק מי שישמור את עיניו ובריתו - יזכה לראות את הגאולה בית המקדש והמשיח, (ע"ז כ', החיד"א בנחל קדומים, טהרת הקודש).

כל זמן שלא יעשו ישראל תשובה על פגם ברית קודש לא יגאלו!!! (מדרש תלפיות אות ברית, עמק המלך).

ביאת משיחנו תלוי בתיקון הברית קודש, עיקר התיקון תלוי ביסוד לתקנו, ובו תלה גם כן ביאת משיחנו באלף הששי ועיכוב הגאולה (אור הגנוז, ועוד).

וזה לשונם: אמר רבי שמלאי מקום שאת מוצא זנות את מוצא אנדרלמוסיה באה בעולם. (ירושלמי סוטה פ"א).

והורגת את היפים ואת הרעים (ב"ר בראשית פכ"ו).

כל אחד חייב לשמור על העיניים בתכלית, ועל המחשבה, וכו' כו', לאכול 100 % כשר וכו'. ולא לעשות שום עבירה בעולם ולקיים את כל המצוות,

בשביל זה חשוב ללמוד הלכה וספרי מוסר בכל יום!!! תורה וזוהר הקדוש צניעות וקדושה, ולהמתיק את הדינים מעל עם ישראל ע"י ידיעת ה' - "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד".

וצריך להתפלל לה' יתברך בלב נשבר ובדמעות ולצעוק אל ה' מעומק הלב. וכתוב והיה כל אשר יקרא בשם ה' ימלט! (יואל ג)

מי שיצעק אל ה' - ה' יציל אותו. וזה בארץ ישראל.

העיקר - אין יאוש בעולם כלל!!! וצריך להתחזק להתפלל לה' תמיד!!!!

כי מלא כל הארץ כבודו, ונמצא בכל מקום ואפילו בדרגות התחתונות ביותר, "ואציעה שאול הנך!!!" מכל מקום אפשר להתקרב אל ה' ולצעוק אל ה'!!!

ה' גדול מאד, וקרוב למי שקורא אותו באמת!!! והוא עוזר, זה בטוח!!! ב"ה יש לי נסיון בזה!

בואו נצטרף לאלו שישָׁדְדוּ אֶת הַרְגָּעִים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁל הַגְּלוּת, בְּשָׁלוֹם.

כתב בספר טהרת הקודש שבזכות אותם בחורים ואנשים שמוסרים נפשם לשמור על הברית - יִצְמַח צִמַּח צִדִּיק וַיָּבֹא, הוא משיח בן יוסף צדקנו, וידוע שביאת משיח בן דוד

תשובה - לשנות כל דעותיו והשקפותיו, ולשנות הלב, והמעשים, פנימיות וחיצוניות.

ללמוד המוסר בהתבוננות. ועיקר להשיב אל הלב, עד שנקנה בנפשו. הרב הקדוש רבי אהרן ראטה זצ"ל כתב בשומר אמונים - שהמדה השורשית לשבעת המדות לעבודת השם יתברך היא הבטחון, ובזה מתקן הכל, ועזר וסיוע, וזה ראשית עבודת איש הישראלי - האמונה והבטחון. האורחות צדיקים כתב שהמדה שמחזיקה הכל היא יראה, ראשית וסוף.

הרמב"ן כתב שהתחילה היא על ידי ענווה, שהיא הטובה מכל המדות הטובות, ומזה בא לידי יראה. גם כן יסוד הוא שמירה לכל. וגם כן עבודת האכילה היא מפתח לכל העבודות. בספרי בעל שם טוב הקדוש זי"ע ותלמידיו מבארים:

תפילה הרי היא מפתח לכל. תורה - מביאה לידי זהירות, זריזות, וכו' (ע"ז דף כ', מסילת ישרים). ראשית העבודה - אמונה, יראה, אהבת ה', אהבת ישראל, יסוד, שמחה, שתיקה. תורה, תפילה, תודה, מחשבה, רצון.

ונרמז במילת בראשית: ב'טחון, ר'צון, א'הבה (א'מונה), ש'תיקה (שמחה), י'ראה, ת'ורה (תפילה), (הג"ר א ז"ל).

וזה סדר העבודה לפי הספירות:

כתר - רצון ענווה.

חכמה - מחשבה טובה, המלכת ה' לפני כל דבר.

בינה - תשובה, התבוננות.

דעת - התחברות.

ובגירסא אחרת: והורגת הטובים והרעים, על הכל הקב"ה מאריך אפו חוץ מן הזנות. (ילקוט שמעוני בראשית).

ובגלל זה הולך להיות מבול של מים ושל אש, וה' יחריב את שני שליש העולם, ורק היהודים האמיתיים הקדושים ישרדו!!! ובמיוחד בארץ ישראל!

צריך ללמוד הרבה ספרי מוסר וזהו הקדוש בקביעות ולהתפלל הרבה על תיקון המדות, ובכך ננצח בעזרצ השם יתברך את מלחמת גוג ומגוג הפרטית והכללית...

הרמב"ם ז"ל כתב שהתשובה היא גם כן על דעות ומדות נפסדות ומקולקלות, ועיקר חיות האדם היא לשבירת המדות, (הגר"א משלי, צעטיל קטן, הבעש"ט ז"ל).

והרמב"ם ז"ל כתב: שכשנמצא האדם בין אנשים אשר דעותיהם ומדותיהם רעות, יש לו לברוח ולהתרחק מהם, ובמיוחד יש להזהר ולהתרחק מדעות כוזבות. ועל כן יש ליזהר לא לשמוע רדיו, ולא לקרוא עיתונים ואינטרנט וכו', ולהזהר מאד לא לשמוע לשון הרע, ודברים בטלים, וניבול פה, וניגונים לא כשרים, ודיבורי כעס, וגאווה, וכו' חוץ מזה שזה אסור, מה ששמע נכנס לתוך המוח, ומטמטם אותו, ואחר כך נכנס לתוך המחשבות ומטריד אותו, ונעשה חלק ממנו וחלק ממחשבתו.

בראשית - יש להכיר עצמו, וגם כן מדה שרשית שצומחות ממנה כל המדות כולם.

מי שחזר בתשובה ישרוד. ועתה נבאר מה הדרך לשרוד את מלחמת גוג ומגוג, כי הגשמי משתלשל מהרוחני, והאדם הוא עולם קטן. וכי תצא למלחמה - לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע. מלחמת גוג ומגוג היא מלחמה תמידית שהיא מלחמת היצר. (אמרי אמת) ובזה שנלחם וננצח בעזרת השם יתברך את גוג ומגוג הרוחני, ננצח וננצל גם כן בגוג ומגוג הגשמי בעזרת השם יתברך.

וננצל גם כן הצרות, ונוושע בכל הישועות, כי הוא שורש כל הצרות, כי כל הצרות והמצוקות שהיו לדוד המלך היו הכנה למלחמת גוג ומגוג, וכן הוא בכל איש ישראל כל צרה שעוברת עליו יש לה שייכות למלחמת גוג ומגוג. (אמרי אמת)

כפי התגברות האדם במלחמת היצר, כן הוא הנצוח לעתיד לבא במלחמת גוג ומגוג

וזה לשון האמרי אמת זיע"א (בהעלתך תרצ"ה)

בפרשת חצוצרות, וכי תבאו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם והרעותם בחצוצרות ונזכרתם לפני ה' אלקיכם ונושעתם מאויביכם, בספרי במלחמת גוג ומגוג הכתוב מדבר וכו' מלחמה שישראל נושעים בה ואין אחריה שעבוד וכו' ר' עקיבא אומר וכו' על הצר הצורר אתכם על כל צרה וצרה שלא תבא על הצבור, הרי אמרין במלחמת גוג ומגוג הכתוב מדבר, אלא כל הצרות והיסורים שעוברים על כל איש מישראל אינם לחנם, והגם שאינו מתבונן בהם, כולם נכללין במלחמת גוג ומגוג, וכי תבאו מלחמה משמע מחוץ לארץ ישראל וכתוב בארצכם,

חסד - אהבת ה' - מסירות נפש.

גבורה - יראת ה', זריזות.

תפארת - תורה, בטחון.

נצח - לנצח היצר הרע, לעולם ירגיז.

יסוד - התקשרות, קדושה.

מלכות - אמונה. תפילה, שתיקה, הכנעה לב נשבר.

פרק ט'

ידוע מה שכתבו הצדיקים זי"ע שמלחמת גוג ומגוג היא מלחמה רוחנית¹. ובעזרת השם יתברך נבאר (בפרקים הבאים א"ה) מהו השורש הרוחני של גוג ומגוג, ומהי המלחמה. אבל צריך לדעת שתהיה מלחמה גשמית גם כן, עם פצצות וכו', ורק

¹ ומה לנו לחשוב בצער הגוף ונניח הכל לו יתברך, דומיה תהילה, והוא ילחם מלחמות ישראל כמש"ה [שמות י"ד י"ד] ה' ילחם לכם ואתם תחרישון, כי הרי כפי הנראה בעין השכל שזה העצות והמחשבות של כל האומות הוא על ה' ועל משיחו מלחמת גוג ומגוג, והכל נוגע אליו יתברך, והוא יצא ונלחם בגויים כמש"ה ויצא ה' ונלחם בגויים ההם כיום הלחמו ביום קרב, וכן אמר דוד המלך ע"ה בתהלים מזמור ב', יתיצבו מלכי ארץ ורזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו וכו', יושב בשמים ישחק וכו' אז ידבר אילימו באפו ובחרונו יבהלימו ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי וכו'. ולנו אין מלחמה נמצאת אלא מלחמת היצה"ר לפתות ישראל ח"ו ולהטותם מדרך הטובה ולעזוב תורת ה' ושלא לקיים מצוותיו יתברך ח"ו. (מהר"א פיררה זיע"א).

הנחש חטא בשלשה חטאים גדולים ועיקריים. שקר, לשון הרע, וחוסר קדושה, הוא רצה את חוה. ומשם יצאו הערב רב, בני הנחש. (זוהר בראשית כה).

החטא התחיל עם העיניים - "ותרא האשה, כי תאוה הוא לעינים".

עץ הדעת היה מאכלות אסורות. סגולת עץ הדעת שמוליד יצר הרע בתוך האדם והתאוות הגופניות. ונהיה כל העולם מעורב מטוב ורע. המהרח"ו בהקדמה לעץ החיים: עץ החיים היא חכמת הקבלה, תורת הסוד, מעל טוב ורע. ועץ הדעת היה פשט. טוב ורע.

אחר כך היו קין והבל. קין רדף אחר העוה"ז ועבד את הטבע. והבל אחר העוה"ב. קין קינא בהבל ורצח את הבל. קין היה ראשון לבעלי תשובה.

פרק יא

אדם הראשון היה מאה ושלושים שנה בנהר גיחון, ופגם בברית, וכל הזרע לבטלה נפל במצרים ובגלל זה היו צריכים בני ישראל להיות במצרים לתקן את חטאי הברית של אדם הראשון (ראה בכתבי האר"י ובבעל שם טוב באריכות).

אחר כך בא דור אנוש שהתחיל לעבוד את כוחות הטבע, עבודה זרה. והקב"ה הציף שליש העולם.

אחר כך בא דור המבול שחטא והשחית את דרכו על הארץ. בפגם הברית. בפריצות, בגזל. וישאר אך נח. שהיה צדיק.

אולם שניהם אמת שכפי התגברות האדם בעת מלחמת היצר כן הוא הסיוע מהשי"ת, וכדכתיב ה' כגבור יצא כאיש מלחמות יעיר קנאה, כגבור קאי על האדם, וכמו כן כתיב ויצא ה' ונלחם בגוים ההם כיום הלחמו ביום קרב, כיום הלחמו -

היינו כפי התגברות האדם במלחמת היצר, כן הוא הנצוח לעתיד לבא במלחמת גוג ומגוג, וזהו הפירוש וכי תבאו מלחמה בארצכם, שישנם ניצוצות קדושות אשר נתפזרו במקומות זרים וצריכים לצאת אליהם להחזירם להקדושה, וכן ישנה פסולת באדם עצמו, וכדכתיב והמה מרו ועצבו את רוח קדשו ויהפך להם לאויב הוא נלחם בם, הכונה להסתרות שישנם בכל דבר שבקדושה, משה רבינו היה המתחיל והכין פתח למלחמה זו כדאיתא אם אין אתה גואלם אין אחר גואלם, וזה עשה לך שתי חיצורות כסף, ובעת פטירתו נגנזו, ואחר כך בדוד המלך נתעוררו כוחות אלו כדאיתא למה נסמכה פרשת אבשלום למלחמת גוג ומגוג וכו', רמז שמלך המשיח יהיה הגומר:

פרק י'

בואו בס"ד נתחיל מהשורש.

ידוע שהשם יתברך ברא העולם לגלות יחודו, להיטיב עם ברואיו על ידי גילוי מלכותו. (אבות פ"ו) וציוה לאדם לא לאכול מעץ הדעת. והנחש פיתה לאכול מעץ הדעת, ואמר: "והייתם כאלהים". ולהשתלט על העולם, ולקחת המלוכה והממשלה לעצמו.

יעקב ובניו ירדו למצרים ערוות הארץ, לברר ניצוצות נשמות אדם הראשון דור המבול ודור הפלגה וכו', בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה.

פרעה היה קשה ערף. (פרעה אותיות הערף ובגימטריא מחשבה שהוא המחשבות הרעות). ואמר: "מי ה' אשר אשמע בקולך".

אחר כך הוציאם ה' יתברך ממצרים באותות ומופתים, והולכים במדבר ונתן התורה במדבר. וכך התורה נקנת למי שמשלים עצמו כמִדְבָּר וְאֵין.

ה' נגלה לכל ישראל בהר סיני ופסקה זוהמתן, נתקן חטא אדם הראשון. הערב רב לא רצו ללמוד סודות התורה בהר סיני, (זוה"ק, ורבי חיים ויטאל זיע"א בהקדמה לעץ חיים).

ועשו את עגל הזהב. ומאז נתנה לישראל תורה מצד עץ הדעת טוב ורע ולא מעץ החיים.

חטא בני ישראל במדבר היה חוסר האמונה, וההתלוננות והבכיות, והערב רב החטיא אותם כל פעם, ואמרו ישראל: "מי יאכילנו בשר". אחר כך היה חטא המרגלים (לשון הרע), ואז היה מחלוקת קורח. ובני קרח לא מתו עד היום הזה.

אחר כך באו לארץ ישראל. וכבשו את ארץ כנען שבע עממים, והם כנגד שבע מדות רעות. (בעש"ט) אחר כך בכל פעם חטאו ישראל, וה' הביא עליהם אויבים. וכשעשו תשובה הקים להם שופטים והצילו אותם מידם.

רבי צדוק הכהן מלובלין ז"ע מבאר באריכות את הדורות הבאים: אחר כך בא דור הפלגה. שחטא בכפירה ובמרד במלכות שמים. בראשות נימרוד. ובו נלחם אברהם אבינו והרג אותו. ואברהם אבינו החל לתקן חטא אדם הראשון.

אברהם אבינו היה ראש המאמינים, מדתו היתה חסד דקדושה. אהבה ה' והבריות. ממנו יצא פסולת - ישמעאל - חסד דקליפה. אהבה נפולה - תאוה.

ואנשי סדום רעים וחטאים לה' מאד. יודעים רבונם ומכוונים למרוד בו. וה' הפך את סדום והשאיר את לוט שממנו יצאה דוד המלך.

אחר כך בא יצחק - מדתו היתה גבורה דקדושה, יראה.

ממנו יצא פסולת - עשו גבורה דקליפה יראה נפולה, כעס, רציחה. קנאה. מחלוקת.

אחר כך בא יעקב - תפארת דקדושה. ומסתו שלמה.

וכנגדו עמלק וערב רב, שהוא זיווג עשו וישמעאל, והוא דעת ותפארת דקליפה. הכבוד. הגאווה, וערב רב הם בחינת לבן הארמי. (הרה"ק רבי מנחם מענדיל משקלוב)

סוד הגלות של עם ישראל במצרים וכו'.

יעקב הוליד את יהודה ואת יוסף, בתוך השנים עשר שבטים.

היתה מחלוקת על יוסף, ויוסף הורד מצרימה, ערוות הארץ, ועמד בנסיון עם אשת פוטיפר.

פרק יב

אחר היה שאול המלך ודוד המלך. ושלמה המלך בנה את בית המקדש.
ואחר כך היה ירבעם בן נבט בבחינת (משיח בן יוסף) ונחלקה הממלכה, וחסא והחטיא את ישראל בעגלי הזהב וכו'.
אחר כך חטאו ישראל בעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים - ונחרב המקדש. ובא עליהם נבוכדנצר מלך בבל וגלו גלות בבל.

אחר כך היתה גלות פרס ומדי, והיה חטא סעודת אחשוורוש. וגזירת המן (בבחינת הנחש- ובעון זה מתו 6 מיליון יהודים בשואה - הגה"ק מרן עובדיה יוסף זצוקללה"ה) ונס פורים על ידי מרדכי ואסתר. (שהיו בבחינת משיח בן יוסף ובן דוד - (אוסרי לגפן).
אחר כך השיב ה' את שבותם ועלו לארץ ונבנה בית המקדש השני.

אחר כך היתה גלות יון שהחטיאה את ישראל בתרבות וחכמת יוון. וקמו החשמונאים ונצחום. והיה נס חנוכה.

אחר כך חטאו ישראל בשנאת חנם ולשון הרע ונחרב בית המקדש השני, וגלו גלות אדום, רומי.

אחר כך בא התנא האלוקי רבי שמעון בן יוחאי ע"ה וגילה את הזוהר הקדוש, ובזכות לימוד ספר הזוהר הקדוש יצאו מהגלות ברחמים, (נשא קכ"ד-קכ"ו).

אחר כך קמה דת הנצרות (עשו). ואז האיסלם (ישמעאל).

אז בא האריז"ל (שהיה בבחינת משיח בן יוסף) וגילה את סודות התורה. ואז בא הרמח"ל (שהיה בבחינת משיח בן יוסף) וגילה עוד, ועשה את זוהר תניינא. ובזכות לימוד ספרו הקדוש יצאו מהגלות ברחמים (ראה תיקני זוהר תניינא תיקון מ').
אחר כך בא הבעש"ט [וקם שב"ט מישראל ר"ת בעל שם טוב] (שהיה בבחינת משיח בן דוד, ספר קדושת כתרי) וגילה את תורת החסידות - עבודת ה' על פי הקבלה.

ואחר כך צמחו גלגול נשמות צאצאי הנפש, נשמות דור המבול, ודור ההפלגה. ערב רב עשו וישמעאל ועמלק.

והם הם המשכילים והרפורמים והציונים, וקמו הבונים החופשים, ובתוכם האילומנאטי אנשי סדר העולמי הקדש.

המשכילים החטיאו את האנושות ואת היהדות. בהסכלה, וחופשיות. בסיסמת "היה יהודי בביתך ואדם בצאתך", בהדמות לגויים.

בשנת ת"ר היה ראוי להיות הגאולה, ולא היה מפני שאחד בא על אשתו נדה, והיה עלילה על רבי יעקב ענתבי (עלילת דמשק), שעיינה אותו גוי רשע אחד שהיה בסוד ארמילוס, והוא היה בסוד משיח בן יוסף.

למדים מכאן שפגם בחוסר הקדושה מעכב הגאולה.

והיו שתי מלחמות העולם. בגלל הבשר הטרף וחוסר הצניעות. וההסכלה והתדמיות לגויים והתבוללות ביניהם.

אחר כך בא בעל הסולם, וכתב פירוש על הזוהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל

הם אלו שיצרו את דאע"ש.

הם מפיצים ומעודדים את הטומאה הנוראה של משכב זכור בעולם ומזה באים מצעדי התועבה. ובגלל זה ה' הולך להחריב שני שלישי מהעולם ולהשאיר רק את ארץ ישראל והיהודים האמיתיים הקדושים. וכולם צריכים לעשות תשובה שלמה ולעלות לארץ ישראל.

והסדר העולמי החדש הם הם הבסיס לגוג ומגוג הם מתכננים לכבוש את ארץ ישראל בראשות ארמילוס הרשע. ולשלוט פה ולהקים בהר ציון את הוותיקן.

ולבנות מקדש לעבודה זרה במקום בית המקדש. ולהקריב קרובנות (יהודים) לשטן.

הם רוצים להלחם נגד ה'. וזה המלחמה האחרונה של הסטרא אחרא.

ידוע שיש כוכב שביט הנקרא "פלאנט X" או "ניברו" - שאי"ה יחלוף ליד כדור הארץ בחודשים הקרובים, ויגרום נזק והרס עצום. שטפונות, התפצצות הרי געש, ונפילת מטאורים וכו' ובמיוחד באמריקה. ורוב אמריקה תהיה מתחת למים. והרשעים שבאליטה יתחבאו בבונקרים. והצבא יוביל את העם למחנות הריכוז וכו' והמקום היחיד הבטוח זה ארץ ישראל. למרות שהממשלה מכחישה את הימצאותו של הכוכב. זה הכל על ידי הממשלה של הסדר העולמי החדש כדי שלא ידעו את זה. ובתוך זה זה מלחמת העולם השלישית. ואחר כך גוג ומגוג!

וזההיר ללמוד זוהר הקדוש ולעלות לארץ ישראל לפני השואה.

ואז היה דָרוּוין ימ"ש שהמציא את תורת האבולוציה שבאה מהשטן - שְמוּצָא האדם מהקוף וכו' וכפירה באמונת חידוש העולם.

אחר כך היתה השואה של היטלר העמלקי ימ"ש. שהיה על בסיס תורתו של דָרוּוין ימ"ש.

ואם היהודי אינו עושה קידוש אז הגוי עושה הבדלה.

קמה מדינת ישראל.

היו מלחמות וצרות של ישמעאל הערבים.

אז בא הכופר זיגמונד פרויד והמציא את תורת הפסיכולוגיה שבאה מהנחש בעצמו. והיא קליפת עמלק כידוע, פסיכולוגיה עם האותיות בגימטריא עמלק.

אחר כך נפלו מגדלי התאומים שהם סמל הגשמיות ועגל הזהב.

ועכשיו קמים אנשי הסדר העולמי החדש. בראשות האפיפיור ימח שמו שהוא בבחינת ארמילוס הרשע. והוותיקן, והמסדר הישועי. הם מאמינים בשטן ימ"ש והם עובדים אותו.

ועכשיו הם רוצים להשתלט על כל העולם ולהכחיד תשעה עשיריות של האכלוסיה. וליצור דת עולמית חדשה של עבודה זרה, ממשלה עולמית. ובנק עולמי. ולמוטט את כל הכלכלה.

לא יהיה חשמל ואוכל ומים וכו' הם מתכננים להרוג את כל מי שמאמין בה'.

הם הקימו מחנות השמדה בארצות הברית. והם מתכננים לשים את כל מי שמאמין בה'. והולכת להיות שואה ח"ו בארצות הברית, בראשות אובמה (גוג?).

ועתה נבאר ב"ה את מלחמת גוג ומגוג באדם עצמו - ידוע שארץ ישראל הוא הגוף, וירושלים היא הלב בבחינת מלכות (פרדס רימונים), ובית המקדש הוא הניצוץ האלהי של "ושכנתי בתוכם". והוא במוח ששם הנשמה.

גוג ומגוג הם כוחות הסטרא אחרא, היצר הרע, הנחש, העמלק, הרוצים לכבוש את ארץ ישראל (הגוף), ואת ירושלים (הלב), ולמרוד במלכות ה', ולבנות בית עבודה זרה ולהקרב קרובנות לשטן, הס"מ, היצר הרע. והם מתייצבים על ה' - הניצוץ האלהי שבקרב היהודי, השכינה. ועל משיחו - הנשמה, וניצוץ משיח.

ומתחילים הקרבות עם משיח מצפון (מצפון תפתח הרעה, מירכתי צפון). בארץ הגליל, ששם צפת (נצח) וטבריה (הוד), הם שתי העיניים (כידוע שהעיניים הם נצח והוד). ונכנסים צבא ישמעאל עשו ועמלק שהם סוד העין, והם כנגד שני המשיחים שהם סוד נצח והוד, וגם ידוע שגוג ומגוג בגימטריא ע' והם ע' אומות שהוא סוד עין. והמלחמה היא בשמירת העין, ובזה שהאדם פוגם בעינים ח"ו - מגביר עשו וישמעאל ועמלק וגוג ומגוג וע' אומות, ועל ידי שמירתן - מחליש ומכניע ומוחק אותם ומביא הגאולה והמשיח (החיד"א).

ומשיח בן יוסף נלחם בהם בצפון שהוא חלקת יוסף (בפגם היסוד), בבחינת "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין". ונכנסים דרך האוזניים והאף לשמוע ולהריח איסור.

והמקור הוא בזוהר שמות ותרומה ובלק ואתחנן שכתוב על הכוכב שיתגלה לעתיד לבא בזמן הגאולה.

ואז אלו הרשעים שנשארו במלחמת העולם השלישית יבואו עם גוג ומגוג להלחם בישראל.

ומשיח יתגלה וילחם נגדם, ה' ימחק אותם ויקדש שמו בניסים ונפלאות.

ויבנה בית המקדש. וה' ישחט את השטן, יצר הרע. ויתקן את חטא אדם הראשון. ויהיה רק טוב.

ומזה רואים שמלחמת גוג ומגוג היא מלחמה רוחנית וגשמית.

ובעז"ה בפרק הבא - נלמד את המלחמה הרוחנית הפנימית של גוג ומגוג, בתוך היהודי עצמו.

פרק יג

סוד מלחמת גוג ומגוג - על פי הצדיקים

יסוד הענין וסוד הדבר הוא על דרך שאמרו ז"ל (ברכות לג.) כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בימיו, דהיינו שכל נפש מישראל יש בכחו לבנות המקדש בפנימיות עם מדת ימיו, הגם שבפועל הוא נמנע מהכלל, עם כל זאת ברוחניות יש מציאות בנין בית המקדש בכל נפשות ישראל בפרט, וממילא גם התיקונים מחבלו של משיח ומלחמות גוג ומגוג - ישנם גם כן ברוחניות בכל פרט נפש (רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א, פרי צדיק, שמיני אות ט). כלומר שמלחמת גוג ומגוג היא מלחמה תמידית שהיא מלחמת היצר, כפי התגברות האדם במלחמת היצר, כן הוא הנצוץ לעתיד לבא במלחמת גוג ומגוג (האמרי אמת זיע"א).

וגם מלכות היא הפה, ונלחמים במאכלות אסורות, ובפרט בחלב (מצד ישמעאל) ודם (מצד עשו).

וביסוד - ציון, הוא הלשון - בדיבורים אסורים: בלשון הרע ורכילות, שקר, אונאה, חנופה, דברים בטלים וכו' ובשתי הידים שהם בבחינת חסד וגבורה (עשו וישמעאל), ושתי הרגלים שהם נצח והוד (ס"מ וזוגתו) לעבירות. ומחלת לשמחה יתירה וליל' לעצבות ויללה.

ומגיע ארמילוס וגוג עד המוח והדעת ששם הנשמה, מקום בית המקדש, וההיכל, ופה נלחם משיח בן דוד.

וגוג ומגוג נלחם - בגאווה, וכפירה, ובמרדה ובעזות וחוצפה ולזול ואי כיבוד, ובפריקת עול מלכות שמים.

והמשיח נלחם - ברצון (כתר), חכמה בינה ושכל דקדושה. במחשבות טובות, שמחה, אהבת ה' והבריות, ודיקות, בחסד, ויראה וגבורה, ורחמים. בתורה, ובטחון (תפארת), בניצוח והודאה, בקדושה ובטהרה (יסוד), תפילה, ואמונה, שתיקה, ועול מלכות שמים, בענווה, בהתחזקות, סבלנות, וקיווי, וכל המידות הטובות. וריקודים מחיאת כף, וניגון דקדושה.

וע"י ג' אותות מכניעים אותם. כלומר: תפילין של יד - כנגד עשו ע"י משיח בן יוסף, ותפילין של ראש - כנגד ישמעאל ע"י משיח בן דוד, וברית כנגד עמלק, וציצית שהוא שמירה מניאוף - כנגד ע' אומות, כידוע שתאווה זו כלולה מע' אומות, ושבת - כנגד גוג ומגוג. וכן ע"י מאה ברכות וקריאת שמע ואמן, בכוונה מכניע אותם.

ואם לא שמר עיניו ח"ו - נותן כח לגוג ומגוג להגיע עד ירושלים, שהיא הלב (המלכות), כי "שוריינא דעינא בליבא תליא" [= מאור העינים תלוי בלב] (ע"ז כח:),

ונלחמים שם צבא ישמעאל (תאוות, חסד דקליפה) ועשו (כעס וכו', גבורה דקליפה), וצבא שבעים אומות: במחשבות רעות, בחשק לעבירות, ברצון לקבל, בתאוות (אכילה, ממון, הידועה וכו'), רוח שטות, בחוסר התחשבות, קנאה, וחמדה, כעס, ושנאה, מחלוקת, ונקימה, קמצנות, פחד ודאגה, וכו'.

ושם נלחם עמלק, שהוא בבחינת יצר הרע שדומה לזבוב היושב בין מפתחי הלב, בגאווה וברדיפת הכבוד, קרירות, וליצנות, ועצבות, ויאוש, ואטימות הלב, וחכמות, ושכל עקום בתורה, ודעת דקליפה, וחוסר יראה, ושחוק וקלות ראש, ועייפות מעבודת ה'.

ובאים עד הר ציון שהוא היסוד, בפריצות ובפגם הברית, ושר צבא הערב רב ארמילוס הרשע העמלקי, הורג את משיח בן יוסף. ואם יהיה האדם לבן חיל, ושומר את עיניו - מונע את כניסת עשו וישמעאל ועמלק לתוך עיניו, ובזה שומר המחשבה והברית, ולא ימות משיח בן יוסף ח"ו (כידוע מהרמח"ל, הגר"א, ורבי יעקב אביצחירא ז"ל) וגם לימוד הסוד מגן עליו ומצילו.

וגם מכיוון אחר - ידוע תחילת עבירה הרהור הלב, שניה לה ליצנות, שלישית לה גסות הרוח, רביעית לה אכזריות, חמישית לה הבטלה, שישיית לה שנאת חנם, שביעית לה עין הרע (דרך ארץ זוטא פ"ו).

עם ישראל מחולק ליהודה ויוסף.
והם בעצם כוחות בנפש כל אחד
מישראל.

בני יהודה ויוסף נלחמים שניהם
בקליפות המתנגדות לקדושה.

אל עם ישראל בני יהודה ובני יוסף
הקדושים...

ישנה מלחמה איומה ונוראה, מלחמת
עשיו וישמעאל בבני יהודה ובני
יוסף.

הסבר: בני יהודה הקדושים נלחמים
בקליפת ישמעאל שהיא קליפת חסד
וניאוף.

קליפת ישמעאל, עצומה וחזקה
ומנסה להפיל את בני יהודה ומשיח
בן דוד.

אליכם בני יהודה הנכשלים פעם
אחר פעם בעוון עקביים, בראיות
אסורות, במחשבות זרות, ובפגם
הברית, ובתאוות עולם הזה,
ובמאכלות אסורות, ראו כי משיח בן
דוד נלחם כבר עכשיו בקליפה זו
ביתר שאת וביתר עוז...

צו השעה אל בני יהודה הנפולים
בתאוות אלו: לא להיכנע!!! לא
להרים ידיים!!!

קליפת ישמעאל לפני ביטולה תגבר
עד השמיים ומאות חללים הפילה,
דעו כי אין לכם תקנה רק בסדר
העלאת המחשבות והמעשים
מקליפה טמאה לקדושה, ולעת עתה
זעקה לגאולה, ולגילוי משיח בן דוד
שהוא המתקן כל תאוות נפולות
במשך כל הדורות מחטא עץ הדעת,
ולימוד הזוהר הקדוש, והתנזרות
מאכילת בשר בהמה, שהבעייה שלו
חלב, מצד ישמעאל, (רבינו האר"י
ל"ל).

ובכל יום יצרו של אדם מתחדש עליו
במלחמת גוג ומגוג - ומבקש להמיתו,
ה' לא יעזבנו בידו, ולולא הקב"ה
עוזרו לא יכול לו, ה' איש מלחמה,
ותשועת צדיקים מה' מעוזם בעת
צרה ויעזרם ה' ויפלטם מרשעים כי
חסו בו, והיתה לה' המלוכה. וע"י
שמגרש והורג את חיילות גוג ומגוג,
ומתחזק בבחינת משיח שבו שהוא
שמירת הקדושה (ליקוטי מוהר"ן ב
לב) -

בונה מקדש בליבו ומוחו לה' יתברך,
ומכניע את גוג ומגוג הכללי, ומקרב
הגאולה והמקדש. והיה ה' למלך על
כל הארץ, ומגלה יחודו שהוא תכלית
הטוב.

הרבי מקאמרנא זי"ע"א כתב: שבית
המקדש השלישי לא יבנה לא על ידי
תורה ומצוות, אלא על ידי לבבות
נשברים שמרגישים את עצמם אין
ממש ע"כ, היינו על ידי שמירת העין
נעשה אין, ועוד שעל ידי שנכשל ח"ו
בעין נעשה אין ושפל יותר. ובזכות
שמירת העין ינצל מעוני, ונזכה לעני
ורוכב על חמור, המשיח, וה' יטהרנו
באמת.

פרק יד

הַכְּנוּת לַמִּלְחָמָה הָאַחֲרוֹנָה: מָסֶר לְבָנֵי
יְהוּדָה, בְּנֵי יוֹסֵף, וְעָרֵב רַב.

וַיַּעַן וַיֹּאמֶר אֶל הָעַמִּידִים לִפְנֵי לְאֹמֶר
הַסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצְּאִים מֵעַלְיוֹ, וַיֹּאמֶר
אֲלֵיו רְאֵה הָעֵבֶרְתִּי מֵעַלְיָךְ עֹנֶךְ
וְהִלַּבֵּשׁ אֶתְךָ מַחְלָצוֹת, וַאֲמַר יְשִׁימוּ
צִנִּיף טְהוֹר עַל רֹאשׁ (זכריה).

עניין הבגדים הוא המידות כידוע,
שהמדות הם לבושים למצוות (הגר"א
צ"ל).

הקדושים ישרדו!!! ובמיוחד בארץ ישראל!

צריך ללמוד הרבה ספרי מוסר וזוהר הקדוש בקביעות ולהתפלל הרבה על תיקון המדות, ובכך ננצח בעזרת השם יתברך את מלחמת גוג ומגוג הפרטית והכללית...

יש לדעת שגם קליפת עשו כלולה בישמעאל וישמעאל בעשו, שגם בישמעאל יש כעס ורציחה וכו' וגם בעשו יש תאוה וכו', כי הרי ישמעאל התחתן בעשו וכו'.

ידוע שאין עוד מלבדו ומלא כל הארץ כבודו וכל המידות שורשם למעלה בקדושה באור אין סוף יתברך, ושם הכל טוב, רק מחמת השבירה נפל והתשלשל ומתלבש בקליפות, במידות העולם הזה.

כגון שיש לו אהבה וחמדה ותאוה לעולם הזה וכו' ידע ויזכור שזה הכל מה' יתברך, ויקשר הכל לשורשו: ויאהב את ה' ויתאוה וישתוקק לה'. וכן כשיש לו יראה מהעולם הזה יקשר לשורשו וירא מה', וכן התפארות יקשר לשורשו ויפאר את השם יתברך וכו' וכן בשאר המדות.

ואגב, ידוע שזהו הפגם הראשון - הגאווה, שהוא היה סוד שבירת הכלים, ומיתת המלכים קדמאין, שכל אחד התגאה על חבירו ואמר אני אמלך. (כידוע מספרים הקדושים ומבוא ברבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א)

והתיקון על דרך זה הוא על פי שכתב בכתר שם טוב מהבעש"ט זיע"א (בחלק ב רפז)

אליכם בני יוסף הנגועים בקליפת עשיו - קליפת גבורה - כעס, רציחה, אכזריות, לשון הרע, מחלוקת, ובשר עוף טרף, ודם, מצד אדם - (האר"י ז"ל).

דעו כי קליפתכם קשה מקליפת ישמעאל ואין לכם תקנה רק על ידי משיח בן יוסף הנלחם בקליפת עשיו ומכניסה לקדושה.

פרק טו

גוג ומגוג הוא קליפת עמלק שהוא פגם היסוד והפריצות, וזה עיקר מלחמת גוג ומגוג. רק מי שישמור את עיניו ובריתו - יזכה לראות את הגאולה בית המקדש והמשיח, (ע"ז כ', החיד"א בנחל קדומים, טהרת הקודש).

כל זמן שלא יעשו ישראל תשובה על פגם ברית קודש לא יגאלו!!! (מדרש תלפיות אות ברית, עמק המלך).

ביאת משיחנו תלוי בתיקון הברית קודש, עיקר התיקון תלוי ביסוד לתקנו, ובו תלה גם כן ביאת משיחנו באלף הששי ועיכוב הגאולה (אור הגנוז, ועוד)

וזה לשונם: **אמר רבי שמלאי מקום שאת מוצא זנות את מוצא אנדרלמוסיה באה בעולם.** (ירושלמי סוטה פ"א).

והורגת את היפים ואת הרעים (ב"ר בראשית פכ"ו).

ובגירסא אחרת: והורגת הטובים והרעים, על הכל הקב"ה מאריך אפו חוץ מן הזנות. (ילקוט שמעוני בראשית).

ובגלל זה הולך להיות מבול של מים ושל אש, וה' יחריב את שני שליש העולם, ורק היהודים האמיתיים

<ומתענג> מאוד, יותר מזה הבן שיש
אצלו תמיד. עכ"ל

(ושם תו-א)

כל המחשבות בכללן בז' מינים כנגד
ז' ימי הבנין, כגון אהבה ויראה וכו'.
ובכל בחינה יש טוב ורע <כו'>
[ובשבע רעות מחיה ז' עממין]. לכן
כשנופל לו מחשבות זרות יעיין
מאיזה בחינה היא, ויאמר מה עשיתי
שלקחתי חלק מעולם המחשבה
וזרקתי אל מקום הטינופת, ומזה
ינע עד לעפר ויביא זאת המחשבה
למדת אין. ואח"כ יחשוב אם אני
אוהב הדבר הזה, או אני מתענג מזה,
כמה יש לי לאהוב השם יתברך, וכן
ליראה אותו וליבוש <מפניו> [ממנו]
ולפארו וכו', וכן לנצח המדה הזאת,
ולהתקשר בהשם יתברך. <ועל ידי זה
יבוא לעולם המחשבה שהוא למעלה
מן הזמן>. עכ"ל

(ובחלק ראשון פח.)

<מהבעש"ט> [שקיבלתי ממורי] שיש
באדם עשר ספירות, כי הוא עולם
קטן, וכמו שכתב הראב"ד כי מה שיש
<בעולם> [בעולמות עליונים] הוא
ג"כ בשנה ובנפש אדם, וסימנך והר
סיני עש"ן [וכו' יעו"ש]. ומדריגה
אחרונה שבאדם, כגון צער ויסורין
[וכדומה], <הוא> [זה] נקרא מדת
המלכות שהיא מדה אחרונה כי
רגליה יורדות מות.

ונצח והוד שבאדם הם עמודי קיימין
ש[האדם] מאמין אמונת הבורא על
אמיתותו. ומדת יסוד הוא כשיש לו
תענוג בעבודת השם יתברך יותר מכל
התענוגים. עכ"ל

וכל המידות הרעות הם מחיצות,
קליפות בינו לבין המלך ה' יתברך.

יש באדם כמה כוחות, שלזה העולם
צריך כח זה ולזה העולם כח זה,
שעולה נשמתו לכל העולמות שצריך
לעלות, ובודקין אותו בכל עולם אם
הוא ראוי לעלות, ואם לאו דוחין
אותו לחוץ.

ולפעמים שולחין לו מחשבה זרה
מחמת שדוחין אותו, ואם הוא חכם
באותה המחשבה יכול לקשר עצמו
יותר בהשם יתברך

שהמחשבה הוא אותיות שהם איברי
השכינה, רק שנפלו מכח השבירה
ונעשה הצירוף של האותיות רע
בקליפות [כמו אדם שנותן מעדנים
מעורבין מין בשאינו מינו, שכל אחד
בפני עצמו הוא טוב, וכאשר נתערבו
הוא מאוס ורע מאד, כך זה הוא ג"כ
נעשה רע].

וכשהוא מבין באיזה עניין המחשבה,
אם בתאוה הוא מעולם האהבה נפל,
אם ביראה רעה הוא מעולם היראה,
אם בגאווה הוא מעולם התפארת,
וכן בשאר הדברים שכולם משבעת
ימי הבנין נפלו.

וכשהוא מקשר אותם בהשם יתברך
באהבת הבורא וביראת הבורא הוא
מחזיר אותם לשרשם, וכן בשאר
מדות. כל מחשבה לפי המידה שנפלה
הימנה הוא מקשר אותה לאותה
המדה, והקליפות נופלים ונעשה
הצירוף טוב.

וזהו מתיר את החבלים והשקים
נופלים, השקים דהיינו הקליפות
נופלים, ויש להשם ב"ה בזה <תענוג
גדול, מביא לבית הדפוס> [הנאה
גדולה, כמשל] לבן מלך שנפל לשביה
כשמביאין אותו לפני המלך הוא נהנה

יעקב אבינו מדת התפארת כנגד
עמלק הכולל עשו וישמעאל ורמז כי
קריאת המילה "יעקב" הסוף להתחלה
"**בקעי**" היא ראשי התיבות של
המילים: **ב**יטול **ק**ליפת **ע**שו וישמעאל)

פרק טז

וכן אמונה היא הפך של כעס שהוא
עבודה זרה כידוע. כי כל הכועס
כאילו עובד עכו"ם וכו'. והטעם מובן
ליודעי בינה לפי שבעת כעסו
נסתלקה ממנו האמונה כי אילו היה
מאמין שמאת ה' היתה זאת לו לא
היה בכעס כלל ואף שכן אדם שהוא
בעל בחירה מקללו או מכהו או מזיק
ממונו ומתחייב בדיני אדם ובדיני
שמים על רוע בחירתו אף על פי כן
על הניזק כבר נגזר מן השמים והרבה
שלוחים למקום ולא עוד אלא אפילו
בשעה זו ממש שמכהו או מקללו
מתלבש בו כח ה' ורוח פיו ית'
המחייהו ומקיימו וכמ"ש כי ה' אמר
לו קלל והיכן אמר לשמעני אלא
שמחשבה זו שנפלה לשמעני בלבן
ומוחו ירדה מאת ה' ורוח פיו המחי'
כל צבאם החיה רוחו של שמעי
בשעה שדיבר דברים אלו לדוד כי
אילו נסתלק רוח פיו ית' רגע אחד
מרוחו של שמעי לא יכול לדבר
מאומה (וזוהו כי ה' אמר לו בעת
ההיא ממש קלל את דוד ומי יאמר לו
וגו' וכנודע מ"ש הבעש"ט ז"ל ע"פ
לעולם ה' דברך נצב בשמים שצירוף
אותיות שנבראו בהן השמים שהוא
מאמר יהי רקיע כו' הן נצבות
ועומדות מלובשות בשמים לעולם
להחיותם ולקיימם). (תניא, אגרת
הקודש פרק כה)

וכשמתקן מידה רעה (קליפה), הוא
מתקן ומחליש את האומה שהמידה
הזאת היא בשורש הרוחני שלה.

וזוהו סדר התיקון (על פי תורת רבינו
הקדוש הבעש"ט זיע"א):

קליפת ישמעאל אהבה נפולה - תאוה

התיקון שלה על ידי
אהבת ה'

שמושגת על ידי
עשיית המצות בחמימות וברגש
אהבה ושמחה.

קליפת אדום - יראה נפולה גאוה שמביאה לידי כעס ושנאה ואכזריות וכו'

התיקון שלה על ידי
יראת ה'

שמושגת על ידי
תפילה במסירות נפש ובביטול
העצמיות בבחינת אין ממש.

קליפת עמלק -אמונה נפולה כפירה

התיקון שלה על ידי
אמונה

שמושגת על ידי
תורה לשמה במסירות נפש
ובהתלהבות

פרק יז

אבד תאבדון את כל המקומות וגו', היינו שיש להכניע קליפות עשו וישמעאל הכוללים כל הקליפות, והוא ע"י השתוקקות דקדושה הן בלימוד התורה"ק בהתגלות אור השי"ת שבה, והן בכל מעשיו, עד שיכיר וידע כי להשי"ת המלוכה ואין עוד מלבדו, והוא עבודת חודש אלול קודם ר"ה

'אבד תאבדון' כנגד קליפת עשו וישמעאל, שע"י שמכניעים אותם מכניעים כל קומת הס"א דהיינו כל המקומות אשר עבדו שם הגויים'

כתוב בספר 'דעה חכמה לנפשך' לרבי יצחק מאיר מורגנשטיין שליט"א, וזה לשונו: דהנה צריך כל אחד להכניע קליפות עשו וישמעאל שהם בחינת הרגלין דקליפה, נצח והוד (עיין ביאורי אגדות להגר"א מגילה ו' ע"ב), ובפרט כשעומדים סמוך ונראה לחודש אלול חודש הרחמים והסליחות, צריך כל איש יהודי להתעורר בתשובה, ולידע שלא די בזה שימלך על מעשיו הרעים וישוב על כל מה שפגם ועיווה, אלא גם צריך ע"י תשובתו ללחום עם קליפות עשו וישמעאל דהם בחינת הרגלין דקליפה.

ועל זה רומזת התורה הקדושה אבד תאבדון אבד כנגד קליפת עשו, ותאבדון כנגד קליפת ישמעאל, את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים אשר אתם ירשים אתם את אלהיהם על ההרים הרמים ועל הגבעות ותחת כל עץ רענן, היינו שקליפות עשו וישמעאל הם כללות כל הקליפות שנמצאים בכל המקומות, כי הם

הקליפות שכנגד בחינת אות ה' אחרונה דשם הוי"ה שכנגד ספירת המלכות, דהנה המלכות כוללת בתוכה את כל בחינות הספירות אשר למעלה ממנה שהם כנגד אותיות יה"ו דשם הוי"ה וגם את קוצו של יו"ד בסוד (אסתר ב', י"ז) כתר מלכות בראשו, דקליפות עשו וישמעאל כוללים את טומאת כל השבעים אומות, וע"י שמכניע קליפות, עשו וישמעאל בכך מכניע כל קומת הטומאה והס"א ואת כל המקומות אשר עבדו הגויים.

עיקר העבודה בחודש אלול להכניע קלי' עשו וישמעאל, רגלין דקליפה- בחינת מלכות דקליפה

דהנה הד' בחינות של הקליפה אשר הם היפך ד' אותיות דשם הוי"ה דקדושה, רומזים על ענין ד' נהרות גן עדן, דפרשת בראשית (ב', י"א) שם האחד פישון הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב, ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש, ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי הוא פרת, והנה הנהר הראשון פישון הוא כנגד קליפת בבל, הנהר השני גיחון הוא כנגד קליפת מדי כוש, הנהר הג' חדקל כנגד קליפת אשור, והנהר הרביעי הוא כנגד פרת והוא כנגד קליפת עשו וישמעאל שכוללים כל בחי' הקליפות כנ"ל (עיין פע"ח ק"ש גי', ועיין מגלה עמוקות פרי שמות, עמק המלך ש"ה פמ"ג) ודוד המלך ע"ה אומר (תהלים ס"ו, וי) הפך ים ליבשה בנהר יעברו ברגל, ומבואר בספרים הק' דהכוונה היא על נהר פרת, דלפני ביאת הגואל יצטרכו בני ישראל לעבור ברגל את נהר פרת - היינו לבטל קליפות עשו וישמעאל

להתקרב אליו יתברך, וע"כ בחודש אלול מתעוררים בני ישראל בתשוקה עצומה לה' יתברך לדבוק בו וללכת בדרכיו. עכ"ל

וגם ידוע שנצח והוד הם בבחינת שני המשיחים, רגלין דקדושה. והם כנגד עשו וישמעאל רגלין דקליפה. ועל ידי ריקודים ומחיאת כף דקדושה מגבירים כח המשיחים ומכניעים קליפת עשו וישמעאל.

וגם נצח והוד הם בבחינת אמונה. (כידוע מספרים הקדושים) ועל ידי אמונה שהכל מה' יתברך והכל לטובה נצחית והודאה על זה מנצחין עשו וישמעאל.

וגם ידוע שרבי שמעון בר יוחאי ע"ה היה מבחינת הוד ורבי נחמן בר שמחה ע"ה בחינתו נצח. (וידוע ששני השמות האלו הם אותה גימטריא 703) ועל ידי שמאחדין ופועלין על פי תורת הרשב"י ורבי נחמן מאחדין השני משיחים ומכניעין עשו וישמעאל, וידוע שהגאולה העתידה תהיה בסוד הנצח, (פרי עץ חיים)

פרק ח

כתב בספר אמונתך עיתך לרבי משה וואלפסון שליט"א

ובמדרש איתא ששארית הברד שלא נתך ארצה נשאר תלוי ועומד לזמן מלחמת גוג ומגוג, וידוע כי מלחמת גוג ומגוג עיקרה היא המלחמה הרוחנית לשמירת האמונה נגד גלי הכפירה הסוערים בתקופת עיקבתא דמשיחא.

דהם בחינת הרגלין דקליפה, ואזי יתקיים בנו הכתוב (זכריה י"ד, ד') ועמדו רגליו על הר הזיתים שיתבטלו כל הקליפות, על ידי זה, והיה ה' למלך על כל הארץ". וזוהי עיקר עבודת היהודי בחודש אלול בסוד בנהר יעברו ברגל, היינו לעבור את קליפת נהר פרת ולבטל ולהכניע קליפות עשו וישמעאל המונעים ממנו לשוב אל בוראו.

ג. לשם כך יש לעורר בחיי רגלין דקדושה, והיינו להתעורר בהשתוקקות ורצון להתקרב אליו ית"ש וללכת בדרכיו, בסוד אני לדודי ודודי לי.

ולבטל את בחינת הקליפה דמלכות הוא קשה במאוד, כי נהר פרת מרמז על מידת הבינה (עיין שעה"כ דרושי יו"כ א') שהוא שורש הדינים קשים, והקב"ה אומר (מיכה ט', י"ז), כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, היינו כמו שבמצרים עברו בני ישראל את ים סוף והכניעו קליפת מצרים שהם בבחינת הכתר דקליפה, כן עתה בגאולה השלימה בנהר יעברו ברגל שהוא נהר פרת ובכך יכניעו את קליפת עשו וישמעאל הרגלין דקליפה, וכדי לצלוח ולעבור את נהר פרת צריך לעורר בחינות נצח והוד תרי רגלין דקדושה כדי לבטל בחינת הנצח והוד רגלין דקליפה, היינו שצריך לעורר ענין ההליכה דקדושה בסוד ההשתוקקות דקדושה, דהנה בחודש אלול מתגלים י"ג מידות של רחמים ומתגלים רחמי ה' להיות קרוב לעם קרובו בסוד (שה"ש ו' ג') אני לדודי ודודי לי שהם בחינת האורות דאריך אנפין, ואריך אנפין הוא בסוד ההשתוקקות והרצון

ומט"ר ל"א נת"ך בגימ' בעיקב"ת משיח"ך. עכ"ל
על ידי ראייה רוחנית ראיית אלהותו יתברך, ובכוונות ויחודים, ע"ז מכניעים במיוחד את קליפת ישמעאל המתגברת לפני הגאולה, שקליפה זו קשורה גם כן לבחי ראייה כדכתיב "הלום ראיתי אחרי רואי" ולכן יצאו מאברהם ד"יקא, שהוא סוד הראייה העליונה שיונקים המה מראייה דקדושה, אך אצלם נפל לבחי ט' קבין של זנות (קדושין מ"ט ע"ב) בחינת ראייה דטומאה כנ"ל שבחינת הראייה צריכה שמירה של בחינות יצחק ויעקב, היינו תפלה ותורה, שלולא שמירה זו נופל הרצון לאסתכלא בזיו ויופי העליון ונשבר לתאוות רעות ח"ו, וע"י ראייה עליונה דקדושה של בני" מכניעים את קליפת ישמעאל הטמאה, וזוכים ילהשבית אויב ומתנקם (רבי יצחק מאיר מורגנשטיין שליט"א, דעה חכמה לנפשך).

פרק יט

כתוב בספר ים החכמה לגרי"מ מורגנשטיין שליט"א וזה לשונו: לפני הגאולה משתדלים ב' הקליפות הטמאות דעשיו וישמעאל להתגבר ח"ו, ושני המשיחין לוחמים איתם. ומובא בספר הקדוש אור הגנוז מר' יהודה לייב מאניפולי זי"ע, ששני הקליפות דעשיו וישמעאל מרומזים במשנה דהכלב והגדי שקפצו מהגג: שגג זה ר"ת "גדולה גבורה" היינו חסד וגבורה, שכנגד אברהם ויצחק, ומהם יצאו וקפצו מהקדושה הכלב והגדי, שהם ישמעאל ועשיו, שהכלב הוא בבחינת קליפת ישמעאל בחינת אהבות רעות ונפולות בפגם היסוד רח"ל, שהוא קפץ מקדושת אהבה

ואמרו חז"ל במסכת שבת שבזכות סעודה שלישית של שבת ניצולים ממלחמת גוג ומגוג, והיינו שעל ידי ישיבת חברים ביחד ובאחדות ומזמרים שירות ותשבחות, מתחזקים באמונה, ובזה נלחמים בגוג ומגוג.

ודור של עיקבתא דמשיחא הוא תקופה של רדיפת תענוגים במדה מרובה ביותר שכמוהו לא נהיתה, וחדשים לבקרים מתחדשים תאוות ותענוגים שונים, ובעוונותינו הרבים נמשכים אחריהם בהעדר מדת היראה כנ"ל.

וכמו שלעתיד לבא נאמר שעתידה ארץ ישראל להתפשט בכל הארצות וירושלים תתפשט בכל ארץ ישראל, כך לעומת זה בעיקבתא דמשיחא מתפשטת מצרים בכל הארצות, שמצרים הוא חסד דקליפה שהיא הרבות חמדות ותענוגים בלי יראה המצמצמת, וזה מתפשט בכל הארצות.

ויש לרמז כ"י טר"ם תיראו"ן בגימ' עיקבת"א דמשיח"א.

ושארית הברד שנשאר תלוי לזמן עיקבתא דמשיחא, למלחמת גוג ומגוג, הוא להשפיע אש של יראה ואמונה ללבות שלומי אמוני ישראל הלוחמים לעומת הכפירה והאפיקורסות.

ועל זאת היתה תפלתו של משה רבינו בהפסקת הברד, ששארית הברד ישפיע יראת שמים בתקופת עקבתא דמשיחא, שהיא תקופת מלחמת גוג ומגוג, ויועיל לישראל להתחזק בתקופה זו שהיא רבת הנסיונות. ויש לרמז בפסוק בר"ד

הרי הוי רציחה רוחנית, הגרועה מרציחה גשמית (שרציחה היא קליפת עשיו).

וקליפת הגדי של עשיו הרי כשנכללת עם טומאת ישמעאל פוגמת גם כן בקדושת היסוד, בבחינת שגדי אותיות גיד כנ"ל שאשר קרך בבחינת טומאה וקרי, ומקבלת את טומאת הכלב של ישמעאל וכדחזינן שעמלק נקרא כלב כמו שהתפללה אסתר לינצל מהמן הצילה מכלב נפשי, שהכלב כשנכלל עם טומאת עשיו נהיה בבחינת מלחמה וקירור של האמונה, שכלב הוא בגימטריא ב"ן, שהוא השם של אמונה הקדושה, והכלב עמלק לוחם נגד האמונה הקדושה, עד שיבואו ויתאחדו שני המשיחין משיח בן יוסף ומשיח בן דוד ויעלו בהר ציון לשפוט את הר עשיו, שהאיחוד של שני המשיחין יכול ללחום ולהכניע את האיחוד של עשיו וישמעאל, ומשיח בן יוסף יכניע ויתקן את פגם הקדושה ו משיח בן דוד יכניע ויתקן את פגם האמונה הקדושה בבחינת תיקון היסוד ותיקון המלכות.

ונחזור לעניננו, שתפילין נקראים פאר, שהם בבחינת תיקון המוחין שנפגמו על ידי פגם היסוד, ועל ידי תיקון היסוד חוזר להאיר על האדם היופי והחן והפאר של קדושת יוסף הצדיק, ומתגלה על ידי התפילין הפאר של היהודי, שחוזרת אליו קדושתו על ידי התפילין, וגם נהיה מתוקן אצל האדם האמונה הקדושה (שפגם היסוד רח"ל מרחיק את האדם מבהירות האמונה הקדושה) שעל ידי זה חוזרת השכינה הקדושה לשרות על האדם, בבחינת וראו כל עמי

הקדושה של בחינת החסד של אברהם אבינו עליו השלום, וגדי הוא כנגד קליפת גדיא"ל שהוא קליפת עשיו, שהוא פגם ד' ועל חרבך תחיה" בסוד גבורות טמאות של כעס, ושנאה, ומחלוקת, ורציחה, שיצא מגבורה הקדושה של יצחק אבינו עליו השלום.

והנה השני המשיחין, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד הם הלוחמים כנגד ב' הקליפות די שמעאל ועשיו, שמשיח בן יוסף שהוא בבחינת תיקון היסוד הוא לוחם עם קליפה של ישמעאל שכנגד הקדושה, ועדיין צריך ללחום ולהכניע את קליפת עשיו שקררו את האמונה מבנ"י, שהנה אף שקליפת עשיו היא כנ"ל בטומאת כעס ורציחה וכו', הרי באחרית הימים נהיה עשיו בבחינת עמלק, שזה על ידי שנהיה קירוב ואיחוד בין קליפת עשיו לקליפת ישמעאל ומתוכם יוצא קליפת עמלק, שעשיו נשא את מחלת בת ישמעאל לו לאשה ונהיה קירוב בין ב' הקליפות, ויצא מעשיו קליפת עמלק, שאף שקליפת עשיו היא ענין של "ועל חרבך תחיה" בכל זאת הרי הוא מוותר על הבחינה שלו כדי להתכלל עם הטומאה של בני ישמעאל גם כן, בבחינת איחוד לרשעים רע לעולם, ובזה נהיה בחינת טומאת קליפת עמלק, שהיא הקליפה של "אשר קרך", ובבחינת טומאת קרי בפגם הקדושה (שהיא פגם די שמעאל), וכן בבחינת מקרה וכפירה בהאמונה הק' שבזה הוי רציחה רוחנית לבני ישראל, שיותר קשה מרציחה גשמית, בבחינת גדול המחטיאו יותר מההורגו, שע"י שמקררים ועוקרים בני ישראל מהאמונה שהיא ראש ושוורש היהדות

צריך להתגבר על מידת הסקרנות, ולקנות הרבה יראת שמים, ו"שוויתי ה' לגנדי תמיד" בבחינת דע מה למעלה ממך עין רואה וכו'. והרבה לימוד זוהר הקדוש וגם פרישה ממאכלות אסורות. וגם שמירת עיניים כללית ברחוב כדי לשמור עיניים ולהתרחק מכלי החס"ר המשבר"ם.

ומבואר בס"ד כי אינטרנט- אכול יאכל נבלות טריפות רק נבילות טריפות.

ומי שאוכל מאכלות אסורות אז המוח שלו והלב מטומטם - וממילא חושק בעבירה וזה מביא ליד פגם הברית, בשוגג ובמזיד.

צריך לקבל על עצמך שמירת עיניים.

רק צריך לצייר את מלאך המוות המפחיד מלא עינים ושובר את העיניים בקבר, והגיהנם ולנסות להרגיש מה זה אש הגהינם. והמלאכים מכים עם שוטים של אש. ונחשים ועקרבים נושכים אותם במדור בור. ולצייר את הקב"ה מולך וידוע ורואה כל מעשך ומחשבותיך.

צריך לעבוד על אמונה ויראת שמים, ולדבר עם ה' תמיד על כל דבר ולהתפלל אליו: "תעזור לי לשמור על העינים". ולחשוב איזה בושה יהיה לך בבית דין של מעלה שיראו לכולם איזה עבירות עשית, ולחשוב שכל ראייה אסורה זה ערבי שבא ודוקר אותך וכו'.

כתוב בכתבי האר"י ז"ל: (ספר הליקוטים משלי)

הארץ כי שם ה' נקרא עליך, שזה סוד ב' התפילין: תפילין של יד ותפילין של ראש, שכנגד שני המשיחין משיח בן יוסף ומשיח בן דוד כמו שכתבתי בסימנים הקודמים.

ולכן יש לתפור התפילין בגידין של שור, שהתפילין מתקנים תיקון הגיד דקדושה, שהוא תיקון הברית קודש ע"י משיח בן יוסף שנקרא שור (בכור שורו הדר לו), וכן מתקנים התפילין את פגם וקירור האמונה שהוא הטומאה של קליפת עמלק שיוצאת מעשיו שקליפתה היא קליפת הגדי כנ"ל, ולוקחים הגידין מהעקב של הבהמה, שתרין המשיחין נקראים בסוד ב' הרגליים, ובבחינת נצח והוד, שמגיעים בסוף הגלות בעקבתא דמשיחא ופועלים ביחד לגמור הגלות עד ש"והיתה לה' המלוכה", בב"א. עכ"ל

פרק כ'

יש גם את קליפת עמלק וערב רב (שהוא זיווג עשו וישמעאל) - המחטיא את כולם בפריצות, הגברים - בתאוות, ובפגם העיניים והברית, ובהרהורים רעים. והבנות - בלבוש שחץ תועבה, פאות נכריות, והבגדים הנמכרים בחנויות בבני ברק ובירושלים, ואחיותינו התועות רח"ל והגויים. והוא גם קליפת התקשורת הלא כשרה: עיתונים, הטלוויזיה, מחשב, אינטרנט, פלאפונים וכו'.

עיקר היראה היא בשמירת עיניים, יראה אותיות ראייה. (צדקת הצדיק לר צדוק הכהן מלובלין זיע"א)

ודע, כי העינים אלו של מלאך המות הם תר"ג, כנגד תר"ג מצות של הקדושה, וכשחוטא האדם פוגם בעין אחת שלו ולכן בשעת פטירתו של אדם לבית עולמו רואה למלאך המות מלא עינים, וכלם פגומים מרוב עונות בני האדם, ואז מצדיק עליו את הדין, ופותח פיו וזורק הטיפה לתוך פיו טיפת חרב המתלהטת, טיפת חרבו של מלאך המות רחמנא לשיזבן.

לכן החי יתן אל לבו, וישוב אל ה' וירחמהו, כי ימינו פשוטה לקבל שבים, ואל ישמע אל יצרו הרע המפתהו ע"י אשת זנונים הנזכרת לעיל.

ולכן הוכיח שלמה הע"ה בחכמתו אל האדם, באומרו בני אם יפתוך חטאים אל תאבה, וכאלה רבות. עכ"ל

מלאך המוות מלא עינים - כיצד ?
כל העולם יודע שעם ישראל זה קודש קודשים, רק צריכים ללכת עם שמירת עיניים, צריכים ללכת עם עיניים באדמה, צריך לדעת שמלאך המוות נמצא ברחוב, מלאך המוות מלא עיניים כמו שאומרת הגמרא בעבודה זרה (דף כ) "מלאך המוות הוא כולו עיניים" כולו תרבות של עיניים, כל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו כולם עשויים מעיניים, כל אחד לפי ההסתכלויות שנכשל - כך פוגם בעיני מלאך המוות שלו!

כל ראייה אסורה שאדם נכשל, אם הוא לא בוכה מיד אם הוא לא עושה תשובה מיד אז הוא בונה עוד קומה במלאך המוות שלו, ה' ישמור!

כי העינים אלו של מלאך המות הם תר"ג, כנגד תר"ג מצות של הקדושה, וכשחוטא האדם פוגם בעין אחת שלו, ולכן בשעת פטירתו של אדם לבית עולמו רואה למלאך המות מלא עינים, וכלם פגומים מרוב עונות בני האדם. (ועיין בדברי החיד"א בנחל קדומים הובא לעיל בפרק א')

וזה לשונו באות ג: (ועיין שם באותיות הקודמות) ודע, שהקליפה הזכר נקרא נחש בריח, והנקבה נקראת נחש עקלתון, והשושבין תנין עור. למה? לפי שאין לו הארה כלל אלא חושך ענן וערפל, הפך שושבין הטהרה, שהוא יסוד אור מאיר מכל צדדיו, ויש לו גוונים.

וזה מה שכתוב: "וראיתיה לזכור ברית עולם", לפי שיש לו הארה כו', אור מאיר מכל צדדיו, ויש לו גוונים. ובהקדמה זאת תבין מה שאמרו חז"ל על מלאך המוות שהוא מלא עינים ומינים, להטעות לבני האדם כל אחד ואחד לפי דרכו ושכלו, כך יחטיא אותו, לבחור יחטיא אותו בדבר גזל, ולגדול יחטיא אותו בדבר ניאוף, ולדיין יחטיא אותו שיאטום אזנו מזעקת דל.

וזהו פירוש מלא עינים, ר"ל מיני עברות משונים להחטיא לבני האדם. וזהו גם כן מה שאמרו רז"ל אין מיתה בלא חטא.

פירוש, אין מיתה שלא בקש לו מלאך המות חטא.

וזה סוד, אין ערוד ממית אלא חטא ממית.

ועל חטא אדם הראשון נאמר כי "כי תאוה הוא לעיניים", ונאמר: "ותרא האשה".

ובכל ראייה אסורה האדם מפיל ניצוצות נוספים, ופוגם באורות העיניים באילן העליון רח"ל (על פי כתבי האר"י עיין עץ חיים). ובדאי שבזה גורם שוב בחינת שבירת הכלים רח"ל.

וכן בפגם הברית, בכל פעם הוא מפיל ניצוצות לקליפה מחדש. ופוגם באורות העיניים. (כתבי האר"י ספר הליקוטים פרשת וישב מאמר: ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה', אות ד)

גם זה סוד פסוק פקח עיניך וראה שוממותינו וכו', כי באורות העינים אירע בהם ענין הבטול והשממות והמיתה. (כתבי האר"י שער ההקדמות מאמר: דרוש ג' בעולם הנקודים אות ז')

פקח עיניך וכו', כי ג' פעמים הוי"ה דס"ג, אשר באזן וחוטם ופה, הם

פרצופים עתיק וא"א ואו"א וזו"ן וסדר שבירת הכלים היה בכל נקודה ונקודה מהם דכל א' וא' מהם הג"ר עתיק וא"א ואו"א שבו נתקיימו וז"ת זו"ן שבו נשברו כמבואר כל זה באורך בע"ח ער ט' פ"ו ופ"ז ופ"ג משער י"ז ובכמה מקומות משער הלקוטים ומשער מאמרי הרשב"י ע"ה וכן במב"ש ש"ב ח"ג פ"ו יעו"ש.

ועוד כתב כי כל ספי' מי"ס דכל פרצוף דפרצופי אבי"ע יצא מעינים דא"ק.

פרק כא

מצינו שהקדמונים היו ממתים בעיניהם. כמו - נתן בו עיניו ועשה אותו גל עצמות. כי שמרו את עיניהם כל כך עד שהיה כח בעיניהם להמית ולשרוף. כמו רשב"י ורבי אלעזר בנו, שבכל מקום שהיו מביטים בו היה נשרף (שבת לג) אחרי שהיו במערה י"ב שנים ושמרו את העיניים.

צריך האדם להתחזק ברב עז ותעצומות להיות עוצם עיניו מראות ברע. ולא יסתכל בנשים ובכל ראיות זרות ואסורות. ואשרי מי שיוכל לקים מה שהיו עושים הראשונים, שלא להסתכל חוץ לארבע אמות, עליו נאמר (איוב כב כט): ושח עינים יושע, כי בהיותו מסלק עיניו מהגשמיים, דבר זה יזכירו לחשב במשכלות וברוחניים, וליראה ולאהבה את השם ולדבקה בו. וזהו כונת אמרנו, "כי כל עין לך תצפה".

ועוד כתבו המקבלים כי בעין יש בו שם "הוי"ה" ובהיותו מסתכל בארץ שהיא "אדנות", נמצא מיחד. אבל אם מסתכל לחוץ למה שאינו צרך, נמצא מפריד. (פלא יועץ)

ידוע ששבירת הכלים היתה באורות העיניים (בחמשה נקודות דב"ן שהם מעינים דא"ק²) וזה הפגם הראשון.

² כמבואר בעץ חיים. וכמו שכתב בנהר שלום לרבנו הרש"ש בהתחלה וזה לשונו: ידוע כי ה' נקודות יצאו מעינים דא"ק מבחינת ב"ן וכולן יצאו שלימות כל אחת שלימה בכל חלקי הנקודה ההיא באופן שכל אחת ואחת כוללת ה'

העיניים הם בבחינת נשמה לנשמה.
(כתבי הארי שער ההקדמות מאמר:
דרוש ב', בענין אדם קדמון אות ו) אז
יוצא שהאדם הפוגם בעייניו ובראייה
הוא פוגם בנשמה לנשמה שלו!

שם י"ה נקרא העיניים של מעלה
(כתבי הארי שער מאמרי רז"ל מאמר:
מסכת שבת אות טו) והפוגם בעיניים
פוגם בשם י"ה.

ויתרה מזאת:
ידוע שיש בעיניים שם הויה.
כיצד?

עין אחת = צורת יוד
עין שניה - צורת יוד
והאף באמצע = ו'

סך הכל = יו" = הו"ה יתברך! .
(ספר הקדוש דרך משה, הנצמד לספר
הגן)

יוי ראשי תיבות י'הרג ו'אל י'עבור.
(כמדומה שגם רמז זה נמצא שם)
כידוע שצריך להרג ולא לעבור בשביל
שמירת עיניים. (כידוע מגמרא
סנהדרין, ונפסק בדרכי משה ובשו"ע)

ומזה רואים כמה גדולה רעת האדם
הפוגם בעיניים, רח"ל - שפוגם בשם
הו"ה ב"ה!!!

כל דיבור אשר יבטא בשפתיו מהווה
שם הו"ה.

כתב בשבט מוסר: ומורי ז"ל היה
דורש בחומר הדיבור, הוא היה אומר
כי כל הדברים אשר יביע כל איש
המה כמוסים בלב כל איש.

וכשעולה ברצונו של אדם לדבר מיד
נאצל הדיבור מהלב, וזהו בחינת

בגימטריא פק"ח עם הכולל, ואחריהם
באו בחי' האורות מן העינים, וזהו
עיניך. וגם במלת עיניך נרמזו ג'
שמות אה"ה הנז', כי כל שם מהם
במלוי יודי"ן, והוא בגימטריא עיניך
עם הכולל.

והענין הוא, כי שם אה"ה דיודי"ן
בגימטריא קס"א, ועיניך עם הכולל
בגימטריא קס"א, נמצא, כי ס"ג
הראשון נרמז במלת פקח כמו
שביארנו. וס"ג השני, נרמז במלת
עיניך, אשר היה בו מיתת המלכים
ושממותם, וזהו וראה שממותינו
כנזכר לעיל. (שם אות יא)

ובדרך אפשר נלע"ד לומר שעל ידי
שמירת עיניים ממתקין הדינים. כי
ידוע שיש ש"ע נהורין שממתיקין את
הדינים (עיין אדרא עץ חיים, שער יג,
פרק יד ובפרי עץ חיים שער חנוכה
פרק ד).

שמירת עיניים ר"ת ש"ע. ועל ידי
שמירת עיניים ממשיכין ש"ע נהורין.
ועל ידי חוסר שמירת עיניים מחזקים
ש"ע של קליפה בסוד עש יאכלם
(שם). וזה סוד הישועות. שעל ידי
שמירת עיניים ממשיכין ישועות
והמתקות.

ועל ידי זה פונה אליו ה' יתברך על
דרך שכתוב: "וישע ה' אל הבל".
(עפ"י מאמרי האדמו"ר הזקן בתורה
אור וליקוטי תורה) וזהו שכתוב
"וְיִשַׁח עֵינָיו יוֹשֵׁעַ" (איוב כב, כט) כי
על ידי שמירת עיניים יושיע אותו
הקב"ה, ויוושע בכל מיני ישועות
והמתקות הדינים, וימשיך שפע חוסן
ישועות.

נבראת לראות בתורה, דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרן בעל פה (גיטין ס'), וראיה ראשונה שנזכרה בתורה היא על האור בפרשת וירא אלקים את האור כי טוב, ובכל מקום במה שנזכר פעם ראשונה בתורה שם הוא שורש הדבר... והאור שבפרשה זו מוסב על אור תורה, כמו שאמרו (ב"ר ג') ה' פעמים אורה בפרשת יהי אור, כנגד ה' חומשי תורה, ואין טוב אלא תורה, ואז נראה הראיה, שמקודם היה החושך, ולילה לאו זמן ראייה... וקודם לזה כתיב ח', ופעם ראשונה שהוזכרה האות ח' הוא בתיבת חושך, ואחר כך כתיב קודם מאמר יהי אור עוד ב' פעמים ח' בתיבות ורוח אלקים מרחפת וגו'... שבאמת אות ח' מורה על עיקר החיים, והוא השי"ת שנקרא חי עולמים אלקים חיים א-ל חי, וקוב"ה ואורייתא חד הוא... עכ"ל (פרי צדיק ר"ח תמוז א, ועיין שם עוד)

זהו עיקר ההצלה מהחטא כשמונע ההתחלה בראיה, שזהו התחלת כל חטא, כמו שלמדנו מחטא הראשון שהיה בעולם שהוא בנין אב לחטאי כל הדורות, ודבר זה הביא החושך לעולם ונעדרה הראיה הקדושה מהם, ונשארה השמיעה שמשמשת גם בחושך... ואילו זכו לשוב על ידי השמיעה היה מסתלק החושך והיו זוכים אחר כך גם לראיה, וכמו בשעת מתן תורה שהתחילו לתקן חטא אדם הראשון אלמלא קלקלו אחר כך... (ר') צדוק הכהן מלובלין זיע"א, מחשבות חרוץ עמוד קנה)

ומי שלא מקפיד לשמור את העיניים נקרא משומד/ מומר לדבר אחד.

עולם האצילות סוד אות י' שבשם הוי"ה.

ובהגיע הדיבור לחזה הוא בחינת עולם הבריאה סוד ה' ראשונה שבשם.

וכשעולה הדיבור בגרון הוא בחינת עולם היצירה סוד אות ו' שבשם.

ובהגיע הדיבור לפה ויבטא בשפתים הוא בחינת עולם העשיה בחינת אות ה' אחרונה שבשם הוי"ה.

באופן כי באדם רמוז ארבעה עולמות ובכל דיבור אשר יבטא בשפתיו מהווה שם הוי"ה.

שמעו אחי וריעי זרע קדש ברוכי ה', עד כמה מגיע פגם המנבל את פיו בדברים בטלים [וקל וחומר בשאר דיבורים אסורים כגון לשון הרע וכדומה] שמצרך השם הקדוש ברוך הוא באותו הדיבור שמוציא בשפתיו ועל זה היה מתרעם הוא יתברך לאמר הוגעתם הוי"ה בדבריכם, ומי שמע כזאת ולא יחרד לבו ויתר ממקומו לשמור לפיו מחסום ולאטום רסן לשונו ואל אלקים ישים דברתו, פיו ידבר חכמות והגות לבו תבונות ובד"בר הזה תאריכו ימים. עכ"ל

פרק כב

ועיקר הראיה נבראה בכדי שיראו ישראל בתורה כמו שכתב רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א וזה לשונו: איתא בספר יצירה המליך אות ח' בראיה וכו' ויד ימין בנפש, וצריך להבין שייכות ח' בראיה ליד ימין... אך ברעיא מהימנא (פנחס ר"ל א') איתא אנשי חיל מסטרא דימינא דאברהם דתמן ראייה דאורייתא מימינו אש דת למו, דהראיה עיקרה

יוסף הצדיק, שלא תשלוט בו עין הרע,
(עיין ברכות-נה: בן פורת יוסף, בן פורת עלי עין, אל תקרי עלי עין אלא עולי עין) ושלא ישלוט בו יצר הרע.
(ילקוט שמעוני ויחי)

ה' תעזור לנו לשמור על העיניים שלא נראה שום ראייה אסורה, ולא צנועה ח"ו.

וכל שכן שלא נסתכל על שום אשה שבעולם בין צנועה ובין לא צנועה, ה' ישמור! (חוש מאשתו ואמו ואחותו ובתו וסבתו ונכדתו! כמפורש בפוסקים עיין בטוש"ע אבן עזר סימן כא ובמפרשים, ורמב"ם הלכות תשובה "המסתכל בעריות") ולא בשום דבר שאסרת לנו להתסכל!!!!

ושלא נראה שום ראייה אסורה ח"ו אפילו בשוגג ואפילו באונס!!!

וכידוע, מהגר"א זיע"א שיאמר קודם יצאתו לרחוב (הרחובות של אז - לפני 200 שנה +!!!!) היו נקיים!!!!, מה נאמר בדורנו????)

"רבש"ע הנני הולך למקום גיא חושך וצלמות...עזרני שלא אכשל ח"ו וכו' והגר"א זיע"א - שהיה צדיק גדול מאד - למד 13 פעמים את פרקי הזהירות (בספר הקדוש מסילת ישרים) לפני יציאה לרחוב. (של אז!!!!)

ומה נאמר היום????

ובזכות "עוצם עיניו מראות ברע" נזכה ל"מלך ביפיו תחזינה עיניך" (מסכת דרך ארץ פרק א).

בביאת משיח צדקנו ובנין בית מקדשנו, בגאולה שלמה, ובא לציון

(רבינו יונה זיע"א, שערי תשובה, וגם הביאו החיד"א זיע"א)

וכידוע מהזהר הקדוש - (פקודי רס"ג מובא בקב הישר) שלאחר המוות-המלאך המוות משבר לאדם את העיניים, ושמים אותו בתוך בור של נחשים ועקרבים!!!

וכידוע מצדיקים - הצרות באות בגלל שלא שומרים את העיניים!!!

לא שווה לא לשמור את העיניים!!!!

צריך ללמוד הרבה מאד מוסר על שמירת עיניים, ולהתפלל על זה הרבה - כדי לזכות לשמור את העיניים.

לעבוד על מידת היראת שמים והסקרנות.

וגם על הבטחון, שלא יסתכל אנה ואנה, כשהולך ברחוב, אלא יאמין שאם ה' יתברך ירצה שהוא יראה דבר מה - הוא כבר יראה אותו.

לא לדאוג. (שומר אמונים, לרבי אהרן ראטה זיע"א)

ומי שיזכה לשמור עיניים - יזכה ל"עין בעין יראו בשוב ה' ציון" -

ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!!!

שבזכות שמירת העיניים בתכלית - נזכה לגאולה

ובפרט בקיץ שהמצב ברחוב - זה בית משוגעים ממש, או דיר בהמות, תסלחו לי כולם!

ואם נעמוד בנסיון - אז נזכה ל"עיני הוי"ה אל יראיו, להציל ממות נפשם ולחיותם ברעב!!!!!"

כי "עיני הוי"ה משוטטות בכל הארץ", ומי ששומר את העיניים בתכלית - זוכה לבחינת עולי עין, כמו

וכן להתקדש בקדושת האכילה,
ולזהר ממאכלות אסורות בתכלית,
ובשאר קדושות, כידוע.

להתרחק מן השקר והעולם הזה
ודרכי הגוים - בתכלית הריחוק, עד
קצה האחרון.

ועל ידי כל אלו יש סגולה להנצל
במלחמה האחרונה. (על פי המהר"ל
דיסקין זי"ע"א)

כל אחד חייב להלחם את המלחמה
האחרונה - נגד היצר הרע שלו,
ובפרט קליפת ערב רב ועמלק שבו,
וקליפות אדום וישמעאל, וקליפות
גוג ומוגג וארמילוס הרשע, וקליפות
ע' אומות -

ולנצח!

ללא הקב"ה עוזרו - לא יכול לא.

אבל האדם צריך לפקח על עצמו.
ואם לא יפקח על עצמו - איך מצפה
שיעזור לו הקב"ה??? (מסילת ישרים)
ואז הקב"ה ישחט את היצר הרע,
ויבולע המוות לנצח!!!

אבל עכשיו-

השטן ימ"ש - ה' יגער בו - נלחם
עלינו ובנו מבית ומבחוץ, מחוץ
תשכל "חרב", (בגימטריא "פגם
היסוד") ובחדרים אימה... וגם בחדרי
חרדים....

ולפי האמת - הכל שטויות, כל
התאוות - הכל שטות אחד גדולה,
שבאה מאכילת עץ הדעת. (כידוע
מהמפרשים עיין רבינו בחיי
והרמח"ל)

אבל יצר התאוה חזק יותר
מהשכל!!!

(ועיין בגמרא קידושין פ - מעשיות
בתנאים ואמוראים שהיו מתלוצצים
מעוברי עבירה ויצר הרע, ואיך שהוא

גואל - למי ? - לשבי פשע ביעקב,
במהרה בימינו אמן!!!

נכון בדורנו שהוא כמו דור המבול
ממש, זה נסיונות קשים, ואי אפשר
לצאת לרחוב בלי ראייה אסורה,
כמעט בכל רגע.

ועל כל פנים - כל אחד מחויב לעשות
מה שביכולתו לשמור ולעשות - וה'
יגמור בעדו!

וכידוע ממעשה של רבי מתיא בן
חרש עם השטן, ה' יגער בו. (מובא
בילקוט ויחי)

וידוע מחז"ל (מסכת דרך ארץ) הרואה
דבר ערוה - ולא זן עיניו ממנו - זוכה
ומקבל פני שכינה!

פרק כג

תיקון הדור - היסוד

אנחנו באלף השישי כנגד יסוד, וזה
עיקר תיקון הדור - היסוד, ובגלל פגם
היסוד - כל הצרות, ועיכוב הגאולה!
צריך להתפלל, ולהתחנן, ולבכות
הרבה להשם יתברך בכל יום שיצילנו
מהמים הזידונים! וכל תאוות העולם
הזה!

ב"ה יש הרבה לימוד תורה - כן ירבה,
אבל חסר את העיקר והיסוד שהכל
מושבת עלינו - ובלי זה - התורה לא
עוזרת, - הכל הולך לסטרא אחרא,
רח"ל!

"קדושים תהיו" - זו מצוה מן התורה!
חייבים כולנו לשמור על העינים
והמחשבה וכו', ולהתלבש בצניעות
כמו שמתאים לישראל קדושים!
וכן חייבם לשמור על הלשון (לשון -
יסוד) מכל הדיבורים האסורים!

הבא. (תרגום יונתן) קין נתן עיניו במה שלא שלו. קין ראשון לבעלי תשובה.

...והנה קין לא ידע שהאדם חפשי במעשהו, ויש לו בחירה לעשות טוב ורע, כמו שאמר "השומר אחי אנכי", שחשב שהאדם מוכרח במעשיו כמו יתר בעלי חיים, גם לא ידע את נפשו שלא השכיל שהאדם מורכב משני עולמות, שעקר האדם הוא נפשו הרוחנית שהיא המצוה והמנהיג והמשכיל, והגוף הבהמי עם כחותיו הוא כגוף הבהמה ואינו האדם באמת, וצריך שהאדם ימשול על בהמתו, כמו שאמר לו הלא אם תיטיב שאת - שאם תבחר בטיב המעשים להנהיג כפי עצת השכל והנשמה הרוחנית אז תנשא על ידי רוח בני האדם העולה היא למעלה... (מלבי"ם בראשית ד ז)

והבל היה מצד הנפש שהיא הבל פיו של הקב"ה. ורדף אחר רוחניות והאמין בעולם הבא לכן הלך להתבודד עם צאנו ולהתנתק מהעולם. (כלי יקר) רועה צאן הוא שם תאר לכל איש המופרש מדרכי ההמון ומתבודד ללון במקומות הרחוקים מבני אדם בל יטרדוהו המיון הבלעי מעשי אנשי תבל, והשדה הוא לו מקום מנוחה והשקט, כי שם ימצא את נפשו יותר מוכנת להתעורר ולהתרום להסתכל ברוממות ה' בברואיו הנפלאים, ולסבה זו בחרו אבותינו משה ודוד להיות רועי צאן... וכבר אמרו רבותינו על הבל שהיה מציץ בכבוד עליון, ועל שהיה מציץ יותר מדאי נתחייב מיתתו... (הכתב והקבלה)

כמעט ניצח אותם בכח האש החזק שלו...)

פרק כד

ערב רב ועמלק שורשם מדעת ותפארת דקליפה. (קהלת יעקב ערך עמלק) וכנגדם יעקב אבינו ומשה רבינו דעת ותפארת דקדושה. (שם) עוד בחינה בבחינת קליפת עמלק הוא חוסר יראת ה'. כמו שנאמר: "ולא ירא אלהים". והתיקון על ידי מאה ברכות ביום בכוונה וביראה. וכמו שנאמר: "מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה". אל תקיי מה אלא מאה. ועל ידי כן ישיג יראת שמיים, ויכניע עמלק.

עמלק כולל בלעם ובלק, על יש בו ג' אותיות דבלעם וב' דבלק. (קהלת יעקב שם) וידוע שבלעם החטיא את ישראל בזנות. ערב רב היה בניו של בלעם יונס ויומברוס ראשין עליהם (זוהר כי תשא קצ"א). בלעם היה הרע של הבל ובלק היה הרע של קין וכנגדם משה ויתרו. (קהלת יעקב בערכיהם)

ערב רב שורשם מקין. (קהלת יעקב) ארמילוס הרשע הוא קין (רבי שמשון מאסטרופולי זיע"א)

קין היה אוהב קניני העולם הזה ועבודת הגוף שאין בו קיימא, ונמשך אחר התאוות הגופניות. קין נטרד מן העולם הוא וזרעיותיו על שקנא לתאומתו של הבל, ועל ידי כן עבר כל אותן העבירות. (שערי קדושה) קין אמר אין דין ואין דין ואין עולם

פרק כה

קין הוא סוד השקר, כי בשקר יש בו מספר אמת, וכשתסיר אמת ממספר שקר ישאר מספק קין, וזה שאמר (במדבר כ"ד כ"א) וירא את הקיני ויאמר איתן מושבך ושים בסלע קיניך, רמוז לו בזה כל סוד עניין זה איך האמת גנוז במספר זה, וזה שאמר א"י"ת"ן מ"ר"ש"ב"י"ך אותיות כן אמת יושב, רצה לומר שכאן האמת יושב, ו"ש"י"ם 'ואז 'שקר 'היה 'מספרו, רצה לומר כאשר מספר אמת יושב במספר קין אז מספרו שקר עם הכולל, ואמר ושים בסלע קיניך רצה לומר שבחינת קין שלך יתוקן על ידי שיתעלה לבינה על ידי סוד התשובה ששב [כי בינה היא תשובה], (וזה סוד (בראשית ד' ט"ו) וישם הו"ה לקין אות כי קין מספר ק"ס וכשהוסיף לו אות הוא מספר קס"א אהיה דיודין שבבינה, וזה שאמר ושים בסלע קיניך רצה לומר בחינת קין שלך שים בסלע שהוא בינה, ושם יתוקן קין: (קהלת יעקב ערך קין)

קין הוא בחינת רע והבל בחינת טוב. קין והבל הם סוד חושך ואור. (קהלת יעקב שם)

קין הוא מידת הקנאה והבל מדת התאוה. (מהר"ל)

פרק כו

כתב בשם משמואל: למה חרה לך, אמרנו שהיה ענין של יאוש, שגרוע מהכל. ונראה לבאר יותר, דהנה כבר אמרנו שקין מלשון קנין ויש, חוה אמרה קניתי איש את ה', היינו לעבודתו ית"ש צריך שהאדם יהיה יש בעיני עצמו, כאמרם ז"ל (סנהדרין

ל"ז) חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם... אבל מבלעדי זה צריך אדם להיות שפל בעיני עצמו ויבטל עצמו בתכלית הביטול לרצון הש"ת, ומי שהוא יש בעיני עצמו הוא שורש פורה ראש ולענה, ונתהוה ממנו גס רוח ומעותד לכל רע ע"ז גילוי עריות ושפיכות דמים.

והנה קין לעומת שהיה לו להיות כנ"ל היה להיפוך, שבעיני העולם היה יש וקנין בעיני עצמו וגס רוח, כמו שהיה ענינו שעבר על ע"ז שאמר לית דין ולית דין, ובא על תאומתו של הבל, והרג את הבל. אבל הבל היה ההיפוך ממנו, שהיה בעיני עצמו כהבל ואפס ואין, אבל גם זה אין שבח, שהרי היה גם בענין עבודה כן, שלא עלה על דעתו להרהיב עוז בנפשו להקריב קרבן עד שראה את קין מקריב, שחשב שבאמצעות קין יתקבל גם קרבנו. ואם שבצד אחד השפלות מדה טובה ועל כן נתקבל קרבנו, מכל מקום מצד אחר היא מדה חסרה שחסר לו להיות לבו מוגבה בדרכי ה', ועל כן נהרג... (בראשית תרע"ה)

ולהבין כל זה נתבונן במהות קין והבל, שבשניהם יש בהם צד הטוב וצד הרע, אשר לכאורה יפלא שלא מצינו בהבל שום חטא גם מדוע הומת. ונאמר דהנה ידוע ששמות בני אדם הם עצם מהותם, מה גם השמות הכתובים בתורה, והנה בקין נאמר (בראשית ד') קניתי איש את ה', ועל כן קראה את שמו קין, ומזה נראה כי קין הוא לשון קנין, וכל קנין הוא דבר יש ונפרד, אך היא תיקנה זאת באמרה "את ה'", שאיננו דבר נפרד לעצמו רק את ה', ואם כן יש

שהעידה עליו התורה הקדושה, "והאיש משה ענו מאד" ... כשם שהבל היה בעיני עצמו כהבל שבהבלים, אך עם כל זה לא התיאש בעצמו חס ושלום אדרבה היה עולה מעלה אחר מעלה... וקרח רצה גם כן לתקן ענין הבל, היינו ש"ח חלקים שבו מצד הרע שאמרנו, שהוא ענין ביטול ויאוש בעצמו, והעתיק עצמו לקצה האחר לגמרי, להיות כענין "ויגבה לבו בדרכי ה'", להיות עובד בהתלהבות גדולה, אך לא שמר את עצמו שלא יתערבו בו עניני ישות וגיאות, עד שהרהיב עוז בנפשו לחלוק על משה רבינו ע"ה, ורצה להיות כהן גדול, וזה בעצמו מדת הרע שבקין, על כן נתעבר בו חלקי הרע שבקין... (קרח תע"ר)

פרק זך

שורש הקנאה מקין

כתב בחכמה ומוסר: הענין כי יש קנאת סופרים תרבה חכמה, ויש קנאה המוציאה את האדם מן העולם, והיינו, קנאה שיהיה גם הוא בעל מעלה כמו חברו, זה טוב, ויש קנאה מפני מה יש לחברו המעלה, ורוצה שגם חברו יהיה כמוהו, זה חולי רע מאד. והנה מצינו למדים כי טוב לב מדה טובה מאד, ואפילו מעט ממנה גדולה הרבה למעלה. נוכל להבין זה מקין שמחמת שלא היה לו לב טוב כהבל, על כן הביא מפרי האדמה, והבל מחמת טוב לבו הביא מחלבי הצאן. ראה נא כמה מעט מפרי האדמה עד חלבי הצאן, הלא מעט הוא, ועם כל זה בשביל זה המעט שחסר לו נאבד מן העולם. כי הרע מעורר הרע, כי בראותו שקרבן הבל נתקבל, נתעורר עוד רוע לבו

בשם הזה שתי בחינות, אחת מצד הרע שהוא יש ונפרד בפני עצמו, ומזה תוצאות כל הכפירות וכל הרעות, ומזה נסתעף כל ענין ע"ז, וזה שורש פורה ראש ולענה, אך יש בו בזה גם צד טוב דבר טוב לעבודת ה' להיות לבו חזק לעומת כל המתקוממים נגדו להפריעהו מעבודת ה'... ואילו רצה היה נמשך לצד הטוב, אך הוא הלך בדרך הרע עד שכפר ואמר לית דין ולית דין, והרג את אחיו הבל... (קרח תע"ר)

ולהבין כל זה נתבונן במהות קין והבל, שבשניהם יש צד הטוב וצד הרע, אשר לכאורה יפלא שלא מצינו בהבל שום חטא, גם מדוע הומת. ונאמר דהנה ידוע ששמות בני אדם הם עצם מהותם, מה גם השמות הכתובים בתורה... והנה שם הבל מורה להבל את כל קניני עולם הזה להיות בעיני עצמו כהבל שאין בו ממש. אך בזה יש גם כן שתי בחינות מצד הטוב והרע. אם הוא יודע ומכיר בחסרונו ומשתוקק להשלים עצמו כאיש הטובע בנהר והושיט לו הקברניט את החבל והוא אוחז בו להציל את נפשו, ויודע שמבלעדי זה אין לו חיים כלל, זהו החלק הטוב. אבל באם הוא בעצמו כמתיאש ואיננו משתדל לשאוב לו חיים זה חלק רע. והנה בהבל מצינו והבל הביא גם הוא וגו', היינו שמעצמו לא התעורר להקריב קרבן לקרב את עצמו לה', והיה בעיני עצמו כמתיאש, אך נגרר אחר מעשה קין, וזה היה חטאו של הבל, על כן נהרג. והנה על פי האריז"ל הנ"ל חלקי הטוב שהיו בהבל כולם התחילו להתקן על ידי משה רבינו ע"ה וקרח. והנה משה על ידי ענותנותו הגדולה

חסרונות עצמו, על מה שהוא איננו קרוב לה' כמו הבל אחיו, קנאה אשר היא אמנם לשם שמים, כעס על עצמו, ולא הרחרח חלילה כלל על צדקת מעשה ה', נביא היה, ומעשה ה' צדק ודאי, וקנאתו כשרה היתה בעיניו ודאי. אולם הבורא עולם, הבוחן לב ולב, אמר לו "למה חרה לך", האם קנאתך היא באמת על חסרונוך אתה, אם כן "ולמה נפלו פניך, הלא אם תיטיב שאת", אין ראוי להצטער על מה שעבר אבל ראוי להשתדל להשיג תיקון לעתיד (ספורנו).

"ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ", ענין לפתח רוצה לומר פתיחה לחטא, כלומר חלות היצר, אף טרם חטא. הקב"ה גילה לו בזה כי גם בפסגת המדרגות הכי גדולות כמו קנאת סופרים, הנה גם מקנאה טהורה יכולה לצאת ממנה פניה בלתי טהורה, כי אין בין גיהנום לגן עדן אלא כחוט השערה... והראיה שבאמת יצאה מקנאה זו הקדושה מעשה רציחה ממש, מפני חלות היצר שיש ברוחניות גם במדרגות הכי גבוהות, המוסיף עוד פשעים על חטאים. (דעת תורה במדבר עמוד קסה)

פרק כח

וגם קליפת עמלק וערב רב היא ליצנות, תאוות ממון. וגשמיות, ודבקות בעולם הזה. וחוסר אמונה. ודעת דקליפה וחכמות חיצוניות. מה שאמר לי ביחוד ששמע מפי כ"ק זקני זצללה"ה מקאצק שיש קליפה המושכת את האדם לשכל עקום בתורה וצריכין להשמר מזה, ולפי

לקנא בהבל קנאה רעה, מדוע נכתר במדת טובו, ורצה שגם הוא יהיה רע כמוהו, ולכן חרה לו מאד. והקב"ה בראותו קנאתו ברע ולא בטוב, אמר לו "למה חרה לך", תפסת הקנאה ברע, שהוא יהיה כמוך, ולא כן, אלא תתפוס הקנאה בטוב, שתהיה טוב לב כמוהו, ולכן אמר לו "אם תיטיב שאת"... (חלק ב רא)

רעיון נפלא בקצרה, אם תרצה לעמוד על סוד עומק המדות, ועד היכן מגיע עוונם הגדול מנשוא, תראה מקין, הוא היה השני ליציר כפיו ית'. וראה כמה גדלה מעלתו כי השיג בשכלו ענין הקרבנות. ועוד יותר כי השי"ת דבר עמו קודם חטאו. וגם כי השיג כי השי"ת שעה אל הבל אחיו, הרי תראה כמה השיג באלקות, ועם כל זה נפל במדת הקימוץ לחסרון אהבה וכבוד השי"ת. כי מדת הקימוץ גרמה לו שידמה, מאי איכפת ליה להקב"ה בין כחוש לשמן... ותראה עוד עד היכן הגיעה מדת הקנאה לאדם, נביא גדול כמוהו, עד שנפל בשפיכות דמים לאח קרוב, וגרמה לו הקנאה שנטרד מן העולם... (שם רד)

כעין דברינו אלה, צריכים להבין גם כן הנאמר בקין והבל (בראשית ד') "ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה'. והבל הביא גם הוא וגו' וישע ה' אל הבל ואל מנחתו. ואל קין ואל מנחתו לא שעה, ויחר לקין מאד ויפלו פניו". כאן ודאי הלא היתה הקנאה על רוחניות, בראות קין כי הבל קרוב לה' הלא קנאתו כבר היתה כאן קנאת סופרים המשובחה ודאי, שהיא המרבה חכמה, וכשקין חרה לו על זה, ודאי כי סבר בעצמו כי חרה לו על

לשעה ולדורות. ח. בחינת "עמלק"
הכללית בבריאה, והפרטית בכל אדם.
ט. תיקון הבריאה על ידי מחיית
עמלק, אבל לעמלק אין תיקון כלל גם
לעמיד לבוא. י. מלחמת עמלק
בחודש אייר לפני קבלת התורה,
והתיקון בתפילה לחיים שיש בהם
יראת שמים ויראת חטא.

1. מלחמת ישראל בעמלק
והובת זכירת מעשיו נזכרת בתורה
בשני מקומות, בסוף פרשת בשלח,
ובסוף פרשת כי תצא, וכבר עמדו
המפרשים על כמה דיוקים ועניינים
המצריכים ביאור. • רבי לייב חסמן,
משגיח ישיבת חברון, תמה בספרו
אור יהל מי הוא זה עמלק, שהקב"ה
לוחם עמו [מלחמה לה' בעמלק] "וכי
לא יכול הכל יכול להכחידו ברגע
אחד". • האדמו"ר מסוכטשוב, בעל
השם משמואל תמה, מדוע פרשת
זכירת מעשה עמלק נאמרה בלשון
יחיד [זכור את אשר עשה לך
עמלק... ויזגב בך כל הנחשלים
אחריך ואתה עיף ויגע]. • במלחמת
עמלק צוה משה רבנו את יהושע בן
נון, שיבחר אנשים להלחם בעמלק.
לעומת זאת, כשהתקרבו לים סוף
כשהמצרים רודפים אחריהם, אמר
משה רבנו לבני ישראל (שמות יד, ד)
"ה' ילחם לכם ואתם תחרשו", וצוה
להם לעמוד על מקומם ולצפות
לישועת ה'. והקשה בספר הדרש
והעיון מדוע לא עשה כן גם
במלחמת עמלק, אלא צוה את יהושע
שיבחר אנשים להלחם בעמלק. •
האדמו"ר מסלונים בעל התיבות
שלום תמה: "ענין מלחמת עמלק
שהתורה ק מעידה אותו כראש
וראשון לאויבים וכמלחמה קשה
ביותר, קשה להולמו בפשטות, דלא
משמע שעמלק יצא למלחמה במחנה

השערתי מסתעף זה מקליפת עמלק.
והנה שבת היא נחלת יעקב שהוא
ישר היפוך קליפת עמלק. (שם
משמואל שמות פרשת תצוה וזכור)

עיקר עבודת האדם היא להכין את
לבבו לנקותו מקליפת עמלק. (שם
משמואל)

בפרשיות מלחמת ישראל בעמלק
והובת זכירת מעשיו דקדקו
המפרשים: א. מי הוא זה עמלק,
שהקב"ה לוחם עמו [מלחמה לה'
בעמלק], וכי לא יכול הכל יכול
להכחידו ברגע אחד. ב. מדוע פרשת
זכירת מעשה עמלק נאמרה בלשון
יחיד [זכור את אשר עשה לך
עמלק... ויזגב בך כל הנחשלים
אחריך ואתה עיף ויגע]. ג. כאשר
רדפו המצרים אחרי בני ישראל
בצאתם ממצרים, אמר להם משה
רבנו "ה' ילחם לכם ואתם תחרשו".
וצ"ב מדוע לא עשה כן גם במלחמת
עמלק, אלא צוה את יהושע שיבחר
אנשים להלחם בעמלק. ד. עוד צ"ע
פשר הציווי להרוג רק את הגיבורים
ולהחיות את החלשים [ויחלש
יהושע את עמלק] - והמחיה
הסופית תהיה רק בשעת "והיה
בהניח האלקיך לך מכל איביך מסביב
בארץ אשר האלקיך נתן לך נחלה".
ה. במה נתייחד הנס של מלחמת
עמלק, שדווקא עליו "ויקרא שמו ה'
נסי". ו. עמלק נקרא בתורה "ולא ירא
אלקים", ובלשון חז"ל "לץ תפה, זה
עמלק", ומשלו משל על בואו של
עמלק כ"כלב נושך". וצ"ב ענין
ליצנות עמלק, ומדוע נמשל דווקא
לכלב, ומה הקשר בין זה להיותו "ולא
ירא אלקים". ז. ביאור סוד כח הרע
של עמלק, ודרכי המלחמה נגדו

את אבא, אמר לו אביו אינך יודע היכן אני, השליכו מעליו ובא הכלב ונשכו". ומבוארים איפוא בדברי חז"ל אלו, שני כינויים לעמלק: "לץ", ו"כלב". ויש להבין מהו ענין ליצנות עמלק, מדוע נמשל דווקא לכלב, ומה הקשר בין זה להיותו "ולא ירא אלקים".

3. בביאור הדברים, נתבונן בסוד כח הרע של עמלק, ודרכי המלחמה נגדו לשעה ולדורות. לשם כך, נברר מתחילה בשורשי מידת יראת ה' ומפריעה בדברי המהר"ל בספרו נתיבות עולם מבואר כי מידת הבושה מביאה לידי יראה, בניגוד למידת העזות הגורמת לפריקת עול היראת שמים. ומתורת הרמח"ל במסילת ישרים למדנו, עד כמה מסוכנת מידת הליצנות אשר מכוחה נדחית כל התעוררות והתפעלות לתיקון המעשים והמידות, עד אשר יש במידת הליצנות "כח ההורס את כל עניני המוסר והיראה". כלומר, יסודות מידת היראה הם ההכנעה והבושה – וכנגדן מידות העזות והליצנות. ומעתה מבוארים היטב הכינויים לעמלק: "לץ", ו"כלב", והקשר ביניהם לבין מידת "ולא ירא אלקים", על פי דברי הגמרא בביצה שמידתו של הכלב היא ה"עזות", וכאמור לעיל, מידה זו היא המתנגדת ליראת אלקים, כשם שמידת הלצון מתנגדת ליראת האלקים. ומכח מידות מגונות אלו ההין עמלק ללחום בישראל, כדברי חז"ל המובאים ברש"י דברים (כה, יח) על פי המדרש תנחומא שעמלק קפץ ל"אמבטי הרתחת" וקירר את הפחד שאחז את אומות העולם מבני ישראל בעת שיצאו

גדול במיוחד, ובכלל לא מצינו שהיתה זו ממלכה גדולה, ואיתא שהיו ממלכה שפלה, וגם ישראל לא יצאו כנגדו במחנה גדול, אלא כמו דכתיב ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים, היינו אנשים מיוחדים, צדיקים הדומים לך, וצא הלחם בעמלק, הרי שלא היתה זו מלחמה כדרך כל המלחמות, וראוי לבאר מהותה". • עוד תמה הנתיבות שלום לפשר הציווי להרוג רק את הגיבורים ולהחיות את החלשים ["וַיַּחֲלֹשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת עַמְלֵק"], ומדוע המחיה הסופית תהיה רק בשעת "בְּהִנִּיחַ ה' אֱלֹהֶיךָ לְךָ מִכָּל אִיִּבֶיךָ מִסִּבֵּיב בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה". • ועוד תמה הנתיבות שלום במה נתייחד הנס של מלחמת עמלק, שדווקא עליו "וַיִּקְרָא שְׁמוֹ ה' נָסִי". כל ההערות והדיוקים יתיישבו במהלך אחד, כדלקמן.

2. על עמלק נאמר דברים כה, יח) "וְאֵתָה עִיף וַיִּגַּע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים", ופרש"י: "ולא ירא עמלק אלקים מלהרע לך". עוד זאת מצינו בדברי המדרש תנחומא "לץ תִּכָּה וּפְתִי יֵעָרֵם (משלי יט, כה). לץ תכה, זה עמלק". ובהמשך המדרש (הובא ברש"י על התורה שמות יז, ח) נאמר: "ויבוא עמלק וגו', סמך פרשה זו למקרא זה, לומר תמיד אני ביניכם ומזומן לכל צרכיכם, ואתם אומרים היש ה' בקרבנו אם אין. חייכם שהכלב בא ונושך אתכם ואתם צועקים אלי ותדעון היכן אני. משל לאדם שהרכיב בנו על כתפו ויצא לדרך, היה אותו הבן רואה חפץ ואומר אבא טול חפץ זה ותן לי והוא נותן לו, וכן שניה, וכן שלישית. פגעו באדם אחד, אמר לו אותו הבן, ראית

וכל מי שיש לו הרהור ומחשבות רעות הוא מערב רב [נראה לומר שהמחשבות הרעות שבראש הם מקליפת הערב רב שבו]. (של"ה תורה אור ואתחנן)

- א. אין לערב רב לב יהודי הם לא יכולים לבכות על צרות של יהודי אחר, הם קרים לסבלם יהודים אחרים ולא מרחמים עליהם
ב. הם מקררים אותנו מן האידישקייט
ג. הם מתנגדים לקדושה

ז"ל, המנבל פיו פוגם בלבנה, ועושה מאותיות לבנ"ה, נבל"ה, ח"ו. וכאשר כי (פי) דברי הפוגמים הם מרובים לבארם, ולא יספיק להם אף עשרה פרקים לזכור גודל העונש שלהם.

פה שאינו מדבר דיבורים אסורים, נקרא פה קדוש

על כן אני מזהיר בקצרה, שצריך אדם לדעת כי פה שהוא גדול ומסויג מלהוציא דבה וקללות, ואין מוציא לשון הרע, ואין עוסק בדברי ליצנות, האי פומא אקרי פומא קדישא, דהקדוש ברוך הוא משתבח בגוי', [פירוש: זה הפה נקרא "פה קדוש" שהקדוש ברוך הוא משתבח בו] ומכל שכן מי שעוסק בתורה ובתפלה בשירין ותשבחין, הקדוש ברוך הוא נטיל האי דיבורא ואתעביד כתר על רישא [פירוש: הקדוש ברוך הוא לוקח הדיבור ההוא ועושה ממנו כתר על ראשו], באופן אם מתפלל בכוונה.

ממצרים. ודבר זה נובע ממידתו של עמלק "ולא ירא אלקים", אשר כאמור לעיל, היא ביטוי לכוחות הרע של פריקת עול יראת שמים הבאים ממידות הליצנות והעזות – המידות שהובילו את עמלק לצאת למלחמה נגד עם ה'. ויעוין בדברי רבי חיים פרידלנדר בה שביאור בספרו שפתי חיים כ"קליפת עמלק" הוא ענין ביזוי הקדושה [וראה בדברי הגר"ד כהן, במה שביאר את ענין תיקון הבריאה על ידי מחיית עמלק, ברם לעמלק אין תיקון כלל גם לעתיד לבוא, כפי שנאמר עליו "ואחריתו עדי אובד".

סימני הערב רב

כל הרגיל בריבות וקללות ודברים בטלים וניבולי פה הוא מערב רב.³ (קב הישר פרק ג)

³ וזה לשונו: על כן טוב יותר להאדם להרגיל פיו ולשונו בדברי יראה ומוסר, ולהיות שגור בפיו לשון הקודש, שהוא לשון צח ומועיל לנשמה. והנה זה מבואר בדברי רבינו האר"י ז"ל שמדבריו של אדם ניכר שורש נשמתו למעלה.

הרגיל בקללות ובדברי ריבות - שורש נשמתו מסטרא אחרא רחמנא ליצלן אם הוא רגיל בקללות או בדברי ריבות, אזי תדע שנשמתו היא מסטרא אחרא, משורש נחש וצפע, ואינו מגזע קדושים, כי אם מערב רב, ואף שיש לו אב ואם צנועים וחסידים, מכל מקום גלגול נשמתו מערב רב. וכיוצא בו מי שיש לו פה מדבר דברים בטלים ודברי נבלה ח"ו, מבואר גם כן בדברי האר"י

עבודתנו ומלחמתנו אנו, לשבר ולמגר
את כח הערב רב, קליפת ארמילוס
הרשע, מִישראל.

הערב רב הוא שונאנו הכי גדול, הוא
המפריד בין שני המשיחין, קליפת
הערב רב פועלת רק בדרך של אחיזת
עינים ובעקיפין.

לכן המלחמה בערב רב היא המלחמה
הכי קשה ומרה ועלינו להתגבר בכל
שארית כוחנו במלחמה זו, וכל מי
שאינו עוסק בפועל במלחמה נגד
הערב רב נעשה ממילא שותף
לקליפת הערב רב ויהיה מי שיהיה,
מוטב לו שלא נברא! עכ"ל

ידוע שבכל אחד יש ניצוץ ערב רב
ועמלק.

והערב רב ימחקו מן העולם.
אז תבחר אם אתה רוצה להגביר את
קליפת עמלק וערב רב.
אם כן חבל מאד שאתה מגביר את
כח הערב רב ועמלק שבקרבו.
כי תמחק מן המציאות!!!

ויש קליפת הנחש שהוא עמלק היצר
הרע הכללי, והיא קליפת השקר
קרירות, עצבות ועצלות. וחכמה
להרע "ערום מכל". והתחכמויות.
והתיקון - אמת, והתלהבות דקדושה
ושמחה וזריזות, ותמימות ופשיטות.
והוא כח הדמיון דקליפה שיש
באדם.⁴

⁴ והנחש - הוא שטן הוא יצר הרע רב
החוזק עם מיעוט היותו נראה, כי
אמנם יקרא הדבר בשם איזה דומה
לו, כמו שנקרא המלך אריה, ויקראו
האויבים המזיקים נחשים צפעונים

ד. הם מתנגדים ללימוד הזהרה
הקדוש

ה. הם רודפים אחר הכבוד
ו. הם רוקדים מסביב עגל הזהב
ז. הם עזי פנים וחצופים, מחרחר
ריב ועושים מחלוקות.
ח. בעלי לשון הרע. ועיין בזהרה
הקדוש פרשת בראשית כה,
ובגר"א אדרת אליהו עוד סימנים
על הערב רב.

ליהודים יש ג' סימנים: ביישנים
רחמנים וגומלי חסדים.

כתב בקול התור (ב, ב) עפ"י רבנו
הגר"א ז"ל עלינו לבוא לעזרת ה'
בגבורים הני תרי משיחא וללמוד
היטב כל הבחינות ותפקידיהן על דרך
המעשה.

התפקיד הכללי של שני המשיחין
משיח בן יוסף ומשיח בן דוד יחד
בכל הדורות הוא הגנה ומלחמה נגד
שלשת ראשי הקליפות, עשו,
ישמעאל וערב רב.

תפקידו המיוחד של משיח בן יוסף
נגד עשו קליפת השמאל, ותפקידו
המיוחד של משיח בן דוד נגד
ישמעאל קליפת הימין, ושניהם יחדיו
נגד עשו וישמעאל שהם שור וחמור
דטומאה.

ההזדווגות של עשו וישמעאל הוא ע"י
ארמילוס שר הערב רב ויכולה
להחריב את ישראל ואת כל העולם
ר"ל.

עיקר השאיפה של הערב רב הוא
לזווג את עשו וישמעאל ולהפריד בין
שני המשיחין. וכאן ובזה עיקר

ומכאן תדע, כי רק זו היא התכלית אשר בעבורה נברא האדם, ולא היה ראוי להמצא לו עסק אחר אלא העבודה הזאת.

וכן היה מתחלה, שנאמר (בראשית ב טו): "ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה", שפירשו חכמינו זכרונם לברכה, זו מצות עשה ומצות לא תעשה, והכל במנוחה, כמו שדרשו על מלת "ויניחהו". רק אחר שחטא הנה הוא מתהלך בשני דרכים על פי שני מנהיגים, כמאמרם זכרונם לברכה (ברכות סא א): "אוי לי מיוצרי! אוי לי מיצרי!"

להתרחק מהעולם הזה - הנחש

ועל כן יתבאר לך, שכל מה שהאדם עושה לעבודת ה' - הוא מה שהוא עושה לפי התכלית שבעבורה בראו הבורא יתברך שמו, וכל מה שהוא חוץ מזה - הוא לפי דעתו של הנחש המקטרג, וחפץ לשקעו בדברים אחרים, להרחיקו מן הבורא, יתברך שמו, בהפריעו אותו מעבודתו. וניתן לו לעונש לסבול הדבר הזה, על דרך (דברים יא טז): "ועבדתם אלהים אחרים", כי בדרך שאדם רוצה לילך, בה מוליכים אותו. וכיון שהוא בחר בתחילה לשמוע אל הנחש - כן יהיה משפטו, שלא יעשה בן חורין מעולו, אלא יסבלהו נגד הזמן אשר נגזר עליו, וזוהי גזירת (בראשית ג יט): "בזיעת אפיק תאכל לחם", וזה הצער היותר גדול שבכל מיני הצער לנשמה, שסוף סוף תשוקתה אל מקורה:

אך האיש החכם המבין דבר לאשורו, הנה בהשכילו על מוצא דבר, ויראה

פרק כט

כתב רבינו הרמח"ל זיע"א בדרך עץ חיים

עניין תיקון האדם בעוה"ז ודעת הנחש

נמצא, איך שהתיקון הגדול נמצא ביד האדם, ולא ביד המלאכים. על כן נדע, שהוא ודאי עיקר כל הבריאה.

אשר אין להם לחש, ועל זה הדרך קרא בזה המקום את היצר הרע המחטיא נחש, בהיותו דומה לו, אשר תועלתו במציאות מעטה מאד, ונזקו רב, עם מעוט הראותו. וכבר אמרו ז"ל שהיה סמאל רוכב עליו, והוא שהכח המתאווה המחטיא יעשה זה באמצעות הכח המדמה, המוביל אליו דמיוני התענוגים החומריים, המטים מדרך השלמות המכוון מאת הא-ל יתברך... שעל זה הזהיר ולא תתורו אחרי לבבכם וגו'. היה ערום - כי הכח הדמיוני המוביל תמונות התענוגים אל הכח המתאווה היה חזק בהם יותר ממה שהיה בשאר בעלי חיים, כאמרם ז"ל, כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. ויאמר - כי שכלם החלוש התעצל מהתבונן ולא התקומם על הדמיון הכוזב, וציור הכח המדמה, כי אמנם אף כי אמר אלקים לא תאכלו וגו', ומכל מקום לא יתאמת זה, ובכן אמר, שכשהנחש והוא הדמיון התחיל לשום ספק בזה, הנה האשה בשכלה החלוק אמרה מכל עץ הגן נאכל, ואין לנו צורך להכנס בסכנת אכילת עץ הדעת... (רבי עובדיה ספורנו זיע"א בראשית ג א)

השייך לחלק נשמתו... - (מאור עיניים פרשת פנחס)⁵

⁵ הרבי מליובאוויטש זיע"א הביא לכך מקור ורמז בדברי חז"ל בביאורי המקרא. את הפסוק: "דרך כוכב מיעקב". מבארים חז"ל שהוא נבואה על מלך המשיח. אמנם במקום אחר אמרו בזה פירוש נוסף שכוונת הפסוק הוא לכל אחד מישראל. ומכיון שעל פי האמת כל הביאורים שישנם בפסוק אחד שייכים זה לזה. (וההוכחה לזה היא מדרשת חז"ל על המילה "שעטנז" המורכבת משלשה מילים 'שוע' 'טווי' ו'נוז' שמכך הסיקו להלכה שאיסור שעטנז הוא רק כשהתקיימו כל אופני וחלקי המלאכה.) מוכח מכך ששייך לשייך כל אחד מישראל לנשמת משיח, שנאמר עליו שהוא 'כוכב מיעקב' והוא לפי שיש בו ניצוץ מנשמתו.

הרבי גם הסביר על פי עניין זה קטע תמוה בסדר התפילה. בעת פתיחת הארון להוצאת ספר התורה בימים טובים מתפלל כל הציבור ואומר: "רבונו של עולם.. ויתקיים בנו מקרא שכתוב: ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה". כלומר, הציבור מתפלל שיתקיים בו פסוק ונבואה שנאמרה אודות משיח צדקנו?! תמיהה זו העלה רבי חיים אלעזר שפירא זיע"א בעל המנחת אלעזר בספרו חמשה מאמרות והשאיר שיש לאומרו למרות התמיהה כי בוודאי נקבע כן על פי גדולי ישראל. אמנם הרבי מסביר שעל פי האמור בספר מאור עיניים שכל אחד מישראל יש לו

איך כל עסקי העולם אינם אלא ממה שנשאר האדם בעל כרחו להיות לדעתו של נחש בדבר הזה, שלא יוכל להיות תמיד בדרך אחד בעבודת ה' יום ולילה, כי אם יצטרך ללכת אחרי הבלי העולם הזה - על כן יבחר להיות בוחר הרע במיעוטו, וימעט בעסק כל מה שיוכל, וישתדל להרבות בתורה ובעבודתו בכל אשר תשיג ידו.

נמצאת למד, כי האדם לא לתכלית עמל נברא, ולא היה לו להשתדל בזה, אלא מפני שסר לדעתו של נחש - גרם לו שלא יוכל לצאת מתחת ידו עד עת קץ, וזהו מה שאמר שלמה (קהלת א יג): "הוא ענין רע נתן אלהים לבני האדם לענות בו", ענין רע ממש מבחינת הרע, והוא להם למה שלא היו חורין ממנו עד זמן התיקון השלם. ולזאת הכוונה אמרו גם כן במדרש (בראשית רבה יט): "איכה - איך הוה לך, אתמול היית לדעת, ועכשיו לדעתו של נחש", כי לא היה לאדם לעשות אלא מה שהוא לתכליתו של הבורא יתברך שמו. וכשחטא, נתן עצמו להיות פועל לפי מה שגורם לו הנחש

פרק ל'

ניצוץ משיח שבכל אחד

כמאמר הבעל שם טוב נבג"ם צריך כל אחד מישראל לתקן ולהכין חלק קומת משיח השייך לנשמתו כנודע שאדם ראשי תיבות אדם דוד משיח... וכמו כן יהיה משיח קומה שלימה מכל נשמות ישראל כלולה משישים ריבוא... על כן צריך כל אחד מישראל לתקן חלק בחינת משיח

הזה בהתקשרות חזקה בלי טעם וממילא הקשר העצמי לקדושה ואלוקות מתעלם ונמצא בגלות.

ועבודתו של יהודי הוא לגלות את ניצוץ זה. והוא על ידי עבודת התפילה מעומק הלב שאז מתגלה נקודה הפנימית שבו שלמעלה מהדעת. כן על ידי נתינת צדקה מכסף שעמל בו בעסק משא ומתן. לפי שבעסק האדם משקיע את עומק נפשו ועל ידי שנותן הכסף לצדקה הרי הוא נותן את עומק נפשו ונקודת ליבו לאלקות. ועל יד זה מעלה האדם את כל התורה ומצוות שלו שיהיו חדורים עם הקשר האלוקי שבנקודת הלב. עבודה זו היא גילוי המשיח בנפש האדם.

השפעתו בכוחות הנפש ולביאת המשיח

ניצוץ משיח פועל בכל כוחות הנפש קשר אלוקי עמוק יותר. כוחות הנפש הם כוחות עם תכונות שונות ולכן הקשר שלהם עם אלוקות נמדד בכל כוח לפי תפיסתו והכרתו באלוקות, ובעקבות כך הקשר על ידם מדוד ומוגבל. פעולת הניצוץ בהם הוא שגם בהם יורגש קשר עצמי עם אלוקות שיתבטא בהתקשרות והתבטלות מוחלטת לאלוקות. השפעתו חזקה ופנימית שבכוחו לפעול על כל הכוחות כולם (כשם שניצוץ ממשו רבינו נמצא בכל אחד מישראל ופועל בכוחותיו. שעל ידי התבוננות בעניינים המתאימים יוכל בנקל להגיע ליראת שמים כך גם ניצוץ המשיח פועל על כל כוחות נפשו של היהודי באופן פנימי). הכוח שלו להשפיע בכל הכוחות נובע מכך שהוא ה'עצם' של כל הכוחות, לכן

חלק מנשמת משיח ממילא נמצאים אצלו (מעין) תכונותיו של משיח ושוב שיין שיבקש שיתקיים בו עצמו פסוק זה.

בנוסף לאמור, מכיוון שמשיח יגאל את כל אחד ואחד מישראל בהכרח שיש למשיח שייכות בינו לכל אחד. שכשם שלמשה רבינו יש קשר לכל אחד מישראל וכביאור תורת החסידות על הפסוק: "שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרב" שכוונת משה הייתה שעם ישראל הם כרגליו וחלק ממנו. ואילולי קשר זה לא היה ביכולתו של משה לגאול את היהודים ממצרים. כך גם בכדי שמלך המשיח יוכל לגאול את ישראל בהכרח שכל אחד מהעם היהודי הוא חלק מנשמתו וקשור אליו שלכן על ידי ביאתו יגאל אותו.

ענייני העבודה

ניצוץ משיח הוא דרגת היחידה שבנשמהו עניינו הוא כעניינו של משיח הכללי שבביאתו יתגלה האלקות שלמעלה מטעם ודעת, שזהו הכוונה במאמר חז"ל: שמשיח בא "בהיסח הדעת" לפי שעניינו הוא הקשר לאלקות שלמעלה מהשכל והדעת. וכך הוא גם בניצוץ משיח הפרטי שהוא עצם התקשרותו של היהודי עם הקב"ה באופן למעלה מטעם ודעת. אולם בזמן הגלות כח זה הוא נעלם ולפעמים הכח הינו בגלות ממש בתוך הנפש הבהמית והוא כאשר האדם מקשר ומשקיע את עצמו בענייני עולם

פרק לא

בכל יהודי יש משיח. ובכל אחד יש ניצוץ וקליפת ערב רב שהוא ערב רב מהאומות.

העניין של האומות והטבע המוטבע בהם הוא הרצון לקבל ולקבל על מנת

יתחדשו כל הכוחות. מעין התחדשות זו מתגלית בכל ראש חודש בעת שהלבנה מתחדשת שהרי עם ישראל "מונים ללבנה" ו"דומים ללבנה" וכשם שהלבנה מתחדשת מתחדשים גם הם - שמתגלה עצם הנשמה - ניצוץ משיח. ועל ידי זה מתחדשים אצלם כל הכוחות.

דרגתו

ניצוץ משיח הוא דרגת היחידה שבנפש שהיא אחד עם הקב"ה באופן של "יחידה ליחדך" אולם בעומק יותר מבאר הרבי שעיקר הכוונה הוא לעצם הנשמה שלמעלה מכל הכוחות ולמעלה מכל התוארים וכפי שהנשמה הוא דבר אחד עם עצמות ומהות שעניינה בעבודה הוא עצם הידיעה שישנו מציאות עצם הנשמה שהיא אחד עם עצמותו..

ניצוץ משיח נמצא בגילוי יותר אצל ילדים שאצלם הכוחות הפנימיים פחות מעלימים ולכן עצם הנשמה נמצא בגלוי יותר שעל שם זה אמרו עליהם, "אל תגועו במשיחי" אלו תינוקות של בית רבן.

על ידי זה שבכל אחד מישראל יש ניצוץ משיח יוכל המשיח ללמד את כל ישראל תורה ויוציא את כולם מהגלות וימשיך להם השפעות.

התגלותו פועלת בכל הכוחות. תכונה נוספת ישנו לניצוץ משיח שהוא מכלה ומבטל את הנטייות והתכונות המנגדים אליו בדרך ממילא. ואין בכוח העניינים המנגדים אליו להתמודד עמו. זהו אחד הטעמים שכח זה מכונה 'ניצוץ' - שהוא כניצוץ אש שמכלה ושורף ומתפשט מעצמו.

התגלותו של מלך המשיח תלויה בעבודת היהודי לגלות את ניצוץ משיח שבו. זאת בנוסף למלך בכלל שמינוי מלכותו היא על ידי העם - 'אין מלך בלא עם' אצל מלך המשיח שייכותו לעם מודגשת יותר, שהרי ניצוץ מנשמתו נמצא ומאיר בהם. הכח לפעול את ביאת המשיח נמצא אצל כל יהודי כיחיד, למרות שהוא לבדו רק 'ניצוץ' מנשמת משיח שהמרחק בין הניצוץ לעצם הוא מרחק ללא ערך. למרות זאת, על פי הכלל ש"העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו יש כח בניצוץ אחד להביא לגילוי כל העצם.

התגלות הניצוץ בכוחות הנפש פועלת היא 'חידוש' בכל הכוחות. היות והקשר שבין כוחות הנשמה עם אלוקות הוא קשר של 'גילויים' - כשני נמצאים המתקשרים זה לזה. לעומת הקשר של הניצוץ שהוא עצם הנשמה הוא קשר עצמי - 'ישראל וקב"ה כולה חד'. ולכן התגלות העצם בכוחות הנפש הוא חידוש והתחדשות בכל הכוחות כולם. זהו גם תוכן האמרה שאומרים אודות התחדשותה של הלבנה שעם ישראל עתידים להתחדש כמותה. כי לעתיד בביאת המשיח יתגלה בהם דרגת היחידה שהוא ניצוץ משיח ובהתגלותה

לעלות לארץ ישראל, עוד מטרם זה ניסה לשכנע במסעי הסברה נרחבים בישיבות פולין וגליציה את הצורך בלימוד ספר הזוהר הקדוש שכוחו רב לשנות את האדם, ובכוחו העצום אף למנוע את ההתפתחות ההרסנית הזאת, ובהשפעתה לכלל ישראל.

אהבת הזולת 'ואהבת לרעך כמוך' זה להגיע לדביקות בבורא. לא כדי לסדר חברה שיחיו בה 'יתר נח, למרות שהרב אשלג זצ"ל מסביר שאין שום סידור אחר של החברה שיהיה נח כמו הסידור הזה, חברה של אנשים משפיעים, אלטרואיסטים, שבאים רק לשרת. זאת תהיה החברה של אחרית הימים, של ימות משיח. עד אז אם לא יבינו את זה בזמן יצטרכו לפצצות המימן או האטום של מלחמת עולם שלישית ואולי אפילו רביעית כדי להבין עד להיכן מובילה האגואיסיטיות.

מבחינה רוחנית העולם שלנו עכשיו נחרב, אין בו 'נקודה דמפתוחא', כלומר, נקודה של רצון להשפיע בלבד, טהור. ר' שמעון בר יוחאי אומר שאם תהיה חברה אחת, קבוצה אחת, שחבריה ישילו את כל האינטרסים האישיים שלהם, ויחיו רק למען הזולת, בלי שום אינטרס אישי זה יהיה הצינור להביא את הגאולה. זה חייב להיות ככה באחרית הימים, כי התורה היא נצחית והתורה חייבת להתקיים וזו צורת החיים שהתורה מורה לנו. לקומוניזם שאנחנו מכירים קורא הר' אשלג – סוציאליזם אגואיסטי. כי קיימו אותו לטובת החברה, לטובת האנשים, לא כי זה מצוות ה'.

לקבל ולהשפיע על מנת לקבל. וזו קליפת הערב רב. שכל חסד שעושים לעצמן עושים. (לגרמיהו עבדין, תיקוני זוהר תיקון ו' ותיקון ל') והאדם בכלל והיהודי בפרט צריך להשוואת את צורתו ליצרו שכל רצונו הוא להשפיע על מנת להשפיע. וכל רצונו יהיה להשפיע על מנת להשפיע ולקבל על מנת להשפיע. ה' מבקש ממך אהבת חסד. אהבה פירושה נתינה. ולעשות חסד לשם שמיים.

היסוד הוא (על פי רבינו בעל הסולם זיע"א)

- שה' יתברך ברא את העולם להיטיב עם ברואיו. הטבה שלמה.

ועלינו להדמות לבוראנו, וכל מטרתנו תהיה להשפיע על מנת להשפיע ולקבל על מנת להשפיע.

ושורש הטומאה והחטאים היא שהאדם רוצה רק לקבל. ולא לתת כלום. ולא להיטיב על מנת להיטיב נטו. וזה שורש פורה ראש ולענה.

ומזה באה הגאווה. והכפירה. ופגם הברית. והשנאה. המחלוקת, והקנאה והתאוה והכבוד וכו'. וכל המדות הרעות.

פרק לב

בעל הסולם מזהיר על מלחמת עולם שלישית שתכלול פצצת אטום ומימן

עוד מלפני 60 שנה ראה רבינו הקדוש בעל "הסולם" את הסכנה הטמונה באגואיזם הכובש מדינות וארצות-וזעק שאם לא יתקנו אותו כל העולם מועמד לסכנה, אף חזה את עליית הנאצים ימ"ש והזהיר את ראשי היהודיים- ואת גדולי התורה בפולין

האבות: אשר אברהם תיקן אותה בבחינת בית, שפירושו דירת קבע, באופן שהאדם יוכל להדבק בה בתמידות כמו שהוא בביתו בתמידות, ויצחק הוסיף תיקון, ותיקן אותה בבחינת היכל הקדש, שפירושו, שהמלך שוכן בה בקביעות כי המלך נמצא תמיד בהיכלו. ויעקב הוסיף תיקון, ותיקן אותה בבחינת יראה, שהוא ענין תרעא לדרתא, דהיינו בחינת פתח, הן לבחינת בית שבה והן לבחינת היכל הקדוש שבה, בסוה"כ מה נורא המקום הזה וזה שער השמים (בראשית י"א). ואחר שהאדם נכלל כבר בג' התיקונים ההם של האבות בשלימות, אז אפשר לו לדעת כל השיעור שכבר נתקן בשכינה הקדושה, ואז יעול לבי כנישתא ויצלי צלותיה, לתקן בשכינה מה שעוד חסר בה.

וביאור הדברים, כי אברהם הוא שורש החסד שבנשמות ישראל, כי הוא תיקן השכינה הקדושה לבחינת בית קבול לאור החסד, וקבלה החסדים בעד כל נשמות ישראל בכל מלואן. ואם היה נשאר כן, היו כל ישראל דבקים בהשי"ת דבקות תמידית, והשכינה הקדושה היתה בית מלכות המלא כל טוב ועונג, ולא היה שום איש רוצה להפרד ממנה אפילו לרגע. אמנם כל תיקונו של אברהם היה, בסוד שעשה בית קבול שלם, לבלי שום אפשרות של פגם, לאור החסדים, דהיינו שהעלה אותה לבחינת השפעה ונ"ר ליוצרנו ית', ולא לקבל להנאת עצמנו כלום, כי זהו המדה ובית הקבול של אור החסד.

מכתב זה מתאר בבהירות את האזהרה לעולם ולנו עם ישראל. אנו מחוייבים לשמוע לקול דבר ה'.

והרי לפניכם תוכן המכתב המלא ובו האזהרה על פצצת אטום ומיימן חס ושלום. מאת רבינו בעל הסולם- כ"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה: וז"ל:

"הבסיס לכל ביאורי, הוא הרצון לקבל המוטבע בכל נברא⁶, והוא

⁶ כתב בהקדמת הזוהר: הכי אוקמוה, לא לבעי ליה לבר נש לעאלא לבי כנישתא, אלא אי אמליך בקדמיתא באברהם יצחק ויעקב, בגין דאינון תקינו צלותא לקמי קב"ה. הה"ד, ואני ברוב חסדך אבוא ביתך, דא אברהם, אשתחוה אל היכל קדשך, דא יצחק. ביראתך, דא יעקב. ובעי לאכללא לון ברישא, ובתר כן יעול לבי כנישתא. ויצלי צלותיה, כדין כתיב, ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

פירש הסולם זיע"א

קפד) הכי אוקמוה וכו': והעמידוהו כך. שאדם אינו צריך להכנס לבית הכנסת, אלא אם נמלך מתחילה, דהיינו שמקבל רשות, באברהם יצחק ויעקב, משום שהם תקנו התפילה לפני הקב"ה. ז"ש, ואני ברוב חסדך אבא ביתך, זהו אברהם, שהוא חסד. אשתחוה אל היכל קדשך, זהו יצחק. שמצדו נקראת המלכות היכל. ביראתיך, זהו יעקב. שה"ס ת"ת הנקרא נורא. וצריך להכלל בהם תחילה, ואח"כ יכנס לבית הכנסת ויתפלל תפלתו. אז כתוב, ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. הנה הולך ומבאר כאן ג' תיקונים כוללים שנעשו בשכינה הקדושה ע"י

שקבלה ע"מ להשפיע נחשבת להשפעה ממש, ונמצא שאין עוד לס"א שום אחיזה ברצון לקבלה הזו. וע"כ נתקנה על ידו השכינה הקדושה בכל השלימות הגדולה האחרונה, כי עתה היא ראויה לקבל כל הנועם והרוך מכל מה שחשב הש"י להנות לנבראיו, בעת שעלו במחשבה לבראם. ולפיכך נקראת עתה השכינה הקדושה בבחינת היכל קדשו ית', כי עתה שוכן בה המלך בכל הדרו ותפארתו כמו מלך בהיכלו. אמנם מבחינת תיקונו של אברהם היא נקראת רק בית, כלומר בית המלכות, כי עוד לא היה ניכר שם כל כבודו והדרו, כי אין כבודו של מלך ניכר אלא בהיכלו המיוחד לו, ונבחן בזה, שיצחק תיקן כל הגבורות שבנשמות ישראל, שפירשו, מיתוק כל הדינים שבהנהגתו ית': כי כל הצמצומים והיסורים והעונשים הבאים בעולם אינם אלא כדי לתקן את כלי הקבלה של הנשמות, שיהיו ראויים לקבל כל הטוב הכלול במחשבת הבריא, ומתוך שיצחק כבר תיקן בשעתו את השכינה בשלימות הזו, הרי נתקנו בזה כל הגבורות, כי באו כבר למטרה הרצויה להם.

אמנם גם תיקונו לא נשאר כן, והוא כי העולם עוד לא היה מוכשר לגמר התיקון, וע"כ יצא ממנו עשו הרשע, שהוא קלקל את תקונו, ולא עמד בו להיות מקבל רק ע"מ להשפיע, כמו שתיקן יצחק, אלא שנכשל בקבלה לעצמו, כלומר שגם בעת שנגלה לו שאין המשפיע רוצה שיקבל, רצה ג"כ לקבל מטעם הנאת עצמו, וע"כ נאחזו בו הס"א והקליפות בסוד אדמוני ואיש

כמ"ש חז"ל על מדת האומר שלי שלך ושליך שלך חסיד (אבות פ"ה), שאינו דורש להנאת עצמו אף משהו. וכיון שכל הצמצומים וכל אחיזת הס"א הוא רק בבחינת הקבלה לעצמו, נמצא שהסיר בזה כל חלאת הקליפות והס"א לגמרי, ונתקנה השכינה בתכלית הטהרה. אמנם עוד לא היתה נגמרת בזה מחשבת הבריא, כי מחשבת הבריא היתה בעיקר, להנות לנבראיו אשר מדת ההנאה תלויה ושקולה רק בשעור החשק לקבל, שלפי גדלות החשק לקבל, כן מדת התענוג מהקבלה. וע"כ אחר שכבר נתקנה השכינה רק בכלי של השפעה בלי קבלה לעצמו כלום, שהוא ענין הסתלקות מלקבל ממנו ית', ורק להשפיע אליו לבד, וא"כ לא הגיע עוד מזה שום תיקון למחשבת הבריא, השורשית שאינה באה רק בגדלות החשק לקבל.

וז"ס אברהם הוליד את יצחק, כי אחר שיצחק מצא השכינה בתכלית השלימות והמילוי מאור החסד ע"י התיקונים של אברהם הרגיש את החסרון שיש בשכינה, שעוד אינה ראויה לקבל כל הכלול במחשבת הבריא כנ"ל, ע"כ הלך ותיקן אותה לבית קבול, באופן שתהיה ראויה לקבל כל השלימות הנרצה והכלולה במחשבת הבריא, דהיינו שעורר גם את החשק לקבל ממנו ית', אלא רק בבחינת קבלה ע"מ להשפיע, שפירשו, שחושק מאד לקבל ורק מטעם שהמשפיע רוצה כן, ולולא שהמשפיע היה רוצה כן, לא היה בו שום רצון של משהו לקבל ממנו. ונודע

בשינוי צורה מהבורא, וע"כ נפרדה ממנו הנשמה כאבר הנפרד מגוף, כי שינוי צורה ברוחניות הוא כמו גרזן מפריד בגשמיות.

ומכאן ברור מה ה' רוצה מאתנו, הוא השואת הצורה, שאז אנו חוזרים ונדבקים בו כמטרם שנבראנו.

וזה שאמרו חז"ל "הדבק במדותיו ? מה הוא רחום אף אתה רחום", דהיינו שנשנה המדות שלנו שעיקרן הרצון לקבל, וניקח את המדות של הבורא שהוא רק להשפיע. באופן שכל מעשינו יהיו רק להשפיע לזולתנו ולהועיל להם בכל יכולתנו, ובזה אנחנו באים למטרה ? להדבק בו, שהוא השואת הצורה.

ומה שאדם עושה לצרכי עצמו בהכרח, דהיינו בפרק מינימום

ברישא, כי איך ידע מה שנשאר לתקן עוד לשכינה, אם לא יכלל את עצמו בכל אלו ג' התיקונים, שכבר תיקנו בה האבות הקדושים, דהיינו שיקבל על עצמו להתנהג על פי תיקוניהם הנ"ל. וזה נבחן שנכלל במדתם כנ"ל. ורק אחר שנכלל בכל אלו ג' תיקונים של אבותינו הקדושים, יתחיל לתקן אותה ממקום שהניח לנו יעקב אבינו, דהיינו להעלות היראה למדת הרוממות בגין דאיהו רב ושליט, ובתר כן יעול לבי כנישתא ויצלי צלותיה, דהיינו שיתפלל וימשיך בה האורות העליונים עם יראת הרוממות להביאה לגמר התיקון. כדן כתיב ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

שעיר. ועי"כ הוריד שוב רגלי המלכות לקליפות, בסוד ורגליה יורדות מות.

וכיון שראה יעקב את הקלקול של עשו הרשע, הלך ותיקן את השכינה הקדושה במדת היראה. שה"ס וידו אוחזת בעקב עשו) בראשית כ"ה), שאמרו בזוהר דהאי י' דשדי עשו לעקבוי, ארמה יעקב לרישיה. כלומר כיון שראה יעקב את הקלקול של עשו בהאי י' שה"ס השכינה, תיקן את עצמו ביראה גדולה עד שהעלה את השכינה לבחינת עטרה על רישיה. ועי"ז נאחז בב' התיקונים של אברהם ויצחק בבת אחת, ולא יצא ממנו שום פסול. אמנם תיקון זה אינו עוד גמר תיקון, כי היראה דומה לבחינת יראת חטא שהרי עקבו של עשוגרם לו היראה ההיא, מבלי לחטוא כמותו, אבל בגמר התיקון, הוא, אחר שיתבטל עקבו של עשו, בסו"ה בלע המות לנצח, שהיראה תהיה אז, רק בגין דאיהו רב ושליט. והנה יעקב לעצמו ודאי השיג גם היראה האמיתית הזו, אלא מבחינת כלל ישראל נשאר תיקון זה לכל הדורות אחריו עד גמר התיקון.

וזהו אמרו ואני ברוב חסדך אבא ביתך, דא אברהם, כי אברהם תיקן אותה בבחינת בית המלכות המלא מכל טוב, באור החסד כנ"ל. אשתחוה אל היכל קדשך, דא יצחק, כי יצחק תיקן אותה בבחינת היכל הקדש להדר כבוד המלך. כראוי לו ית' כנ"ל, ביראתך, דא יעקב, כי יעקב תיקן אותה במדת היראה, ועי"ז תיקן אותה לבית קבול לכל התיקונים של אברהם ויצחק יחד, כנ"ל. ובעי לאכללא לון

ו"הוכחה לגוים עצומים" דהיינו שיוכיח להם שאם לא יקבלו עליהם עבודת ה' ישמדו כל הגוים ע"י המלחמות, ואם יקבלו תורתו נאמר אז: "וכתתו חרבותיהם לאתים וחניתותיהם למזמרות לא ישאו גוי אל גוי חרב ולא ילמדון עוד מלחמה".

נמצא, שאם נלך בדרך תורה, ונקבל תורתו - מוטב, ואם לאו ? נלך בדרך יסורים, דהיינו שיתגלו המלחמות של פצצות אטום ומימן בעולם, ואז יחפשו כל אומות העולם עיצה איך להמלט ממלחמות, ויבואו אל המשיח לירושלים והוא ילמד אותם את התורה הזאת. "עכל"ק

פרק לג

קליפת גוג ומגוג

ומשיח מציאה ועקרב באים בהיסח הדעת (סנהדרין צז). משיח דא מלכא משיחא. מציאה דא שכינתא. עקרב דא גוג רשיעא. דנחש אתמר ביה אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק (ברכות ל ע"ב). ודא ס"מ דמתלבש בהווא חייבא. אבל עקרב פוסק. דעקרב איהו עקר בית (ת"ז ת' כ"א מב ע"ב) דאתמר ביה על ה' ועל משיחו (תהלים בב). כללו אלן אתיין בהיסח הדעת, דא דעת עלאה, דאיהו רם על כל דרגין ולא אשתמודע לתתא. דדעת אחרא קאים לתתא בגילויא. אבל דעת עלאה דא מזלא, לא אתגליא ולא אתדבק. בג"כ היסח הדעת איהו ודאי.

(תיקונים חדשים)

מלחמת גוג ומגוג היא השליטה האחרונה שיחשוב ס"מ הרשע לשלוט על הקדושה. ויהיה הבירור האחרון

המוכרח לקיומו ולקיום משפחתו, זה אינו נחשב לשינוי צורה, כי ההכרח לא יגונה ולא ישובח.

וזוהו הגילוי הגדול שלא יתגלה בכל שלמותו אלא בימות המשיח, וכאשר יקבלו הלימוד הזה, אז נזכה לגאולה השלימה.

וכבר דיברתי מזה, שיש שני דרכים לגילוי השלמות, או דרך תורה או דרך יסורים, ולפיכך סיבב הקב"ה ונתן את הטכניקה לבני אדם עד שמצאו את פצצת האטום והמימן, שאם עוד לא ברור לעולם החורבן הכללי שהם עתידים להביא לעולם, יחכו עד למלחמות עולם שלישית או רביעית ח"ו, ואז יעשו הפצצות את שלהם.

והשארית שישארו אחר החורבן, לא תהיה להם עיצה אחרת, אלא לקחת על עצמם עבודה הזו! שהן יחיד והן אומה לא יעבדו בשביל עצמם יותר ממה שצריכים לקיומם ההכרחי, ושאר כל מעשיהם יהיו לטובת זולתם, ואם כל אומות העולם יסכימו לזה, אז יתבטלו המלחמות מן העולם, שהרי כל איש לא ידאג כלל לטובת עצמו אלא לטובת זולתו.

ותורה זו של השואת הצורה היא תורתו של משיח, ועל זה נאמר (מיכה ד'): "והיה באחרית הימים וכו' והלכו גוים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' ואל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים ושפט בין עמים רבים והוכיח לגוים עצומים עד רחוק", דהיינו שהמשיח ילמד אותם עבודת ה' בהשואת הצורה, שהוא תורה ומשפט של המשיח.

אותם היום הבא ויהיה מחיית עמלק לגמרי ולא יהיה שריד וגו', וכל הע' קליפות יבוער לגמרי שיבוער כל הרע וכדכתיב ה' בדד ינחנו וגו'. (רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א, פרי צדוק פורים אותו ו')

קליפת גוג ומגוג שורשה עמלק וכלב, היא קליפת העזות והחוצפה והמרידה ופריקת עול. שזה גם ענין קליפת עמלק. (שם משמאל בכמה מקומות7) והעצה נגדם הוא

7 כאמרם ז"ל (ברכות י' א) כלום יש עבד שמורד ברבו, וכמו שאמרו ז"ל (סוף סוטה) חוצפה יסגא. וממנה מסתעפת גם העזות והחוצפה בלב פריצי עמנו.

הקליפה של גוג ומגוג היא פריקת עול כמ"ש (תהלים ב') ננתקה וגו' ונשליכה וגו', והקליפה הזאת נמשכת ממה שיש תערובת טוב ורע בין בני ישראל פורקי עול, ואם היו בני ישראל שלא יהי' עליהם התורה והמצוות לעול, והי' גם הערב רב מתתקן בצד מה, לא היתה הקליפה של פריקת עול במציאות, והי' אז התיקון הגמור, אך כששאלו מאכל גשמי, אבדו המתיקות מתורה ומצוות ונעשו עליהם לעול. ויש בישראל אנשים שמקור מוצאם מהערב רב שפורקין העול ח"ו, נעשה מזה קליפת פריקת עול, וזה התנבאו תיכף במן על מלחמת גוג ומגוג, והבן. והנה שבת מצלת ממלחמת גוג"מ כמאמרם ז"ל (שבת קי"ח א)

והנה שבת מצלת ממלחמת גוג"מ כמאמרם ז"ל (שבת קי"ח.), כי שבת היא אהבה ורצון בלי עול, כדאיתא בזוה"ק, ממילא אין הקליפה של גוג"מ

שצריך להעשות. ואז יודע יחודו של המאציל יתברך שמו. וישראל אינם יכולים לשקוט כי אם ישרימו פעולתם, היינו הבירור מכל הניצוצות שגזלה הס"א מן הקדושה. וזהו, "לא ישכב עד יאכל טרף", טרף דייקא. "ודם חללים", היינו קליפת נוגה שמעורב בה טוב ורע, שצריך שתהיה נכללת בקדושה לעתיד לבא. ונקראת הדם של הקליפות האחרות, לפי שהיא המחיה אותם. לפי שכל זמן שיש קטרוג גזלת האורות מן הקדושה, ומביאה אותם לס"א. ובזמן התיקון לוקחת הניצוצות מן הס"א, ומביאה אותם לקדושה, ונקראים חללים, לפי שמעצמם אין להם שום דבר כלל, אלא חיותם תלוי במעשיהם של בני אדם, כמו שידוע. וכשלא יהיה עוד פגם במעשי בני אדם, אז הכל ילך בתיקון, ולא יהיה מקום לס"א לעמוד אפילו רגע אחד. ובאותו הזמן נאמר, "בלע המות לנצח". (פירוש הרמח"ל לתורה - במדבר)

פרק לד

לעתיד קודם ביאת המשיח ירגישו כל הקליפות התרבות קדושת ישראל שאז יהיה תכלית שלימות קדושת ישראל ועל כן אז תתעורר מלחמת גוג ומגוג דאז"ל (מדרש תנחומא סוף פרשת קרח) גוג ומגוג בגימטריא שבעים שהם שבעים אומות. שייאסוף כל הע' אומות והשורש יהיה על ידי עשו וכמו שאמרו (יומא י'). דאין בן דוד בא עד שתפשוט בכל העולם כולו תשע חדשים מקרא דעד עת יולדה ילדה והחבלי משיח כמו חבלי לידה ואז יהיה בית עשו לקש שילהט

יצחק, וע"כ המקיים הסעודה שכנגד יצחק הוא דבק במדתו של יצחק, ושוב אין לכחות אלו שליטה נגדו. ומלחמת גוג ומגוג היא מחמת האחיזה שהיתה ליפת שנאמר ויקח שם ויפת את השמלה.

ומזה נסתעפה השליטה של בני יפת שהם גוג ומגוג לשלוט על ישראל, והנה האחיזה שלו היא רק בחיצוניות כמו השמלה שהיא לבוש של האדם בחיצוניותו, אבל בפנימיות אין לו שום אחיזה, והנה יעקב איש תם והי' תם בחיצוניות כמו בפנימיות והחיצוניות שלו נעשתה כמו פנימיות, וע"כ תיקן תפילת ערבית כנגד אברים ופדרים שהם חיצוניות הקרבן שהדם הוא הפנימיות והאברים הם החיצוניות, ובאשר הוא קידש את החיצוניות שלו כמו הפנימיות, ע"כ תיקן תפילה כנגד אברים ופדרים שהם חיצוניות הקרבן, וכבר דברנו מזה, וע"כ המקיים הסעודה שכנגד יעקב הוא דבק במדתו מדרגת התמימות, ע"כ אין כח גוג ומגוג יכולין לשלוט בו שהם אין להם שליטה אלא בחיצוניות ולא בפנימיות והתם הכל הוא פנימיות אצלו. עכ"ל.

והנה במלחמת גוג ומגוג תהי' התגברות החיצוניות גדולה מאד, כמו בכל פעם קודם אור היום הוא קדרותא דצפרא, כידוע בלשון הזה"ק, שהחושך מתגבר, כן אז תהי' תכלית התגברות החיצונים בכל שארית כחם על הפנימיות שהיא ירושלים ליבא דכל עלמא, וכ"ז נמשך משארית הזכות לבני יפת בחיצוניות. אך בחג הסוכות שישראל זוכין שגם החיצוניות שלהם נתקרבה, והביאני

התרגשות נפש עצומה, ושמירת שבת כהלכתה. ואם כל ישראל היו שומרים שבת ויום טוב היתה מתבטלת מכל וכל. (שם משמואל)

גוג ומגוג היא קליפה שמכשילה את האדם שיעבוד את ה' בחיצוניות בקרירות בלא שמחה, בלא רגש, בלא אהבה ויראה. (שם משמואל) ומצווה בלא אהבה ויראה לא פורחת למעלה. (תיקוני זוהר י'). וגם כן היא עניין תרבות יוון שהוא מבני יפת ששמה דגש על החיצוניות.

ופירש השם משמואל מה שאמרו חז"ל (שבת קיח.) כל המקיים שלש סעודות בשבת ניצל משלש פורעניות מחבלו של משיח ומדינה של גיהנם וממלחמת גוג ומגוג. ויש לפרש דשלש הסעודות שבשבת ידוע שהן כנגד אברהם יצחק ויעקב. והנה אברהם יושב על פתחה של גיהנם ואינו מניח אדם מהול לירד לתוכה. והטעם בזה כי אברהם הוא עיקר מציאות העולם כמ"ש בהבראם ודרשו ז"ל באברהם, והגיהנם הוא העדר המציאות ע"כ אברהם מציל מגיהנם, וע"כ המקיים הסעודה שכנגד אברהם הוא דבק במדתו וזה מצילו מגיהנם. וחבלו של משיח ידוע שהיא המלחמה האחרונה שלנו עם עמלק וזרע עשו, וכל כחם מברכת

שולטת עליו כלל כנ"ל, ואם היו כל ישראל שומרים שבת ויו"ט היתה מתבטלת מכל וכל, אבל עכ"פ בפרטות אצל איש מישראל השומר שבת נתבטלה מאצלו. והבין: [שם משמואל בהעלותך]

והוא יקבץ כל האומות על ה' ועל משיחו, והוא יעמוד בסוף כשיבא כבר משיח, וכנגדו בקדושה דוד המלך ע"ה ומשיח שיהיה דוד בעצמו שהוא מרכבה למדת מלכות איהי אמונה והם כנגד ד' רוחות העולם. ושבת דאיתא בזוהר הקדוש (חלק ב' רד א) שבת ש' רזא דג' אבהן כו', נגד ג' קדושות שבת שהם קדושת ג' הסעודות. ובסעודה ג' שכנגד יעקב אבינו ע"ה זוכין ישראל לקדושת יעקב אבינו ע"ה ואחר כך במוצאי שבת הוא ליל ראשון דכתיב ביה ורוח אלהים מרחפת על פני המים ובבראשית רבה זה רוחו של מלך המשיח המים בזכות התשובה שנמשלה למים. ודוד הגבר שהקים עולה של תשובה (מ"ק טז ע"ב).

ומשיח יהיה יחיד ששב שמוחלין לכל העולם כולו בשבילו (יומא פו ע"ב) שהוא יכניס הרהור תשובה בכל העולם בכלל ישראל. ובמוצאי שבת קודש הוא סעודתא דדוד מלכא משיחא ואז יהיה גמר התיקון מכל הפגם מקליפת עשו וישמעאל הכוללים כל הקליפות ונשא השעיר עליו את כל עונותם עונות תם כמו שאמרו (בראשית רבה פ' ס"ה) ולכן אומרים בסעודה ג' יצוה צור חסדו קהלותיו לקבץ מארבע רוחות עדיו להקבץ. ועל שמירת שבת מיד בן דוד בא כמו שאמרו (שמות רבה פ' כה) שנאמר היום אם בקולו תשמעו ושבת שקולה כנגד כל המצות: (רבי צדוק הכהן מלובלין, פרי צדיק בראשית יב)

כי זהו עיקר קליפת גוג ומגוג זה לעומת זה. נגד משיח בן דוד כמו

המלך חדריו, ואדרבה כל המצוה נקראת ע"ש שגם חיצוניות האדם שהוא הגוף יהי' בסוכה, וישיבת הסוכה נקראת בלשון הש"ס ישנים תחתיו, כי בעת השינה, שהיא סילוק השכל והדעת, לא נשאר אלא הגוף וקוסטא דחיותא שבו, ומשיגים ישראל כחם אף בחיצוניות, זה מסלק כחו של יפת שהוא בחיצוניות. ע"כ אז תהי' מפלת גוג ומגוג: (שם) משמואל תרע"ז, שבת חוה"מ סוכות)

וכוחם של גוג ומגוג בפריקת עול מחמת קרירות הרוח, ומתגברים על ישראל מחמת קרירות הרוח של ישראל בעבודת ה', שישאל בגלות היתה עבודתם וקבלת עול מלכות שמים עליהם בקרירות רוח, ולא באימוץ הלב ובשמחה, וע"כ עמדה זכותו של יפת נמי לבניו אף שהוא לא נתאמץ כמו שם, והי' רק מסייע שאין בו ממש, מ"מ טענת המקטרג ושר של גוג ומגוג דגם ישראל לא עדיפי מיני'. אבל אם ישראל היו עושין עבודתם וקבלת עול מלכות שמים עליהם בשמחה ואימוץ הלב, אז לא היתה לאבותיו של יפת שום עמידה נגד ישראל:

ומפלתן בסוכות שאז הוא זמן שמחתנו ועובדים ה' בשמחה, ואז אין להם שום שליטה נגד ישראל ונופלים לפניהם. (שם) משמואל תרפ"א, שבת חול המועד סוכות)

וגם קלפת גוג ומגוג הוא מינות. יש קליפה רביעית והוא מינות וכנגדה גוג ומגוג. הוא יקבץ מכל ע' אומות גימטריא גוג ומגוג, והוא בא על ה' ועל משיחו, שכל האומות אמרו (סוף מנחות) דקרו ליה א-להא דאלהא,

על כן העצה היא להקפיד לומר קריאת שמע בזמנה, ובכוונה ובאהבה ויראה. בקדושה ובטהרה.

שורש גוג ומגוג הוא התנשאות וכבוד כאשר שמענו בזה שתיבת גוג הוא משורש גג שהוא התנשאות ואות ו' שבאמצעו הוא החיות שלו, שעל ידי זה הוא מתגאה ומתנשא בכל פעם יותר, וסעד לזה מלשון התנחומא (תזריע י"א) בגוג שמתגאה בעולם ועולה (רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א)

ושמעתי דמלת גג הוראתו על הגובה והגיאיות [שעל זה עיקר הוראת הג' לבדה גם כן שמזה נבנה מלת גאה ומלת גיא כי כל דבר מורה על דבר והפכו בכל שורשי לשון הקודש] דעל שם זה נקרא גוג מלך המגוג על שם גיאיותו, והגג דאין מגביה עצמו יותר ממה שהוא וממה שעשאוהו לא בא בו ה' [שהוא אות המורה על רוח החיים] הרומז על הבא להתגאות יותר ממה שהוא ועל כן חפץ לקום על ה' ועל משיחו, כך שמעתי: (רבי צדוק הכהן, מחשבות חרוץ)

והמשיך שם וזה לשונו: וידוע דגיאיות הוא השורש של כל מיני רע שנצמח ממלכין קדמאין דמיתו על ידי שכל אחד אמר אנא אמלוק כנודע. והיינו דכל התעוררות הבריאה היה על ידי התעוררות מדת המלכות דאין מלך בלא עם (פרקי דרבי אליעזר פרק י"א) ורצה שיהיה מציאות מלכות. ומזה נשתלשל כל האצילות ועד בריאת אדם בצלמינו כדמותינו נטבע גם בו רצון זה שמזה הוא שורש היצר טוב שהוא להדבק בה' יתברך וללכת בדרכיו מה הוא

שנאמר: "יתיצבו מלכי ארץ על ה' ועל משיחו" וגו' והוא בחינת מינות.

וכמו ששמענו מרבינו הק' מאיזביצא זצלה"ה: שמזמן התגלות עסק הבעש"ט הקדוש בעולם זהו התנוצצות בחינת משיח. רק בכל דור ודור יש בקליפה זה לעומת זה מבחינת גוג ומגוג, ועל ידי זה נתרבה המינות בעולם. (רבי צדוק הכהן מלובלין, פרי צדיק ראש השנה)

מאז שהתחילו לדבר דברי אלהים חיים מזמן הבעש"ט ואילך נתרבו האפיקורסים דוקא.

ולכן בסוף הגלות הוא תגבורת קליפת אפיקורסות שהוא עניין מלחמת גוג ומגוג כידוע בענין תער השכירה, ומכחישים מציאות אלקות לגמרי, הגם שהאיר מעין גילוי דלעתיד ע"י דברי אלהים חיים, עד שיוכלו לומר בחוצפה אפילו על מציאות גילוי אלקות הנגלה ע"י תורת הבעש"ט ותלמידיו שהם דברי שקר ח"ו, וזהו סימן שהאור חדש דלעתיד כבר נגלה למעלה. (כתר שם טוב)

שמעתי בשם אדמו"ר [בעל החידושי] הר"ם זצלה"ה מגור שמלחמת גוג ומגוג היא שמאד מאד יהיה קשה לאיש [הישראלי] לצמצם מחשבתו לאמור שמע ישראל: (שם משמואל ויגש)

ולהנ"ל יובן בפשיטות שכל כך תהיה התפשטות כח הטומאה בעולם, עד שקשה יהיה על איש למשול ברוחו ולהיות לבו ברשותו, ולא על צמצום המחשבה במעט המילין האלה כוונתו רק בכלל הענין. (שם משמואל פרשת יתרו)

הקדמוני והוא ההתחלה לכל מיני רע:

ויש לומר דזהו פקיעת איגרא היינו ביטול שורש הרע דגיאיות שזהו המחיצה שבין ישראל לאביהם שבשמים. ואצל נפשות דישראל אין בהם שום רע בעצם רק הכל מצד הקליפה הסובבת לפרי והחוחים הסובבים לשובנה עליונה שהיא כנסת ישראל וכמו שמשלו בסנהדרין (מ"ד.) להוצי דסביב האסא, ושורש הרע דגיאיות גם כן אינו בהם בעצמותם רק מצד המקיפים וזהו האיגרא המקיף, ואף על פי שהגג אין מגביה עצמו יותר ממה שהוא מכל מקום האדם עושהו בגובה כמה שירצה והוא מתגבה על ידי האדם המגביהו:

ואצל ישראל ששורשם ממקום הקדושה עיקר הגיאיות שלהם הוא מצד הקדושה והסתת היצר להם בא מצד התאוה דדבר זה היה בשורש התחלת הסתת המסית הראשון בפועל באכילת עץ הדעת, ומה שיצא לפועל יש לו כח ההתפשטות ליכנס גם אל הקודש דנפשות ישראל מצד ההתפשטות דסביב רשעים יתהלכון, מה שאין כן השורש שבכח שהביא אל הפועל בהסתת והייתם כאלקים שהוא יצרא דעבודה זרה לא יצא אל הפועל באדם הראשון שהוא שורש כל הנפשות רק באומות העולם מזרעו אחר כך, ועל כן אף שאחר כך כשיצא לפועל באומות העולם נתפשט גם בישראל מכל מקום איתא (סנהדרין ס"ג ע"ב) לא עבדו עבודה זרה אלא להתיר להם עריות דאצלם לא מצא יצר זה התפשטות גמור

וכו' (שבת קל"ג ע"ב) להיות כמוהו, וכדרך שאמרו (בבא בתרא ע"ה ע"ב) עתידים צדיקים שיקראו בשמו של הקב"ה, ומה הוא מחיה מתים ופוקד עקרות ושאר דברים אף הצדיקים כן:

וזהו הגיאיות של מצוה שאמר רבי לבנו (כתובות ק"ג ע"ב) נהוג נשיאותך ברמים דזהו תועלת לעבודת ה' יתברך וכדרך שנאמר ביהושפט (דברי הימים - ב' י"ז, ו') ויגבה לבו בדרכי ה'. דבשפלות ידים ידלף הבית שעל ידי שפלותו יחשוב שאין כל מעשיו כלום ושאי אפשר לו להגיע לשום מעלה ומדריגה ועל ידי זה יתעצל במעשה והשתדלות ועד שיהיה כלל הבית מלא דלף טורד, אף על פי שלא יגבר עליו יצר הרע לשקעו ברע גמור על כל פנים לא יניח לו שום דבר טוב במחשבתו, ועל כן צריך לזה גבהות הלב שידע שהוא חלק אלוה ממעל ושיוכל להיות בתכלית השלימות והמעלה, וכמו שאמרו בתנא דבי אליהו רבא (פרק כ"ה) חייב כל אחד לומר עד מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב וכמו שיהיה לעתיד הנכשל ביום ההוא כדוד, וזהו כל עיקר כח היצר טוב להסיתו להשיג המעלה הגדולה ולדמות לקונו:

ועיקר היצר הרע הוא גם כן להסית על זה והייתם כאלקים וגו' מה הוא בורא עולמות (בראשית רבה י"ט, ד') אבל מצד הרע והפירוד שיוכל להיות מעצמו כאלקים וכנגדו יתברך, וזהו שורש הגיאיות הרע שלא להתבטל ממי שצריך להתבטל ולחפוף לעלות למעלה ממדריגתו והראוי לו ובזה הוא שורש הסתת היצר והנחש

גוג ודוד הם זה לעומת זה רק בחילוף אות אחת.

נתקה את מוסרותימו וגו' קאי על גוג שהוא ההסתר של דוד המלך, אותיות ג"ג הם לפני אותיות ד"ד, שלכל צדיק יש הסתר וגוג הוא ההסתר של דוד המלך ע"ה, בדוד המלך כתיב ונאום הגבר הוקם על היינו עול מלכות שמים שאף אחרי כל החטאים נשאר תחת עול מלכות שמים ועלתה לו (אמרי אמת, הושענא רבה).

והנה דוד המלך עליו השלום הוא לעומת קליפת גוג. כי גימ"ל מורה שהאדם יכול לומר כחי ועוצם ידי וזה גימ"ל. [היינו ג'אווה] והוא"ו מורה על אות אמת מהארת ה' (זוה"ק ויחי רמ"א ב'). אכן אצל גוג הוא בדמיון ואחר כך אף שידמה לו שמשיג הארה אומר גם כן כחי ועוצם ידי. ודוד היא להפך. כי דל"ת מורה דלית לה מגרמיה כלום (זוה"ק משפטים ק"ד א). והוא"ו אות אמת והארת אור השי"ת כי השי"ת יאיר לו. ה' אמר אלי בני אתה (תהלים ב' ז). ואח"כ גם כן דל"ת דלית לה מגרמיה כלום כי לא יאמר כחי ועוצם ירי. (בית יעקב, ר' יעקב לינר מאיזביצה זיע"א)

מלחמת גוג ומגוג היא מלחמה שמתגברת קליפת הגאווה על האדם, צריך האדם להיות שפל ואין אצלו ולשבר הגאווה.⁸

⁸ כמו שכתב באמרי פנחס לר' פנחס מקוריץ זיע"א
וביאר הוא נ"י עד"ז מה שקורין הפטרת גוג ומגוג בחוהמ"ס דיש קבלה דמלחמת גוג"מ יהיה בסוכות דהנה

בקרב לבם מצד עצמו רק מצד ההסתה לתאוות באו לעבודה זרה.

ועד דלבתר דאביקו בה אז הוא שנכנס גם יצר זה בקרב לבם ממש, וכך התפשטות הגיאות שהוא השורש יוצרא דעבודה זרה שממנו הוא שבא יצר התאוה דעריות, ואצל אומות העולם ההתחלה הוא מלמעלה למטה מאחר דשורשם ברע, אצל בני ישראל הוא להיפך ועל ידי התאוה באים לגיאות כשנכנס בו החמדה לתאוות עולם הזה הוא חומד גם להתנשאות והתגאות שגם זה מכלל תאוות עולם הזה, ועל כן נמשל אצלם הגיאות לגג שהוא נעשה גבוה על ידי פעולת אדם המגביהו אחר שנבנה בנין, וכך הגיאות דבני ישראל הוא על ידי פעולת ההגבהה שהיצר מגביהו אחר שנעשה איש ובעל הבית בכוחות גופו ולבבו, מה שאין כן גוג עם ו' דמורה על עצמותו מצד עצמו הוא כן כולו משורשו עד קצהו מבריש מקצה אל הקצה ומלחמתו יהיה בעת קץ, דניצוח כל אומה הוא על ידי שהנפשות ישראל מזדככים בדבר זה שבו כח אותה אומה מצד הרע המקיף לטוב, ובזה הם נוצחים לבטל אותו הרע המקיפם כאשר יצא כנוגה צדקם באותו פרט נקי מכל סיג ופסולת ותערובת רע, וכך הם הולכים ומתבררים עד עת קץ שיגיע הביורור להתחלת הרע בשורשו שהוא בגיאות ואז יתעורר גוג, שעדיין לא נתברר ישראל בזה עד אז דיתבררו על ידי משיח גם בזה: עכ"ל.

פרק לה

וידוע שיש גם את קליפת **ארימלוס** **הרשע** שיש לה שורש בעולמות 'עקודים ונקודים' (דן ידן לרבי שמשון מאסטרופלי זיע"א), עקודים שבסוד הפה ונקודים שבסוד העיניים כנודע (ע"ח ש"א ע"ד). והיא מתגברת על האדם בדברים אלו שמירת הלשון ושמירת העיניים. והוא שר **עמלק** שמתגבר בפגם עיניים, מחשבה, לשון קדושת יסוד. ר"ת עמלקי.

ויש שבעים מדות ותאוות רעות כנגד שבעים אומות. ותאוות ניאוף כלולה מכולם. (ליקוטי מוהר"ן) וכנגד זה יש תיקון הכללי. (שם)

ובכללם הם ארבע מדות:

הקנאה (עשו)
התאוה (ישמעאל)
והכבוד (עמלק)
ומינות. (גוג ומגוג)

וכנגדם יש את ארבעת רגלי המרכבה: אברהם, יצחק, יעקב, דוד, וד' סעודות שבת.

יונתן עה"פ, סנהדרין קה ע"ב), דהיינו בזה שהוא אפס ואין בעיניו זוכה למדת אין ויש לו כח להמשיך חסד על ישראל וימשול על האומות שלא יוכלו לגזור גזירות רעות ח"ו, גם יכול לפעול שיונצלו ממלחמות גוג, וזה מרומז בתיבת וירום מאגג מלכו, ותנשא מלכותו - שיתנשא ויתרומם המלכות של ישראל עכ"ל

בזה שהאדם הוא אפס ואין בעיניו זוכה למדת אין ויש לו כח להמשיך חסד על ישראל וימשול על האומות שלא יוכלו לגזור גזירות רעות ח"ו, גם יכול לפעול שיונצלו ממלחמות גוג.⁹

העולם אומרים זה גדול כמו גוג ומגוג והכוונה שיהיה גו"מ בעל גאווה גדולה, כי היכן מצינו שיהיה גדול בקומה רק גסות הרוח יהיה בו גדול מאד, כדאי' במדרש שירצה להזדווג וכו' לפטרונם וכו' לכך בסוכות נתעורר מלחמה זו בכל דור ודור שצריך האדם להיות שפל ואין אצלו ולשבר הגאווה לכך כתיב ביחזקאל בנביאות גומ"ג אתה הוא אשר הנבאו עליך נביאי שנים ופירש"י אל תקרי שנים אלא שנים והם אלדד ומידד שהם נתנבאו על גומ"ג עיי"ש. [ולפי הנ"ל מבואר היטב דלפי שאלדד ומידד היו ענוים שעשו עצמם כשיריים לכך התנבאו על גוג ומגוג]:

⁹ כמו שכתב בספר אור לשמים, וזה לשונו:

יזל מים מדליו וזרעו במים רבים וכו' (כד, ז). נ"ל הרוצה להמשיך חסדים על ישראל צריך להיות אפס ואין בעיניו, ועי"ז יכול ליכנס בהיכלא דמלכא וממשיך כל הטובות על ישראל. וז"פ יזל, רומז על חסדים שהוא שם מע"ב שמות הק' (ע' פרדס שכ"א פ"ה), ויהיה תיבת מדליו לשון דל, וגם לשון דלה דלה (שמות ב, יט) דהיינו מי שנחשב בעיניו לדל יכול לדלות החסדים ממקורם. וזרעו במים רבים, וזרעו לשון ממשלה, ומים רבים נק' האומות (תרגום אונקלוס ותרגום

עשו וישמעאל בנפש האדם - כך יש את קליפות הארבעת המלכויות בנפש האדם. והם בבחינת וכנגד ארבעת היסודות.

ד יסודות כנגד המלכויות

וידוע שיש ארבעה יסודות שהם ארבע מדות בנפש האדם:
אש - גאווה. כעס.
רוח- דיבור אסור.
מים:- תאוות, תענוגים.
עפר: עצלות ועצבות.

וכנגדם ארבעת המלכויות:
מצרים - מים: תאוות.
בבל - עפר: עצבות.
יון - רוח.
אדום - אש. (אוסרי לגפן)

וכנגדם
אש (עשו [גבורה דקליפה])
רוח, (גוג ומגוג [שכתוב בו ברוח קדים תשבר אוניות תרשיש.יבוא כנהר צר רוח ה' נוססה בו. ישעיה נט].)
מים (ישמעאלן חסד דקליפה)
עפר (נחש [נחש עפר לחמו], עמלק)

יש ארבע מידות גרועות יש שמזיקין לאדם, השור הוא ההסתכלות בדברים שאינם ראויים להסתכל, והבור הוא פנוי – יש אדם הולך בטל ופנוי מתורה ומצוות ומחשבות קדושות, והמבעה הוא השן כדאיתא בגמרא והיינו המותרות אכילה, וההבער הוא האש של כעס. (המגיד ממעזריטש זיע"א, אור תורה)

וידוע שגוג ומגוג כלול מארבעת המלכויות: כמו שכתב בספר קהלת יעקב - ערך גו - גוג ומגוג הוא נמרוד שהיה בימי אברהם, והוא סנחרב שהיה בימי חזקיהו כמו שאמרו (סנהדרין צ"ד). בקש הקדוש ברוך הוא לעשות חזקיהו משיח, וסנחרב גוג ומגוג וכמו שהיה אברהם מנצח ארבע מלכים שכללם היה אמרפל הוא נמרוד כך ינצחו ישראל לעתיד גוג ומגוג שיוכללו ארבע מלכויות, (עיין במגלה עמוקות פרשת נח באורך¹⁰). עכ"ל

וקליפת **נימרוד** היא קליפת המודרני (אותיות שוות) וידוע שגוג ומגוג כלול מקליפת דור המבול (פריצות ופגם היסוד ומשכב זכר, וגזל) ודור ההפלה. (כפירה ומרידה במלכות שמים ועבודה זרה). [והוא קליפת הסדר העולמי החדש, שהוא עמלק, ארמילוס, וגוג ומגוג].

ולכל כח גופני יש שורש רוחני והכל באדם עצמו. אז כמו שיש את קליפת

¹⁰ וזה לשונו: כי יודע ד' דרך צדיקים זה אברהם ודרך רשעים תאבד שהן דור הפלגה ולכן אמר מיד מזמור למה רגשו (תהלים ב) שהוא על מלחמת גוג ומגוג שהוא מגלול דור הפלגה ומלחמות ארבע מלכים של אברהם שנעשה עפר שלו חרב וכן יהי' לעתיד בימי משיח כדאיתא בפרק חלק (דף ק"ח) וכמו שהי' אברהם מנצח ארבע מלכים כן לעתיד נכללין בו כל ארבע מלכויות והנה הי' אברהם בימי נמרוד כמו חזקיהו בימי סנחרב וכן משיח בימי גוג ומגוג. (מגלה עמוקות נח)

ובר הוא גם עצבות ועצלות.
(החיד"א זיע"א)

פרק לו

היצר הרע הוא הס"מ, העמלק, הנחש, ומקור כל הרע ועיקר מלחמת גוג ומגוג הוא כנגד יצר הרע וחילותיו

יצר הרע הוא מסטרא אחרא והוא בחינת זעיר ונוקבא (תפארת ומלכות) דסטרא אחרא, אך רוחא דדכורא דקיק ואינו מפתה כל כך, רק שולח הנוקבא ואיהי אתיא [והיא באה] בכמה פיתוין ואתקשטת [ומתקשטת] בכמה קישוטין כמבואר בזוהר, ויש לומר יצר הרע גימטריא זעיר ונוקבא דקליפה: (קהלת יעקב)

וכתב בקהלת יעקב: יצר הרע יש לו ז' שמות, הקדוש ברוך הוא קראו רע שנאמר (בראשית ח' כ"א) כי יצר לב אדם רע מנעוריו, משה קראו ערל שנאמר (דברים י' ט"ז) ומלתם ערלת לבבכם, דוד קראו טמא שנאמר (תהלים נ"א י"ב) לב טהור ברא לי אלהים מכלל דאיכא טמא,

שלמה קראו שונא שנאמר (משלי כ"ה כ"א) אם רעב שנאך האכילהו לחם, ישעיה קראו מכשול שנאמר (ישעיה נ"ז י"ד) הרימו מכשול מדרך עמי, יחזקאל קראו אבן שנאמר (יחזקאל ל"ו כ"ו) והסרתי את לב האבן מבשרכם, יואל קראו צפוני שנאמר (יואל ב' כ') ואת הצפוני ארחיק מעליכם, סוכה נ"ב ע"א, ויש לומר שהוא ז' מדות ידיה [שלו] מלמטה למעלה רע בחינת מלכות שמתלבשת במט"ט עץ הדעת טוב ורע, טוב מט"ט רע סמא"ל, ערל סוד

יסוד אבר הקדוש, שבקדושה הוא מהול ובקליפה הוא ערל, על כן משה שהוא מבחינת יסודות דאבא ואמא קראו ערל שהוא נגד בחינתו בקדושה, דוד גימטריא הוד סודו בהוד קראו טמא סוד הוד דוה שהוא טומאה כימי נדת דותה תטמא, סוד הודי נהפך למשחית, גם אמא עד הוד אתפשטת סוד נ' שערי בינה מסתיימים שם, י' פעמים חסד גבורה תפארת נצח הוד, ובקליפה הוא טמא גימטריא נ',

שלמה קראו שונא שבקדושה נצח ענף חסד אהבה נעימות בימינך נצח שהניצחון מחמת אהבה, ובקליפה הניצחון מחמת שנאה, ישעיה קראו מכשול סוד תפארת דאקרי שמים, מכשול גימטריא השמים עם הכולל, גם גימטריא עם הכולל אש ומים סוד חסד וגבורה אהבה ויראה, ובקדושה הוא אהבה ויראה קדושה, ובקליפה מכשול, על כן היצר הרע באהבות ויראות רעות, וזהו שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול, כי התורה סוד תפארת הכולל חסד וגבורה אהבת ויראת קדושות, ואין למו מכשול שהוא סוד תפארת דקליפה, שהוא כנגד הקדושה המכשיל באהבות ויראות רעות,

יחזקאל קראו אבן סוד גבורה דקליפה דכבר ידעת שהגבורות הן מבחינת הו"ה דב"ן ובקליפה הוא א"ב"ן א' יותר בסוד עשתי עשרה ובסוד י"א סימני קטורת, שבקדושה הוא רק יוד שהאור העליון מתעצם בהן, ובקליפה האור המחיה אותן אינו מתעצם בהן רק רוכב עליהן, על כן הוא י"א, וכן כאן אב"ן ב"ן הוא סוד הגבורות דב"ן וא' הוא הניצות

ולילית היא ממונה דישמעאל. מימין. ודע שיש שתי קליפות זוגתיו של ס"מ לילת ומחלת. , ולילית ממונה על יללות ועצבות, ומחלת על תוף ומחול ושמחה של הוללות וסכלות מצד הטומאה. (של"ה) והכנעתן על ידי בכיה דקדושה על העבירות ועל חורבן הבית, ושמחה של מצווה.

לילי' הרשעה היא אדום ועצבות ומרה שחורה

ודע שקליפת אדום היא קליפת לילית הרשעה, לילית הוא נוקבא טמאה דס"מ, ויש לה ת"פ מחנות כמניין לילית וכולם מייללים ובוכים, וממנה נמשכים בעלי מרה שחורה בעלי יגון ואנחה רחמנא ליצלן, והכנעתם על ידי צער ודאגת העונות וצער ויגון על חורבן בית המקדש, וזה הצער מבטל ומכניע הקליפה הזאת, כן כתב בשל"ה פרשת בשלח. (קהלת יעקב, ערך לילית):

ועל כן אמרו רז"ל (מדרש תהלים מזמור פ') שעל ידי הדמעות שהוריד עשו גרם לגלות אדום, והענין כי הלילית כשמה כן היא יללה ויגון ובכי, ועל כן הדמעות שלו הגביר ונתן כח ללילית, ועל כן הדמעות שלנו על החורבן אנו מכניעין אותה, שעל ידי עצבות דקדושה מכניעין הלילית, ועל כן בבכי יבואו, שעל ידי הבכי יכניעו הקליפה הלזו המושלת בגלות המר הלז, רמז לדבר גלות אדום גימטריא דא הלילית, לרמז שבחינת סוד גלות אדום הוא נוקבא דקליפה בחינת לילית (קהלת יעקב, ערך אדום):

וכתב עוד בספר קהלת יעקב: הכנעת הקליפה הזאת על ידי תורה הקדושה,

המחיה אותן, גם גבורה דקליפה יונקת מאלהים שיש בה נ"ג אותיות בפשוט ובמילוי ומילוי המילוי כשתשים יוד בתוך דלית ראשונה, יואל קראו צפוני הוא סוד החסד שבקליפה והוא סוד מה שאמרו רז"ל (יבמות ק"ג. נזיר כ"ג ע"ב) טובתן של רשעים רעה הוא אצל צדיקים, שאך החסד דקליפה בו צפון רע, ועל כן נקרא צפוני שבהתגלות נראה שהוא טוב וחסד אמנם בו צפון רע ודין:רעה הוא אצל צדיקים, שאך החסד דקליפה בו צפון רע, ועל כן נקרא צפוני שבהתגלות נראה שהוא טוב וחסד אמנם בו צפון רע ודין:

חלק 1

**ס"מ היא בחינת שמאל דקליפה
והוד דקליפה, ויש אומרים
חסד דקליפה.**

והוא ממונה דעשו והוא בשמאל, כן כתב ברעיא מהימנא פנחס דף רמ"ו ע"ב, ועל ידי משיח בן יוסף שהוא משמאל יטול נוקמא מעשו ומשמאל שהן משמאל, כן מבואר שם, (קהלת יעקב)

סמא"ל [לא לקרוא השם רק -סמן מם] הוא שר של עשו והוא בגימטריא ענוה, ועל ידי ענוה מבטלים אותו, ועל כן יעקב כשהתפלל להינצל מעשו אמר קטנת, שהוא קטן ונבזה בעיני עצמו עבור החסדים ואמת שעשה עמו הקב"ה ולא נשאר לו זכות. (קהלת יעקב)

יפקד רע, ופירשו חכמינו ז"ל שכוונת דברי הש"ס הוא שלא יפקד מהנוקבא הלז ויוציא זרע לבטלה, שהמוציאו נקרא רע, ועל פי מה שכתבתי באותיות הקודמים שהתורה הקדושה היא מבטלת הקליפה הלזו אתי שפיר דבריהם בפשיטות, שעל ידי התורה מבריח מאתו הלילית ולא תוכל להתקרב אליו: עכ"ל ובמיוחד לימוד זוהר הקדוש כידוע.

* * *

חלק 2

דעו בני יהודה ובני יוסף כי כל העבירות שבתורה בשורשם מקליפת הנחש וישמעאל וקליפת עשיו, וכו', ולכל העבירות ימצא תיקון ברור ושלם בתורת משיח.

אבל ערב רב, זרע עמלק, שדין יהודאין, שדין רוחין ולילין, אין תקנתם אלא בשבירה, ככלי חרס ששבירתן זו טהרתן, ראו כי בסיבתכם יונק ההוא תנין גדול כוח לעמוד נגד קודשא בריך הוא, (דהיינו שקליפת תנין היא כתר שבקליפה כנגד פרעה, עיין בפרי צדיק לר' צדוק ובס' אוהב ישראל ועוד) בני פלונית (ליל'ת הרשעה), בני תועבה, זרע משחית, הכרת תכרתו מעל פני האדמה עם כל זרע עמלק, ולכם תוקעו לעיני בני ישראל, כקורח ועדתו, ואין מושיע אתכם.

וכידוע מה שכתבו הרבי מקאמרנא והדברי חיים זיע"א שבדור האחרון רוב הרבנים והחסידים ובעלי בתים שבדור

וזה שאמרו (משלי י"ב כ"ה) דאגה בלב איש ישיחנה בדברי תורה כי הדאגה מצד הקליפה, ועל ידי זה שלומד דברי תורה מכניע ומשבית אותו, וזה שאמרו רז"ל (אבות פרק ו' משנה ד') כך הוא דרכה של תורה פת במלח תאכל, כי מלח רומז על התורה אותיות לחם שהתורה נקרא לחם (תיקוני זוהר הקדמה א ע"ב) וזה שאמר פת גימטריא לילית ות"פ מחנותיה במלח על ידי התורה הקדושה תאכל ותכלה אותן, ובזה יובן מה שאמרו (בראשית רבה פרשה ס"ה אות כ', מדרש איכה הקדמה פרשה ב') בזמן שהקול קול יעקב אין הידים ידי עשו שולטת, ואמרו רז"ל (ויקרא רבה פרשה ז' אות ג') גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם (הושע ח' י') על ידי לימוד תורה יהיה הגאולה, והעניין כי גלות אדום היא בחינת נוקבא דקליפה בחינת לילית, והנה על ידי התורה אנו מכניעים הקליפה הלזו ויהיה הגאולה. עכ"ל ובמיוחד הכנעתה על ידי לימוד סודות התורה, שזה כנגד קליפת אדום בסדר פשט רמז דרש סוד שהם כנגד ארבעת המלכויות.

עוד כתב בקהלת יעקב: לילית מסאבותא הלזו באה לבני אדם בלילה בעת שינתם ומחממת אותן בתיאובתא בישין עד דאושדין זרע רחמנא ליצלן [בתאוות רעות עד שמוציאם זרע לבטלה רח"ל], והיא מקבלת הטיפין הלזו ומולדת מהן רוחין ושידין רחמנא ליצלן (זוהר בראשית נ"ה.), והן נגעי בני אדם, והעצה לזה מה שאמרו רז"ל (ברכות י"ד.) כל המשביע עצמו מדברי תורה ולן אין מברשין אותו בשורות רעות שנאמר (משלי י"ט כ"ג) ושבע ילין בל

הם מערב רב. וכל אחד צריך לחשוש הוא לא מערב רב ולעשות תשובה שלמה ולהרבות בתחנונים כי עכשיו זה סוף כל הבירורים והתיקונים! (שולחן הטהור)

כל יהודי עכשיו עובר בירור בקליפות הנפש שלו, בכל יהודי יש קליפות אלו, הנחש, ישמעאל ועשו, ערב רב, ועמלק וגוג ומגוג שהוא כלל שבעים אומות.

העבודה עכשיו היא להשתמש בניצוץ ובחינת משיח שבכל אחד להתגבר על הקליפות והמדות הרעות של האומות האלו.

ואלו שהתבררו לגמרי לצד הערב רב ועמלק - ימחקו מן העולם!

והמשיח יסיים את הבירור וינצח את הקליפות האלו לגמרי.

יילחם כנגד הנחש שהוא בגימטריא משיח. והוא נחש דקדושה

וכנגד גוג ומגוג שהוא אדום ישמעאל ועמלק וערב רב וכלל שבעים אומות.

משיח כאן, ופועל את פעולתו, משיח מונע מקליפות עשיו וישמעאל וערב רב וגוג ומגוג, להשחית ולחבל בכרם ישראל.¹¹

המבדיל בעד לב בני ישראל, ויקרע את סגור לבם וירכך את לב האבן עד שאחר כך יבא משיח בן דוד, וימצא לב בשר מוכן וראוי לקבל את האור כי טוב שימשוך מלמעלה. ובזהר הקדוש על משיח בן דוד, לאהדרא לצדיקא בתיובתא. ולכאורה יותר יצדק לומר לאהדרא רשיעא, אך נראה שזה יעשה על ידי משיח בן יוסף, שיתבער הרע על ידו... וידוע ששורש היצר הרע הוא הנחש הקדמוני, שרו של עשו, וכאשר משיח בן יוסף יכלה זרעו של עשו למטה, בהכרח שנפל כבר שרו למעלה, כמאמר הכתוב (ישעיה כ"ד) יפקוד ה' על צבא המרום במרום, ואחר כך על מלכי האדמה באדמה, ואם כן כל הרשעים יעשו תשובה, אך אחר ביעור החמץ ימשוך משיח בן דוד אורות גדולים מאד, ויאמץ את עיני ישראל ויטה בלבם אהבה יתרה להדבק בשם ה', עד שאשר אפילו הצדיקים ימצאו עצמם אשמים על קוצר עבודה... ולפי זה יהיה ענין משיח בן יוסף כדמיון חורש לרפויי ארעא, כדי לקבל הזריעה שעל ידי משיח בן דוד, וכענין שאמר הכתוב (מלאכי ג') "הנני שולח לכם מלאכי ופנה דרך לפני" וגו'. (בראשית וישלח תרע"ב)

ונראה דלעומת שני פגמים אלה שנשתאבו בדורות הבאים, יבואו שני המשיחים לגאולת ישראל, משיח בן יוסף יבא לתקן פגם השכל שהוא במוח, ומלבד מה שידוע שפגם הברית פוגם במוח, ויוסף הצדיק שומר הברית הוא תיקון המוח, עוד ימתקו הדברים לפי דרכנו, שפגם המוח הוא היצר הרע שכתלמיד חכם נדמה לו, והנה

¹¹ כתב בשם משמואל: ענין שני המשיחים, שיהיו לישראל במהרה בימינו, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, כי משיח בן יוסף על ידו ימחה זרעו של עמלק, והמלחמה עם זרע עשו, כי אין עשו נופל אלא ביד בניה של רחל, כדאיתא במדרש רבה, וכמו בחיצוניות כן ברוחניות, שיסיר את המסך

ולפי האמור יובן מה ששלח יעקב לעשו "ויהי לי שור וחמור", דהוא רומז על שני משיחין, דמשוח מלחמה כוונתו על משיח בן יוסף, והראיה שהביא המקרא בכור שורו הנאמר על יוסף, וטעם שנקרא משיח בן יוסף משוח מלחמה, כבר כתבנו משום שהוא גומר מלחמת ישראל... (שם תרע"ג)

...ונראה דהנה ענין שני המשיחים לעתיד, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, נראה דמשיח בן יוסף תעודתו לכלות זרעו של עמלק, ומלחמת גוג ומגוג, וכל המלחמות תהיינה נגמרות על ידו, כאמרם ז"ל (ב"ר ע"ג) אין עשו נופל אלא ביד בניה של רחל... ועל כן תעודת משיח בן יוסף לסלק את העננים החשוכים המסתירים וסותמים בפני האור האלקי... ואחר סילוק ההסתר והחושך יאיר אור של מלך המשיח בן דוד, וכמו שכתוב (תהלים פ"ט) "וכסאו כשמש נגדי", וכתב "והיו עיניך רואות את מוריך", ומשיח בן דוד לא יהיו לו שום מלחמות עם הגוים, וכל תעודתו תהיה רק להמשיך דעת אלקים בארץ, וכמו שכתוב (ישעיה י"א) כל הפרשה עד "והיה ביום ההוא שורש ישי אשר עומד לנס עמים אליו גוים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד".

ונראה דכענין זה היתה מלוכת שאול קודם מלוכת דוד, והכוונה ששאול יגמור כל המלחמות באשר הוא היה מבניה של רחל, וכמו תעודת משיח בן יוסף, ואחר כך תופיע מלוכת דוד המלך, דוגמת משיח בן דוד לעתיד, שהיה ענינו רק להמשיך גילוי האור

זה הענין ממש היה בנסיונו של יוסף הצדיק עם אותה הרשעה, שראתה באצטגנינות שלה... והיצר הרע הסיתו שזו מצוה, אבל יוסף הצדיק הבחין לידע מה קודש ומה חול, ומזה שנקרא שור, כדכתיב בכור שורו הדר לו, שזה שור בקדושה, שידע קונוה... וכמו כן משיח בן יוסף יבא להישייר את ישראל מפגם המוח ולהאיר את עיניהם לדחות את היצר הרע דכתלמיד חכם נדמה לו, ומשיח בן דוד יבא לתקן פגם הלב, שלא יתאוה כלל לדבר שאינו ראוי, שזה נגד היצר הרע שכגוי נדמה לו, וזהו חמור שבקדושה, להיות נכנע וסובל עליו מלכות שמים, ולא יתאוה וישתוקק אלא לקדושה, שזה היה ענין דוד המלך ע"ה... וזה יהיה משיח בן דוד, שיכניס אהבה זו בלב כל ישראל, כמו שכתוב (דברים ל') "ומל ה' אלקיך וגו' לאהבה" וגו'.

ובזה יש ליתן טעם אהא דאיתא שבכל דור ודור עומדים המשיחים מוכנים לגאולת ישראל, אם יהיו זכאים, וכן משמע בש"ס סנהדרין (צ"ח), לאימת אתי מר, אמר ליה היום... ולהנ"ל יש לומר, שבאמצעותם מתחזקים ישראל לדחות מעליהם שני מיני יצר הרע הנ"ל, ובלעדיהם מי יודע מה היה חס ושלום בשונאיהם של ישראל, כי ידוע שכל פעולות האבות לא עבור עצמם לבד עשו, אלא גם עבור זרעם אחריהם... ואם כן כוחם של יוסף הצדיק ודוד המלך נוקב והולך ומשתלשל בכל הדורות באמצעות משיח שבכל דור ודור, והוא נותן עוז ותעצומות בלב ישראל נגד שני מיני יצר הרע אלה שבמוח ושבבל כנ"ל.

בספרים הקדושים, אלא ודאי שאז לא יהיה צורך בו, וכנ"ל, אלא שמישיח בן דוד שבו תהיה התכללות הכחות כולם יחיה אותו, ואז ישוב גם משיח בן יוסף כלל, אבל מכל מקום לא יקרא עוד משיח בן יוסף, שאיננו משום מעלת יוסף, כמו שלא יקרא משיח בן דוד משיח בן יהודה... (שם ויגש תרע"ה),

ר' צדוק הכהן מלובלין:

...וכן לעתיד הנצח בעכו"ם יהיה על ידי משיח בן יוסף לבער הרע מישראל, ואחר כך יהיה משיח בן דוד להכניס קדושה וטוב בישראל... (פרי צדיק בראשית ויצא ח)

...ועל ידי סעודה זו ניצולים ממלחמת גוג ומגוג על ידי משיח בן יוסף, כידוע, שמשיח בן יוסף יכניע את כל האומות לעתיד לבא, בעת שנזכה לברר את כל הניצוצות קדושות, מה שנפלו בין הקליפות מסיבת תאות עולם הזה, ואחר כל זה יהיה עוד מלחמת גוג ומגוג על משיח בן יוסף, כי גוג ומגוג הוא מזרע עמלק, ועמלק הוא מנגד תמיד על קדושת ישראל, בעומק גם על חסרון כל שהוא, וביותר על מדת יוסף הצדיק כידוע, ויהיה לו גם על המשיח בן יוסף טענה ואחיזה מפני שלא נתבררו עוד בשלימות מכל תאות העולם הזה, גם מבחינת עטיו של נחש, שהוא ענין הרגשת עצמו... וכשיסתלק זה אז יבולע המות לנצח וזה יהיה על ידי משיח בן דוד, כמו שאמרו רז"ל על הפסוק "חיים שאל ממך נתת לו", דכשיראה משיח בן יוסף שנהרג שעדיין לא תקן לגמרי

האלקי ולבנות בית המקדש, וכמו שכתוב בשאול (ש"א י"ד מ"ז) "ושאול לכד את המלוכה על ישראל וילחם סביב בכל אויביו במואב" וגו'... ואלמלי שמע לקול ה' במלחמת עמלק, היתה נשלמת בו הכוונה, ולא היה דוד נצרך לשום מלחמה, ויהונתן בן שאול היה לו למשנה, כמו משיח בן יוסף למשיח בן דוד... אך באשר נתקלקל ענין שאול במלחמת עמלק ונמאס ממלוך עוד על ישראל, נמסר הכל לדוד, והיה נצרך ללחום מלחמות ה', ונתאחר בנין הבית עד ימי שלמה כדבר ה' לדוד... (שם וישב תרע"ז)

ולפי מה שאמרנו מענין יהודה ויוסף, שמדתו של יוסף היא לרחות את כחות הרע, ומדתו של יהודה להמשיך חסד ורחמים לישראל, ולעתיד יהיו כולם כאחד, יובן ענין שני המשיחים, משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, ומשיח בן יוסף יהרג, ומשיח בן דוד יחיה אותו. היינו דכמו מדתו של יוסף לרחות כחות החיצוניים, כן נמי בתחילה יהיה משיח בן יוסף, שעל ידו יהיו כל המלחמות ויכרית זרע עמלק, היא דחיית כחות הרע מן העולם, ואז רק אז אחר שיתבערו כחות הרע, יאיר אורו של משיח בן דוד, ואז ששוב לא יהיה צורך עוד למשיח בן יוסף, אף שעדיין ישארו מפלטי האומות, והיה צורך למדת הדין שלא יתפשט יותר מדי, מכל מקום אחר ביאת משיח בן דוד, אז יהיו כל ישראל לאחדים כנ"ל, ונמצא שבמשיח בן דוד תהיה גם מעלה זו, ולא יצטרך שוב למשיח בן יוסף, כי באם היה עוד צורך בו לא יתכן שיהרג בשביל החטא הקדום, כדאיתא

איש מנוחה, שאין לו שום מלחמה מצד היצר הרע, שכבר הוא כבוש תחתיו, ולכן אין לו גם כן שום מלחמה עם אומות העולם, וזה יהיה בחינת משיח בן דוד, שנאמר בו וישתחו לו כל מלכים וגו'. (הושענא רבה כז)

...וטענת עמלק כי גם ישראל אין נקיים לגמרי, דאפילו חסיד שבחסידים וכו', ומשיח בן יוסף המוחה זכר עמלק שיהיה נקי לגמרי סוף נהרג על ידי גוג ומגוג, ונאמר עליו "והביטו אשר דקרו" כמש"ל בסוכה (נ"ב א'), משמע פשטיה כאילו ישראל דקרוהו, והיינו דמצד עצמו ודאי היה משפטו שלא למות כלל, רק לפי שלא נהפך למלאך כאלהיו ויש לו חיבור עם שאר בני אדם מישראל להיות יחד קומה שלימה דכנסת ישראל שבאותו דור, ואם לא ניקו לגמרי, על כן הוכרח ליהרג לכפר על בני ישראל כידוע מהריגת הצדיקים וסוד י' הרוגי מלוכה, ובהריגתו יפעל זביחת היצר מכל לבבות בני ישראל, והיינו מה דאמר בסוכה שם על הריגת יצר הרע, ומר אמר חדא ומר אמר חדאולא פליגי, דהיא היא והא בהא תליא, דבהריגתו שהוא שליטת האדם בליעל באדם דקדושה הוא לרע לו לאדם בליעל כנודע, כי על ידי זה יוציא בלעו מפיו וגו' ונשאר גם הוא לאלקינו, שהיא סעודת לויתן דלא יכלה לגמרי רק ישחטהו ויהיה ממנו סעודה לצדיקים ששיגו על ידו חמידו דאורייתא והנאה דדיו השכינה... ועל ידי זה יתקדש הגיהנם שהכל יורדין בו על עסקי חנים כמ"ש בעירובין י"ט ב', בקדושת גן עדן ונוסף על הגן עדן כמש"ל.

שיבוטל המות, יבקש הוא על זה וינתן לו. ובספר דברי אמת מהרבי מלובלין זצ"ל כתב, שמשיח בן יוסף לא יהרג, שכבר נתקיים ברבי שמשון אסטראפאליער, ודבר זה הוא מה שרצה הוא לפעול זה בדיבור... (במדבר נשא טו)

וכמו כן בחינת דוד המלך ע"ה שהוא שורש תורה שבעל פה, היה מסולק מכל עניני העולם הזה, וכנגד זה היה שלמה בנו דייקא להמשיך קדושה בכל הדברים גשמיים ובתענוגי עולם הזה, ובחינת דוד ושלמה היה המנגד, בחינת משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, כמו שנאמר לדוד, "רק אתה לא תבנה הבית כי איש מלחמות אתה ודמים רבים שפכת", והיינו בחינת משיח בן יוסף שיהיה לו גם כן מלחמה עם אומות העולם, והיינו מדת יוסף הצדיק, איזהו גבור הכובש את יצרו, כי שאור שבעיסה ושעבוד מלכות המה ענין אחד, כי כמו שנמצא בלב התגברות היצר הרע, כמו כן נמצא לעולם הזה אומות העולם בפועל שיש להם כח הזה בקליפה שעומדים על האדם ונצרך להלחם עמהם, לכן היה לדוד המלך ע"ה מלחמות רבות עד שכבשם תחת ידו, בעת שכבש את יצרו מכל וכל. וכמו כן הוא ענין משיח בן יוסף, שיהיה לו מלחמה מבחינת גבור הכובש את יצרו, אמנם החילוק הוא שבחינת יוסף הוא מלחמת היצר קודם החטא, שלא יהיה ניסת לעצתו, ובחינת דוד המלך ע"ה הוא המלחמה גם אחר הקלקול שאירע לו, לבל יפול לבו מזה רק להתגבר עליו... אמנם בחינת שלמה המלך ע"ה הוא נקרא

דאתגליא בהתגלות המעשים דבני ישראל, ומשיח בן דוד הוא המגלה כל רזי התורה הנעלמים והקדושה שבפנימיות זרע ישראל, כי צור לבבם וחלקם אלקים לעולם, ואז ה' בדד ינחנו כי יבולע המות ושורש הרע מן העולם... (חלק ב' ישראל קדושים עמוד עא)

...וזוהו דרגא דדוד שהוא סוף כל דרגין המברר הכל בסוד דדוד מלך ישראל חי וקיים (ר"ה כ"ה) שאין בו מיתה כלל, דחיים ששאל ממך נתת לו עולם ועד, וכן לעתיד משיח בן יוסף ירד למלחמה עם הגולירין המתגרין, וניצוחו יהיה רק לשעה ושינגח עמים ואפסי ארץ על ידי חוזק שבקרניו לבד לא בגבורת הגוף רק כשור הנוגח בקרניו שהם לו לכלי זיין ככלי שהוא חוץ מהגוף, שעל זה אנו מבקשים הרם קרן משיחך הוא משיח בן יוסף, דתרוממנה קרנות צדיק שהוא הכובש יצרו שצריך להרמת קרן שיוכל לבא בהתגרות במלחמה. וגמר הניצוח לגבורים הם הגבורים אשר לדוד דנשתבח בגבורה עצמית כגבורת אריה, והוא מזרע יהודה דנקרא גור אריה, והוא יגמור הניצוח עד שלא יצטרכו עוד למלחמה וכל זיין וקרן וכמו שנאמר וכתתו חרבותם וגו', והוא בזביחת היצר לעתיד בקניגיון דליותן ושור הבר שהם הב' יצרים דתאוה וכעס... (חלק ד' ליקוטי מאמרים עמוד רכד)

...דניצוח כל אומה הוא על ידי שהנפשות ישראל מזדככים בדבר זה

והראשון מנשמת משיח בן יוסף שנתגלה בעולם הזה כמדומה לי שהיה יהונתן בן שאול, ועל כן נהרג ולא נמצא בו שום חטא בכתוב שבשבילו נהרג. וזה ענין אהבתו לדוד שאמר "מאהבת נשים", כי הם סוד היחוד. וכן משיח בן יוסף ומשיח בן דוד יהיו תרין ריעין דלא מתפרשין, שעל זה רמז הנביא בשימת ב' העצים עץ יוסף ועץ יהודא זה על זה...

ויש בזה ב' מיני ניצוחים, או לאתכפאי דוגמת אליה ומשיח בן יוסף, או לאתהפכא דוגמת משיח בן דוד דעל ידו יתלבן אחר ההריגה ושחיטה על ידי משיח בן יוסף כנ"ל. ושאול שהיה לו המלכות שאולה כי אין זה מדריגתו בעצם רק מדריגת דוד חשב גם בזה להשתמש בכלים שאולים כי מדתו שהיה צדיק גמור בלא חטא כלל הוא לאכפייא, ורק מדת דוד המע"ה שהקים עולה של תשובה הוא לאתהפכא, וכן משיח בן דוד שיביא לתקן גם רשעי כל הדורות ודהחטאים שכשנים כשלג ילבינו על ידי דיתלבן היצר רע כשישחוט שיוציא דמו והאדמומית וישאר חסדים טובים לעמו ישראל... (רבי צדוק חלק א פוקד עקרים עמוד לב, וראה עוד דוד ושאול)

...ואף על פי שזרע יעקב י"ב שבטים בכלל חלוקים לב', יהודה ויוסף, שכל ישראל נקראים על שמם ומהם תרין משיחין, משיח בן יוסף הוא הנלחם עם האומות ומוחה זרע עמלק כי כל כחו בהשתדלות המעשים בקדושה נגד כח האומות, ומברר הקדושה דעלמא

אבל לא לאורך זמן

ישנם שלושה משיחים כנגד ישמעאל, עשו, עמלק. וערב רב.

ונלחמים על ידי תורה, תפילה, ברכה, והודאה, אהבה ויראה ושמחה.

משיח בן יוסף מצד ההוד נלחם בעשו ועמלק, על ידי הודאה וברכה ויראה. משיח בן דוד מצד הנצח נלחם בישמעאל על ידי תפילה. שמנצח כביכול לה' יתברך על ידי תפילות לעשות בקשתו. ואהבה. משה רבינו נלחם בערב רב על ידי תורה.

מתרים אנחנו בשם ב"ד של מעלה בפני בני יהודה ובני יוסף, הסירו הבגדים הצואים מעליכם, הצילו נפשותיכם ונפש בניכם ובנותיכם, צאו צאו צאו מגלות מצרים, מגלות הנפש, גלות הדעת, גלות הדיבור, התקבצו כולם ביחד חבורות חבורות בכל רחבי הארץ, וקבלו ביחד מצוות התשובה באמת, ולימוד הזוהר הקדוש - וצום בכי ומספד וזעקו לעתיקא קדישא בבכיה ודמעות¹² כי יתגלה משיח ויתקן עולם במלכות שדי ונגאל בגאולה שלמה ברחמים ולא יהיה עוד צער לקודשא בריך הוא וכנסת ישראל.

תורת התשובה של משיח

תורת התשובה, שהתפרשה בדברי חז"ל כלולה מג' יסודות. (א) חרטה על

¹² ראה בזוהר שמות יב על הפסוק והנה נער בוכה. ועיין לעיל על לילי'.

שבו כח אותה אומה מצד הרע המקיף לטוב, ובזה הם נוצחים לבטל אותו הרע המקיפם כאשר יצא כנוגה צדקם באותו פרט נקי מכל סיג ופסולת ותערובת רע, וכך הם הולכים ומתבררים עד עת קץ שיגיע הביורר להתחלת הרע בשורשו, ואז יתעורר גוג, שעדיין לא נתבררו ישראל בזה עד אז דיתבררו על ידי משיח גם בזה. ומשיח בן יוסף יהרג (סוכה נ"ב ב') כי ביוסף היה קצת שורש מזה מה שאמרו לו אחיו המלוך תמלוך וגו', ומזה בא יצרא דע"ז בזרעו ירבעם ואחאב דאז"ל (ב"ר פ"ד) על פסוק הנה בעל החלומות, זרעו של זרעו עתיד להשיא לבעלים... ומצד הזה גם כן יהיה שליטה לגוג על משיח בן יוסף. אבל משיח בן דוד ינצחנו כי דוד הוא הקטן שאין בו שום התנשאות כלל גם במלכותו, ואז יהיה שלימות הביורר והתיקון לחטא אדם הראשון, ועל ידי זה חיים שאל ממך נתת לו, ויבולע המות לנצח, ויחיה גם משיח בן יוסף, כי יבורר דגם בו לא היה התנשאות וגיאות דרע כלל ולא נתגאה אלא נגד אומות העולם ומי שצריך להתגאות נגדם, וכמו דמלכות יוסף היה על מצרים ואומות העולם ונגדם מותר שיתגאה, והם חשבו שרוצה למלוך ולהתנשאות גם עליהם... (שם) (מחשבות חרוץ עמוד ע')

ראשונים" שהוריד משה רבינו רעיא מהימנא.. תורה עמוקה ונוראה שתתגלה לעתיד על ידי משיח שפועל פעולתו כבר, אך ערב רב חטאו בחטא עבודה זרה, חטא הגאווה חטא האנוכיות שבו נותן האדם מקום לבחירה שלו, לאלוהים אחרים, לעגל הזהב, להשקעות במניות בכספים בנדל"ן, לרדיפה אחר הממון, לביטחון בהון רכושו וכספו, לרדיפה אחר הכבוד, לרדיפה אחר תאוות נשים, לרדיפה אחר הילול שמו בלימוד תורה ומעשים טובים, אוי לכם אהה עליכם בעלי גאווה שימצאו במחיצתו של משיח, ותורת משיח, כי כל תורה תורת הבל לעומת תורתו של משיח, ולאחר ששבר רעיא מהמנא את הלוחות הראשונים ניתנו לעם ישראל לוחות שניים לפי דרגתם, תורה של מצוות וחוקים שמיועדת לבחירה המדומה שיש לאדם בעולם הזה,

תורת משיח מגלה כי יסוד התשובה היא לעולם שאין בו צמצום, עולם של אור אין סוף מעתיקא קדישא, עולם שבו ידעו אותי כולם מקטנם ועד גדלם, כי יראו כולם בחוש שהכול ממנו, הכול אור פשוט וזך, ולא תיהיה בחירה כי יתבטל מושג הבחירה,

מהי תשובה? פירוש התשובה להשיב את כל המעשים שעשה האדם בין המעשים הטובים ובין המעשים הרעים לעתיקא קדישא לאור אין סוף, לדעת כי באמת הכול בידי שמים גם יראת שמייים, כי גם הפחד וגם אהבה לה' ולעולם הזה, טבועים במוח האדם מזמן עיבורו, ואין שום מעשה או מחשבה או הרהור שאינו מהבורא עולם, כי הכול ממנו,

המעשה, (בידוי דברים.. שיפרט את חטאיו כך וכך עשיתי.. ג) קבלה לעתיד שלא לשוב יותר על מעשיו ולצעוד בדרכי הטוב,

תורת התשובה של משיח מתפרשת בתורה הקדושה" ושבתי עד ה' אלוקיך" ותשובה זו יסודה בידוי דברים, וְהִתְדּוּ אֶת-עֹנֶם וְאֶת-עֹן אֲבֹתָם בְּמַעַלְם אֲשֶׁר מָעַל-בִּי וְאֶף אֲשֶׁר-הִלְכּוּ עִמִּי בְקָרִי: (ויקרא)

יסוד תשובת עם ישראל כולו הוא השבת כל המעשים לבורא יתברך, (ר' צדוק הכהן מלובלין, צדקת הצדק ועיין בליקוטי הלכות)

פירוש: הנה מיסודות האמונה לדעת שקודשא בריך הוא צמצם את אורו הגדול והפשוט מהעולם השפל שלנו כדי לתת מקום לנבראים הגשמיים והחומריים. אך ראו כי הצמצום הוא "אשליה" לעיני בשר ודם, כי באמת מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מינה כלל ועיקר, כי אורו הגדול והפשוט נמצא בכל מקום גם במקומות שפלים ובמקומות טומאה, גם בחטאים ובתועבות נוראים גם שם נמצא אורו הפשוט של אין סוף, ומה שנראה לכם כי לאדם יש בחירה חופשית, ובכח בחירתו לבחור בטוב או ברע אין זה אלא תוצאה מהצמצום שהבורא צמצם את עצמו, כדי לאפשר קיום וחיות, אבל באמת ביסוד הפשוט אין בחירה כלל וכלל כי הכול ממנו והכול הוא,

והנה נתן לכם בורא עולם במעמד הר סיני תורה ראשונה "לוחות

אדם להנאתו ולתאוותו בשר בהמה ועוף, אף כי הבשר כשר בחותמות ובהשגחות של בדצ"ם למינהם סופו לפגום בבריתו הן במזיד והן בשוגג,

חי ה' כי לא ימצא שומר ברית האוכל מבשר בהמה ועוף בהכשרים המצויים כיום,

איש ואשה מזרע ישראל כי ירצו להינקות מגאוה ופגם הנחש והברית, יפרישו עצמם בהפרשה גמורה מאכילת בשר בהמה ועוף מכל סוג ומכל הכשר ושחיטה,

ראו כי בשר השיקוצים של כל ההכשרים, רובו ככולו טרף, אסור באכילה, מטמא את נפש האוכל, ומביאו לפגמים נוראים,

סוד מתגלה כי מחלת הסרטן הפוגעת באנשים ונשים יראי ה' ושומרי תורה ע"י גידולים קשים ונוראים, תמשיך ותיפגע בכם אנשים נשים וילדים,

ראו כי גידולים סרטניים באים מגידולים שמגדל האדם את עצמו בגאוה ובהנאת עצמו באכילת בשר ועוף, ולא תועיל לכם שום תורה ושום מצווה לכפר עון ושורש גאוה, רק בתיקון פגם האכילה והלעיטה, בביעור הנגע הרע של אכילת בשרים ועופות, ויש סודות שלא ניתנים להיכתב,

יסוד התיקון לגאוה בשבירה ובביטוש אנוכיות האדם הרע, בצעקה נוראה לעתיקא קדישא לשכל הנעלם מכל רעיון, עד כדי ביטול האנוכיות והגאוה, לגילוי מלכות ה' ומשיח בן דוד עבדו בעולם,

ועל כן יש לפרט בוידוי דברים ללא בושה כל חטא וכל מעשה ולהשיבו אל עתיקא קדישא, ובזה מתקן אדם את כל מעשיו, ומשיח מתקן את כל החטאים מחטא אדם הראשון, עד החטא האחרון, וגם מעשה לימוד תורה ומצוות ומעשים טובים יש להשיב לבורא עולם באותה דרך שביארנו כי באמת כל מעשי האדם הרעים והטובים ממנו יתברך, וכל זמן שמתעורר במחשבת האדם מעשיו הישנים הטובים והרעים עליו לעצור ממעשיו ועיסוקיו ובאותו רגע לפרט בפה את מעשיו ולהשיבם לעתיקא קדישא ולאין סוף ברוך הוא לאמור: כל הרהור מחשבה רצון ומעשה הכול ממך עתיקא קדישא אין סוף ברוך הוא, ושב ורפא לו.. אך לחוטאים בחטא הגאוה ברדיפה אחר כסף ממון גאוה תאוה וכבוד, לא תימצא תשובה בעולם משיח, וברוך היודע תעלומות כל חי.

אל אחינו בני ישראל הקדושים זרע אברהם יצחק ויעקב, ראו כי לכל החטאים תימצא תשובה לבד מחטא הגאוה,

ופגם ברית קודש בגברים, וגרם פגם ברית קודש בנשים, כוחו בזרע הרע ובזוהמה שהטיל הנחש בחווה, והולך אותו זרע ומבעבע עד תיקונו של משיח, והנחש הרע אומר לאדם "והייתם כאלוקים יודעי טוב ורע" - גאוה ופירוד מקודשא בריך הוא, ואדם הראשון מין היה וחשב כי בכוחו לפעול ולעשות הרע ההיפך מרצון ה',

ראו כי תחילת פגם הגאוה ופגם ברית קודש, בפגם האכילה, כי יאכל

בן דוד הנלחם בקליפת ישמעאל ברוב עוז וברוב תעצומות, וה' לא ימנע טוב להולכים בתמים.

פרק לז

הזמן עובר, ועוד שנה חולפת. שוב פעם צמנו את צום עשרה בטבת והגאולה מתמהמהת ומתעכבת, כזעקת הנביא: "עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו..." (ירמיה ח).

השינוי צריך להיות מהותי. משהו שיפיח בנו תקווה, שהנה, הגאולה יכולה כבר לבוא. העולם הרי מאוד חולה, בעיקר בתחלואי הנפש – אנשים בדיכאון, מיאשים, עצובים. ולא רק אצל אנשים ריקנים הרחוקים מהתכלית תמצאו את המצב הירוד הזה, אלא גם אצל ברי הדעת, אלא שמשתדלים למלא את חייהם בתוכן רוחני, גם אליהם הגיעה צרת המצב הנפשי הירוד. למה? מה השורש לזה?

כותב מר"ן החת"ם סופר ז"ע: "זה שהגלות האחרון גרוע משאר הגלויות, בצרות גדולות, ואין לך יום שאין קללתו מרובה מחברו, מפני שבשאר הגלויות לא היה פריצות אצל הנשים, לא כן עתה בעוונותינו הרבים, שכיח הפריצות אצל הנשים, אשר הוא גרוע מכל העבירות שבתורה"¹³.

ביאור הדברים: כי יוסף הצדיק תיקן תיקון גמור שלא להיכשל בפגם הברית, ואשר (שהוא כנגד חודש שבט ומתקן קליפת אשור) תיקן למי שכבר נכשל במים הרעים של תאוות ניאוף דקליפת ישמעאל להיתקן בתיקון גמור ע"י צעקה, (וזהו סוד סרח בת אשר), ו"אשר לחוף ימים ישכון" מרמז על תאוות ומים הרעים, כי כוח אשר לתקן מי שכבר נכשל בחטא דמים הרעים, שורש גאוה וחטא עץ הדעת,

ונאמר "יורדי הים באניות עושי מלאכה במים רבים" -תלמידי חכמים היורדים להילחם בתאוות היצר ע"י לימוד התורה, "וכל חכמתם תתבלע" דלא יועיל להם עסק התורה להינצל ממים הזדונים דקליפת ישמעאל, רק ע"י "ויצקו אל ה' בצר להם, אז ממצוקתיהם" יוציאים להינצל מעוון הגאוה ומים הזדונים ותאוות ניאוף,

וסוד הצעקה מתפרש: צעקה לעתיקא קדישא, עד כי לגודל הצעקה לא יוכל האדם לבטא במילים ולא יכיל למרחש בשפוטתיה, כי אז זוכה לגאולה דלעתיד לבוא "השם ילחם לכם ואתם תחרישון", כי בעתיקא תליא מילתא, ועתיקא קדישא הוא רזא דמיהמנותא, וסוד גילוי משיח, וסוד האמונה של אברהם אבינו, כי כל חכמי הקבלה בדורות הראשונים והאחרונים דיברו על עשרת הספירות הנמשלים למרכבה, אבל אף לא אחד דיבר על הרכב שהוא סוד "הוא" הנעלם, סוד גילוי משיח, ובכוח הצעקה לעתיקא הנעלם לגילוי משיח בן דוד עד כי יעתקו ויעלמו המילים מפי האדם לגודל הצעקה, זוכה האדם לכוח רב ועצום ממשיח

¹³ גאון הדורות האחרונים ורבן של ישראל מרן החפץ חיים אמר בשעתו בכנסיה הגדולה – כששאלו אותו בענין הוספה בצניעות במחיצת הנשים שם, ענה בהחלטיות כי צריך להוסיף כל

של יום הקדוש יום הכיפורים (עולמות של טוהר ח"א עמוד 139 מפי רבי מרדכי ווינשטיין שהיה נוכח שם).

הגר"א היה משנן שכמו שבאנשים הדבר הגדול ביותר הוא לימוד התורה, כך בנשים המדרגה הגדולה ביותר היא צניעות, ובזה נמדדת צדקות. ובימיו כל הנשים נהגו בהתאם לדבריו הקדושים.

הרבנים החשובים הרב אברהם וולף והרב דוד קליינפלאץ זצ"ל חברו יחד, ונכנסו לביתו של מרן החזן איש, ובפיהם שאלה:

"הלא כל ישראל כולו מחויב בשמירת מצוות התורה, הן הגברים והן הנשים, והנה לגברים נתן הקב"ה את מצות לימוד התורה, שעליה אמור חז"ל, בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין (קידושין ל), אבל מה תעשינה הנשים והבנות שאין עליהן חיוב תלמוד תורה, במה הן תתגברנה על נסיונות היצר הרע?"

שמע החזן איש והשיב: "בבגדי צניעות! כך מוסרים בשם הגר"א מוילנה זצוק"ל, מה שהגברים משיגים בתורתם משיגות הנשים בלבושן הצנוע".

בספר "פאר הדור", ממסכת חייו של החזן איש, ח"ג עמ' י"ח: "מרגלה בפומיה, יראת שמים עוד מצויה בימינו, אולם יראי חטא הם מועטים ביותר". כן היה אומר "שגודל יראת שמים של אישה ניכר בכיסויי שער –

צניעות, כי נידון הצניעות הוא נידון השראת השכינה בישראל ועל כל הוספה בצניעות תבוא יותר השראת השכינה, וכמו שאמר הכתוב (דברים כג טו) – "כי ד' אלקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך ולתת אויבך לפניך והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דברה ושב מאחריך" ללמדנו – אמר החפץ חיים – כי סוד השמירה, ההצלחה וההצלחה היא הצניעות, כל המרבה בצניעות מרבה בישועות – וכדלהלן.

החפץ חיים בליל "כל נדרי" של שנתו האחרונה השתפך מאוד באמירת "כל נדרי", הוא היה חלש מאוד אבל אעפ"כ הוא דפק על הבימה לאחר "כל נדרי" ובדמעות שליש ממש החל לומר דברי התעוררות.

ואלו היו דבריו: "מי שרוצה קרבת אלקים, מי שרוצה השראת השכינה בביתו, מי שרוצה כפרות עוונות, צריך דבר אחד: צניעות בבית!"

כך זכורני שדיבר שעה שלימה בבכיות נוראות על דבר אחד ויחיד – "צניעות!" ושגם בבית צריך ללכת בצניעות, וקל וחומר בן בנו של קל וחומר בחוץ לעיני אחרים. בתוך דבריו הזכיר את דברי רבי יהונתן איבשיץ בעל "יערות דבש" (כ"א לט-מ) שתהיה האישה צנועה אף בביתה ובזה תינצל ממלאך המוות המלא עיניים.

לאחר שהרגיש החפץ חיים כי דבריו עשו פרי בלב השומעים נחה דעתו והורה לחזן להתחיל בתפילת ערבית

ועי' סוטה ב' על מאמר ריש ליקש "אין מזווגין לו לאדם אישה אלא לפי מעשיו" פרש"י "צנועה לצדיק ופרוצה לרשע", ולכאורה היה צריך רש"י לפרש "צדקנית לצדיק ורשעית לרשע", רואים מזה שצדקנית היא צנועה – צנועה היא צדקנית, ולא שום מעלה אחרת.

וז"ל בעל הפלא יועץ בספרו חסד לאלפים על שו"ע או"ח סי' ג' ס"ד: "כמעט כל עונש האישה בעולם הבא וזכייתה בעולם הבא תלוי בצניעות! ולכן כל אישה המרבה להיזהר בדרכי הצניעות הרי זו משובחת".

באמת מפליא לראות בתקופה חמורה זו שהסתר הפנים בה כפול ומכופל כל כך, צועקים ואינם נענים והצרות פוקדות ובאות רחמנא ליצילן, בתוך הסתלקות השכינה שבה כתוצאה מהפריצות האיומה בה נחלה דורינו ה' ירחם, בתוך חושך ואפלה זו בוקעים ומזהירים המון סיפורי וגילויי השגחה והארת פנים עליונה מיוחדת לנשים צדקניות שקמו ועשו מעשה להתחזק בצניעות, הבקיעו המה עבי ענן ערפל ההסתר פנים ונתפקדו לטובה בצרור ישועה ורחמים, מרדו המה במוסכמות אוויליות וקיבלו על עצמן עול אמיתה של תורה, ובכן גם מערכות הטבע כרעו לעומתן ולכבוד התורה המטערנת, רואים בחוש שבשמים רוצים מעשים ולא רק דיבורים תפילות ותחנונים.

גדולי הדורות לכל מחנות בית ישראל ולכל שבטיהם קבעו כולם פה אחד כי

כמידת דקדוקה בכסוי הראש כך יראתה".

וכך רואים בתורה הקדושה כשהמלאכים ביקשו לשבח את שרה אמנו כדי לחבבה על בעלה (ב"מ פ"ז, מובא ברש"י באשית י"ח, ט, עש) שיבחוה בצניעות "הנה באהל" (שם) ולא בדברים אחרים כגון שהיתה גדולה בנביאות כמאחז"ל (מובא ברש"י שם כא, יב) "שהיה אברהם טפל לשרה בנביאות" או כמאחז"ל (מובא ברש"י שם יב ה) שהיתה מגיירת נשים.

גם רואים מכאן שחביבות האישה על בעלה היא על ידי צניעותה היתירה, ולא חס ושלום להיפך.

וכך בתמר זכתה למלכים ונביאים רק בזכות הצניעות, שכיסתה פניה בבית חמיה (מגילה י': מובא ברש"י שם ל"ח כ"ו) ולא בזכות ייחוסה שהיתה בתו של שם (רש"י שם לח, כד) או בזכות שהיתה בעלת מידות כזאת עד כדי מסירות נפש שאמרה ישרפוני ואל אלבין פניו" (שם לח, כה). כמאמר חז"ל (ברכות מג): "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי נוח לו לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים מנלן מתמר שאמר היא מוצאת וגו'". הרי שכשמשבחים בתורה הקדושה ובחז"ל את האישה, משבחים אותה בצניעותה, שעיקר שבח האישה הוא הצניעות, וכן מצינו ברות (שבת ק"ג) ובקמחית (יומא מז).

וז"ל שולחן העזר (ח"ב סי' ט' סוף ס"ק י"ג) ועיין במכתב הקדוש מהגה"ק מהר"ם מרימינוב זצוק"ל – וכן מובא בכמה דוכתא בספרי קודש כי מקובל מפי צדיקים וקדושים כי כל הגזירות והתגברות הגלות וצרות שונות וחלאים ופגעים רבים באים מזה וכל מאדע חדשה מביא מחלה חדשה בעולם רח"ל, ועיין בסידור יעב"ץ (אחר דיני תשעה באב) והיא היא אשר גרמה גירוש וגלות ספרד ושפאניא."

בספר. "מרא דארעא ד'ישראל" ממסכת חיו של הגאון מרן רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל מובא (בעמוד רעט) בתוך דברי מכתב קדשו: "המצוה הכי גדולה היא להסביר לבנות ישראל לילך בצניעות... חז"ל אמרו בזכות נשים צדקניות נגאלו ממצרים ובזכותם ניגאל, לכן היצר הרע שם כל כוחו ומאמציו בענין הצניעות... וכל הצרות זהו הגורם לזה".

המשגיח הגה"צ רבי דן סגל שליט"א דרש ברבים בכנס התעוררות לאחר כמה אסונות רח"ל, וכה זעק בבכיות נוראות: "ואנחנו לא נדע! לא נביאים אנחנו לידע בשל מי הרעה הזאת, אבל דברי התורה עצמה יש לנו, והיא אשר גילתה "ושב מאחריך". בעוון ערות דבר – חוסר צניעות. שמעתי מהרב קלמנוביץ בחו"ל שהיה נוכח בכנסיה הגדולה בוינה והיו שם כל גדולי ישראל וגם החפץ חיים, והיה שם עזרת נשים ונתעוררה השאלה אם לעשות וילון גבוה יותר, וניגשו לשאול את החפץ חיים שישב שם, וכך ענה

אישה הצריכה ישועה בכל ענין שהוא – המפתח הבלעדי הינו כפית ההרגל והנוחיות בענין צניעות. מרן החתם סופר זי"ע אמר "זה שגלות האחרונה גרוע משאר גלויות בצרות גדולות ואין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו, מפני שבשאר הגלויות לא היה פריצות אצל הנשים. לא כן עתה בעוה"ר ששכיח הפריצות אצל הנשים אשר הוא גרוע מכל העבירות שבתורה".

"איתא בזוהר (ס"פ וישב) ששינוי מלבושים הוא התחלת פירצת הערוה, והנני חוזר ומזהיר, מי לה' אלי, יראה ויזהיר נשי ביתו ובנותיו לבתי תהלכנה נטויות גרון – הן מכשילות את רואיהן בעוה"ר, וחטא הרבים ישאו, ועל צוואריהן ישתרגו".

וז"ל קדשו של היערות דבש (ח"א דרוש י"ב) "הנני מתרה בכם הסירו הדבר הרע הזה כי אשה אשר צווארה ערום לבסוף לטבח תובל על ידי מלאך המוות במיתה קשה וחמורה ולא תנקה מדינה של גיהנם ועונשה קשה מאד כי היא חוטאת ומחטיאה אחרים. לא כן דרך בנות ישראל הכשרות לבל יראה בשרן לחוץ". ועוד שם (ח"ב דרוש ט') וז"ל "אמנם בעוה"ר נפרש הענין – אף גם בשוק נראה צווארם וכדומה בגילוי בשר ומגרות לפרחי ובחורי ישראל לעבירה והרהור עבירה – או לנו על שברנו – הלא המוות הוא יצר הרע שהוא המות המוחלט עלה בנו – ולכן נא ונא עשו גדרים קודשים תהיו וכו', לכן התקדו והטהרו ושמרו נפשכם" עכ"ל.

אבל שוכחים לגשת למהות האדם,
לעיקר הנקודה – צניעות!

מי נשאר להקב"ה? רוב חלקי האומה
רחוקים, נשארו כמה בנים יחידים, ואז
כשהאבא רואה שכל בניו בגדו בו
ונשאר רק אחד בו הוא מנסה
להתנחם. ואם גם הוא לא כמו שצריך,
כמה כאב וצער יש לאבא בורא עולם?
בואו נחשוב רגע, מי היום המעמיד של
כבוד ה' בבריא, מי מכריז עליו. רק
מעט חרדיים, ואם גם פה מזלזלים
בצניעות, מי נשאר???

הגר"א אומר באגרת לאמו: "ידעתי כי
צנועה את ואין את צריכה למוסר שלי",
וקשה, אם היא צנועה האם היא כבר
לא צריכה חיזוק בשמירת הלשון ושאר
ענינים שמאריך בהם הגר"א באגרת?
אלא למרדנו שצניעות מוכיחה על
שלמות, שאם יש צניעות זה סימן שיש
הכל ואין את צריכה למוסר שלי. ע"כ
מדברי הגה"צ ר' דן סגלשליט"א.
קבוצת אברכים יראים באה לפני הגרונ
האדיר רבן של ישראל מרן ר' שלמה
זלמן אויערבאך זצוקללה"ה, ושאלה
בפיהם: ורצונם עז להתעלות בעבודת
הבורא, להתקרב אל ה' ולהדר
במצוותיו, ואין יודעים במה להתחיל
להחמיר ולדקדק?

השיב להם הרב לאלתר: "למה לכם
חומרות וחששות, אין בהם כל צורך.
העיקר הוא שתקבלו עליכם לקיים
כראוי את עיקר ההלכה באופן ראוי
לכתחילה ולא בדיעבד". האברכים לא
הרפו והתעקשו לבקש דרך לדקדק
יותר בהלכה ולהתעלות בקרבת

להם: "מהי הצרה הגדולה ביותר
שיכולה להיות לכלל ישראל?" וענה
החפץ חיים בעצמו: "אם הקב"ה עוזב
אותנו! ומדוע? כי כל זמן שהקב"ה
איתנו אז גם כי אלך בגיא צלות לא
אירא רע כי אתה עימדי, אבל אם
הקב"ה הולך, אז 'הסתרת פניך הייתי
נבהל', וכיוון שכתבו בתורה שבגלל
'ערות דבר' הקב"ה עוזב אותנו,
ממילא כל הידור וכל חומרא שאפשר
להוסיף ב'ולא יראה בך ערות דבר'
מצוה לעשותה. הכל כדאי.

למדנו החפץ חיים שהשגחת ה' עלינו
היא דרגות דרגות. עוד הידור – ה'
יותר איתנו. פחות הידור – הוא
מתרחק יותר. בבחינת 'כל מקום
שאתה מוצא גדר ערוה – אתה מוצא
קדושה'. כמה דרוש היום לכל אחד
קירבת אלקים, יותר רחמים, אם כן
ודאי יש להחמיר, ובפרט רואים היום
שצניעות זה הנסיון של הדור. אני לא
מדבר מסברא אלא בידיעה. באים אלי
רבים ואומרים שהנסיגות שלהם
מנשים חרדיות הוא יותר מאחרות.
אוי. זה נורא. אשת איש רח"ל. ברור לי
שאם הן היו יודעות מה הן גורמות –
איזה מחשבה ח". איזה הרהור חולף
שם בגללן. הן היו מתבישות מעצמן
ומצטנעות צניעות אחר צניעות כדברי
חובת הלבבות 'שיש לגדור עצמנו
במאה שערים של היתר כדי שלא
להיכשל ח"ו בספק ספיקא אחד של
איסור'.

המצב מה שהולך היום זה נורא
נוראות. והנה יש צרות והולכים סחור
סחור לחפש את הבעיה מה לתקן,

תארו לכם, אם זה מה שאמר החת"ס בזמנו, כאשר הלבוש הכי לא צנוע שלבשו הנשים אז היה יותר צנוע מהלבוש הצנוע של היום! – מה היה

את הצניעות!! בדקו אם אין ערות דבר, שמסלקת השכינה".

כן היה מורה כ"ק מרן הגאב"ד, פועל ישועות בקרב הארץ, רבי משה אריה פריינד זיע"א לכל שואליו כשבאו אליו להזכיר ולבקש ברכה להוושע ברפואה או בבנים, היה אומר: אין לי את הכח להבטיח ישועה, רק אם האשה תקבל עליה ללכת בכיסוי מטפחת צנועה מובטח לה ישועה. וכן היה דיינא רבא חכימא דיהודאי רבי בנימין ראבינוביטץ זצוק"ל משיב לשואליו תמיד בשם צדיקי הדורות הקודמים שאי אפשר להמשיך ישועות ולשדד הטבע רק ע"י שבירת הטבע, ההרגל והנורמה, ובפרט מידת הצניעות שאמרו חז"ל שעל ידה נשמר האדם מכל מיני פגעים, וכל מי ששוברת הטבע ומתעלה בצניעות, כן השי"ת משדד לה הטבע.

סיפורים רבים שמענו על נשים שנפקדו בזרע של קיימא בזכות קבלה שקיבלו עליהן בצניעות, רבים נושעו בכמה ישועות פרטיות וכלליות בזכות נשים צדקניות,

בנות ישראל היקרות והצדקניות – ! מפתח ישועתן של ישראל בידכן, בזכותן נגאלו ממצרים (מס' סוטה יא:) ובזכותן עתידין להגאל (ילקוט רות סוף אות תר"ו)

אשריכן שבזכותן יחזיר וישרה הקב"ה שכינתו על ישראל!

אלקים. שמע הרב, התרצה לבקשתם, וכך היו דבריו: "כל החומרות וההידורים לא ישוו להידור אחד קטן בצניעות. בעיני קדושה וצניעות יש לכל הידור קטן משמעות לאין שיעור, המרוממת ומקדשת את האדם לבוראו, כמאמרם ז"ל: כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדושה. מי שנפשו צמאה לרוחניות עיקר ותחילה הן הצניעות והקדושה". (שם ח"ב עמוד 351).

בכנס גדולי הדור שארגן הגאון רבי שמחה וולדנברג ז"ל באולם "טירת חן" בירושלים, על נושא חוסר הצניעות בנשות האברכים, מרן הרב שך היה ראשון המדברים. בחום לבו פתח דבריו בזעקה: "הדבר בוער בקרבי. כל קיום התורה והכוללים תלוי בזה. אם נשות האברכים לבושות כך, יש לסגור את כל הכוללים. אין שום קדושה ושום סיעתא דשמיא לתורה הזאת".

כשנכנסו וסיפרו להגאון בעל "אבי עזרי" מהאסון בקטיפת ארבעה נפשות אברכים קדושים וטהורים בחזרתם מהלוויית הצדיק הקדוש רבי ישראל אבוחצירא ה"בבא סאלי" זצ"ל והשאלה בפיהם: "מה הקב"ה דורש מאתנו? מה עלינו לתקן? אין אנמו יודעים מה?" נענה: "התשובה לשאלתכם כתובה במפורש בדברי חז"ל במסכת שבת (דף לג): בעוון גלוי עריות צרות רבות וגזרות קשות מתחדשות וכו', והוסיף ואמר: בדורות עברו, היו הדברים הללו ידועים ופשוטים, כאשר באה צרה, מיד בדקו

תארו לכם, מדובר בנשים מלפני למעלה ממאה שנים שהלכו בצניעות מוחלטת! וברגע שהוסיפו חגורה זו למלתחת הבגדים שלהן - נסתלקה השכינה הקדושה מישראל.

נצום, נתפלל, ניתן כסף לצדקה, נלמד עוד תורה, נרבה במצוות ובחסדים – כן, הכל טוב ונפלא וכדאי מאוד לעשות זאת בכל מצב. אבל בנקודה האמיתית אנו לא נוגעים. העיקר חסר מן הספר! והעיקר - הקדושה והצניעות. כך כתוב בזוהר הקדוש, שעיקר הניסיון של האדם בעולם הזה הוא בעניין הקדושה והצניעות: "עיקרא דיצרא בישא על עריין."

כל איש ואישה צריכים לדעת היטב – עיקר הניסיון שבשבילו ירדתם לעולם הזה הוא צניעות וקדושה. אדם יגיע אחרי ה-120 שנה שלו לשמים ויאמרו לו: 'לא עשית את השליחות שלך. לא עמדת בניסיון העיקרי'. והוא יתפלא: 'איך יתכן? למדתי תורה, התפללתי במניין, נסעתי לאומן עשר פעמים בשנה...' אז יאמרו לו: 'הכל טוב ויפה ועל זה תקבל שכר, אבל את השליחות העיקרית שלך – שמירת עיניים, קדושה, שמירת הברית, את זה לא עשית... מצטערים מאוד.' גבר יקר, אתה צריך לזכור שבאת לעולם הזה כדי לעמוד בניסיון של תאוות הניאוף! ועיקר הניאוף הוא בעיניים, לכן הניסיון הוא בשמירת העיניים. אי אפשר להתחמק מהמציאות וגם לא להתכחש לה.

גם לך, אישה יקרה, יאמרו: 'למה לא עשית את השליחות שלך?' והאישה בטח תאמר: 'מה זאת אומרת, גמלתי

אומר החת"ס אם היה חי ועד למה שקורה בדורנו? ולא רק על חוסר צניעות איומה אנו מדברים היום, אלא לצרה נוראה זו נוספו גם האינטרנט וכו' בכל פינה שתפנה, תשמע את צעקת חוסר הצניעות.

כדי שנבין עד כמה התרחקנו מדרכי הצניעות באמת, נציין מעשה שהיה בימיו של הגאון הצדיק, רבה של ירושלים – הרב שמואל סלנט זצ"ל. באותה תקופה, פרצה מגיפה שפגעה בעיקר בנשים. בדמי ימיהן הן קיפחו את חייהן. ואחרות – שכבו במצב אנוש על סף מוות. הצעקה הייתה גדולה. חכמי ישראל התכנסו לדרוש ולחפש על מה ולמה באה צרה כזו גדולה. הם הציעו כל מיני עצות כיצד לפעול ולעורר רחמים, לבטל את הגזירה הנוראה, אבל הרב שמואל סלנט דחה את כל ההצעות בטענה, שלא יועיל דבר בלי תשובה של ממש, עם שינוי המעשה. כמו כן, אמר שרק אם נבער את הרעה מקרבנו ונשפר את מעשינו – אז יש תועלת בתפילות ובצומות. בלא זה, לא יועיל כלום.

התכנסו הצדיקים והמקובלים, צמו שלושה ימים ובסופם עשו שאלת חלום. מן השמים הודיעו להם שהשכינה הקדושה הסתלקה מישראל בגלל שבנות ישראל התחילו ללכת עם חגורה שמבליטה את צורת הגוף, שבאותם ימים החל למכור מאן-דהוא לנשות הקהילה. מיד יצאה הוראה מבית דינו של רבי שמואל סלנט להסיר את החגורות. ובנות ישראל הכשרות, שלא ידעו עד כמה הדבר מהווה מכשול, הסירו מיד את החגורות והמגיפה נעצרה באחת. והדבר היה לפלא!

חלק 3

אחת ממצוות התורה הקדושה היא – **התבודדות** כמבואר ברמב"ם, שעיקר התפילה מדאורייתא (מהתורה) היא ההתבודדות. אדם שלומד תורה נכון, ברור לו שההתבודדות היא חלק מיומו, ולו רק מפני שזו אחת ממצוות התורה. כל שכן, כאשר יודע שמצווה זו תביא אותו לידי קיום התורה כולה, ורק על ידי ריבוי תפילה אדם יכול להינצל מהיצר הרע ולקיים את התורה.

רבי ישראל מאיר הכהן מראדין – "החפץ חיים" זיע"א, היה מתבודד בכל יום שעתיים. כל יום השקיע שעתיים לחשבון נפש והתבודדות. פעם, לעת זקנותו, כשהיה כבן תשעים שנה, שמעו אותו תלמידיו כשהוא מתבודד ומבקש מבורא עולם שיעזור לו בשמירת העיניים! למה? כי זה עיקר הניסיון של האדם. ואדם שלא מתבודד ומתפלל באריכות על שמירת העיניים – לא יינצל מפגם זה. כל יום צריך להתחנן לבורא עולם שהיום יעבור נקי, בלי לפגום בעיניים, בלי להיכשל בתאוות ניאוף.

ועיקר העבודה, כפי שהסברתי לעיל, הוא על ידי התפילה וההתבודדות. כך כתוב בגמרא: "בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו, ואלמלא הקב"ה עוזרו – אינו יכול לו!". מי שלא מתבודד חושב, כנראה, שהוא מבין טוב יותר מהגמרא הקדושה שפוסקת, שללא עזרתו של השם אי אפשר לעמוד בניסיון. כלומר, לבקש כל יום מבורא עולם שיעזור לו לעמוד בעיקר הניסיון – שמירת עיניים/צניעות. ובמקום ששם עיקר הניסיון – שם

חסדים רבים, סיימתי ספר תהלים שלוש פעמים ביום, נסעתי לאומן בכל ערב ראש חודש....' אז יאמרו לה: 'גם לך מגיע כל הכבוד. גם את תקבלי את השכר המגיע לך. אך היה יפה יותר אם היית עושה את השליחות העיקרית שלך – הצניעות של בת ישראל – זה עיקר מעלתה של האישה'...

אמר הגאון מוילנא זיע"א, כמו שעיקר המעלה של האנשים היא בלימוד התורה, כך עיקר מעלת הנשים היא בצניעות – בזה נמדדת צדקותן. וכל מה שהאיש משיג בלימוד התורה, היא משיגה בצניעותה. וכשהגאון מוילנא אומר שעיקר מעלת האנשים היא בלימוד התורה, זה רק מפני שעל ידי לימוד התורה ניתן להתגבר על היצר הרע, כמו שכתוב: "בראתי יצר הרע, בראתי תורה תבלין" – ביטול היצר הרע ומיריותו הוא על ידי לימוד התורה.

מכאן יתבונן כל אדם על עצמו ויבדוק: אם התורה שאני לומד לא מביאה אותי לעמוד בניסיון העיקרי – שמירת עיניים, זה אומר שאני לא לומד את התורה נכון. שהרי, לימוד התורה אמור להביא את האדם לידי ענווה ושפלות, ורק בדרך זו אדם יכול להתמודד ולהתגבר על תאוות הניאוף. אבל אם לומד בדרך שמכניסה בו גאוה, אז הניאוף מתגבר עליו עוד יותר.

אז העצה היא התפלה. וההתבודדות. ולימוד הזוהר הקדוש שהוא נגד גאוה.

יראת החטא – אדם מבין את תוצאותיו המרות של החטא. הוא גם יודע שטוב לעשות את רצון השם, ומזיק מאוד לעבור על רצונו. זה אמנם יותר גבוה מיראת העונש, שהרי הוא לא מפחד רק מהעונש אלא יודע מה טוב ומה רע, אבל גם דרגה זו נחשבת נמוכה, שהרי אדם עושה אותה מתוך תועלת אישית ולא לכבוד השם בלבד. אילו היה יודע באיזו דרך החטא לא יזיק לו – גם הוא היה עובר על רצון השם.

יראת הרוממות – אדם עושה את רצון השם **לכבוד השם!** בלי שום מחשבה של 'מה יצא לי מזה'. אדרבה, גם אם יודע בוודאות שייזק על ידי עשיית רצון השם, הוא עושה זאת במסירות נפש. כי הוא יודע – זה רצון השם! אני אוהב את השם! ואעשה מה שהשם רוצה!

אדם עם יראת העונש צריך לפחד מאי שמירת העיניים, שהרי על כל פעם שלא ישמור את עיניו ייענש. אבל אם יש לו גם קצת יראת חטא, הוא לא יחכה לעונש, כי עצם פתיחת העיניים היא כבר עונש בפני עצמו, שאז השם מסתלק ממנו. וכי יש עונש גדול מזה?

"קדושים תהיו כי קדוש אני" – אומר לנו השם יתברך. אי אפשר להתחבר אליו בלי קדושה וצניעות. אם כן, כל העולם הזה והעולם הבא – הכל תלוי בקדושה ובצניעות של האיש/אישה. הכל תלוי בקרבת השם. בעולם הזה: שמחה, פרנסה, שלום בית, ילדים וכן הלאה. ובעולם הבא: אמונה, תורה, תפילה, חסידות, השגות, וכן הלאה. הכל רק קרבת השם. כל שכן, אדם

היצר הרע מתגבר על האדם יותר ויותר. לכן את רוב התפילה יש להשקיע על עיקר הניסיון.

גבר שלא שומר את עיניו יכול לעבור, חלילה, על כל התורה כולה. אם הוא לא מתרחק מהאינטרנט ומהרחוב ולא מוריד ועוצם עיניים ברחוב – הוא יכול, ולא משנה מי הוא – דתי/חילוני/חרדי – לעבור על כל התורה כולה אלפי פעמים בשעה אחת! עם החידושים של היצר הרע היום, העבירות יכולות להיות בכמות וב'איכות', שבעבר הרשע הגדול ביותר לא היה עובר. ואם עבר ושנה – נעשית לו כהיתר. אדם לא מבין איפה בכלל הוא מונח, אין לו רצון לצאת מהעוון הנורא שבידו.

גדול תלמוד תורה **שמביא לידי מעשה!** לידי מעשה דווקא – אדם לומד מה אסור ומה מותר, ומקיים את מה שלומד. וקיום הלימוד אפשרי אך ורק על ידי ריבוי בתפילה והתבודדות. לכן כל הצדיקים התבודדו שעות על גבי שעות כל יום, הרבו והאריכו בתפילה. והתפילה כמובן, מביאה את האדם לידי יראת שמים – יראת ה'. להלן שלוש דרגות יראת ה':

יראת העונש – אדם עושה את מה שבורא עולם מצווה עליו רק בגלל שהוא מפחד מהעונש. אם בורא עולם היה אומר לו: אני רוצה שתעשה כך וכך, אבל יהיה לי צער אם לא תעשה זאת, בכל אופן, לא אעניש אותך – אדם זה היה פועל מזמן נגד רצון השם. זו כמובן הדרגה הנמוכה ביותר.

המלחמות שצריך האדם לכבוש וכו' – הכל על ידי התפילה ומשם כל חיותו! אולם, מי שלא שומר את הברית, חס ושלום, לוקחים ממנו את התפילה.

דבר זה רואים בחוש. אם אדם פוגם בברית ח"ו, אפילו בבחינה הקטנה ביותר, הוא כבר מאבד את החשק להתפלל. אין לו כוח וזה כבד עליו. דבר זה אנו מוצאים בצורה ברורה בחומש: "קדושים תהיו כי קדוש אני ה'". השם יתברך קדוש, לכן אינו יכול להתחבר למי שאינו קדוש. ועיקר הקדושה היא קדושת הברית. וזה מה שאנו אומרים בתפילת שמונה-עשרה: "אתה קדוש ושםך קדוש וקדושים בכל יום יהלולך סלה". רק מי שמקדש עצמו בקדושת הברית מהלל את השם סלה – בלי הפסק.

עוד כותב רבינו (שם), שצריך להפריש צדקה קודם התפילה ועל ידי זה תפילתו שגורה בפיו. גם על ידי הצדקה ניצול ממחשבות זרות שבתפילה, ויוכל להתפלל כראוי שלא יטה מן הצד לא לימין ולא לשמאל, רק יכלכל כל דבריו במשפט.

ציינו דברים אלה משום שמדובר בעניין חשוב מאוד, המובא גם בשולחן ערוך. לתת צדקה לפני כל תפילה, גם לפני ההתבודדות. כאשר אדם עושה זאת, זה מועיל לו שתפילתו תהיה יותר שגורה בפיו ויש בזה גם בחינה של תיקון הברית, כפי שמצאנו בכמה מקומות בדברי רבינו ובשאר הספרים, שצדקה היא בחינת תיקון הברית.

השואף ליראת הרוממות - שהיא אך ורק להיות כרצון השם, בלי לעשות חשבון מה כולם יגידו, ואם זה מקובל בחברה או כל טיעון אחר.

ישנה נקודה יסודית שכל עבודת התפילה תלויה בה: שמירת הברית. בעזרת נקודה זו אדם מקבל את המתנה הנפלאה ביותר שיש בעולם – התפילה. וכמו שאומר רבי נחמן מברסלב (ליקוטי מוהר"ן, תורה ב) שהתפילה, שהיא עיקר כלי זינו של האדם, ניתנת אך ורק למי ששומר את בריתו. ולחילופין – נלקחת ממי שפוגם בבריתו. וכך מובא בספר "קיצור ליקוטי מוהר"ן":

"עיקר הכלי זין של איש הישראלי הוא התפילה. וכל המלחמות שצריך האדם לכבוש, הן מלחמות היצר הרע שהן שארי מלחמות עם המונעים והחולקים, הכל על ידי תפילה ומשם כל חיותו. על כן, מי שרוצה לזכות לקדושת ארץ ישראל באמת, צריך להרבות בתפילות ובקשות ושיחות בינו לבין קונו כי זה עיקר הכלי זין לנצח המלחמה. ומי ששומר את הברית זוכה לתפילה, וכן הפוגם בברית נוטלין ממנו התפילה."

עבודת התפילה, כך מסביר רבי נחמן, היא מתנה שהאדם מקבל מהשם – מתנה נפלאה ונצרכת ביותר. ומכיוון שהכל מהשם, גם התפילה היא ממנו. ומתנה זו מקבל האדם על ידי שעובד על תיקון נקודת שמירת הברית, כי אז הוא מקבל את הכלי זין ואת הכוח הגדול ביותר שיש לאדם בעולם הזה, ורק אתו הוא יכול לעבור את העולם הזה ולזכות להתגבר על מה שצריך להתגבר, כמובא בתורה הנ"ל: "וכל

היסוד, ספירת היסוד היא הבסיס שמחזיק את כל הקומה הרוחנית של עם ישראל, כל העולמות תלויים בו, ספירת היסוד היא הברית בינינו לבין הקב"ה, שמצד הזמן מייצגת את השבת, ומצד הגוף מייצגת את שמירת הברית והצניעות, (כמו שיש לשמור את השבת כך יש לשמור את הברית זה אותו ענין ממש -שבת מצד הנקבה, ברית מצד הזכר).

אולם כאשר ספירת היסוד נפגמת (דהיינו פגם ע"י חוסר צניעות, אי מחיצה ותערובות נשים וגברים, אי שמירת עיניים, או פגם הברית), אז כל השפע שהיה אמור להזין את עם ישראל את השכינה הקדושה, במקום זה מזין ומחזק את הסטרא האחרא, את צד הטומאה שבעולם, צד הקליפה, ואז קמים אומות העולם נגדנו, כי הם לא מקבלים את השפע מעם ישראל בצורה של קדושה, אלא בצורה של טומאה. ולכן כאשר עם ישראל פוגם בקדושה, כל השפע והקומה הרוחנית מתמוטטת ומזינה את צד האפל של העולם, וזה פועל נגדנו, ולכן עם ישראל תמיד נרדף, כי הוא ""השיבר" הוא צינור השפע לכל העולם, ואם הוא לא עושה את תפקידו נאמנה, הוא סובל, כי הוא הסיבה.

וכדי להמחיש זאת : כמו בכלל, זה פועל גם בפרט: אפשר לראות איך זה פועל בתוך אדם אחד: שכאשר אדם עושה עבירות אז נוצר מצב שבמקום שישתמש בכוחות הנפש שלו למעשים טובים ולהתעלות בתורה ומצוות ובכך לזכות לשפע של ברכה והצלחה ברוחניות ובגשמיות,, במקום זה אותו השפע שהיה אמור

כל זה מדובר על אדם ששומר את הברית על הפי ההלכה, כגון - לכל אדם בכל זמן: שמירת העיניים, צניעות וכו'. כשנשואים: לחיות ביחד על פי ההלכה, לשמור על טהרת המשפחה והרחקה כל זמן שהאישה נידה עד שהיא טובלת, כי רק אז החיבור ביניהם הוא על פי ההלכה.

למרות שאפשר לזכות לבחינה של תפילה על ידי שמירת הברית בגדר ההלכה, אולם כדי לזכות לשלמות התפילה אי אפשר לעשות זאת אלא על ידי תיקון הברית בשלמות, שזו מדרגה גבוהה. על זה כותב רבינו, בהמשך תורה ב': "אי אפשר לזכות לתפילה בשלמות כי אם על ידי שמירת הברית בשלמות."

למה כל הצרות והפיגועים שבאים עלינו קשורים לפגם בקדושה והצניעות?

מה הקשר בין פגם בקדושה ובצניעות לבין המצב הבטחוני?

אומר הפסוק: (דברים כג, טו) "כי ה' אֱלֹקֶיךָ מִתְּהִלָּךְ בְּקִרְבְּךָ לְהַצִּילְךָ וְלָתֵת אִיָּבֶיךָ לִפְנֶיךָ (בתנאי) וְהָיָה מִחֲנִיךָ קָדוֹשׁ וְלֹא יֵרָאֶה בְּךָ עֲרוֹת דִּבֶּר (אחרת-) וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ".

ידוע ע"פ הקבלה שכל השפע שאומות העולם מקבלים הוא רק דרך עם ישראל, כלומר דרך השכינה הקדושה שהיא כנסת ישראל. וכל השפע שעם ישראל זוכה לקבל ממרומים, הוא רק בזכות קיום תורה ומצוות ומעשים טובים שהם מקיימים. כל השפע שהשכינה הקדושה מקבלת היא **מספירת**

וְלֹא יֵרָאֶה בְּךָ עֲרוֹת דָּבָר - ראשי תיבות - בגימטריא זה פאה.

בלי קדושה אין שכינה. הפסוק אומר (דברים כג, טו): "כִּי ה' אֱלֹקֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנֶךָ, לְהַצִּילְךָ וּלְתַתּוֹת אִיבֶיךָ לְפָנֶיךָ, וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ, וְלֹא יֵרָאֶה בְּךָ עֲרוֹת דָּבָר, וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ".

ה' אלוקינו מצווה כל אחד ואחת מאתנו להיות קדושים! ומבטיח לנו: אם יש צניעות אין פיגועים. אם יש צניעות אין מחלות, השם שומר עלינו. אבל אם חס וחלילה יש פריצות אז מתקיים בנו: "וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ" ואזי ח"ו יש הסרת שכינה ובלי השראת השכינה, בלי שמירת הקב"ה עלינו, ממילא אנחנו נתונים ביד אויבינו.

הכל על פי רבינו החפץ חיים זיע"א ומרן הרב שך זצ"ל וגדולי ישראל שליט"א (ראה להלן)

וכן כתב רבי אהרן ראטה בספר זצ"ל: "ודעו כי האשה שהולכת בצניעות ומתכוונת לשם שמים מגינה על חלק מהדור ותזכה לעתיד למה שאף מלאך גדול לא יזכה לו. וכל הצרות שיש לישראל בעוונותינו הרבים מגיעות רק מחמת הפריצות של הנשים".

וכן כתב במכתבו: "וגם תמסרו נפשכם מאד מאד על צניעות בני ביתכם, כי בלי ספק שכל הצרות הצרורות נצמחים אודות הפריצות שבדור בעוונותינו הרבים".

וכתב עוד בעניין השואה: "הלא אם תשאלו בת ישראל על מה עשה לי ה' ככה, לכן דעי לך בת ישראל כי

לקבל לברכה ופך לפשע, והעונג) אם היה שומר תורה ומצוות) הופך לנגע... כלומר, זה מחזק אצלו את היצר הרע, שמוביל וגורר אותו לסבל יסורים עניות ומחלות.

כלומר אותם החוקים כמו שמתבטאים בכלל (עם ישראל מול אומות העולם) מתבטאים גם בפרט. (אדם עם עצמו)-, כי אדם זה כמו עולם קטן.

כי בדרך שאדם רוצה לילך בה מולכין אותו (נזיקין י'), בא לטמא פותחים לו, בא לטהר מסייעין בידו (יומא לח).

ולכן יש קשר הדוק וישיר בין קדושת ישראל למצב הבטחוני והכללי של עם ישראל בכלל ובפרט, ושל כל העולם כולו.

עם ישראל הוא עם סגולה, הוא עם קדוש! קב"ה מצווה אותנו "קדושים תהיו" וכל העולמות העליונים והתחתונים וכל העולם ואומות העולם תלויים רק בנו!!! אם לטוב ואם לרע. ולכן כגודל המעלה כך גודל האחריות.

פרק לח

למה כל הצרות? - חוסר הצניעות והקדושה!

ולא יהיה יראה בך ערות דבר!

כִּי ה' אֱלֹקֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנֶךָ לְהַצִּילְךָ וּלְתַתּוֹת אִיבֶיךָ לְפָנֶיךָ [בתנאי-] וְהָיָה מַחֲנֶיךָ קְדוֹשׁ וְלֹא יֵרָאֶה בְּךָ עֲרוֹת דָּבָר [אחרת-] וְשָׁב מֵאַחֲרֶיךָ".

תתבונן בנפשך שהכל בשביל פגם הפריצות שעל ידי זה נמשך פגם היסוד אשר חדא מילתא (עניין אחד) היא, כי זה הפגם התחיל והתפשט מעון הפקירות והפריצות רח"ל.

במכת בכורות - היכן שהמשחית ראה את הדם על המשקוף הוא דילג על הבית. גם באחרית הימים - היכן שיש צניעות וקדושה - הבית הזה שמור...הבגדים של הנשים הצנועות - זה יגן גם עליהם וגם על המשפחות שלהם [מדרש תנחומא וישלח עה"פ 'בְּיָרְכְתִי בֵיתְךָ'], כי זה מה שה' רוצה. הכי שנוא על ה' - זה חוסר הצניעות [סנהדרין קו].

ומרן החפץ חיים זיע"א כתב במכתבו הידוע (משנת תרפ"ד) שכל הצרות באות בגלל חוסר הצניעות!!!¹⁴

14 והנה מכתב מהחפץ חיים זיע"א שמעורר על זה ואומר שהצרות הם בגלל הפריצות

בעזרת השם יתברך, ראש חודש תמוז, תרפ"ד, ראדן.

אל כבוד הרבנים

והאדמו"רים די בכל אתר ואתר. אולי יש בידם לתקן דבר מה, יהי' שכרם רב מה'.

הנה יש לי צער גדול מפני עצם העניין וגם מתמיהת רבים, אף שכולם מאמינים שכל מה שמתהווה למטה בין לטוב בין למוטב, הכל הוא מאת הקדוש ברוך הוא, מכל מקום כל אחד עומד ומשתומם ופלא הוא בעיניו מפני מה נשתנו העתים כל כך לרעה, הלא

מלבד זה שכל ישראל בכל מקום פזורים בין העמים כולם נעשו משועבדים, והיוקר הולך וגדול מיום ליום, והמסים והארנוניות גם כן מתגדלים מאד, על כולם עוד הגזירות שנסבו על התורה ומצוותיה נורא מאד, שהתינוקות של בית רבן בטלים במאות עיירות, גם מצב הפרנסה בכל מקום הוא רע מאד, כלל הדבר עם ישראל הולכים ומתאוננים כל אחד ואחד על רוע מצבו.

והנה בשנים שלפנינו אף שהיו גם כן מצויות צרות וגזירות, מכל מקום מי שהיה בכלל תמימי לב היה יכול להתנחם בנפשו ולומר, הגם שבעינינו החיצונים אינו מתנהג כרצונו, אבל בעיני הנפש הוא בוטח שאינו מרוחק מהקדוש ברוך הוא, ובודאי יעמוד הקדוש ברוך הוא לבסוף לימינו, וכמו שכתוב כי יעמוד לימין אביון להושיע משופטי נפשו: אבל כהיום בעונותינו הרבים מר לנו מאד מכל צד, כי כשהוא מביט בעצמו בעיני עולם הזה אין לך יום שאין קללתו מרובה מחבירו, וכשהוא מתבונן לאחריתו בעיני תורה ומצות, גם כן אין לו שום הצלחה, והגם שכל אחד מישראל מבקש מהקדוש ברוך הוא שישמע לבקשותיו ויטיב לו כרצונו, אין שומע לו, הלא דבר הוא.

ואמרתי שיעקר סיבת הדבר, שאנו מרחיקים בעצמנו את הקדוש ברוך

נגד אשתו או בתו הגדולה הם כנגד ערוה. וידוע שבכל ברכה יש בה שם הקודש, ואם כן כשם שהמברך כהוגן ממשיך על עצמו ברכה, כמו שכתוב "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך", כן הדבר להיפך חס ושלוש, אם מברך נגד הערוה ממשיך חס ושלוש עניות על עצמו. כדאיאתא בנדירים בכל מקום שהזכרת השם (שלא כהוגן) מצויה שם עניות מצויה.

אחרי מאה ועשרים שנה ימצאו עשרות אלפים ברכות ושמות הקדושים שאמר לבטלה

והנהידוע דסוף האדם, אף אם יחיה אלף שנים, הוא מוכרח להשיב נשמתו אל האלקים ולתת דין וחשבון על מעשיו ועל דיבוריו. ואזי ימצאו אלפי אלפים ברכות ושמות הקדושים שלא היה עליהם קדושה ולא עלו למעלה כלל, ועל הכל יתבעו ממנו בשעת הדין. וגדולה מזה מצינו בחכמינו זכרונם לברכה על הפסוק, ומגיד לאדם מה שיחו, אפילו שיחה קלה מגידין לו לאדם בשעת הדין.

כלל הדבר ה"מאדע" הגרועה הזו מביאה לאדם לידי הרהורים רעים ולפעמים גם לזרע לבטל חס ושלוש (ומסכן בזה בניו הקטנים כמו שכתב הגאון יעב"ץ בסידורו) וכמעט על ידי ה"מאדע" הגרועה הזו מבטלים

הוא מאתנו. הוא צוה לנו והתקדשתם והייתם קדושים, ואמרו חכמינו זכרונם לברכה כל המקדש עצמו מלמטה מקדשין אותו מלמעלה, מעט מקדשין אותו הרבה, בעולם הזה מקדשין אותו לעולם הבא, וכתוב אחר אומר "כי ה' אלקיך מתהלך בקרב מחניך להצילך" וגו' (והמאמר להצילך כולל הרבה ענינים להצילך מן החרב ומן הרעב ומן השבי ומן הביזה) והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך, הרי ביאר לנו הכתוב מפורש, שכאשר נהי' קדושים הוא מתהלך בינינו להצילנו מכל רע, אבל אם יראה בנו ערות דבר הוא שב מאחרינו, וממילא יחולו עלינו כל הסיבות חס ושלוש.

והנה אמרו חכמינו זכרונם לברכה כל הברכות שמברך כנגד הערוה הם ברכות לבטלה וממשיך על עצמו עניות חס ושלוש (ברכות כ"ד) טפח באשה במקום שהדרך להיות מכוסה הוא בכלל ערוה, וכהיום בעונותינו הרבים נפרץ הדבר מאד מאד, והיצר הרע מפתה לנשים לילך פרועי ראש בלי שום כיסוי וגם לילך בזרועות מגולות וחלקותיהן עשויות בלא בתי זרועות, ועוד חלק גדול מלבושיהן כנגד הלב וכהאי גוונא, הכל מגולה כדי שבכל מקום שיביט שם האיש יהי' נגד הערוה. וממילא כל הברכות שמברך האיש בביתו או כשהוא מתפלל בביתו

כל אחד ואחת מחויבים להוכיח ולמחות על הצניעות!

החפץ חיים: הפריצות באה מהערב רב

הצניעות, הנובע ממדת הבושה הוא אחד מהדברים הטבועים בחמר של כלל ישראל. ואמנם עד הדור האחרון היו ישראל מציינים במדת הצניעות, וגם העמים היו מפליאים זאת, עד שלדאבון לב התערבו הערב רב בכלל ישראל ופגעו גם ביסודות העם, והחפץ חיים זצ"ל קרא להם "זרע עמלק" המתערבים בין נשמות ישראל לפני ביאת המשיח. הם הכניסו חצפה ועזות בתוך כלל ישראל, הפך מדתם האמתית. אבל עד דור זה היתה הבושה והצניעות

עבור זה לצאת ממנו בנים ישרים וקדושי עליון. וביותר החוב על הרבנים ועל כל החרדים לדבר ה' שבכל עיר ועיר לדרוש ברבים מגודל הענין הזה הנוגע לקיומנו ולהצלחתנו בגוף ובנפש בזה ובבא, ויתקיים בזה מאמר הכתוב והיה מחניך קדוש.

דברי הכותב לכבוד ה' ותורתו ומיצר בצרת עמו ישראל,

ישראל מאיר ברבי ארי' זאב הכהן

בעל המחבר ספר חפץ חיים ומשנה ברורה

בידים מאמרו של הקדוש ברוך הוא, שאמר והי' מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר.

והנה ידוע לכל, כשפרצה תבערה בכרם המלך והלהב גדול מאד, הכרוז יוצא מגדולי המלך לאנשי העיר: התחזקו, התחזקו כולכם לכבות האש באיזו עצה שתוכלו, כי כרם המלך בוער באש, ואם תתעצלו בדבר תדעו כי בנפשכם הוא חס ושלום, ומורדים תקראו, כי אינכם חוששים לכבודו, ואם תתחזקו כראוי ותכבו האש יקבל כל אחד שכרו ורוב כבוד לפי ערך התחזקותו. כן הדבר בענינינו, כי הנה ידוע שכל ישראל נקראים כרם ה', כמו שכתוב "כי כרם ה' בית ישראל" ובעונותינו תבערה גדולה נפלה בכמו בכמה מקומות על ידי ה"מאדע" הגרוע הזו, כי מתגבר כח הטומאה מאד על ידי זה, כמאמרם זכרונם לברכה על הפסוק "ונשמרת מכל דבר רע", אזהרה שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי טומאה בלילה, וממילא נפסקה ההשפעה והברכה מכל אחד ואחד בעסקיו, ונסבבו על ידי זה כל הצרות הרעות כמו שכתבו בספרים הקדושים

על כן החוב מוטל על כל איש ואיש לכבות את האש הנורא הזה ולתקן בביתו שיהיה הכל עשוי כדין ולא יתנהגו בפריצות חס ושלום, ויזכה

וצרפתים כצרוף את הכסף וברותי
מכם הפושעים והמורדים ביי!!!
בואו נשוב אל ה' מבעוד מועד
ונחסוך סבל ויסורים!!!
ונשיב נשמותינו לה' בטהרה כמו
שמסרה לנו בטהרה!!!
אחד מגדולי הצדיקים זיע"א אמר :
שרוחו של משיח מקנא מאד בכל
מקום שאפילו יש ריח ניאוף ח"ו, איך
אנחנו מוכנים לקבל פני משיח ה'
???

כמובן שצריך לשמור על העיניים,
ואין פטור מזה. וגם בגלל זה כל
הצרות.

אבל צריך לדאוג לא להכשיל ח"ו.
ויש הרבה פעמים שרואים רק בלי
כוונה, בקרן זווית. וזה גם גרוע.
וזורע הרס רב.

כולם צריכים להשתפר - כל היהודים
אלו שנקראים החרדים, דתיים או -
חילונים.

(האם אנחנו חרדים באמת??? ראה
ספר "חרדים" לרבינו הרב אלעזר
אזכרי זיע"א ותראה אם אנחנו
חרדים אמיתיים.)

פרק מ'

**רק מי שעושה תשובה ישרוד ויזכה
לגאולה!**

**רק אלו שיעשו תשובה יזכו
לגאולה!!!**

כתב אחד הצדיקים הקדושים זיע"א
רבי אהרן ראטה זצ"ל אחרי השואה :
"ככה בעידן אשר זרע עם הקודש הוא
בצער ובצרה גדולה מכל צד צרות
נפשי ורוחני,
ובפרט מצרות וחורבן הדת והאמונה
והצניעות והקדושה בעוה"ר, אשר
סכנה גדולה ועצומה ואיומה מרחפת

שולטת בַּיִשְׂרָאֵל. ("מערכי לב" ח"ג
עמוד קל"ח)

וזה לשונם: אמר רבי שמלאי מקום
שאת מוצא זנות את מוצא
אנדלמוסיה באה בעולם. (ירושלמי
סוטה פ"א) והורגת את היפים ואת
הרעים (ב"ר בראשית פכ"ו) והורגת
הטובים והרעים, על הכל הקב"ה
מאריך אפו חוץ מן הזנות. (ילקוט
שמעוני בראשית).

וכן כבר אמרו הצדיקים זיע"א (מרן
החפץ חיים, רבי אהרן ראטה זצ"ל
ומרן הרב שך ועוד)
שהסיבה לכל הצרות היא חוסר
הצניעות ושמירת הברית ובגלל זה
היתה השואה הנוראה!!!

פרק לט

איך להתייחס לצרות על פי התורה?
כשיש צרה ומישהו נפטר, ולפעמים
גם צדיק גדול, רח"ל - אז מה אומרים
הרבנים?

"זו גזירה משמיים!" וזהו. אין
התעוררות לפשפש במעשים. אין
עצרת תשובה, או זעקה ותפילה. כמו
שפסק הרמב"ם הקדוש בהלכות
תענית)

זו גזירה משמים ודאי. אלא מה???
עד מתי נהלך כעיוורים?
עד מתי נהיה חרשים לקול הקורא :
שובו בנים שובבים???

עד מתי נעסוק בשטויות והבלי
העולם הזה????

עד מתי נחיה בשקר????
עד מתי לא נהיה "קדושים תהיו" כמו
שהקב"ה ציווה???

עד שהקב"ה יביא את הגאולה בעתה
- והנה בעיטה!!!

אלו ימות המשיח שאין בהם לא זכות ולא חובה, כדרשת רז"ל.

כי באם נשמע תקיעת שופר של משיח הגם יביא כל אילי נביות שבעולם לא יוכל עוד לתקן כלום ולא יקבלו עוד השבים, כי מי שלא טרח בערב שבת מה יאכל בשבת? והיום לעשותם ומחר לקבל שכרם!

היום דוקא בגלות המר הזה, כמו שמובא בספר הקדוש אלימה מרמ"ק ז"ל אשר כל דבריו ברוח הקודש, וז"ל וכבר בזמן הזה (פי' בזמן הגאולה) אין תשובה מועלת כלל מפני שהתשובה היא מהבינה וכיון שאור הבינה איגנה מגנהגת אלא אור החכמה.

ימי משיח אין בהם תשובה כלל שלא יקובלו כלל הרשעים אלא ימותו ויאבדו עכ"ל.

הרי בהגלות נגלות פני משיח צדקינו, אי אפשר עוד לתקן כלום ולא לשוב! כי לא יקובלו עוד בעלי תשובה!!!

וכן מובא במדרש ועיין בילקוט שמעוני.

ואמר הכתוב (ישעי' כא) "אמר שומר אתא בקר וגם לילה אם תבעיון בעיו שבו אתיו",

ופירש"י אמר שומר, הקב"ה, אתא בוקר, יש לפני להזריח לעשות בוקר לכם, וגם לילה, מתוקן לרשעים לעת קץ, אם תבעיון בעיו, אם תבקשו בקשתכם למהר הקץ – "שובו אתיו" – בתשובה,

והתרגום פי' אמר נביא איתא אגר לצדיקיא ואיתא פורענות לרשיעיא אם תייבון אתון תיבו עד דאתון יכלין למיתב, (אמר הנביא - יש שכר לצדיקים ויש פורענות לרשעים! אם

על העולם כולו בשביל זה, כי מי יודע מה יעבור עוד על כנסת ישראל בבירור האחרון?

אשר נאמר עליה (יחזקאל כ) וברותי מכם המורדים והפושעים בי, וכתוב והיה הנשאר בציון והנוותר בירושלים קדוש יאמר לו,

וכתוב ביואל הנביא ג' : ונתתי מופתים בשמים וארץ דם ואש ותמרות עשן: השמש יהפך לחשך והירח לדם לפני בוא יום ה' הגדול והנורא, והי' כל אשר יקרא בשם ה' ימלט כי בהר ציון ובירושלים תהי' פליטה כאשר אמר ה' ובשרידים אשר ה' קורא!"

הלא תראו דברי הנביאים כי ישארו בירושלים רק המקודשים ומזומנים לה והראויים אליה, ולא כדעת כמה פתאים שאומרים שלום עליך נפשי שישו מעי, ולא אאריך במקום שטוב לקצר.

כי מובא בזוהר הקדוש פרשת שמות וז"ל ואחר כך יתגלה המשיח, ויתפנסו אליו עמים רבים, ויעורר קרבות בכל העולם. ובאותו זמן יעורר הקדוש ברוך הוא את גבורתו לכל עמי העולם, ומלך המשיח יודע בכל העולם, וכל מלכי העולם יתעוררו להתחבר לערך בו קרב.

וכמה מפריצי היהודים יתהפכו לחזר אליהם, ויבאו עמם לערך קרב על מלך המשיח, ואז יחשך כל העולם חמשה עשר יום, ורבים מעם ישראל ימותו באותו חשך. ועל זה כתוב (ישעיה ס) כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאמים.

לכן עמי עם הקודש דרשו נא ה' ועוזו רחמו רחמו נא עליכם שלא תשתארו ולא תשתקעו בטומאת התהום ח"ו. ועד לא יבוא הימים שאין בהם חפץ

בירושלים קדוש יאמר לו. עכ"ל ספר
טהרת הקודש

"הנותר בציון והנשאר בירושלים
קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים
בירושלים"

ובדרך הטבע אין מנוס לחיים, ולא
ישארו שם רק קדושים כמלאכים

קבלה מן הנביאים: "מלחמה הנוראה
שבעולם, שלא היתה כמותה, תהיה
ממש לפני שיערי ירושלים - לא
ישארו רק קדושים!"

ידוע שמה שנעשה בתימן עם סעודיה
ואירן ואמריקה זה תואם בדיוק
למדרש המפורסם - מלך פרס, מלך
ערבי, ואדום!!!
אולי יש כאן רמז שצריך לעשות
תשובה???

ידוע מזכריה יג- "והיה בכל הארץ
נאום ה' פי שניים בה יכרתו יגוועו
והשלישית יוותר בה. והבאתי את
השלישית באש וצרפתים כצרוף את
הכסף ובחנתים כבחון את הזהב"

שני שליש יגוועו - (וגמרא סנהדרין
קיא והגר"א זצ"ל) - ששני שליש
מהעולם יחרב ח"ו.

והלב האטום שיש לנו מביא עלינו
ח"ו פצצת אטום. וקול האטום נשמע
בארצנו.... האטום אותיות טומאה...
שבא בגלל הטומאה שיש בעולם,
רחמנא ליצולן!!!!

אז צריך לעשות תשובה. ולהיות
קדושים! ולהזהר ממאכלות אסורות
בתכלית! וכמובן להרבות באהבת
ישראל וגמילות חסדים ובלמוד
התורה והזהר הקדוש בקדושה
וטהרה!

שבים אתם שובו עד שאתם שתכולו
לשוב!!!) עכ"ל.

ומובא בשער הגלגולים להאריז"ל
וז"ל הרי הכתוב מדבר מגאולה
העתידה, ואמר הכתוב שובו עד
שתוכלו לשוב!

וכן מובא במדרש תהלים מאמר י"ז
וז"ל: מלפניך משפטי יצא: אמר
הקב"ה לישראל בני עד ששערי תפלה
פתוחים עשו תפלה ותשובה!!! שאני
נוטל שוחד בעולם הזה!!
אבל משאני יושב בדין לעולם הבא
איני נוטל שוחד!!!
שנאמר: "לא ישא פני כל כופר ולא
יאבה כי תרבה שוחד" עכ"ל.

פרק מא

ידוע מהזהר הקדוש שבעת ביאת
משיח יהיה ט"ו ימי אפילה וימותו כל
אלו שלא יזכו לגאולה ואח"כ באלו
הימים והחדשים שבין משיח בן יוסף
לביאת בן דוד אז יהא הצירוף הגדול
והנורא צירי לידה האמיתית ואח"כ
מלחמת ארמילוס הרשע ימ"ש,
ועיקר הצירוף יהא במ"ה ימים
האחרונים שישראל יהיו במדבר
העמים כדכתיב:
{יחזקאל} "והבאתי אתכם אל מדבר
העמים ונשפטתי אתכם שם פנים אל
פנים.

ומי שנוטר {שומר} ברית יזכה
להינצל מכל זה ומעונש יום הגדול
והנורא ויזכה לאור הגדול והנורא
הזה ומשיח ילמד סגוריא עליו בכל
אלו הזמנים וישזיב {ויציל} אותו
מכל מיני מיתות.

יהי רצון שיתגלה לנו בקרוב ויקום
בנו "והיה הנשאר בציון והנותר

פרק מב

סוד המלחמה - היא מלחמת הבשר!

**ידוע שמאכילת בשר לא מנוקרת באים
לידי זנות רח"ל. (רבי חיים פלאג'י,
תוכחת חיים)**

תיבות אדו"ם ישמעאל"ל הן גי' תק"ב
[502]

בשר"ר הוא גם כן גימטריא תק"ב
[502] (קב הישר)

לא הם הבעיה! הבעיה היא צרת סיר
הבשר. הבשר הטמא והטרף שנכנס
לפה...

ועל ידי זה מתגברים ח"ו אדום
וישמעאל - והדרך להנצל מהם -
להזהר בשמירת כשרות הבשר!!!

אמר רבינו האר"י הקדוש בספר
לקוטי תורה - פרשת ויקרא - "כל
חלב וכל דם לא תאכלו - ובחינת
ניקת ישמעאל מאברהם מזרוע ימין
דז"א מסיומו והוא בחינת חלב הטמא
דנוגה.

וינקת עשו מיצחק זרוע שמאלי
דז"א בסיומו בחינת דם טמא בסוד
הוא אדום ומאכלו אדום ולבושו
אדום וכל ענינו דם לכן נאסר חלב
ודם אבל בהקרב לגבוה יוכלל נוגה
בקדושה ולא ינקו משם והבן. ע"כ
ומובא עניין זה גם בפר תקט"ו תפילו
לרמח"ל.

רואים מכאן שישמעאל הוא בחינת
חלב ואדום בחינת דם. והתגברותם
עלינו כשאנינו נזהרים באכילת חלב
ודם. ועל כן להנצל מהם צריכים
להיות מאד זהירים שלא לאכול חלב
ודם. ולכן עדיף מאד לא לאכול כלל
בשר בהמה. (פלא יועץ ערך בשר,
טרף, שוחט) ואי אפשר להשיג בשר
בהמה כשר עד ביאת משיח צדקנו.
(כ"ק האדמו"ר מקאשוי זצ"ל)

בפרק אחרון של ישעיה - פרק ס"ו-
פסוקים:

(טו) כִּי הִנֵּה ה' בָּאֵשׁ יָבוֹא וְכִסּוּפָה
מִרְקָבָתוֹ לְהָשִׁיב בְּחֶמָה אָפוּ וְגַעְרָתוֹ
בְּלִהְבֵי אֵשׁ:

(טז) כִּי בָאֵשׁ ה' נִשְׁפָּט וּבְחָרְבוֹ אֶת כָּל
בָּשָׂר וְרַבּוֹ חָלְלִי ה': (אדום וישמעאל).

(יז) הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמְטַהֲרִים אֶל הַגָּנוֹת
אַחֵר אֶחָד בְּתוֹךְ אֲכָלֵי בָשָׂר הַחֲזִיר
וְהַשֶּׁקֶץ וְהַעֲכָבֵר יַחְדָּו יִסְפוּ נֶאֱמַר ה':
(אדום וישמעאל).

(יח) וְאֲנֹכִי מַעֲשִׂיהֶם וּמַחְשַׁבְתֵּיהֶם
בָּאָה לְקַבֵּץ אֶת כָּל הַגּוֹיִם וְהַלְשֵׁנוֹת
וַיָּבֹאוּ וַיֵּרְאוּ אֶת כְּבוֹדִי:

(יט) וְשִׁמְתִּי בָהֶם אוֹת וְשִׁלַּחְתִּי מֵהֶם
פְּלִיטִים אֶל הַגּוֹיִם תַּרְשִׁישׁ פּוֹל וְלוֹד
מִשְׁכֵּי קֶשֶׁת תַּבַּל וַיּוֹן הָאִיִּים הָרְחֻקִּים
אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ אֶת שְׁמִיעִי וְלֹא רָאוּ
אֶת כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ אֶת כְּבוֹדִי בְּגוֹיִם:
(גוג ומגוג, עיין רד"ק).

ורד"ק פירש- (עיי"ש ברד"ק שהביא
מקבילות כמה פעמים ממלחמת גוג
ומגוג שבנבואת יחזקאל).

השקץ והעכבר - אלו הפרסיים שהם
אוכלים השקץ והעכבר.

יחדיו יספו - במלחמת גוג ומגוג כי
המלכיות אלה הגוברות בעולם הזה,
והיא מלכות רביעית במראות דניאל
ושתייהן למלכות אחת, לפי שלא
שלטה אחת לבדה בעולם, והמפרשים
הפסוק על ישראל אינו נכון, כי אינו
עניין הפרשה אלא על העתיד בימי
גוג ומגוג ואין עתה בישראל אוכלי
בשר החזיר ועובדי אשורה.

בעז"ה זה מסתדר מצויין - כי ידוע שלפני גוג ומגוג תהיה מלחמה עצומה בין אדום (אמריקה אירופה וכו') וישמעאל (ידוע) - והנביא ישעיה מגלה מסקנה - יִחְדּוּ יִסְפוּ נָאָם ה'!

הצפייה למשיח ולגאולה

כתב בפלא יועץ ערך ציפוי - ידוע שאחת מן השאלות ששואלים ליום הדין היא, צפית לישועה (שבת לא, א), וזהו דבר המסור ללב, שלא די באמר בפה שהוא מצפה לישועה, אלא צריך להיות מצפה לישועה בלב שלם ואמונה שלמה. שכמו שבכל יום אדם מתקרב אל המיתה, כך בכל יום ויום מתקרב הגאולה, ואם יתמהמה, נחכה לו כי בוא יבוא בודאי בלי שום ספק.

ולא על הגאולה בלבד צריך להיות יושב ומצפה, אלא על כל מין צרה שלא תבוא עלה אדם צריך להיות מצפה תשועת ה' כהרף עין:

וכבר כתבו משם האר"י ז"ל, שבכל יום כשאומר לישועתך קוינו כל היום (בראשית מט יח) יכון שמצפה לישועה על כל צרה שנמצא בה, והוא מסגל מאד. ויכון כשאומר כי לישועתך שהוא אינו חושש על עצמו רק על צער השמים, כי בכל צרתם לו צר, ומצפה שיעשה הקדוש ברוך הוא בעבור כבוד שמו, "לישועתך" דיקא.

ומתוך שמצפה לישועה יזהר להשמר מכל דבר המעכב את הישועה, ולעשות כל דבר טוב, שהרי כל

זה היה בזמן הרד"ק, בדורנו אני לא יודע אם אפשר לומר זאת. (ולב יודע מרת הנפש).

"אוכלי העכבר" - צריך ביאור על מי נאמר, הנה באינדונזיה, תילאנד, בכמה מקומות באפריקה, נוהגים לאכול עכברים, ואף מאמינים שזה נותן להם כח וויטמינים.

לעתיד לבא הקב"ה מוציא כרוז כל מי שעסק בתורה יבא ויטול שכרו, ואף הכותים אומרים תן לנו שכרנו, שאף אנו עשינו מצות, אמר הקב"ה כל מי שלא אכל בשר חזיר ושקצים ורמשים יבא ויטול שכרו, באותה שעה הן נוטלין איפופסין שלהן, שנאמר אֲכָלִי בֶּשֶׂר הַחֲזִיר וְהַשֶּׁקֶץ וְהָעֶכְבֹּר יִחְדּוּ יִסְפוּ נָאָם ה'. (ילקוט שמעוני, ויקרא פרק יא, תקלו), רואים משם שההקפדה על כשרות הוא לעיכובא אף אם עוסק בתורה ומקיים מצוות!

ועכשיו ראיתי מה שכתב רבינו בחיי ז"ל: הַמִּתְקַדְּשִׁים אֵלּוּ אָדוּם שְׂרָגִילִין לִנְעֻנֵעַ אֲצַבְעוֹתֵיהֶם, וְהַמִּטְהָרִים אֵלּוּ יִשְׁמַעְאֵלִים שֶׁדֶּרֶכְן לִרְחוּץ יִדְיָהֶן וְרַגְלֵיהֶם וְכָל גּוֹפֶן תְּמִיד, וְלֹא לִבָּם שֶׁהוּא הַעֵיקָר. אַחֵר אַחַד בִּתְּנֶךָ -

ירמוז לשתי וערב של אדום, או ירמוז ליום אידם, אלו ביום ביום ששי, ואלו ביום א', ומניחים אותנו בַּתְּנֶךָ. אֲכָלִי בֶּשֶׂר הַחֲזִיר - אלו אדום, וְהַשֶּׁקֶץ וְהָעֶכְבֹּר אלו ישמעאל... וכבר ידוע כי אף על פי שאנו מפוזרין ומשועבדים ברשותם, עיקר גְּלוּתֵנוּ לאדום... (כד הקמת, גאולה א, עיין שם עוד, ותראה פלאות)

לקרב תשועת השם באפן שלא יהיה עכוב בסבתו, ושתהיה מקצת גאלה לשכינה על ידו.

וזה כלו פרי הצפוי לישועה. והעושה כל מה שמטל עליו לעשות, נוטל שכרו משלם, ומעלה עליו הקדוש ברוך הוא כאלו פדאו לו ולבניו וכאלו נבנה בית המקדש בימיו: ע"ל

רבי נחמן הקדוש זיע"א אמר: כל אחד צריך לראות שלא יהיה ממנו עכוב משיחא - דהיינו לעשות תשובה שלמה ולתקן את מעשיו.

צריכים לדעת, שלכל יהודי יש בחינת משיח אישית שלו, שהוא צריך לשמור עליה.

וכלשון רבנו הקדוש (בתורה ל"ג בחלק שני:) כי כל אחד ואחד כפי קדושתו וטהרתו, כן יש לו בחינת משיח.

וצריך לשמור מאוד, שלא יתקלקל בחינת משיח שלו. ועיקר הדבר שבו תלוי בחינות משיח, הוא שמירה מניאוף וכו', וצריך לשמור עצמו מאוד, אפילו מריח ניאוף, כי הוא פוגם בחינת משיח שלו וכו'. ע"כ.

נמצא, התגלות הבחינה הכללית של משיח, תלויה בשמירה של כל אחד בפרטיות, את בחינת משיח שלו, שככל שנזכה שעוד יהודי ועוד יהודי, תתגלה ותאיר בו בחינת משיח שלו, כן תהיה התגלות משיח בכלליות עד לגאולה השלמה, והעיקר הוא שמירה מניאוף.

מגמתנו ותאותנו הוא על תשועת השם וגאלת השכינה:

הנה כי כן לא יוכל איש לומר: האם בשבילי מתעכב הגאלה, או יש בידי לקרבה אפלו אם אהיה צדיק גמור, הרי יש כנגדי כמה אלפים מישראל, עם ההולכים בחשך, יותר גרועים ממני, ואם הייתי יודע שבשלי הצער הזה, ובשבילי מתעכבת הגאלה הייתי ממית עצמי על התורה ועל העבודה.

אבל זה הבל, מאחר שגאלת השכינה אותה אנחנו מבקשים, הרי מפרש בזהר הקדוש, דכל פקודא דעבדין ישראל מקלין גדפוהי דשכינתא ופרחת לעלא, ועל כל עברה שעושה כל אחד מישראל מכביד גדפהא דשכינתא ויורדת היא למטה,

לזאת יחרד האיש וילפת חרדה גדולה, ויהא צופה ומביט וכל אשר בכחו לעשות יעשה בגין לאקמא שכינתא מעפרא. ומה גם כי בהגיע עת לחננה כי בא מועד הידוע לאל דעות ה', אפלו על ידי אחד מישראל שיעשה תשובה שלמה, יכול לקרב הגאלה. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה במדרש על הפסוק "שובה ישראל" (הושע יד ב), שמשום הכי נאמר בלשון יחיד:

ואחרי הודיע אלהי"ם אותך את כל זאת בין תבין מאמר רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי יומא כ"א, ה"א) שאמרו: "כל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב בימיו",

ועתיד לתן את הדין על שלא משך ידו מעברות ולא עשה כל אשר בכחו

כי באמת, עד שלא תהיה לאדם העבודה של תפלה, כל מה שילמד וישמע, זה נשאר רק בכח, ולא יכול לצאת אל הפועל. כי להוציא מהכח אל הפועל את כל מה שהאדם לומד, זה רק ורק ורק על ידי שמתפלל הרבה לקיים הדבר.

וזה לשון רבי נחמן מברסלב זיע"א (ליקוטי מוהר"ן ח"א, ב)

איתא בספרא דצניעותא (עיין אד"ר נשא ק"ל: ובא"ז האזינו רפ"ט). פרק ב' (זהר תרומה קע"ז): 'מנוקבא דפרדשקא [החוטם] משך רוחא דחיי למשיחא'.

א. כי עקר כלי זינו של משיח הוא התפלה, שהוא בחינת חטם, כמו שכתוב (ישעיהו מ"ח): "ותהלתי אחטם לך", ומשם עקר חיותו. וכל מלחמתו שיעשה וכל הכבישות שיכבש - הכל משם, כמו שכתוב (שם י"א): "והריחו ביראת ה'" וכו'. זה בחינת חטם, וזה עקר כלי זינו, כמו שכתוב (בראשית מ"ח): "בחרבי ובקשתי". ופרש רש"י: 'תפלה ובקשה'. וכמו שכתוב (תהלים מ"ד): "כי לא בקשתי אבטח וכו' באלהים הללנו" (עיין ב"ב קכ"ג). בחינת: "תהלתי אחטם לך".

ב. וזה הכלי זין צריך לקבל על ידי בחינת יוסף, הינו שמירת הברית, כמו שכתוב (תהלים מ"ה): "חגור חרבך על ירך" (עיין זוהר ויחי ר"מ:). וכמו שכתוב (תהלים קל"ב): "מפרי בטנך אשית לכסא לך" - זה בחינת משיח, בחינת תפלה. "אם ישמרו בניך ברית", הינו על ידי בחינת יוסף. ויוסף ששמר את הברית, נטל את

ובתורה ע"ט כותב רבנו בלשון זו: הנה הכלל, שצריך כל אדם לראות שמצדו לא יהיה עיכוב משיחא, דהיינו לעשות תשובה ולתקן את מעשיו וכו'. ע"כ.

זאת אומרת, שכל יהודי צריך לעשות תשובה ולתקן את עצמו, כדי שיבוא המשיח.

יוצא, שלדבר משיח, זה לדבר מהתיקון העצמי של כל אחד ואחד, שכל אחד ישמור על בחינת משיח שלו, דהיינו שמירת הברית, ותהיה בו התגלות משיח.

וכן צריך, שכל אחד יראה שלא הוא זה שמעכב את המשיח, דהיינו שיעשה תשובה שלמה. כי לא שייך לדבר משיח, בזמן שלא עושים תשובה, ואדרבה, לא כדאי לאף אחד שיבוא משיח, לפני שיעשה את שלו בהשתדלות לתשובה שלמה ותיקון המעשים, כי כשיבוא משיח, תתגלה האמת כולה, וכל מי שיש לו פגמים, תהיה לו בושה גדולה, כל אחד לפי פגמו.

אך מה היא באמת העצה למעשה בשבילנו? כאן נכנסת הבחינה השלישית של משיח, שהיא עניין התפלה, (כמובא בתורה ב') שעיקר כלי זינו של המשיח, היא התפלה, ורבי נתן בקיצור ליקוטי מוהר"ן תרגם את דברי רבנו, שהתפלה היא עיקר כלי זינו של כל איש ישראלי, וכמו שכתבנו לעיל, שלכל יהודי יש בחינת משיח, ועיקר מלחמתו של כל יהודי, הוא יכול להלחם אך ורק על ידי הנשק שנקרא 'תפלה'.

ישמעאל, ולא לצד שמאל מבחינת עשו. אלא באמצע מבחינת יעקב, שהוא בחינת משפט, עמוד האמצעי, תפארת. וכמו שיבאר בהמשך:

בהלכות מילה (ליקוטי הלכות, הלכות נחלות, הלכה ד' סעיף כ"ג כ"ד) מבאר רבי נתן זיע"א את מהותן של אותן קליפות.

"וזה בחינת מצוות מילה, בחינת חיתוך ופריעה. ומובא שקלפת הערלה והפריעה הם בחינת קליפת עשו וישמעאל, היינו כי הם בחינת פגם הברית והם שני מיני קליפות שמבלבלין דעת האדם מלהתחזק בתפלה.

כי עשו עמלק הוא בחינת קליפת הערלה הגמורה, כי הוא כופר בעיקר ואינו מודה בתפלה כלל ומטעה לב האדם שכל התפלות הם לריק ואינם מועילים, חס ושלום, ועל כן נאמר בו "ויבז עשו את הבכורה" שהוא בחינת עבודת התפלה כנ"ל. ועל ידי שחותכין את הערלה החופה על הברית על ידי זה מבטלין קליפת עשיו הרשע ונמשך בחינת תיקון הברית, שעל ידי זה זוכין להתחזק בתפלה תמיד.

אבל עדיין יש קליפה שנייה שהוא קליפת עור הפריעה שהוא בחינת קליפת ישמעאל שמשם נמשך טעות אחר בלב להתרשל בתפלה, חס ושלום, מחמת שנדמה לו שכבר שמע השם יתברך בוודאי את תפלתו, בפרט כשרואה איזה צמיחת קרן ישועה שאז נדמה לו שכבר נתקבלה תפלתו והוא מתרשל להתפלל יותר, וזה נמשך מבחינת קליפת ישמעאל

הבכורה, שהוא בחינת עבודת התפלה* בחינות פי שנים, כי התפלה הוא פי שנים. שנים שיש בהם שבחו של מקום ושאלת צרכיו (עיין ברכות ל"א. ל"ב. ע"ז ז'). והוא בחינת (תהלים קמ"ט): "וחרב פיפיות בידם". בחינת שתי פיות, בחינת פי שנים. ונטל מראובן על ידי שחלל יצועי אביו (בפ' ויחי), כי היא תלוי בשמירת הברית:

*ועל כן יוסף בשביל שזכה לבחינת תפלה, שהיא בחינת "תהלתי אחטם" בחינת חיות הנמשך מנוקבא דפרדשקא כנ"ל, על כן נקרא בן פורת יוסף, שהם בחינת תרפ"ו אורות שהם שבעה שמות: ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קנ"א, קמ"ג, שעולין תרפ"ו, שמקבל מנוקבא דפרדשקא, כי פרדשקא בגימטריא תרפ"ו.

ג. ומי שזכה לחרב הזה, צריך לידע איך ללחם עם החרב, שלא יטה אותה לימין או לשמאל, ושיהא קולע אל השערה ולא יחטא: עכ"ל

וביארנו בס"ד מה שכתב "שלא יטה אותה לימין או לשמאל" שזה בבחינת שתי קליפות ישמעאל ועשו. שמצד ימין קליפת ישמעאל מטעה את האדם להתרשל בתפילה, כי נדמה לו שכבר נתקבלה תפלתו והוא מתרשל להתפלל יותר.

מצד שמאל - קליפת עשו מטעה את האדם שכל התפילות הם לחינם כי בין כה וכה לא שומע ח"ו כיכול. על כן צריך לידע איך ללחם עם החרב, שלא יטה אותה לימין או לשמאל, ושיהא קולע אל השערה ולא יחטא. היינו שיתפלל ויחזור ויתפלל ולא יטה לצד ימין מבחינת

פגם גדול לפעמים וכמבואר במקום אחר. ועיקר השלמות הוא כשנכלל משפט וצדקה ביחד שזה בחינת יעקב". עכ"ל

וממשיך רבינו נחמן להסביר (שם): וזה אי אפשר אלא על ידי בחינת משפט, כי משפט הוא עמודא דאמצעייתא (הקדמה שניה לתיקונים דף י"ז:), הינו שקולע עם כלי זינו אל המקום הצריך, ואינו מטה לימין ולא לשמאל, אלא לאמצע. וזה בחינת (תהלים קי"ב): "יכלכל דבריו במשפט". ובשביל זה קבל יוסף את הבכורה דוקא מיעקב, כמו שכתוב (בראשית מ"ח): "ואני נתתי לך" וכו' - 'אני' דיקא, שהוא בחינת משפט. וזה (תהלים פ"א): "כי חק לישראל הוא", בחינת ברית, כמו שכתוב: "חק בשארו שם"; "משפט לאלהי יעקב", הינו שצריך יוסף לקבל זאת החרב מבחינת משפט, כדי שיכלכל דבריו במשפט. וזה (תהלים ע"ב): "משפטיך למלך תן". שמשיח יקבל מבחינת משפט:

ד. ועל ידי מה זוכה לבחינת משפט? על ידי צדקה. שעל ידי צדקה אוחזין במדת המשפט, כמו שכתוב (דברים ל"ג): "צדקת ה' עשה ומשפטיו". וכמו שכתוב (תהלים צ"ט): "משפט וצדקה ביעקב" וכו'. כי צדקה הוא על ידי משפט, כמו שכתוב (שם ע"ה): "אלהים שופט, זה ישפיל וזה ירים". שמוריש לזה, ומעשיר לזה. וכשננותן צדקה הוא בבחינת 'זה ישפיל', שמחסר ממונו, ובבחינת וזה ירים, שמעשיר לעני. נמצא, שאוחז על ידי זה במדת משפט: ובשביל זה צריך להפריש צדקה קדם התפלה (בבא בתרא י'. ובשלחן ערוך ארח חיים

שנקרא כן על שם "כי שמע ה' אל ענייך", ותרגומו: 'ארי קביל השם ית צלותיך'. ועל ידי מצוות פריעה מבטלים גם הקליפה הזאת וזוכין להתחזק בתפלה תמיד ולהיות מודה על העבר על הצמיחת קרן ישועה שראה ולצעוק לעתיד לבוא, כי עדיין לא נגמרה הישועה ועדיין אנו צריכין הרבה ישועות מאד כל ימי חיינו, עד שנזכה לבוא למה שאנו צריכין לבוא אשר בשביל זה באנו לעולם הזה, ועל כן צריכין להרבות בתפלה תמיד:

ובאמת כשהאדם מתרשל בתפלה מחמת שנדמה לו שכבר פעל בתפלתו הרבה שזהו בחינת קליפת ישמעאל קליפת הפריעה כנ"ל על ידי זה, חס ושלו, נתעכב גמר ישועתו ויתארך גלותו, חס ושלו, מאחר שנתרשל בתפלה. ואז יחזור ויתעורר בחינת קליפת עשו הרשע שהוא בחינת קליפת הערלה ויאטום ויטמטם לבו לגמרי מלהתחזק בתפלה. ועל כן באמת 'מל ולא פרע כאלו לא מל' כי על ידי זה, חס ושלו, חוזר ונעור גם קליפת הערלה הנ"ל, על כן צריכין להעביר שניהם כדי לזכות להתחזק בתפלה תמיד כנ"ל.

ועל כן מי שרוצה לסמוך רק על החסד חנם ויפרוק עול לגמרי, חס ושלו, זה בחינת קלפת ישמעאל שיצא מאברהם שהייתה עקר מדתו חסד וצדקה. וכן להפך, מי שנופל מחמת ריבוי המשפט והדין והחומרות יתרות והמרות שחורות שמכביד על עצמו, זה בחינת קלפת עשו שיצא מיצחק שמדתו דין ומשפט, ועל כן שאל את אביו האיק מעשרין תבן ומלח, חומרות יתרות הנ"ל, כי חומרות יתרות הם גם כן

פרק מג

כתב רבי יצחק אייזיק חבר זצ"ל:
שהמשיח של אחישנה שיכול לבא
בכל יום - אם ישוּבו ישראל - הוא
משיח בן יוסף.

ומשיח בן דוד יבוא בזמן קבוע - גמר
הבירור והתיקון

משיח בן יוסף יכול לבוא - היום אם
בקולו תשמעו.

באחישנה שיזכו להגאל על פי דין.
מה שאין כן בעתה שאז יבוא -
מסטרא דחסד - ברחמים.

זכו עם ענני שמיא - משיח בן יוסף.

לא זכו עני ורוכב על חמור - משיח
בן דוד ויבואו שניהם.

וכן כתב בשומר אמונים של רבי
אהרן ראטה ראטה זצ"ל - שאותו
אחד שאומרים עליו - אחכה בכל יום
שיבוא - הוא משיח בן יוסף. אבל בן
דוד - ביאתו בניסן - כמובא במדרש.

שיתגלו במהרה בימינו. כי הם כבר
באו..... אבל לא היתה התגלות
עדיין....

זכו אחישנה. ויש לעשות אתעורתא
דלתתא (על פי הגר"א ועוד)

ואין נגאלין אלא בתשובה. וסוף
ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן -
ומיד נגאלין! (רמב"ם הלכות תשובה)

סימן צ"ב סעיף י), כדי שיוכל לכלכל
דבריו במשפט. שיהא קולע אל
השערה ולא יחטא: וזה שאמרו
חכמינו, זכרונם לברכה (בבא בתרא
קנג:). 'למה נתן יעקב את הבכורה
ליוסף? בשביל שכלכל אותו. משל
לבעל הבית שגדל יתום בתוך ביתו'
וכו'. כמו שכתוב (בראשית מ"ז):
"ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו
לחם לפי הטף". כמו (יחזקאל כ"א):
"הטף אל דרום" (לשון דיבור) "לפי
הטף", הינו שהיה שגורה תפלתו בפיו
על ידי הצדקה, ועל ידי הצדקה
שעשה, נתן לו יעקב, שהוא בחינת
משפט, את הבכורה שהוא בחינת
תפלה, כמו שכתוב: "ואני נתתי לך
שכם", 'אני' דיקא, שהוא בחינת
משפט:

ה. ועקר של המחשבות זרות הם על
ידי קלקול המשפט, כי משפט הוא
בחינת עינין. כמו שכתוב (בראשית
י"ד): "ויבאו אל עין משפט". זה
בחינת (דברים ל"ג): "עין יעקב". ועל
ידי קלקול משפט בא קלקול לעינין,
כמו שכתוב (דברים ט"ז): "כי השחד
יעור עיני חכמים", זה בחינת
מחשבות זרות שבתפלה, שהם עננין
דמכסין על עינין, כמו שכתוב (איכה
ג): "סכתה בענן לך" וכו' (עיין
תיקונים תיקון כ"א דף נ:). ולעתיד
שיתקן בחינת משפט, כמו שכתוב
(ישעיהו א): "ציון במשפט תפדה".
אזי יתעבר עננין דמכסין על עינא.
כמו שכתוב (שם נ"ב): "כי עין בעין
יראו בשוב ה' ציון", ובשביל זה נקרא
יוסף (בראשית מ"ט): "בן פרת עלי
עין": עכ"ל קודשו עיין שם עוד ומצא
פלאות!

משיח בן אפרים דל - בגימטריא תשע"ו עם הכולל. כלומר שביאת משיח בן יוסף הנקרא דל (עני) - תהיה אי"ה השנה. זכו - אחישנה. לא זכו - בעיתה.

פרק מד

סוד מלחמת גוג ומגוג

דע, כי עיקר מלחמת גוג ומגוג ואדום וישמעאל וכו' - הוא בפנימיות האדם.

כלומר בין היצר טוב (בחינת משיח בן יוסף ומשיח בן דוד) שלו לבין היצר הרע... (ארמילוס, גוג ומגוג, ד' מלכיות, אדום וישמעאל, סמאל ולילית, הנחש, הערב רב, עמלק, ע' אומות)

המלחמה היא נגד העבירות והתאוות והמידות הרעות שמייצגות האומות האלו וראשי האומות.

כי בעצם המשיח הוא אדם הראשון. והאומות הם הנחש.

ועכשיו המשיח צריך לרוצץ את מוחו של הנחש. ולתקן את חטא אדם הראשון.

על ידי שיבחר בעץ החיים - תורה ובפרט חכמת הקבלה (בקדושה וטהרה)

ולא בעץ הדעת - מקור התאוות והחכמות החיצוניות, והכפירה.

ואכל וחי לעולם!

משיח בן דוד הוא סוד עץ חיים, כמו שאמר (תהלים כ"א ה') חיים שאל

באיזה אופן שיהיה - מלך שגזרותיו כהמן (סנהדרין) או פרעה (זוהר נשא) או צירופים בעניות, במדברות ברעב ובצמא ובחוסר כל. (חסד לאברהם ועוד הרבה מדרשים יותר מ-10 מקורות ומהגאונים)

ואם ישראל עושין תשובה - מיד נגאלין. (רמב"ם הלכות תשובה הלשון הוא על פי ירושלמי) (תענית פ"א ה"א)

מהו הלשון מיד? אלא הקב"ה שולח להם את מ'שה רבינו (עד כי יבא שילה - משה) ומשיח בן יוסף ומשיח בן דוד. שהם ראשי תיבות מ"ד.

ומשה בא עם התרין משיחין. (כידוע מהזוהר והרמח"ל)

אז בעז"ה מובן - שמרמז על ביאת משיח בן יוסף ובן דוד ומ'שה רבינו. בב"א

ו' מרמז על אליהו. כידוע שיעקב לקח את האות ו' מאליהו כמשכון בגלות.

ו'אליהו, מ'שה, בן יוסף, ובן דוד. במהרה יבואו אלינו והקב"ה יגאלנו!!!

וכידוע שמשיח בן יוסף הוא בחינת "חרב נוקם נקם ברית".

(עיין במפרשים ואבן עזרא על הפסוק בסוף מלאכי "הנני שולח מלאכי")

ונלחם נגד הפריצות ופגם מידת היסוד. והסיבה של עיכוב ביאתו הוא פגם היסוד והפריצות.

חטא אכילת עץ הדעת -מאכלות אסורות, אכל בלא ברכה, (של"ה) קודם זמנו (חסד לאברהם ועוד) , לא לשם שמים (פרי צדיק), שלא השתדל בחכמת הקבלה.(מהרח"ו)

"תאוה הוא לעיניים" - כאן פגמו בעיניים.

כתנות אור -גוף רוחני קרוב לנשמה - מלבוש כבוד מציפורן ואור - קודם החטא. (פרקי דרבי אליעזר)

כתנות עור - מעור הנחש - גוף גשמי וחומרי עב וגס - לאחר החטא. (פרקי דרבי אליעזר והזהר הקדוש)

סוד טוב ורע - נתערבב כל העולם כולו בטוב ורע - דוגמאות לכך - הרדיו, ומחשב ואינטרנט וכו'.

* * *

פרק מו

הנחש בדורנו

לכל אורך ההיסטוריה, הנחש - הוא היצר הרע הוא הסיטרא אחרא - ממציא דרכים שונות להפיל את עם ישראל ["יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום" (קידושין ל)]. לפני כמה מאות שנה הוא הביא לעולם את הפאה, שזו יצירה ממש של הסטרא אחרא.

ברור שהפאה הנוכרית של היום אינו כמו שהיתה אז. בגלל הגזירות שהיו באירופה נגד נשים שהלכו עם מטפחת ברחוב, הצדיקות ביניהן עשו לעצמן פאות העשויות מזנב של סוס

ממך נתת לו, ומשיח בן יוסף בבחינת עץ הדעת אילנא דמותא דרגא דנוקבא, ועל כן עתיד ליהרג בשערי ירושלים דמותא אתקשרית ביה, ואלו הם הב' עצים, ולעתיד לבוא יהיה הוי"ה אחד ושמו אחד, ויהיו עץ החיים, ועץ הדעת שקולים כחדא, וזה שאמר (יחזקאל ל"ז י"ז) והיו לאחדים בידך. רבינו האר"י ז"ל בליקוטי תורה יחזקאל (ד"ה והיו לאחדים)

פרק מה

סיכום חטא אדם הראשון

אדם - הנשמה - א'דם ד'וד מ'שיח

אשה - הגוף.

הנחש - השטן, יצר הרע, ס"מ, מלאך המוות, עמלק, ערב רב.

הגאווה, הכעס. הקנאה התאוה והכבוד, וכל המידות הרעות. מ'לאך ה'מוות, ש'טן, י'צר, ח'ויא - המשיח - בימיו יתוקנו.

עץ הדעת - הכניס בלב האדם - התאוות הגופניות והחומריות וכל החטאים. (רמח"ל) הכניס בו יצר הרע. להשליט הגוף והחומר על הנשמה והשכל, לעשותו חומרי, גשמי, עב וגס, בהמי. (רמח"ל ואור החיים ועוד) חכמות.

עץ החיים - הוא סוד התורה - הכניס בלב האדם - הידיעה הנכונה והדביקות והאהבה אליו ית', והידיעה בדרכיו הקדושים (רמח"ל), והיה שולל מן הנפש התאוות הגופניות; להשליט הנשמה על הגוף ולזככו.

המשפחה היהודית הקדושה. את הצלחותיו של הנחש - היצר הרע, הסטרא אחרא - אנו רואים ברחובות ערינו, בתורים הארוכים לפני בתי הדין המטפלים בגיטין ובפניהם של הילדים השבורים ממשפחות אלה.

אבל זהו סוף כל הסבל שעברנו מאדם הראשון עד משיח. האדם הראשון ואשתו חטאו, ומרגע זה אנחנו נלחמים עם הנחש [וְאִיבָה אֲשִׁיתָ...]. ואנחנו צריכים כל הזמן להלחם ולעלות מעלה [אֲוֹרַח חַיִּים לְמַעַלָּה לְמַשְׁכִּיל], ולא להיות מושפעים מהנחש, הרשע, השקרן, שמביא אותנו לדברים נגד הקב"ה שלא נדע. וזה כל התפקיד: להוציא אותו מבפנים, [וְיִמְלְתֶם אֶת עֲרֶלְת לְבַבְכֶּם...], דברים "א", ע"ש באב"ע] ולא לשים אליו לב במה שחוץ לנו [ר' ב' הגר"א משלי י"ח א, נפה"ח ש"א פ"ו, הג"ה ד']. ולהלחם נגדו. זה תפקידנו.

ועכשיו, אנחנו עברנו מתחילת הת"ר ירידה גדולה בַּל, גם באידישקייט שלנו. אבל גם אצל הגויים ישנה ירידה קשה. ויש מעט מאד אנשים בעולם הזה, שהם 'יהודים-אמיתיים', לפי זה שהנשמה שלהם היתה בהר-סיני. והתפקיד שלנו, המעטים, זה לא לתת יותר לנחש ולעגל-הזהב לשלוט עלינו ולהפוך את הדת היהודית, את החיים של בן-אדם שהוא יהודי, את החיים של תורה [תּוֹרַת חַיִּים], ומצוות, ומעשים טובים [וְחַיִּי בָהֶם] – לחיי עלמאן, החיים של תפילה אמיתית עם הקב"ה [ס' 'השתפכות הנפש'] – לא להניח אפשרות לנחש הזה, המנוול [זוהמת נחש הקדמוני], להיכנס לתוך הלב שלנו.

או מחבלים או מקש. זה היה ברור שזה לא שיער אבל אפילו אז צדיקים גדולים התנגדו בהחלט ללכת עם זה.

בנוסף לזה רוב הנשים באזורים אלו באירופה פשוט הפסיקו ללכת עם כיסוי ראש בכלל ואלה שהלכו עם הפאות האלה, הן היו נחשבות לצדיקות.

אבל היום, הפאות של היום לכל הדעות הן אסורות בהחלט [לשמיעת פרטי הפסק המקורי בענין פאה נכרית להתקשר 1-2-3-71111-03-6-03 174] כי הן יפות ומושכות עין.

* * *

לפני כמעט ששת אלפים שנה, הקב"ה ברא את אדם וחוה, וכבר בשעות הראשונות של החיים שלהם הם חטאו, ל"ע. ומאז אנחנו משלמים בגלל זה, בסבל רב ולעבור מוות [כי עפר אתה ואל עפר תשוב] (בראשית ג), ולהתגלגל מדור לדור ולעשות תיקונים לקלוקל הזה של אדם הראשון.

מה הייתה העבירה הגדולה? הנחש רצה את חוה [בראשית רבה יח ו]. היה לו רצון גשמי והוא סיבב את חוה ללכת נגד הקב"ה, והוא שכנע אותה לשכנע את בעלה ללכת נגד הקב"ה. הוא רצה שאדם הראשון יחטא וימות וחוה תהיה רק שלו. ומהעבירה הזו שהתחילה עם תשוקה והגיע למעשה נגד הקב"ה, זו היתה ההתחלה של ירידת הדורות ומאז אנחנו משלמים על זה ביוקר.

כמו אז בהתחלה, הנחש מופיע בכל דור בלבוש אחר ומנסה להפיל את האשה ודרך האשה את הבעל וכל

פרק מז

הנחש בגימטריא - בפאה רעה

אנחנו חייבים לעשות שינוי חזק, כי אם האידישקייט ימשיך לכיוון שהוא הולך,

כיוון שהוא של השקר, של עגל הזהב בעוד דור או שניים לא ישאר אידישקייט אמיתי.

אנחנו חייבים להוציא כל גרגיר של עגל הזהב, של העולם הזה, של הגשמיות, גשמיות יתר, של הדמיון לגויים, ולחזור לאידישקייט כמו פעם, גם בלבוש, גם במנהגים, וגם בזה שאנחנו חייבים לחזור ולהיות יהודים אמיתיים כמו פעם, ולעשות הפרדה ביננו לבין העולם הגויי, העולם החילוני.

אם לא, הם יבלעו אותנו, אנחנו נמשכים אליהם, ורוצים את ההנאות שלהם, ואת התאוות שלהם.

והצניעות זה הדבר הראשון שאנחנו צריכים לתקן.

"קדושים תהיו" לא לשכוח - החטא הראשון היה בצניעות שהנחש רצה את חוה, והחטא השני היה לשון הרע שהנחש דיבר לחוה נגד הקב"ה.

כל הנפילה של האנושות ביום השישי של הבריאה, היתה בגלל שני החטאים האלה. הנחש אמר לחוה לשון הרע, ה' ירחם, על הקב"ה [בראשית רבה כ, א]. ושיכנע אותה שכביכול היא יכולה להיות כמוהו אם היא רק תאכל את פרי העץ. ואז היא רק היתה צריכה לשכנע את בעלה לעשות אותו דבר. אבל מה היתה המטרה העיקרית של הנחש? הוא רצה אותה, הוא רק רצה את חוה

[בראשית רבה יח ו]. ואותם העבירות, חוסר צניעות ואי שמירת הלשון, מפריעים לנו עד היום.

ומה גורם לעבירות האלו? הגאווה והרצון למלאות את התשוקות שלנו, זאת אומרת "העולם הזה". לא העולם הרוחני, אלא העולם הגשמי, **כיהשורש של הבעיות שלנו - זה עגל הזהב.**

כמה וכמה פעמים במהלך ההיסטוריה היו לנו אפשרויות לתקן ולא תקננו, **ועכשיו זו ההזדמנות האחרונה** לתקן את שני החטאים המרכזיים האלה ועוד הרבה שהם חטאים משניים. אבל כדי לעשות את זה מוכרחים להיפרד מהעולם הזה, מ"עגל הזהב"

והשקר מנסה להשתלט על-הכל! השקר זה היצר-הרע, הנחש בעצמו [בר"ר תולדות ס"ג י"ב]. והוא מנסה להשתלט על כולנו. על כולנו! אבל מה נעשה? נצטרך להילחם. ואם אנחנו לא נצליח, ויש לנו נשמות יהודיות באמת, ולא של ע"ר, אז ה' יכריח אותנו לעשות את זה. הוא יחזיר אותנו בתשובה בכח [סנהדרין צז: פדר"א סו"פ מ"ג]. ולא עם ההר מעל הראש שלנו [שבת פח. מגילה יד.]. נצטרך לעבוד ולסבול, אבל נגיע בסופו של דבר, בעזרת ה' לנחלה. ואנחנו נגיע בעזרת ה' לגאולה-השלימה מוכנים לכל הטוב, לכל היפה, שזה מה שנותן לנו את האפשרות להתקדם, ולגדול, ולצמוח, ולשמוח [מזמור צ"ב. ר' מאמר העיקרים לרמח"ל: 'בגאולה'].

כל זה - זה האוכל שלנו, האוכל הרוחני, ואנחנו לא צריכים ויטמינים

כביכול שונא את האדם – "כל אומן שונא בני אומנותו – מהעץ אכל – וברא את העוולם. (רש"י על פרק ג')

ה' אוהב אותנו, ואנחנו צריכים לאהוב גם אותו,

הוא ברא את העולם לגלות את רחמנותו ומלכותו, ואין מלך בלא עם, והוצרך לברוא בני אדם שיקבלו עול מלכותו, כי רצה לגלות רחמנותו.

אז חס ושלום – אסור לנו למרוד בו...

וכל ענינה של מדינת יסר אל – שסרה מהאל- היא מרד במלכות שמים, ובמלכות בית דוד, וביאת המשיח, ובנין בית המקדש!

צריך לתקן את זה ולקבל עול מלכות שמים שלמה. להיות עבדי ה' אמיתיים!

וה' יעביר גלולים מן הארץ ועובדיהם!

ומלאה הארץ דעה את ה' – וכולם מקבלים עליהם עול מלכות שמים!

אמת מארץ תצמח.

וה' יטהרנו!

* * *

אלהינו ואלהי אבותינו, מלך על כל העולם כולו בכבודך והנשא על כל הארץ ביקרך והופע בהדר גאון עוזך על כל יושבי תבל ארצך וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלוהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה.

בשביל רוחניות, אנחנו צריכים פשוט להדבק לקב"ה [דברים ד' ד'].

פרק מח

עם ישראל הוא עבד לבורא עולם הקדוש ברוך הוא. –

כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם אשר הוצאתי מארץ מצרים!

אין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה, ובמצוות!

אין כזה דבר "להיות עם חופשי" – זו המצאה...

על פי גדול הדור רבנו הגאון הגדול מרן רבן רבי הנחש שטן שליט"א למשפחת סמא"ל.

"והייתם כאלהים" – הוא טוען – לא צריך להשתעבד תחת מרותו של האלהים יתברך שמו – חס ושלום – אתה בעצמך יכול להיות אלהים!!!!

וגם טוען – אל תפחדו מכל האיומים וכו' זה סתם שטויות – חס ושלום –

"לא מות תמותון"!!!

למה לא לעשות עבירות? זה כיף!!!

למה הכל אסור ואסור ואסור?

עכ"ל לשון רבינו הנחש ז'כר צ'ורר ל'קללה

עפרא לפומיה!

צריך להכריז בראש כל חוצות –

ה' הוא המלך ואין עוד מלבדו!!!

אנחנו שמחים להיות העבדים של בורא ומלך העולם!

וגם הנחש המציא לשון הרע על בורא עולם יתברך שמו – שהוא

ובפרט בכיסוי הראש שלנו שלא יהיה
מזיק לציבור.

וצריך לדאוג לכסות את כל השער
ממש (על פי הזהור הקדוש פרשת
נשא והביאו במשנה ברורה סימן
ע"ה. והרבה מביאים אותו
להלכה. (מגן אברהם ועוד וככה
התקבל להלכה בזמננו)

ואסור ממש פאה נכרית!!!
וכן כל בגד שמהווה בעיה...
הבגדים של האדם הם כבודו. (ר'
יוחנן קרא לבגדיו "מכבדיו")
כל אשה שרוצה לכבד את הקב"ה
ואת עצמה - שתשגיח מאד על
הצניעות והלבוש שיהיה על פי רצון
ה' - ותזכה לכל הברכות שבתורה!

בשם הגאון מוילנא - כמו שהתורה
לאנשים כך הצניעות לנשים!
ולא מודעים ולא שמים לב על
המכשול העצום שיש אם הלבוש לא
צנוע ח"ו, וצריך הרבה להתפלל לה'
יתברך לזכות להיות ולהתנהג על פי
רצונו יתברך ולהיות עטרת תפארת
ביד ה'!

על כן כל יום בשבוע - יש לעבוד על
זה. על הצניעות. (כידוע שכל ימי
השבוע מקבילים ל- 7 הספירות
האחרונות - חסד, גבורה, תפארת,
נצח, הוד, יסוד, מלכות)
כתר חכמה ובינה. ג' מוחין.
כתר - לדאוג שהכיסוי ראש (הכתר)
יהיה על פי רצון ה' האמיתי ועל פי
ההלכה.

חכמה - להשקיע הרבה מחשבה איך
בת ישראל כשרה קדושה וטהורה
צריכה להתנהג ולהתלבש על פי

פרק מט

עבודת הצניעות על פי הקבלה

ידוע שהבורא ברוך הוא האציל עשר
ספירות והם פעולותיו יתברך שבהם
מנהיג עולמו. ואלו הן: כתר, חכמה,
בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח,
הוד, יסוד, מלכות.

יש לקשר בין מידת הצניעות לבין
הספירה תפארת - מלשון פאר, ויופי.
(למרות שיש שמקשרים זאת למדת
ההוד והיסוד, עיי' קהלת יעקב)

היופי האמיתי הוא הצניעות... טוהר
הנפש והיופי הפנימי של הנשמה
הקדושה.

היופי האמיתי הוא המידות הטובות
והמתקנות. המידות הם לבושים
לנשמה ולמצוות.

כי בלעדי זה - זה "נזם זהב באף
חזיר" ח"ו. (משלי יא כב) שלמה
המלך ע"ה אומר את זה! ואין בזה
לגנות ח"ו שום זרע ישראל!
הלבושים של האדם נקראים תפארת.
כמו שכתוב "בגדי קודש לאהרן אחיך,
לכבוד ולתפארת".

כיסוי הראש נקרא "תפארת", "פאר"
- "לשום לאבלי ציון פאר תחת אפר",
"כחתן יכהן פאר", "והיית עטרת
תפארת ביד ה', וצניף מלוכה ביד
אלהיך".

"ועטרת תפארת בראשך"
והקב"ה מתפאר בעם ישראל "מעשה
ידי להתפאר".

אם אנחנו רוצים שהקב"ה יתפאר בנו
חייבים - להזהר עם הבגדי - תפארת
שלנו. שיהיו על פי ה', על פי התורה,
על פי ההלכה.

שלא חס ושלוש יגרם מכשול לרבים,
על ידי הבגדי - תפארת שלנו.

בנצח והוד - יש לדאוג שהשמלה תכסה את כל הרגלים והברכים (נצח והוד) עד הקרסול. (כידוע על פי ההלכה, שהרי שוק באשה - ערווה, וכפסק מרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי שליט"א)

ולדאוג לגרביים עבות כראוי ולא בצבע העור או הדומה לו ח"ו (כידוע על פי פסקי הלכה של גדולי דורנו שליט"א שהתפרסמו כמה פעמים לאחרונה)

נצח שבתפארת - לשאוף זכות לחיי נצח על ידי מידת הצניעות, שזה עיקר התיקון בעולם הזה, ולא ח"ו להיות ממחטיאי הרבים שאין להם חלק לעולם הבא, ה' ישמור ויציל!!!

הוד שבתפארת - לתת הודאה לה' יתברך על כל הצלחה והצלחה בנסיונות הגדולים במידת הצניעות.

יסוד שבתפארת - יסוד הוא התקשרות - להתחבר לה' יתברך על ידי מידת הצניעות. שבזה יש קשר לה' שמקיימים את רצונו ועושים לו נחת רוח...

וכן על ידי מידת הצניעות - זה מאפשר לגברים לשמור את היסוד.

מלכות שבתפארת - להתחזק ביראת ה' (מלכות) ולהתפלל (מלכות) הרבה לזכות להיות מרכבה לשכינה הקדושה (מלכות) על ידי קיום מצוות הצניעות.

גימטריות על אשת חיל

"אשת חיל" מי ימצא, ו'רחוק' מ'פנינים מ'כרה".

תורת ה' יתברך שמו וללמוד מספרי הלכה מובהקים (שלא יצאו עליהם עוררים, כי יש לדעת שיש כמה ספרים שנתחברו בנושא ואינם בדיוק לפי השקפת האמת של ה' ברוך הוא ותורתו הקדושה, יש לשים לב לזה!) להתנהג בחכמה בכל הקשור לצניעות.

בינה - תשובה לעשות תשובה על כל ההתנהגות והלבוש שלא היה בצניעות ח"ו ולקבל להתנהג ולהתלבש רק על פי רצון וציווי בורא עולם הקדוש ברוך הוא.

חסד שבתפארת - לעשות חסד עם הבריות - לא להכשיל ח"ו. כי איזה "ואהבת לרעך כמוך" יש בזה, אם מכשילים???

להתחזק באהבת ה' (חסד) ולהתכוין לעשות לו נחת רוח אמיתי (תפארת) על ידי קיום רצונו להיות צנועה. וכן הלאה בכל ספירה וספירה....

גבורה שבתפארת - להתגבר על היצר הרע, שמפתה לא להתנהג ולהתלבש על פי רצון ה' ח"ו, ולהיות אשת חיל ולעמוד ולתגבר על הנסיונות.

תפארת שבתפארת - לשאוף להשיג שלמות (תפארת) במידת הצניעות בכל הגוף (תפארת) ולהתנהג ולהתלבש בצניעות אמיתית. (אמת - תפארת) כפי שנהגו אבותינו הקדושים מאז שרה רבקה רחל ולאה.

[אם הם היו באות היום לרחוב - אולי היו מקבלות התקף לב ומתעלפות ח"ו מרוב צער....]

פרק נ'

אדום וישמעאל הם שתי קליפות שור וחמור שמאל וימין שור זה אדום. וחמור זה ישמעאל.

וכנגדם שני משיחים - שור וחמור מצד הקדושה. שור - משיח בן יוסף מצד הגבורה - "בכור שורו הדור לו". ומשיח בן דוד מצד החסד - "אסרי לגפן עירה ולשרוקה בני אתונו", "עני ורוכב על חמור". (עיין תנחומא בראשית א)

אברהם יצחק ויעקב דוד, משיח בן יוסף משיח בן דוד משה רבינו, בקדושה הם כנגד עשו וישמעאל עמלק (ערב רב) גוג ומגוג - חמור שור כלב, נחש. קנאה תאוה וכבוד ומינות. חסד גבורה תפארת, נצח הוד יסוד, מלכות דקדושה ודקליפה.

יוסף שהוא שור בקדושה ומדתו יראה כמו שנאמר (בראשית מ"ב, י"ח) את האלהים אני ירא הוא כנגד קליפת עשו. שהוא שור נגח דקליפה. ומשיח בן דוד שנקרא עני ורוכב על החמור, והיינו שהוא מנושא מכל חמדות עולם הזה וחומריות הגוף נגד קליפה זו. של ישמעאל שהוא חמר דקליפה שעניינו חומריות ותאוות. (ר' צדוק הכהן מלובלין. פרי צדיק בראשית פרשת וישלח)

קליפת ישמעאל יש לה בירור בקדושה ולכן נאמר בו שעשה תשובה (בבא בתרא ט"ז ב) אבל קליפת עשו אין לה תיקון וצריך לבערה מכל וכל כמו שנאמר (עובדיה א', י"ח) ולא יהיה שריד לבית עשו.

סופי תיבות - "אשת' חיל' מי' ימצא' ורחוק' - תליאק. עם הכולל גימטריא מטפחת. (עם האותיות).

ו'רחוק מ'פנינים מ'כרה - ראשי תיבות מו"ם. היינו בגימריא פאה.

ולא למכור את המטפחת ולהחליף לפאה ח"ו אפילו בעד פנינים יקרות וכל הון שבעולם!

ועל זה נאמר: "כולך יפה רעיתי, ומו"ם אין בך"

שכר הצניעות

בשם החזון איש זצ"ל - כל טיפה של זיעה בבגדי צניעות = טל תחיה לעתיד לבא בתחיית המתים!!!

וכל אשה שתזכה לשמור על צניעותה תזכה ללבושים של כבוד ואור אלהי - כתנות אור - כמו שהיו לאדם וחווה קודם החטא.

כי לאחר החטא נתלבשו בעור הנחש. כתנות עור. (פרקי דרבי אליעזר)

מי רוצה להפסיד ח"ו???

יהי רצון מפני בעל הרחמים (תפארת) שנזכה בזכות שמירת הצניעות לכל ההבטחות שהבטיח לנו הקב"ה במידת התפארת. (עיין לעיל חלק מהפסוקים)

ולהגאל גאולה שלמה ברחמים. (תפארת)

ובזכות מדת האמת (תפארת)

שאז כולן, כולן, כולן! ללא יוצא מן הכלל! יתלבשו כימי עולם וכשנים קדמוניות... בצניעות אמיתית כפי שבורה עולם יתברך שמו דורש.

וה' אלקים אמת!

ולטעם זה אין מקבלים גרים מעמלק.
(פרי צדיק משפטים)

אברהם מדתו אהבת הבריות ובחסד
והוא כנגד קליפת הקנאה קליפת עשו
שהוא שונא הבריות כמו שאמרו
(בראשית רבה ס"ג, י"ג) שנאת דמו
של אדם בגופו וכו'. יצחק מדתו
היראה פחד יצחק בחינת גבורה גבור
הכובש את יצרו והוא כנגד קליפת
ישמעאל שהוא אהבת וחמדות עולם
הזה קליפת התאוה. רק הפסולת
ממדתו של אברהם אבינו ע"ה שהיה
חסד היה ישמעאל חמדות זרות
והפסולת של יצחק היה עשו
שקליפתו קנאה. ויעקב מדתו הענוה
ושפלות וכמו שאמר האלהים הרועה
אותי מעודי וגו' הוא כנגד קליפת
הכבוד. (פרי צדיק בהעלותך)

שורשי הקליפות שהם הקנאה
והתאוה קליפת עשו וישמעאל
שכולל שבעים קליפות של שבעים
אומות שלושים וחמש מימינא
ושלושים וחמש משמאלא (כמו
שכתב האריז"ל) והכבוד שהוא
ראשית דקליפה ראשית גוים עמלק.
פרי צדיק, פינחס)

וכתב בשם משמואל - ...ויש לומר
עוד, דהנה במגלה עמוקות שעשו
התחתן בישמעאל כדי לבא על יעקב
משני צדדים, מצד ימין הוא ישמעאל
קליפת חמור, ומצד שמאל הוא עשו
קליפת שור, והם שני גזירין בישיין.
דהנה במהות עשו וישמעאל מפורש
בתורה ידו בכל, ופירש רש"י לסטים.
ואף שבמכילתא פרשת יתרו פירש
שבני ישמעאל לא רצו לקבל את
התורה משום דכתיב בה לא תגנוב,
ואמרו שבזו הברכה נתברך אביהם,

דכתיב והוא יהיה פרא אדם, וכתיב
כי גנב גנבתי, כבר פירש בזית רענן
שהוא על גניבת נפשות, דהוא גזלן,
והוא שורש השקר, ועושה כי עין של
מעלה כאילו אינה רואה חס ושלום,
שמפני טעם זה החמירה תורה בגנב
מבגזלן... וממוצא הדברים שישמעאל
מהותו גזלן, ועשו מהותו גנב שורש
השקר, וממנו נסתעפו שניות ועבודה
זרה.

ונראה דשני מיני רשעות אלה
מקבילים לשכל ונפש, דשקר הוא
בשכל, והוא כח חיצוני המעוור עיני
האדם המושך לאמור לרע טוב ולטוב
רע, וגזל הוא בנפש, היינו דצורת נפש
האדם להיות משתוקקת למעלה, כי
נפש הוא לשון רצון, והמשתוקק
לדבר שאינו ראוי הוא גזלן, שגזל
את התשוקה ממקום שראויה
להיות... והנה שור יש בו ענין שכלי,
כמו שכתוב ידע שור קונוהו, אך
קליפת שור היא להתגאות, לומר אני
ואפסי עוד, תכלית השקר. וחמור יש
בו ענין הכנעה לסבול עול, ואינו בעל
נפש רחבה, וקליפת חמור בהיפוך,
תכלית החומר ובעל נפש רחבה
ותאוה חמרי... (שם וישלח תרע"ו)

פרק נא

וכתב רבי צדוק הכהן מלובלין:

קליפת ישמעאל חסד דקליפה -
אהבת וחמדת העולם הזה - עשו
גבורה דקליפה קנאה ורציחה
גם כי אלך בגיא צלמות וגו', זה
שאמר הכתוב בהפטר, כי תעבור
במים אתך אני וגו', ויש להבין וכי מי
עובר במים ובאש, וכשעברו ישראל
בים וברידן עברו בנס ביבשה, וכן
חנניה מישאל ועזריה הושלכו לאש

מקולקל אז, דכתיב בעצם היום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו, היום הזה מורה על אור... והיינו שהאור נקבע בלב, שכן מורה לשון זה, והיינו דאברהם אבינו ע"ה הכניס קדושה ואור בישמעאל על ידי המילה, וזה שאמר אם אמאס משפט עבדי, ויקח אברהם וגו', וזה שאמר אם עשיתי כן, שהיה מכניס אור בישמעאל, מהיכן היה הקב"ה נגלה עלי, כיון שנחשב אז מזרעו היה מניעה מצד ישמעאל שלא יכול לזכות למדרגה זו וירא אליו, שמורה אל י' ו' כאמור... (שם וירא ג)

פרק נב

ישמעאל הוא חסד ואהבה דקליפה

**ואברהם כנגד ישמעאל ויצחק
כנגד עשו ויעקב נגד עמלק,
ערב רב.**

וגם מצינו חסד לאומים וגו' שיש בהם מדת חסד, והוא מישמעאל, שהוא פסולת החסד דאברהם, ועל ידי זה נמשך לכל אומות היונקים ממנו, ואצלם הוא חטאת, כמו שאמרו בפרק קמא (דבבא בתרא י') שכל כוונתם להתיהר ולקנטר לישראל ושאר כונות רעות, ומכל מקום אמרו ביבוש קצירה וגו', שיש להם שכר... (שם וישלח א)
...וכן שורש הקליפות בזה לעומת זה, גם כן שור וחמור קליפות עשו וישמעאל, עשו הקנאה ומכונה בשם שור... וקליפת ישמעאל התאוה דישמעאל פסולת ממדת אברהם

ולא הלכו באש. אך הכתוב מרמז על ב' קליפות עשו וישמעאל, שהם שרשי כל ע' הקליפות, וכנגד מים חסדים דקדושה יש לעומת זה קליפת ישמעאל שהוא אהבת וחמדת עולם הזה, מים הזדונים, וכנגד אש גבורת דקדושה הוא לעומת זה קליפת עשו שהוא הקנאה ורציחה, ועל זה אמר הנביא שהשיל"ת יעזור לישראל מן ב' הקליפות, שלא ישטפוך מים הזדונים, ולא תבער במ אש של עשו... (פרי צדיק בראשית יא)

וירא אליו ה', במדרש רבה, דבר אחר אם אמאס משפט עבדי זה אברהם, ויקח אברהם את ישמעאל בנו וגו', אלולי שעשיתי כן מהיכן היה הקב"ה נגלה עלי וכו', יש להבין מה שייכות מילת ישמעאל, שאמר שאלולי שמל את ישמעאל לא היה ראוי להתגלות זו, ולמעלה אמר ומבשרי אחזה וגו', אלולי שעשיתי כן מהיכן היה הקב"ה נגלה עלי, יתכן שעל ידי המילה זכה להתגלות וירא אליו ה', אבל מילת ישמעאל שיגרום זה אינו מובן... והנה כל זמן שהיה בו הפסולת, שאף שיצחק לא נולד עדיין ולא היה פסולת של עשו, מכל מקום פסולת של ישמעאל לא יצא עדיין, שעדיין נחשב לזרעו, ורק אחר כך נתברר כי ביצחק וגו' ולא כל יצחק, כמו שכתוב (נדרים ל"א) שישמעאל ועשו אינם נחשבים זרעו, אבל כאן כתיב לו ישמעאל יחיה לפניך, ואף דכתיב ואת בריתי אקים את יצחק, מכל מקום היה ישמעאל נחשב עוד בכלל זרעו... ובאמת לא היה ישמעאל עדיין

כי ישמעאל הוא הקליפה של זנות כידוע, וזה נקרא שחור ומכוער... וכמו כן בני קדר המה שחורים, מפני שהם מקליפה של ישמעאל... (שם שם כא)

וקליפת כלב הוא עמלק שהוא חיבור אדום וישמעאל. עשו נשא בת ישמעאל ונזדווג שור וחמור ויצא מכח שניהם עמלק, וזה סוד שצוה הקב"ה לא תחרוש בשור וחמור יחדיו. וסימנם חש"ך. (על פי הקבלה)

ואברהם כנגד ישמעאל ויצחק כנגד עשו ויעקב נגד עמלק, ערב רב.

פרק נג

גוג ומגוג הוא קליפת עמלק שהוא פגם היסוד והפריצות וזה עיקר מלחמת גוג ומגוג. רק מי שישמור את עיניו ובריתו - יזכה לראות את הגאולה בית המקדש והמשיח. (ע"ז כ, החיד"א נחל קדומים, טהרת הקודש) כל זמן שלא יעשו ישראל תשובה על פגם ברית קודש לא יגאלו!!! (מדרש תלפיות)

שור וחמור דקליפה - עשו וישמעאל

וכתב בשם משמואל - בזה יש לפרש דברי הזוהר הקדוש דעמלק הוא קליפת שור וחמור יחדיו, וכד מזדווגי כחדא לא יכלון בני עלמא למיקם בהו...

שור מלך בבהמות, ויש בו אומץ לב המרומז בקרניו, ודוגמתו באדם בקדושה הוא דעת דקדושה ולהיות לבו מוגבה בדרכי ה', ובטומאה היא

אבינו שהוא אהבה, והוא היה לו חמדות זרות ותאבות זרות, ועל שם זה נקרא חמור, על דרך מה שנאמר אשר בשר חמורים וגו'... ומשיח בן דוד שנקרא עני ורוכב על החמור, והיינו שהוא מנושא מכל חמדות עולם הזה וחומריות הגוף נגד קליפה זו... (שם שם ה)

...רק הכל ענין אחד, שמסר הש"ת היונים ביד ישראל, אך ענין הג' דברים שחשב הוא, דשרשי הקליפה הם הקנאה והתאוה והכבוד, שורש הקליפות דעשו וישמעאל שמהם נסתעף ל"ה מימינא ול"ה משמאלא, כמו שכתב האריז"ל, קליפת ישמעאל נקרא חמור, דשני נערי עמו בעקידה היו ישמעאל ואליעזר, ולהם אמר אברהם אבינו ע"ה שבו לכם פה עם החמור, עם הדומה לחמור, כמו שכתוב (יבמות ס"ב), והיינו קליפת התאוה, כמו שנאמר אשר בשר חמורים בשרם וגו'... (שם לחנוכה ב)

וענין חשכות של השעיר מרמז על פגם הברית, והוא ענין השעיר של בית הכסא, דאיתא בגמרא (ברכות ס"ב) ולברי ליה גדיא, שהרי שעיר בשעיר מיחלף, ופירש רש"י שד של בית הכסא דומה לשעיר, ועליהם נאמר ושעירים ירקדו שם... אמנם עיקר הטעם כענין קליפת פעור שהוא בצואה, והיא הקליפה של תאות זנות בשטים, מפני שהיצר הרע בזה נקרא מנוול, וכמו שאמרנו על פי מה שכתב (שבת קנ"ב) אשה חמת מלא צואה וגו', ועל כן נקרא שעיר, ואיתא בגמרא (קידושין ע"ב) הראני ישמעאלים דומין לשעירים של בית הכסא, ופירש רש"י מלובשים שחורים וכו', והוא גם כן למכוון זה,

עצבות, עצלות, ייאוש, וקרירות.
וחוצפה וניצוח כלפי שמיא.

כתיב (שמות יז, טז) כי יד על כס יה
מלחמה לה' בעמלק מדור דור, כבר
פירשנו בכמה מקומות סוד מלחמת
עמלק כי כל איש הישראלי צריך
ללחום מלחמה זו ולמחות שורש
הרע ומר קליפת עמלק הטמון בקרבו
מיום הוולדו, כמו שכתוב (ירמיה ב,
יט) כי רע ומר עזבך את ה'. (אוהב
ישראל, ליקוטים חדשים פרשת
בשלח)

כי השעבוד מצד החומר בחסרון
הדעת, והחירות היא מן הדעת, מי
שהוא בעל דעת נקרא בן חורין. והנה
זה ענין קליפת עמלק נקרא ראשית
גוים, הוא הדעת דס"א, (וכבר אמרתי
לך הדעת נקרא ראשית), הוא הדעת
הרע אמונות הכוזביות חכמות
החיצוניות מהדעת שבס"א, ורם
לבבך [דברים ח] והנה בצאת
ישראל ממצרים מגלות הדעת הכללי,
הנה על אומרם אחר כך היש י"י
בקרבנו אם אין [שמות יז ז], על ידי
חטא זה בא עמלק והתעורר קליפת
הדעת הרע המוטבע במדות, ועד
היום כל הדעות הרעות ואמונות
הכוזביות וחכמות החיצוניות הוא מן
ער"ב ר"ב בגימטריא דע"ת [ליקו"ת פ'
מקץ] (בני יששכר מאמרי חודש אדר
מאמר ג - מלחמה לה', דרוש ג)

אך קליפת עמלק, שהיא קליפה רעה
מאד, והיא קליפה מושכת לקרירות
ומרה שחורה, כמו שאיתא בספרים
בפסוק אשר קרך בדרך שפירשו
שהביא בהם קרירות ומצץ את כל ...
... מפזרת תחת כפות רגלי הצדיקים,
ובעשרה מאמרות שע"ז יש להם
תיקון ועלי' ואינו דומה לשאר

דעת דקליפה המביאה לידי מינות
וכפירה רחמנא ליצלן וגסות הרוח.

וחמור יש בו מדת הסבלנות שסובל
את המשא ואינו מבטט, ובקדושה
יששכר חמור גרם רובץ בין
המשפטים, מקבל עליו עול תורה
ואינו מבקש תענוגי עולם הזה.

ובטומאה הוא חומרי לגמרי, להוט
לתאוות רעות,

וכד אזדווגי יוצא כלב מבין שניהם,
היינו שהכלב מדתו חוצפה ועזות
מדת שור, ובלען לא ידע שובע מצד
חמור. והנה מצד קליפת שור שבו
הוא מסתיר בפני דעת דקדושה,
וחוצפא מלכותא בלא תגא, ומצד
קליפת חמור שבו שהיא הנטיה אחר
התאוה הוא מסתיר בפני הלב
והשתוקקות הקדושה....

ובזה יש לפרש מה שהתגבר עליהם
עמלק בעת ההיא, שמחמת שפגמו
במוח ולב על כן היה העונש עליהם
שהתגברה עליהם קליפת עמלק
שהיא קליפה כפולה והסתרה מצד
המוח והסתרה מצד הלב... ולפי מה
שכתבנו יובן אשר תמיד אחר מחיית
עמלק נתעלו ישראל במדרגת
שלימות מוח ולב, כי לעומת שעל ידי
עמלק נפגמו בבחינת מוח ולב, על כן
במחייתו נתעלו בשני אלה, והיינו
בראשונה זכו למתן תורה, שהיא
שלימות השכל, והמשכן שהיא
שלימות הלב... עכ"ל

פרק נד

קליפת עמלק הוא היצר הרע הוא
הנחש - הוא שורש השקר הגאוה,

דלעיל, על ריב בנ"י כו' ויבא עמלק,
ולולא זאת כבר פסקה מלחמת ה'
בעמלק כי כבר ה' נמח.(ש"ת
אפרקסטא דעניא חלק ב - יורה דעה
סימן קמ)

גאולת ישראל תלוי' בבטול קליפת
עמלק דכחה היא מדת הגאווה כמ"ש
ורם לבבך ושכחת. עמלק גימ' ר"ם
כנודע. גאווה היא גימ' ט"ו, ושם י"ק
שהוא ט"ו הוא הכח המבטל הגאווה
אם ... וכשמסיימים ברכי נפשי את ה'
הללויה, דמדבר בתיקון השלם
כדלעיל, שתתבטל קליפת עמלק
שהוא הגאווה, בכח י"ק, תקנו לנו
לומר מיד ה"ו שיר המעלות, לבטל
סמל הגאווה שמספרו ט"ו ולהעביר
רוח הטומאה מן הארץ, ועל"ה נ"עלה
כי ירשנו אותה, ויהי' השם שלם
והכסא שלם. (ש"ת אפרקסטא
דעניא חלק ד - עניינים שונים סימן
שפו)

יש שני מיני גיהנום, גיהנום של אש
נגד כל השלוש קליפות הקנאה
והתאוה והכבוד שכולם נקראו אש
(כמו שנתבאר במקום אחר), וגיהנום
של שלג נגד קליפת עמלק. (פרי
צדיק)

עיקר עבודת האדם היא להכין את
לבבו לנקותו מקליפת עמלק כנ"ל.

והנה זה הענין ה' נמי בעמלק, במה
שהפך את דעת דקדושה ועשה אותה
דעת דקליפה, וע"כ להנצל מקליפת
עמלק אין עצה אלא להיפוך לעשות
מדעת דקליפה עצמה תועלת
לקדושה. והיינו דהנה ידוע ששמחה
ורגש הנפש והגבהת הלב לאיש
העולה במעלה הן לעומת שפלותו
דמעיקרא, דכל שמעיקרא הי' יותר

האומות שבהפרד מהם הרע תשאר
המדה כמו שהיא בקדושה, אבל
קליפת עמלק שאין דוגמתה בקדושה
וניצוץ הקדוש שהי' בו נתהפך
בעמלק לרע, כמו שביארנו במקום
אחר. שהרי כמה אומות הרעו לנו
יותר מעמלק, פרעה שחט

.. תשובתו יותר קשה הרבה מאד,
שהרי אין דוגמתו בקדושה. וכמו
בחולי הגוף שלמחלת מרה שחורה
כמעט אין תרופה, כן הוא בחולי
הנפש שמי שנתגברה עליו קליפת
עמלק עד שעושה הכל בקור רוח
ובעצבון תשובתו קשה מאד: אך הש"י
ברחמיו הרבים חשב מחשבות לבלתי
ידח ממנו נדח המציא גם לזה
תרופה. והיינו דהנה ידוע כי בעת
שמחה יכול איש לסבול אפי' שונאו
כמ"ש הרב בסידור בכוונת המקוה,
וממילא מובן דכן נמי להיפוך דבעלי
העצבון ומרה שחורה אינם יכולים
לסבול שום איש ובוחרים לשבת בדד
ומואסים בחבורת אנשים וכחות
נפשם נוטים לשנאה ואיבה. והנה
נצטוינו לזכור מה שעשה לנו עמלק,
לעורר בקרבנו שנאה ואיבה לזרעו,
א"כ מדה זו יש בה נמי מצוה, ובזה
ובזה נעשו מתוקנים גם בעלי מדה
רעה זו, שהרי במדה זו עושים
מצוה. (שם משמואל ויקרא, צו)

קליפת עמלק, והרי טומאת קרי ח"ו
מגביר כחו של עמלק כמ"ש אשר
קר"ך בדרך, והוא מטמטם את הלב
כמ"ש הר"ח. (ש"ת אפרקסטא דעניא
חלק א סימן יד)

כל ריב ומצה שבישראל ר"ל יהיב
חילא לכחו של עמלק, דהוא קליפת
ריב כנודע, וכאשר יפורש בסמיכות

הרי ששרו של ישמעאל - כל מגמתו להגביר תאוות ניאוף שהיא אהבה רעה, (אהבה נפולה - מאור עיניים) ולעשות על ידי זה מסך ומבדיל לבל יוכלו לעבוד את השם מאהבה חס ושלום.

וכן שרו של עשו - מגמתו להגביר הרציחות שהוא יראה וגבורה רעה, ובזה הוא מבלבל עבדות השם ביראה. ולכן כל מגמתו כל ימי חייו להעביר גלולים, ולהסיר ולסלק אחיזת החיצונים שנתאחזו במדת אברהם ויצחק. (מאור ושמש)

כתב בצוואת רבי ישראל בעל שם טוב זיע"א -

אם מתאוה לאיזה מדה רעה מתאוה ח"ו - שיקשור המדה הזאת להקב"ה, כגון אם יש לו ח"ו אהבה רעה לא יאהב רק את השי"ת, וכל מגמתו יהא לזה;

ואם בכעס, שהוא יראה רעה נמשך ממדת הגבורה, יגבור על יצרו ויעשה מהמרה הזאת מרכבה להשי"ת.

אם באהבה רעה, בגון ניאוף, יביא אותה אל שרשה שהוא אהבת השי"ת.

דיש ז' מחשבות ולא יותר, וזהו ז' ימי הבנין, ובכל אחת יש ערב ובוקר, ערב לשון תערובות, שחשב מחשבה חיצונית, ובוקר לשון בקרת [נ"א ביקור] שמבקר את השי"ת [וחדשון]. ואלו הם אהבת השם ואהבת עבירות, ויראת השם ויראה רעה, כגון שנאה, והתפארות שמפאר

בשפלות כאשר יעלה לגדולה יהי יותר שש ושמח ונפשו מרגשת יותר מאיש שכמוהו במעלה שלא הי' מקודם בשפלות כמוהו, כמו שאינו דומה איש עני שהרויח אלף אלפים ששמחתו יותר מאיש עשיר שהרויח אלף אלפים. ועל כן אדם שתקפתו דעת דקליפה עד שהביאתו לידי יאוש הנורא, אם ישים אל לבו שאעפ"כ עודנו בכלל ישראל, ואפי' כמו חלבנה בסממני קטורת, ומ"מ עודנו יעלה לריח ניחוח ובמחיצת הצדיקים, אם אך יקבל עליו להיות בטל לכלל ישראל ולאחוז בדרכיהם ולעשות כמעשיהם, מזה עצמו תגדל אצלו השמחה עוד יותר וירגש נפשו ויגבה לבו בדרכי השם יותר מהאיש שלא הי' בשפלות כמוהו. וא"כ לעומת שקליפת עמלק עשתה מדעת דקדושה דעת דקליפה, מקדושה חיצונית, הוא עושה להיפוך שמדעת דקליפה עצמה עושה קדושה, שהרי שהרי זו הביאתו להגבהת הלב בדרכי ה' עוד יותר:

אברהם יצחק ויעקב דוד, משיח בן יוסף משיח בן דוד משה רבינו, בקדושה הם כנגד עשו וישמעאל עמלק(ערב רב) גוג ומגוג - חמור שור כלב, נחש. קנאה תאוה וכבוד ומינות. חסד גבורה תפארת, נצח הוד יסוד, מלכות דקדושה ודקליפה.

פרק נה

כשהקב"ה פנה לשרי עשו וישמעאל לתת את התורה שאלו מה כתוב בה: אמר: "לא תרצח, לא תנאף!" אמרו לו אם כן איננו רוצים.

ומשה רבינו ושניהם יחד נלחמים
בערב רב המזווגים את עשו
וישמעאל:

הגילוי הנפלא של ה"מגלה עמוקות":
העגל היה חציו שור וחציו חמור כנגד
ב' קליפות עשו וישמעאל שנתחברו
בחטא העגל

רמ"ע מפאנו על העגל: "אמרו עליו
באגדה שמחציו כלפי ראשו
היה כתבנית שור אוכל עשב וכלפי
זנבו היה חמור"

מגלה עמוקות: העגל היה כלול
מקליפת עשו
הוא השור גבורה דקליפה, ומקליפת
ישמעאל חסד דקליפה

מגלה עמוקות: נח"ש נוטריקון נ'ח'ש
ח'מור ש'ור,
כי הנחש הקדמוני כלל ב' קליפות של
ישמעאל ועשו

"לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו",
כדי שלא לחבר ב' כוחות קשות
של קליפת עשו השור וקליפת
ישמעאל החמור

גמרא: "חבל על שמש גדול שאבד מן
העולם",
אילו לא חטא אדם הראשון, היה
הופך את הנחש לטוב

"כל אחד ואחד מישראל היו מזדמנין
לו שני נחשים טובים",
הם ב' כוחות של החמור והשור
הכלולים בנח

השי"ת, ורעה שמפאר א"ע, [וכן]
ניצוח, והודיה, ויסודות לשון
התקשרות. וכל אחד כלול מיי, ובכל
מחשבה רעה מחיה ח"ו שבעה
עממין.

וזה פירוש המדרש הנעלם, העולם
היה מתמוטט אמר הקב"ה הא
אברהם זמין למיפק (בעולמות)
[לעלמא], פי' מדת אהבה, הא
ישמעאל זמין למיפק [מיניה], פי'
אהבה רעה,

ממילא כשחושב באהבה רעה מחיה
את ישמעאל וט' שעמו. הא יצחק,
פירוש מדת יראה, הא עשו, פירוש
יראה רעה (פי') רציחה, וכשחושב
ביראה רעה ח"ו מחיה את עשו וט'
שעמו ח"ו. עכ"ל

פרק נו

**שני המשיחים נלחמים כנגד
אדום וישמעאל - משיח בן דוד
בישמעאל ומשיח בן יוסף
באדום.**

אהבה בצדו של משיח בן דוד כאמור
ואהבת עולם אהבתין. (קול התור)
ויראה בצדו של משיח בן יוסף -
כאמור "את האלהים אני ירא".

ועל ידי אהבה ויראת ה' ובעבודת ה'
יתברך מכניעים אהבות ויראות
נפולות מצדם של עשו וישמעאל.

מצד ישמעאל הוא תאוות. ומצד עשו
הוא כעס וגאוה. וכנגדו יש את יעקב
- עקב ענוה ויראת ה'.

ואי"ה משיח בן יוסף לא ימות כמו שכתב הרמח"ל, ואמר הגר"א, וכתב רבי יעקב אבוחצירא זיע"א.¹⁵

15 וזה לשון רבי יעקב אבוחצירא זיע"א בספרו מחשוף הלבן (וזאת הברכה) בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו בהם עמים יגח יחדו אפסי ארץ, והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה. אפשר לרמז על משיח בן יוסף שהוא מזרע אפרים בן יוסף, שנגזר עליו שיהרג חס ושלום על ידי ארמילוס הרשע, ועמד משה רבנו עליו השלום והתפלל עליו שלא יהרג כמו שכתב הרב שמעון בר יוחאי עליו השלום, וכל הנביאים והצדיקים התפללו עליו שלא יהרג, ועד היום הזה ומחר בכלל עד שיגלה במהרה בימינו אמן מתפללים עליו שלא יהרג על ידי ארמילוס הרשע, וכמו שתקן רבנו זלה"ה לכון בתפלה בעת שיאמר האדם וכסא דוד עבדך מהרה בתוכה תכין, שיתפלל האדם לפניו יתברך שלא יהרג משיח בן יוסף על ידי ארמילוס הרשע, ובודאי דתפלות כל הנביאים והחסידיים והצדיקים לא ישובו ריקם חס ושלום, ופשוט הוא שלא יהרג על ידי ארמילוס הרשע, וזה שאמר בכור שורו, בכור שורו עם הכולל גימטריא משיח בן אפרים, שמשיח בן אפרים הוא שראוי להקרא בכור ליוסף הצדיק עליו השלום, וזהו בכור שורו, שהוא משיח בן אפרים כאמור, (לו) הדר לו לבכור הזה שהוא משיח כאמור, שלא יהרג

שבת קודש מפרידה בין יום מנוחתו של קליפת ישמעאל ביום ו' ובין יום מנוחתו של קליפת עשו ביום א'

שבת קודש המבטלת ב' הקליפות ישמעאל ועשו,

היא כפרה על חטא העגל שהיה כלול מב' קליפות אלו.

פרק נז

מלחמת משיח בן יוסף בארמילוס הרשע

המרגלים היו בסוד ארמילוס, ויהושע הוא בסוד משיח בן יוסף. ואי"ה משיח בן יוסף לא ימות כשם שלא נמסר יהושע ביד המרגלים. ולעתידי יתלבש בארמילוס הרשע - הס"מ, והקב"ה יהרוג אותו.

ארמילוס יש בו אותיות סמאל ורי"ו, רי"ו גימטריא גבורה, להורות דכל גבורת ס"מ מראה אותה בארמילוס, משום הכי נרמז ס"מ וגבורה להורות דסוף גבורתו וממשלתו הוא ארמילוס, דכשיהרג ארמילוס באותה שעה מתקים בלע המות לנצח, דבאותה שעה ימחה ס"מ מן העולם וכל סטרא דמסאבותא, ויש לרמז ס"מ גם כן במה שאמר ורכב וסוס, דרכב הוא ס"מ, וסוס הוא ארמילוס, דמתלבש ס"מ בארמילוס ומראה בו כל כחו וגבורתו, והקדוש ברוך הוא בכחו הגדול סוס ורכבו רמה בים. (רבי יעקב אבוחצירא זיע"א, מחשוף הלבן, שלח ועיין שם באריכות ותמצא פלאות!)

ארמילוס הנה הוא מסוד עצמו, אבל עיקרו בסוד עמלק בפרט, ובו נאמר (במדבר כד, כ) "ואחריתו עדי אובדפ". (קנאת ה' צבאות לרמח"ל זצ"ל)

מלחמה לה' בעמלק מדור דור (שמות י"ז) – כולה בתפקידו של יהושע שהוא משיח בן יוסף ותפקידו זה נמשך בכל דור ודור והולך ומתגבר בעקבות דבן יוסף משיחא. וזהי המלחמה בארמילוס. (קול התור)

עיקר מלחמת גוג ומגוג בא על פגם היסוד, רח"ל

כמו שכתב כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א אפשר לפרש בסייעתא דשמיא מה שכתוב בבראשית רבה (מ"ב ז'), אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו צפה לרגלו של משיח, דעל ידי תיקון מדת היסוד שהוא ברגליים (עיין עץ חיים) יבוא משיח במהרה.

ובהם ינגח ארמילוס הרשע ועמו, וזהו וקרני ראם קרניו, הם החסידים והצדיקים שמתפללים עליו, הם נעשו למשיח בן אפרים קרנים ובהם מנגח לארמילוס הרשע וכל דעמיה, וזהו בהם עמים ינגח יחדו אפסי ארץ, אר"צ ראשי תבות ארמילוס רשיעא צ'חנה, צחנה לשון סרחון ומאוס, וארמילוס נמי יש בו אותיות מאוס, שיהיה ארמילוס דראון לכל בשר, והנה מה שקראם קרני ראם

על ידי ארמילוס הרשע, וזה הוד והדר לו, שנגזר עליו שיהרג על ידו ונתבטלה מעליו הגזרה ההיא, ובזה הוי הדר לו, אי נמי מלת הדר לשון תרגום כמו הדרי בי, לשון חזרה, דהינו מה שגזר הקדוש ברוך הוא על בכור שורו שהוא משיח בן אפרים שיהרג על ידי ארמילוס הרשע, חזר הקדוש ברוך הוא מאותה הגזרה ובטלה, וזהו הדר לו, דהינו חזר לו הקדוש ברוך הוא מאותה הגזרה, ותדע במה חזר לו הקדוש ברוך הוא מאותה הגזרה ובטלה, בשביל הצדיקים והחסידים שבכל דור ודור שמתפללים עליו שלא יהרג, לא רצה הקדוש ברוך הוא להשיב ריקם לכל הצדיקים והחסידים, ובכח תפלתם בטל הגזרה ההיא, שהרי אלישע אחר דנפק עליו כרוזא שובו בנים שובבים חוץ מאחר, שני תלמידיו הכניסוהו לגן עדן, משיח בן יוסף שהוא חסיד גמור ומשיח ה' על אחת כמה וכמה שיועילו לו אפלו אגדה אחת של חסידים להצילו מאותה הגזרה, על אחת כמה וכמה כיון שכל הצדיקים והחסידים שבעולם שבכל דור ודור כלם התפללו עליו בודאי הועילה תפלתם, ובשביל תפלתם בטל הקדוש ברוך הוא הגזרה ההיא, והצדיקים והחסידים להם קרא כאן קרנים, דמלת קרנים גימטריא הצדיקים וחסידים עם כללות שתי תבות והכולל, דהחסידים והצדיקים הם שנעשו קרנים למשיח בן אפרים,

המחשב - בגימטריא פרעה. כידוע שפרעה הוא היצר הרע האומר - תכבד העבודה על האנשים - ועיין מסילת ישרים בפרקי הזהירות שהיצר (פרעה) לא נותן זמן שיעשו חשבון נפש... "בהמחשב" בגמטריא ארמילוס.

וגם גוגל הוא רמז לגוג. (רי"מ מורגנשטרן שליט"א)

טלויזיה (עם הכולל) גימטריא (עם האותיות) גוג ומגוג!!!

לכן צריך להזהר בכל אלו - לחסום את האינטרנט בחסימה הכי חזקה. ולהשתמש במחשב רק לצורך מצווה.

וחס ושלוש לצורך בידור או סרטים וכד' כי זה מקליפת עמלק שהוא ליצנות - שנים שיושבין ואין ביניהם דברי תורה - הרי זה מושב לצים!!!

ולהסיר את הפאה הארורה ולשרוף אותה באש במעמד קידוש ה' גדול ובזה להמית את ארמילוס רשיעא!

ולקייים "והיה בית יעקב" - אלו הנשים - ל- "אש" - שיעשו מדורה גדולה "ובית יוסף להבה" - אלו הגברים שיעזרו במצווה ובזכות זה יזכו ל'שנה ה'באה ב'ירושלים ה'בנויה - ובית "עשו קש" בגימטריא "הפאה הנכרית"!!!! וגימטריא תשע"ו!!!

ישתבח שמו!

ונזכה לחסד. ובחסד עולם רחמתיך אמר גואלך ה'. ובצירוף תיבת "חסד"

עוד אפשר לפרש מה שכתוב במסכת עבודה זרה (דף ג' עמוד ב'), כיון שרואין מלחמת גוג ומגוג, אומר להן על מה באתם? אומרים לו על ה' ועל משיחו שנאמר (תהלים ב') "למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק" [אותיות קר"י] וגו', על שפגמו במדת היסוד ומלכות כנודע (ראה תיקונים (דף ל' עמוד ב'), זוהר הקדוש (חלק א' דף צ"ג עמוד ב')). ועל ידי שמתקנים מדת היסוד נזכה למלכות משיח בן דוד במהרה בימינו אמן. ע"כ ולהנצל ממלחמת גוג ומגוג.

וידוע שמשיח בן יוסף הוא נלחם נגד ארמילוס. וארמילוס הוא עמלק מקור ההיפך מן הקדושה. ויוסף הוא יסוד. קדושה.

כדי להלחם בארמילוס ולתת כח למשיח בן יוסף לנצח -

צריך להיות קדושים וטהורים. במחשבה, דיבור ומעשה. שמירת עיניים והברית וכו' שמירה על הכשרות בדקדוק. וצניעות לחומרא. (כמו שאמר מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל) וידוע שכל טיפת זיעה מבגדי צניעות היא טל תחיה לעתיד לבא. (בשם החזון אי"ש זצ"ל) ולהתפלל על זה הרבה.

וכידוע ש"ארמילוס גוג" בגימטריא שטן - ובגימטריא - שייטל - הוא פאה באידש. שהיא שטן גדול. וגם בגימטריא לאינטרנט. שהוא השטן בעצמו! ושלושתם בגימטריא נחש עם הכל.

וגם את כל שאר הבגדים הלא
צנועים חייבים לבער - "ותפסהו
בבגדו" וכו' (כגון בגדים קצרים,
חצאיות קצרות בגדים צמודים וכל
המזיקים האלו)

ובאמת פאה זה מלבוש הגויים,
פריצות מואב ומדין.... עצת בלעם...

(72) לתיבת "אמרילוס רשיעא" (928)
להמתיקו ולהמיתו - נזכה ל"משיח בן
דויד משיח בן יוסף". (1000)

פרק נח

הפאה פרוצה - עם האותיות -
בגימטריא - לילית -עם הכולל - ימח
שמים!!!

סמאל - בגימטריא - מהפאה

ובזה אביא לשון הנביא :
וְהָיָה בַּיּוֹם זָבַח הוֹיָה וּפְקָדָתִי עַל
הַשָּׂרִים וְעַל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְעַל כָּל
הַלְבָּשִׁים מְלָבוּשׁ נָכָרִי. (צפניה, א, ח)

וכן כתב הרמב"ם בפ"א מהל' עכו"ם
אין מדמין להם להעובדי גלולים לא
במלבוש ולא בשער וכיוצא בזה אלא
יהיה ישראל מובדל מהן וידוע
במלבושו ובשאר מעשיו כמו שהוא
מובדל מהם במדעו ובדיעותיו.

ועי' מש"כ בשו"ת דברי חיים ח"א
יור"ד סי' ל - ובמה שמצדד שם
שלוקה מהתורה אפילו על מלבוש א'
של עכו"ם עיי"ש באריכות.

והרמ"ם מרימנאב זי"ע אמר שבכל
"מאדע" שמתחדשת בעולם שגברי
ונשי מבני ישראל לובשים כמותם הן
לבוש קצר שאינו צנוע או לבוש
אדום וכיו"ב שאינו ממלבושי ישראל
נצמחות מזה גזירות חדשות ומחלות
רח"ל.

ואמר שזה מקור ושורש לכל מרעין
בישין רח"ל שאין לובשים במלבושי
בני ישראל הישנים שיהודים לבשו
מאז ומקדם.

אבי הפאה הנכרית - בגימטריא -שטן
ובת זוגו

לילית בגימטריא - סטרא אחרא -
בגימטריא ימח שמים (עם הכוללים)

יגער ה' בשטן ובבת זוגו!!! וימחה
אותם ושמים מהיקום!!!

וידוע שהפאה והפריצות הוא בא
מקליפת עמלק. (רבי הל מקאלימא
זיע"א)

וידוע - "קליפת מואב מדין" (עם ג'
הכוללים) בגימטריא "הפאה
הנכרית!"

וידוע שזה עצת בלעם הרשע
(בגימטריא ארמילוס נשיא) להחטיא
בבעל פעור - ראש פעור - ופרע ראש
האשה!!!!

ופאה זה ממש גילוי עריות ועבודה
זרה ושפיכות דמים (כי גורם
לשפיכות דמים בישראל, רח"ל)
כידוע. וזה כלי מלחמתו של ישמעאל
(ג"ע) ושל עשו (ש"ד). וחייבים לבער
את הנגע הזה מקרבנו והוא רחום
יכפר עוון ולא ישחית.

והפוגם בעיניים פוגם בבחינת שני המשיחים, ומעכב את ביאתם. וידוע שיש עננים שמכסים על העיניים. (זוהר) שהם רומי הגדולה, ורומי הקטנה (קושטנטינא שבטורקיה). בבחינת עשו וישמעאל. ועל ידי שפוגם בעיניים מרבה את העננים המכסים על העיניים.

בבחינת עשו וישמעאל ומגביר כוחם. אז צריך לנצח את קליפת ארמיליוס שבכל אחד על ידי רוחו של משיח וניצוץ משיח בן יוסף שיש בכל אחד. ולקנא על ניאוף וכל הקשור לזה. ובזה יושמד ארמילוס הכללי. ועל ידי בחינת שני משיחים שבו בבחינת שמירת העיניים - ינצח את עשו וישמעאל! וכן להיפך - ההיפך רח"ל.

וכתב בספר קול התור : כל הזוכה לעשות לפי מעשיו את אותן הפעולות שהן בתכונותיו של משיח בן יוסף - הרי הוא ניצוץ משורש נשמתו של משיח בן יוסף - כל אחד כפי דרגת המעשים.

מובא בספר מאור עינים - רבי נחום מטשרנוביל - בשם הבעל שם טוב (שרבי נחום גם זכה להיות אצלו), שבכל יהודי יש ניצוץ משיח, שזה היחידה שבנפש.

כאשר מגיעים למסה קריטית של גילוי היחידה שבנפש אצל הרבה יהודים, אז ורק אז - ככה כתב בכמה וכמה מקומות הבעל התניא זיע"א - מתגלה המשיח הכללי. כלומר, שבעצם הדבר תלוי בנו - שהרבה יהודים יגלו בעצמם את המשיח הפרטי ואז יתגלה המשיח הכללי.

ואמר הכתוב "דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם" אם רצונך שיומתק מדת הדין לרחמים ושלא יעניש ה' את ישראל רק ימשיך עליהם רחמים וחסדים אז אבקשה נא מכם "ובחוקותיהם לא תלכו" רק הוזהירך בלבוש ישראל ואז ייטב לכם. (מצאתי כתוב)

וכמובן שעל הגבר מוטל חובת שמירת עיניים ואין פוטר אותם לפרעה!

פרק נט

ועל ידי שיתחזקו ישראל בשמירת הראיה נעשים ראויים לגאולה העתידה ומקרבים אותה, מפני שהגאולה תלויה בעמידת כלל ישראל בניסיונות בעיניי קדושה,

ובמיוחד בשמירת הראיה - כמו שכתב הגאון החיד"א זצ"ל (נחל קדומים פרשת בראשית) והעין תלויה לפי מעשה ישראל, שאם יפגמו - יתחזק עין של עשו ועמלק (וישמעאל), ואם יתחזקו לשמור ראות העין - ימחו עשו ועמלק (וישמעאל) ויבוא הגואל! וזה רמוז בפסוק: "כי עין בעין יראוב בשוב ה' ציון. (ישעיה נב, ח)

וגם ידוע שבכל אחד יש ניצוץ משיח שמקנא על ניאוף ובכל מקום שיש אפילו ריח ניאוף ח"ו. וצריך כל אחד לדאוג שלא יאבד בחינת רוח משיח שבו. (ליקוטי מוהר"ן)

וידוע שהעינים הם נצח והוד והם כנגד שני משיחים. משיח בן דוד ומשיח בן יוסף. שנקראים עיניים.

ובאמצע פתאם ירד מטר גדול ממש
מבול מים, וכל השרי מלוכה נתפזרו
אחד לאחד וכו'. והמלך היה בסכנה
גדולה, וחיפש עד שמצא בית כפרי
אחד. והיה שם איש כפרי, ולקח את
המלך והלבישו, ונתן לו אכילה שלו
גריץ [מרק גריסים] וכו', והסיק את
התנור, והניחו לישן על הפיעקליק
[סמון לתנור] וכו'. וכל כך היה ערב
ומתוק להמלך, שמעולם לא טעם
טעם ערב כזה, כי היה עייף וייגע
וכו'.

והשרי מלוכה חפשו את המלך עד
שבאו לשם, וראו שהוא יושן. ורצו
שיחזר המלך לביתו עמהם. ואמר
להם,

כיוון שאתם לא הצלתם אותי וכל
אחד נתפזר להציל את עצמו, וזה
הציל אותי, ופה טעמתי טעם מתוק
כזה, על כן הוא יביא אותי בעגלה
שלו ובאלו המלבושים, והוא יושיב
אותי על כסא המלוכה.

וסיים על זה רבינו ז"ל כאשר מובא
שבעקבות משיחא יהיה מבול - מען
וועט שיסען מיט אפיקורסות - [יירו
עם אפיקורסות] לא של מים, רק של
מחשבות זרות. ויכסו כל ההרים
הגבוהים, ואפילו בארץ ישראל שלא
היה מבול, רק מחמת שהלך בכח
נתזו שם המים, היינו שיתז גם בתוך
הלבבות הכשרים. ועם חכמות לא
יוכלו לתן עצה, וכל שרי המלוכה
נתפזרו וכל המלוכה לא יתחזק על
עמדו, לא יחזיקו מעמד רק פשוטי
ישראל שאומרים תהלים בפשיטות
וכו'. על כן שכשיבוא משיח הם יתנו
הכתר מלוכה בראשו.
(כוכבי אור - סיפורים נפלאים)

ומדובר פה על משיח בן יוסף ובן
דוד.

משיח בן יוסף מיסוד ומשיח בן דוד
ממלכות. וגם משיח בן דוד מצד נצח
ומשיח בן יוסף מצד הוד.

העצה להנצל מחבלי משיח - יעסוק
בתורה ובגמילות חסדים. (סנהדרין
צח:) לעסוק בתורה - מדתו של משה
מצד נצח. ובגמילות חסדים - מדתו
של אהרן מצד הוד. (רבי יצחק אייזיק
חבר זצ"ל)

פרק ס'

עיקר כלי זינו של משיח הוא
התפילה. (ליקוטי מוהר"ן ח"א סימן
ב') ולקבל הכלי זין הזה - אפשר רק
על ידי שמירת הברית. (שם) בחינת
משיח בן יוסף.

דע, שהמשיח לא יצטרך כלי נשק
גשמיים ולא צבא עם כלי נשק גשמי
כלל!

אלא עיקר כלי מלחמתו הוא תפילה
ותורה לשמה, ובפרט תורת הסוד,
וגמילות חסדים.

השם יתברך יכבוש המלחמה רק עם
הפשוטים - אומרי תהלים
מעשה ממטר, מעניין שהשם יתברך
יכבוש המלחמה רק עם הפשוטים
אומרי תהלים בפשיטות וכו' ולא עם
ההולכים בחכמות.

סיפר רבינו ז"ל משל ממלך שהלך
לצוד חיות, ונסע לבוש כאיש פשוט,
כדי שיהיה נקל להצחוק.

פרק סא

צפה לרגליו של משיח.

ידוע שיש שני משיחים, שהם נגד נצח והוד, משיח בן יוסף, שהוא כנגד הוד, ומשיח בן דוד כנגד נצח. והם נקראים רגלים. "משלחי רגל, השור והחמור." וזהו יעסוק בתורה וגמילות חסדים. מצד נצח והוד, וכן"ל בפרק הקודם.

ובס"ד נאמר לומר שרגל"ו של משיח ר"ת

(תהילים פרק-ב-א): למה רגשו גוים ולאמים יהגו ריק:

(יחזקאל פרק-לח-כג): והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים וידעו כי אני ה'.

ידוע שעל ידי ריקודים והמחאת כף ממתיקין את כל הדינים. (ל"מ ח"א, תורה י, עיין שם כל התורה)

והמשיח נקרא רגל כידוע, ועל ידי ריקודים הוא ימתיק את הדינים. וזהו רגליו של משיח!!!

על ידי הריקודין ברגלים בבחינת נצח והוד מכניע את עשו וישמעאל ועמלק על ידי בחינת משיח בן דוד ומשיח בן יוסף.

רקודין של מצוה, כגון ששותה יין בשבת ויום טוב או בחתונה של מצוה או בשארי סעודת מצוה, ושותה במדה וכוונתו לשמים, לזכות לשמחת ישראל, לשמח בשם יתברך אשר בחר בנו מכל העמים וכו', ונתעורר לשמחה על ידי זה עד שנמשך השמחה לתוך הרגליו, דהינו

שמרקד מחמת שמחה, על ידי זה מגרש החיצונים הנאחזים בהרגליו, וממתיק ומבטל כל הדינים, וזוכה לקבל כל הברכות. וההתלהבות הזאת של הרקודין היא אשה ריח ניחוח לה'. אבל מי שמרקד בהתלהבות היצר היא בחינת אש זרה, והיין ששתה הוא בחינת יין המשכר שמשם אחיזת החיצונים, חס ושלום. נמצא, רקודין דקדושה ממתיקין הדינים כמו פדיון (ליקוטי עצות שמחה, [ליקוטי מוהר"ן מא]):

על ידי שמחת בהמחאת כף ורקודין, על ידי זה ממשיכין בחינת קבלת התורה בנגלה ונסתר, שהיא בחינת הארה הנפלאה של מרדכי ואסתר, ומכניעין קלפות המן עמלק ימח שם, ונתבטל הגאווה והעבודה זרה והכפירות, ונמשך אמונה גדולה וחכמה דקדושה וחיים ואריכות ימים וממתיקין כל הדינים ונתבטלין כל הגזרות מישראל (שם, פורים, [ליקוטי מוהר"ן י. ח]):

על ידי הנגינה דקדושה מכניע קליפת גוג ומגוג שהוא מלכות דקליפה. ועל ידי זה משיח יכבוש את כל העולם בלי יריה אחת. רק על ידי הניגון והתפילה.

על ידי נגינה דקדושה מקימין ומעלין המלכות דקדושה וזוכין להתנשאות. וכן להפך, החזנים והמנגנים דסטרא אחרא פוגמין מלכות דקדושה ומאריכין את הגלות, ועל ידם נכשלים ונוקשים בני אדם כצפרים האחוזות בפח. על כן צריך לזהר מאד שלא לשמע נגינה ממנגן דסטרא אחרא, שאין כונתו בנגונו לשם

את עצמו לשם יתברך על ידי זה, בפרט בשבת ויום טוב וחתונה של מצוה (שם רעג):

הגיע הזמן שכלנו נתאחד בלימוד פנימיות-תורת ה'!

על המשיח נאמר: "והיה צדק אזור מותניו והאמונה אזור חלציו" שהעניין שלו יהיה אמונה וצדקה.

ועל ידי אמונה באה תפילה. ועל ידי צדקה מתקבלים התפילות ומתקנים המחשבות הזרות שבתפילה. (שם)

וידוע שישמעאל הוא בחינת התפילה כמו שכתוב כי "שמע ה' אל עניי". (ליקוטי מוהר"ן ח"א סימן ז)

ועשו הוא בחינת התורה. (ותורה הוא שור) וידוע שעשו היה עושה עצמו תלמיד חכם בפני יצחק אביו. והוא בחינת רב דקליפה. (ליקוטי מוהר"ן ח"א סימן ח') וידוע ששרו של עשו נדמה ליעקב כתלמיד חכם. (חולין צא)

ועל כן משיח בן דוד שנלחם בישמעאל - עיקר כלי זינו הוא התפילה. ומשיח בן יוסף שנלחם בעשו - כלי מלחמתו היא התורה.

וכידוע שספר התהילים הוא עיקר כלי מלחמתו של משיח בן דוד וספר הזהרה הוא כלי מלחמתו של משיח בן יוסף. וכמו שכתוב: "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה - ובית עשו לקש - ודלקו בהם ואכלום. ולא יהיה שריד לבית עשו כי ה' דיבר." (סוף עובדיה) ועל התורה הרי נאמר: "הלא כה דברי כאש".

שמים כלל, רק בשביל ממון וכבוד והתפארות, כי שמיעת קול נגינה שלו מזיק לעבודת הבורא יתברך. וכן להפך, שמיעת קול נגינה ממנגן כשר והגון טוב לעבודת הבורא יתברך (ליקוטי מוהר"ן א, ג):

על ידי נגינה נמתקין הדינים, ומי שמנגן אותיות התפלה וקול הנגינה הם בזכות ובבהירות גדול, אזי מלביש את השכינה בלבושיין דנהירין ובזה נמתקין הדינים (שם מב):

שמיעת קול נגון על כלי זמר ממנגן כשר לשם שמים הוא דבר גדול, כי על ידי זה מכניעין ומבררין המדמה ודוחין העצבות רוח וזוכין לשמחה. ועל ידי זה נשמר הזכרון, דהינו לזכר בעלמא דאתי ולהבין הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בכל יום להתקרב אליו, גם על ידי זה יכולין להשיג בחינת רוח נבואה רוח הקדש (שם נד):

על ידי הנגון של הצדיק הגדול האמתי, הוא מעלה את הנשמות שנפלו לאפיקורסות, שאין עליה תשובה (שם סד):

הנגונים של יללה ועצבות שמזמרים הרשעים על פי רב הם מזיקים להעולם מאד, כי דרך העולם למשך אחריהם על ידי זה. וכשהצדיקים מזמרים אותם בשבת, הם מעלין ומתקנין אותם (שם רכו):

נגון וכלי שיר יש להם כח גדול להמשיך את האדם לשם יתברך, על כן טוב לאדם להרגיל את עצמו להחיות את עצמו בכל פעם על ידי איזה נגון, לשמח את נפשו ולדבק

נצח ישראל לא ישקר" (שמ"א טו, כט), וזה ויז נצחם על בגדיהם (ראו ישעיה סג, ג), בסוד "גם את זה לעומת זה" וכו' (קהלת ז, יד).

פרק סב

משיח בן יוסף יחיה ולא ימות על ידי תפילה ולימוד הזוהר

ודוד היה מקים עולה של תשובה. וזה בחינת משיח בן דוד.

אז צריך תשובה, אמונה ותפילה והודאה. ושמירת הברית בתכלית.

וגם קבלת יסורים באהבה - כידוע שמשיח סובל בשביל עוונתיהם של ישראל.

וידוע שמלחמתו של משיח בן יוסף באומות הוא על ידי לימוד הזוהר הקדוש (כמו שנראה בחזיונות)

וגם ידוע (קהלת יעקב) - שלימוד הסוד מגן על משיח בן יוסף.
(סוד במילוי - סמך דלת וו - בגימטריא משיח בן יוסף)

גם ארמיליוס זהר - בגימטריא משיח בן יוסף עם (ג' כוללים)

גם ארמיליוס גוג ומגוג בגימטריא תי"ז. ראשי תיבות תיקוני זוהר.

שהמלחמה בו על ידי לימוד הזוהר. כמו שכתב בספר קרניים עם פירוש רבי שמשון מאוסטרופולי זיע"א דן ידין - שהכנעת ארמיליוס וגוג ומגוג על ידי תי"ז חדרים שבעולם הבריאה.

ונצח - עניינו לנצח היצר הרע. והוד - להודות לה'.

וגם ידוע שנצח הוא רבינו נחמן (נצח בגימטריא נחמן) שהיה משיח בן יוסף ובן דוד. (כוכבי אור)

וידוע שהגאולה תהיה מצד מידת הנצח! וכמו שידוע ממה שכתוב "ויגע בכף ירכו". תמכין דאורייתא - נצח והוד - שעמלק נלחם נגד הצדיק, שהוא מצד הנצח. אבל - בסוף "ויז נצחם על בגדיהם". ועיקר ההתחזקות בדור שלנו הוא מאור הנצח!!! והצדיקים ערבים להקב"ה לתקן העולם!

ומקורו בקודש ב"פרי עץ חיים" (שער ר"ח חנוכה ופורים - פרק ד) לר' חיים ויטאל, (תלמידו המובהק של האר"י) אמר שם כי הגאולות הראשונות היו בסוד ספירת ההוד, מצד הנוקבא, ומוזכרות הנשים השונות שבזכותן נגאלו ישראל, שלא כמו גאולות אלו, הגאולה העתידית תהיה בסוד מידת הנצח, מצד הדוכרא:

כל הגאולות ראשונות, היו בסוד ההוד, ולכן כל השירות הם בלשון נקבה, דאיהי [שהיא] בהוד. ואפילו גאולת מצרים, היה על ידי בתיה בת פרעה, ולפיכך כתיב "ונתת מהודך עלי" (במדבר כז, כ). וכן גאולת סיסרא, היה על ידי דיבורה ואשה יעל. וכן גאולת יון, ע"פ בת מתתיהו, והיה אז בתיקון הוד, לפיכך הם ח' ימי חנוכה, כי הוד ספירה ח'. ופורים היה על ידי אסתר. אבל לעתיד לבא, יהיה הגאולה מצד הנצח, ולכן יהיה גאולה נצחית וקיימת, כדכתיב "וגם

תשכון - במלת וכסא דוד עבדך, הזהיר לנו מורי זלה"ה מאוד, ביום א' שהלכנו על ציון שמעיה ואבטליון בהתפללנו שם, והכפיל שם לנו לומר, שנזכיר בכל תפלה ותפלה, לכוין במלת דוד עבדך, שיחיה משיח בן יוסף, ולא ימות ע"י ארמילוס הרשע, והוא נקרא כסא דוד עבדך. וזה סוד, חיים שאל ממך, כמ"ש בר"מ שעתיד משיח בן יוסף למות. ולא הבינו דבריו, והשם יודע נסתרות, וסופו מוכיח על תחלתו, שמת מורי החסיד זלה"ה בעו"ה.

וכתב בהגהת מורינו הרב נתן שפירא זצ"ל - ונלע"ד נתן - שרמזו האי רמז בפסוק, כי ס"ת חיים' שאל' ממך' הוא מלך ור"ת למפרע הוא מש"ח, ונשארים אותיות אמצעים יא"מ, שהוא בא"ת ב"ש מו"ת. ר"ל, שמלך המשיח התפלל לפניך, שלא ימות על ידי ארמילוס הרשע, ושמעת לתפלתו ונתת לו אורך ימים, ר"ל, נתת לו אריכות הגלות שלא יבא במהרה, כדי שיוכל לבא כמה פעמים בגלגולים כמ"ש בתיקונים ע"ה, שבכל דור ודור יבא משיח בן יוסף בגלגול, אם יש צדיקים בדור שיהיו מגינים עליו שלא ימות, ומאחר שלא נמצא מי שיגין עליו, מוכרח הוא בעצמו למות, וע"י עונש המיתה שסובל בכל דור ודור, הוא מכפר עליו שלא ימות ע"י אותו רשע ארמילוס, אלא שבכל פעם הוא ימות ע"י הקב"ה בעצמו, בסוד הנשיקה כנודע. ע"ש בחי' הנ"ל.

ונראה, שע"י זכות העוסקים בחכמת אמת, יש כח בידם להגין על משיח בן יוסף שלא ימות ע"י הרשע ארמילוס, עכ"ל

וידוע שסגולת זית (417) הוא השכחה, שבאה על ידי התאוה (417), וארמילוס גוג ומגוג שבגימטריא ז"ת - מטרתם להשכיח את השם יתברך מהעולם. והכנעתם בקדושה. (417) וידוע שמשיח בן דוד ימית את ארמילוס הרשע ברוח שפתיו - (כמובא בתרגום יונתן על הפסוק "וברוח שפתיו ימית רשע")

ואפשר להמליץ על זה את הפסוק. "והנה עלה זית טרף בפיה - זית בגימטריא - ארמילוס גוג ומגוג - והנה - בגימטריא משיח ב"ן דו"ד. בפ"ה ר"ת פ'עמיו י'רחץ ב'דם ה'רשע. (מזמרת הארץ לרבי נעים פרג' זצ"ל)

כסא דוד (ישעי' ט) - הוא משיח בן יוסף ושם: להכין אותה ולסעדה במשפט ובצדקה. ושם, (לפני פסוק זה) כי ילד יולד לנו וכו'. ועפ"י האריה"ק (בברכת בונה ירושלם) חובה גדולה וקדושה לכוון תמיד בתפלת כסא דוד עבדך שמשיח בן יוסף לא יהרג ע"י ארמילוס הרשע וכן: אקים את סוכת דוד הנופלת (עמוס ט') כל לשון קימה שייך למב"י ראה להלן (סימן קלג) בחינה קמה אלמתי, גם מרומז במלת "נופלת" (בחולם מלא).

ותכלית עבודתנו בקבוץ גלויות היא להכין כסא דוד במלחמתו נגד ארמילוס הרשע בסוד מלחמה לד' בעמלק. (קול התור)

אמר רבינו האריז"ל לכוון ב - וכסא דוד עבדך מהרה לתוכה - תכין יתפלל על מב"י שהוא כסא דוד שלא יהרג ע"י ארמילוס הרשע.

פרק סג

בו. ועל ידי זה יוכנע ערב רב ועמלק הכללי.

וזה הבירור - כי אי אפשר לומר שזה וזה ערב רב. כי בכל אחד מאיתנו יש ערב רב ועמלק.

אבל העניין הוא שיש בירור. מי שמשליט את ניצוץ הערב רב והעמלק עליו ומתברר לצד הערב רב - אז הוא נעשה ממש ערב רב ועמלק.

וזה המלחמה האחרונה עכשיו, בין היצר הרע שהוא העמלק והערב רב לבין הנשמה היהודית בסוד היצר הטוב.

ומי שמתברר לצד האחר - אז רובו ערב רב. ומי שנלחם ומשליט את הנשמה היהודית עליו אז הוא יהודי.

פרק סד

המלחמה נגד קליפת הערב רב הפנימית

וכתב רבי יוחנן באנון זצ"ל וזה לשונו: גם ערב רב עלה אִתָּם וְצֵאן וְבָקֵר מִקֶּנֶה פֶּבֶד מֵאֵד: (ספר שמות פרק יב (לח) ו)

ערב רב, נגע רע, הם כל הרשעים שנוצרו בתקע"ד דורות, עליהם נאמר שהקב"ה בורא עולמות ומחריבן, שאלו היכן אלו הרשעים? ואמרו כי הקב"ה שותל אותם בכל דור ודור לצורך בירורם ותיקונם. הם אשר מחה הקב"ה מהיקום במבול, הם אנשי סדום ועמורה, הם ערב רב אשר עלה עם עם ישראל ממצרים, הם בלק ובלעם, והם שבעת העממים

הנה על ידי תפלותינו משיח בן יוסף שנקרא כסא - מתגבר על ארמילוס כמו שנאמר (בישעיה י"א) וברוח שפתיו ימות רשע וכו' התרגום: 'יהיה ממית ארמילוס רשיעא' - הגם שזה קאי על משיח בן דוד ממכל מקום הם בבחינה אחת - בסוד כסא דוד שמרמז על משיח בן יוסף (זכרון משיח)

וידוע שהשם אזבוג"ה - מסוגל להכניע קליפת ארמילוס הרשע - (דן ידן) אזבוג"ה בגימטריא דו"ד. דהיינו בזכות דוד המלך ע"ה יכניע משיח בן דוד את קליפת ארמילוס. וטוב לכיוון בטהרה בזה השם כשאומרים "וכסא דויד". להכניע קליפת ארמילוס הרשע ימ"ש.

ובספר אור החיים (על התורה) 'ותמצא שציווי גדולי ישראל לכוין בתפלותינו כשאנו אומרים "לישועתך קיוננו" וגו' לבקש רחמים על משיח בן אפרים'. עכ"ל וידוע מצמיח "קרן ישועה" בגימטריא משיח בן אפרים. (קול התור)

ובתיקוני זוהר כתוב שבזכות המסירות נפש של יצחק בעקדה - ניצול משיח יוסף ממיתה.

והאור החיים הקדוש (בלק. על הפסוק אראנו ולא עתה) כתב שאם יהיו ישראל צדיקים - לא ימות משיח בן יוסף.

וגם ידוע שארמילוס הוא שר הערב רב. (קול התור) ובכל אחד יש ניצוץ ערב רב ועמלק. וצריך לבררו ולהלחם

ערב רב = נגע רע (שניהם ג"ק 6)
נפילים גבורים עמלקים רפאים
ענקים והם כולם ניצוצות קדושה
שנשבו ע"י הקליפה.

נפילים - שהם שני המלאכים עזא
ועזאל אשר קיטרגו אצל הקב"ה שלא
לברוא את האדם, הפיל אותם
הקב"ה ארצה ומיד ויראו את בנות
האדם, והם הערב רב שעוסקים
בזימה ובתאוות אסורות.

גיבורים - המה הגיבורים ואנשי
השם, שאמרו הבה נבנה לנו עיר
ונעשה לנו שם, שבונים בתי מדרשות
ובתי כנסיות ומכניסים ספרי תורה
ככתר על ראשם, ולא עושים זאת
לשם שמים, אלא לפאר ולכבוד
שמן, והם מצד הערב רב המתגבר
על ישראל וגוזל עשייתם.

ענקים - אלו שמחזירים את העולם
לתהו ובהו ועוסקים רק בעיניני
העולם הכלה הזה, מלשון ענקים
(תכשיטים) לגרגרתיך, משכילים בדרך
שכל גשמי בתורה, ומעטרים את
עצמם בידיעות רחבות לצורך כבוד
והאדרת שמם מנותקים ומנתקים
מהרוחניות, ניתוק מפרד"ס התורה
ואומרים שאין אלא פשט, וחיי
העולם הזה.

רפאים - סוג זה של ערב רב, כאשר
רואה שהגויים דוחקים בישראל
ונוגשים בהם, מיד מתרפים מהתורה
ורצים לפייס את הגויים, ומתחברים
איתם, מתלבשים כמותם, אוכלים
מאכליהם, נדבקים בתרבותם
המקולקלת ונרפים מעבודת השם.

שהיו בארץ כנען, והם התערבבו עם
עם ישראל והפכו להיות חלק מדמם,
בכל יהודי קיים הערב רב, יש שבדמו
כל חמשת הסוגים, ויש פחות, הערב
רב אינם בני אדם שלימים, הם
חלקים שיש בכל אדם, הם הגורמים
לאדם להתרחק מהקב"ה ומהתורה,
הם הכופרים שבתוך כל אדם, הם
רודפי הבצע והכבוד שבכל אדם, הם
שגורמים לאדם לרדוף אחר זימה
ותאוות הגוף, הם אשר מפילים
ומרחיקים את האדם מקיום המצוות,
הם הסיבה, אך לא התרוץ כי הקב"ה
נטע נשמת אלוה בכל יהודי שבכוחה
להתנגד לערב רב, להלחם בו לנצחו,
ולקיים "את זרע עמלק תמחה",

כל יסוריים אשר באים על מקיים
המצוות בקיום המצוות הם יסוריים
הערב רב אשר נמחים כתוצאה
מקיום המצוות ומתייסרים בגופו של
היהודי המקיים את המצוות, הם
המונעים מהיהודי להחמיר בהלכות
לעסוק בחסידות, בחומרות, לטבול
במקוה בכל יום, כי הטבילה מטביעה
אותם ומוחה אותם מגופו של
היהודי, הם אשר מתרצים כל מיני
תירוצים וסברות ליהודי שלא יעסוק
בזוהר הקדוש ובתורת הקבלה
והייחודים כי זו חרב השחיטה
שלהם, הם אשר מוצאים הקלה בכל
הלכה, ככל שמקיים המצוה מקיימה
ללא כוונה, בהרבה קולות והקלות
הרי זה מחייה אותם, כל תפילה הם
מפריעים לאדם להדבק בקונו, כי
התפילה הזכה ובעלת הכוונה היא
הורגת בהם, וכאשר אתה יודע את
כל זה, תשמע אותם מדברים בתוכך
ומתרצים לך למה לא לקיים את
שכתוב כאן והם:

להיות אנשי הנשמה ולא חסידי הגוף!

לשבור את כל התאוות, ולהיות שונאי בצע, ולחיות רק לשרת את בורא העולם - הקדוש ברוך הוא! לאכול לשם שמים ורק כמה שצריך לבריאות הגוף. וכמו שכתב רבינו הרמח"ל בהקדמתו למסילת ישרים. וכדאי ללמוד את ההקדמה של המסילת ישרים. (וידוע שהגר"א זצ"ל למד וחזר על המסילת ישרים מאה ואחד פעמים!!!)

ומידת עמלק הוא הגאווה (וכידוע רם בגימטריא עמלק) וצריך להכניע על ידי ענוה. ולהתפלל הרבה לזכות לענוה.

וכן קליפת עמלק היא בג' בחינות: תאוות ממון, תאוות נשים, תאוות אכילה. וצריך לשברם. (מוהרנ"ת מברסלב זצ"ל, ליקוטי הלכות)

וכן מתגברת קליפת עמלק - בספיקות באמונה ובקרירות מעבודת השם.

אז כל אחד צריך לעבוד על הבחינת משיח שבו. (כידוע מליקוטי מוהר"ן)

ולמחות את העמלק והערב רב שבתוכו.

פרק טו

גם כל אחד צריך לבנות בתוך ליבו וכל גופו וביתו - בית מקדש פרטי. שידוע שזה עיקר מטרת בריאת העולם לשכון בתחתונים! (מדרש רבה) ושכנתי בתוכם - בתוך כל אחד ואחד. (אלשיך הקדוש) ועיקרו נאמר על השכינה בתוך כל איש ישראלי. (כידוע מנפש החיים והמלב"ם ועוד)

עמלקים - אלו הם מתעי ישראל, הם בלק ובלעם ובבל, אשר מנהיגים את העם לילך בדרך הגויים, בדרך של קסמי שווא ודמיונות, אוהבי כבוד ובצע, ועליהם נאמר שרק כאשר ימחו לגמרי יהיה שמו של הקב"ה שלם. עכ"ל

פרק סה

ידוע שמידת הערב רב הוא עזות ופריצות. וההפך מביישנות רחמנות וגמילות חסדים שאלו סימני היהודי. וכל עבדות ותורתם וגמילות חסד שלהם - לא לשם שמים (כידוע מתיקוני זוהר תיקון ו' ותיקון ל') ושקר ואחיצת עיניים. (קול התור). וכן הם אלו שיצרו את עגל הזהב - המסמל את רדיפת העולם הזה, חומרניות, ותאוות תענוגים. וכן רדיפת ממון.

אז צריך להתאמץ במידת היראה - ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו - זו הבושה. וצניעות. ואמת.

ולעשות מצוות וחסד - לתת על מנת לתת וללמוד תורה לשמה, לשם שמים ובפרט תורת הסוד.

(וכידוע מבעל הסולם זיע"א וזו הנהגה כללית לכל העולם כולו וזו תורתו של משיח, ואם האומות לא יקבלו הנהגה זו - עלולים לבא למלחמת עולם שלישית עם פצצת אטום ומימן ויחרב רוב העולם (הנ"ל))

ולהתרחק מאד מכל העולם הזה. לחיות כאזרחי העולם הבא. שבאים לבקר בעולם הזה.

דע - א"ש - א'בינו ש'בשמים !!!

או ד'ע א'לופו ש'ל ע'ולם !!!

ללמוד תורת הסוד - בבחינת "דע את
אלהי אביך ועבדהו" !!!
רק לחיות איתו - אין עוד מלבדו
כלל !!!

ולשיר לו "ממלא כל העולמות וסובב
כל העולמות, אין שום מציאות
בלעדיך כלל !!! וובכל תנועה ותנועה
שם אלופו של עולם !!!
(בניגון - נחל, נחל, נובע מקור חכמה)

ונזכה למחיית המ"ן עמל"ק ודא"י
בגימטריה ברק אובמה
הו"א המ"ן עמל"ק הב"א בגימטריה
ברק אובמה עם הכולל
כשם שזכינו למחיית י"ד היטל"ר
בגימטריה עמלק...

פרק סז

בפירוש הרב אברנאל על נביאים
אחרונים מוזכר הרבה שהנוצרים
יכבשו את ארץ ישראל, ויבוא עליהם
בני ישמעאל וישמידום וכך תהיה
מפלת אדום וישמעאל.

ועיין בזוהר הקדוש שעתידין בני
ישמעאל לעשות מלחמה עם בני
אדום בארץ ישראל. והארץ לא תיתן
לבני אדום. (וכעין זה מובא בפרקי
רבי אליעזר ותרגום יונתן)

"הַנוֹתֵר בְּצִיּוֹן וְהַנֶּשֶׁאֶר
בִּירוּשָׁלַיִם קָדוֹשׁ יֹאמַר לוֹ כָּל
הַכְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַיִם"

ועל ידי ענווה זוכים להשראת
השכינה. וגם זה עיקר מטרת לימוד
התורה. (ב"ח סימן מז, עיין שם)

וגם לכבד את בית הכנסת ולירא ממי
ששוכן בתוכו. ולא לדבר שם כלל.
(שו"ע סימן קנ"א ומשנה ברורה שם
ועיין בסוף ספר שמירת הלשון)
ובפרט בעת התפילה.

(וכל אחד צריך להקפיד שלא ידברו
בתוך הבית הכנסת שלו, ולמחות
ולגעור במדברים בתפילה. כמובאר
בשו"ע)

וגם להרבות באהבת ישראל
ולהתרחק משנאת חינום ומחלוקת.
וחלק מאהבת ישראל הוא מצוות
תוכחה, וזיכוי הרבים.

ולהתחזק באהבה ויראה ושמחה
רבה, ודביקות בה'. ובכל המידות
הטובות.

ובזה נזכה לביאת שני המשיחים.
ומחיית עמלק והערב רב. ובית
המקדש והגאולה השלמה. הדבקים
בה' חיים כולנו היום. היום אם בקולו
תשמעו !!!

ודע שגם הדאעש מרומז במדרשים
של הגאולה.

ויהי רצון שנזכה על ידי ד'ביקות בה'
א'מונה ע'נוה ש'מחה - להכניע את
הדאע"ש! ולהנצל מהם!

ד'עת א'הבת ה' וישראל, ש'מירת
ע'ניים!

למדרש המפורסם - מלך פרס, מלך
ערבי, ואדום!!!

אולי יש כאן רמז שצריך לעשות
תשובה???

ידוע מזכריה יג- "והיה בכל הארץ
נאום ה' פי שניים בה יכרתו יגוועו
והשלישית יוותר בה. והבאתי את
השלישית באש וצרפתים כצורף את
הכסף ובחנתים כבחון את הזהב"

שני שליש יגוועו - וגמרא סנהדרין
קיא והגר"א - ששני שליש מהעולם
יחרב ח"ו

והלב האטום שיש לנו מביא עלינו
ח"ו פצצת אטום. וקול האטום נשמע
בארצנו.... האטום אותיות טומאה...
שבא בגלל הטומאה שיש בעולם,
רחמנא ליצולן!!!!

פרק סח

וכתב בספר טהרת הקדוש - ידוע
מהזהר הקדוש דבעת ביאת משיח
יהיה ט"ו ימי אפילה וימותו כל אלו
שלא יזכו לגאולה ואח"כ באלו הימים
והחדשים שבין משיח בן יוסף לביאת
בן דוד אז יהא הצירוף הגדול והנורא
צירי לידה האמיתית ואח"כ מלחמת
ארמילוס הרשע ימ"ש,

ועיקר הצירוף יהא במ"ה ימים
האחרונים שישראל יהיו במדבר
העמים כדכתיב:
{יחזקאל} "והבאתי אתכם אל מדבר
העמים ונשפטתי אתכם שם פנים אל
פנים.

וּבְדֶרֶךְ הַטֶּבַע אֵין מָנוֹס
לַחַיִּים, וְלֹא יִשְׁאָרוּ שָׁם רַק
קְדוּשִׁים כְּמִלְאָכִים

קבלה מן הנביאים: "מלחמה
הנוראה שבעולם, שלא היתה
כמותה, תהיה ממש לפני שערי
ירושלים - לא ישארו רק
קדושים!"

וְאֵין זֶה פְּרוּשׁ מִסְבָּרָא, רַק קִבְלָה
מִקִּבְלֵת אֲצֵלֶם מִן הַנְּבִיאִים,
שֶׁהַמִּלְחָמָה הַנּוֹרָאָה בְּיוֹתֵר שְׁהִיָּתָה
בְּעוֹלָם תִּהְיֶה מִמֶּשׁ לִפְנֵי שְׁעָרֵי
יְרוּשָׁלַיִם, בְּהִתְקַבְּצוֹ כָּל הָאֲמוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם אֶחָד מֵהֶן לֹא נִעְדָּר, בְּצַד
אֶחָד כָּל הָאֲמוֹת הַמְּחֻזְקוֹת דָּת
נוֹצְרִית, וּבְצַד אֶחָד כָּל הָאֲמוֹת שְׂאִינָן
מֵאֲמִינוֹת בְּדַת זֶה, וּמִקִּבְלֵת שְׁמוֹת שְׂרֵי
הַצָּבָא מִכָּל צֶד וְאֵיזוֹ אִמָּה הַנוֹצֶחֶת.
וְעַל מִלְחָמָה זֹאת נִבְּאָה בְּלִעָם בְּאוֹמְרוֹ
"אֵי מִי יִחְיֶה מִשּׁוּמוֹ אֵל", שְׂיִבֹּאוּ
הָאֲמוֹת שֶׁבִּשְׂמֵם שָׁם אֵל, וּבְדֶרֶךְ
הַטֶּבַע אֵין מָנוֹס לַחַיִּים, וְלֹא יִשְׁאָרוּ
שָׁם רַק קְדוּשִׁים כְּמִלְאָכִים, וְעַל
זֶה נֶאֱמָר (ישעיה ד', ג') "הַנּוֹתֵר בְּצִיּוֹן
וְהַנִּשְׁאָר בִּירוּשָׁלַיִם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ כָּל
הַקְּתוּב בְּלִחַיִּים בִּירוּשָׁלַיִם", וּמִי יַעֲרֹב
לְנַפְשׁוֹ לִהְיוֹת מִקְדוּשִׁים אֵלּוֹ שִׁישְׁאָרוּ
בְּחַיִּים. ("אבות על בנין" בהקדמה)

"אחד מנחם בן עמיאל אחד נחמיה
בן חושיאל" - בגימטריא "איסלם
נצרות" - מנחם ונחמיה שמות שני
המשיחים הנלחמים באדום
וישמעאל.

ידוע שמה שנעשה בתימן עם סעודיה
ואירן ואמריקה זה תואם בדיוק

המושגים הגויים שנתנו להם להיכנס לראשנו ולביתנו, כל הלבוש הגויי וכדו'

יש עולם שמחכה (אנשים שמחכים) למלחמה עצומה, מלחמה שעוד לא היה כזה דבר בהיסטוריה, וזה לא כל כך קשה לדמיין, כי כתוב הרבה בנבואות שנכתבו לפני אלפי שנה.

אבל זו מלחמה רוחנית, מלחמה קשה שאנו חייבים לנצח סופית את יצר הרע - והקב"ה ישחוט אותו.

שכל אחד ילחם בעצמו נגד היצר הרע או שיצליח או חס ושלום לא.

זה לא רק מלחמה עם טילים ופצצות גרעיניות, זו מלחמה פנימית של כל אדם ואדם, גם גויים וגם יהודים. מלחמה פנימית וגם מלחמה אמיתית,

פרק סט

עם ישראל, אין זמן למנוחה!

המשיח בדרך להתגלות בעזרת ה', אבל ישנם עוד דברים שעלינו לעבור עד אז, ולכן העם צריך להיות באחדות, קודם עם הקב"ה וגם אחד עם השני יחד עם הקב"ה.

בכל העולם, יהודי יהיה רק מטרה לשנאה, כל מה שנשענו עליו כגון נשק, צבא הגיון וחכמה מערבית, רופאים ותרופות וכל הדברים שבדרך כלל אנחנו נשענים עליהם כמו כסף, בנקים וכו' הכל יקרוס! ונשאר לבד

ומי שנוטר {שומר} ברית יזכה להינצל מכל זה ומעונש יום הגדול והנורא ויזכה לאור הגדול והנורא הזה ומשיח ילמד סנגוריא עליו בכל אלו הזמנים וישזיב {ויציל} אותו מכל מיני מיתות. יהי רצון שיתגלה לנו בקרוב ויקוים בנו "והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו". עכ"ל

עם ישראל, הקשיבו, אין זמן. חייבים להתכונן למלחמה. לאו דווקא המלחמה של טילים, פצצות אטום, כימיות וכו'. גם לזה, אבל בעיקר צריכים להתכונן למלחמה נגד היצר הרע. וצריכים לנצח, כי רק אלה שינצחו יוכלו לקבל משיח צדקנו. וח"ו אלה שנכשלים...

ישנה רק דרך אחת להציל את עצמנו, והדרך הזאת זה לא הצבא ולא תותחים ולא פצצת אטום - לחזור לאבינו שבשמיים.

תבינו טוב, הסכנה הגדולה באה מתוכנו ואם לא נוציא את זה ואת יצר הרע ונשחוט אותו, הגויים יבואו נגדנו בהמוניהם ויהיה קשה מאוד. אחמיניגאד ואובמה נולדו מהעברות שלנו גם היטלר נולד מהעברות שלנו ואם אנחנו רוצים לנצח אותם, קודם כל ננצח את היצר הרע שלנו.

עוד פעם אגיד לכם עם ישראל, מספיק למות על קידוש ה', צריכים לחיות על קידוש ה'! עוד פעם אני מבקש מכם, תבכו על כל המרחק שיש היום בינינו, בין כולנו, בין כל עם ישראל והקב"ה, תבכו עם דמעות רבות ותצטערו. תזרקו את הגשמיות המיותרת מהחיים שלנו, כל

זכויות, מייצג את התאוות והגשמיות של עולם הזה ומסתיר ומסלף את האמת - שם פני ה' נסתרות.

עם ישראל, אני מאד דואג לכם ואני אחד מכם, ולכן דואג עוד יותר. ולמה? כי אנחנו ישנים שינה עמוקה וה' מנסה להעיר אותנו בכל מיני דרכים. בכל יום יש טרגדיות חדשות, יש מלחמות, יש מחלות, יש אסונות טבע בארץ ובחוץ לארץ ליהודים ולגויים... אנחנו יכולים להציל את עצמנו, אבל כמו במצרים, מי שלא רצה לראות, לא יצא ממצרים. רק חמישית יצאו ממצרים, וככה יהיה גם עכשיו, בגאולה השלמה על ידי המשיח. אולם בידינו להציל את עצמנו אם רק נבין את מצבנו ונחזור לאמת ונתקרב להקב"ה.

פרק ע'

אנחנו חיים בתקופה שלפני סוף הגלות ועכשיו היצר הרע משתולל באופן קשה ביותר.

אבל לא בצורה של שנות התר"צ - הת"ש - כאשר ראינו בעינינו מפלצת אמיתית והיטלר אמר בדיוק מה שהוא רוצה לעשות. עכשיו המצב הרבה יותר גרוע בגלל שעכשיו אנחנו לא יודעים מי האויב וזו עיקר הבעיה.

המלחמה היא לא נגד הערבים ולא נגד אויב מוגדר המלחמה היא נגד יצר הרע. לכל אחד מאתנו יש קצת יצר הרע וזה האויב שלנו מבפנים.

אבל יש גם כן יצר הרע מבחוץ, וזה מה שמבלבל אותנו יותר כי קשה לדעת בדיוק מי האויב - אנחנו חושבים שאחמדיניג'אד ואובמה הוא האויב. אבל הוא לא אויב ממש.

עם הקב"ה ומי שברגע האמת יבין שלא צריך את כל אמצעי הביטוח הנ"ל כדי להינצל, אלא שצריך רק את הקב"ה, אלה שיבינו את הדבר הפשוט הזה יגאלו בעזרת ה' ומי שלא, לא יגאל! בנביאים יש פירוט מדויק למה שעומד לקרות, זה מה שיהיה.

בקשנו, דברנו, התחננו לעם ישראל לחזור לה', אבל עכשיו התחילה ההתחלה של הסוף וזה יתגלגל כמו כדור שלג. הדבר שיוכל להקל על כולם זה תפילה אמיתית ביחד, יהודים ביחד ותהלים, תהלים ותהלים! ודווקא ביחד, אמנם גם בנפרד זה טוב אבל העיקר ביחד, תהלים ותפילות ביחד זה יותר חזק מאשר בנפרד! ה' אוסף את כל התהלים והתפילות ומשתמש בזה בדיוק בזמן הנכון ותמיד לטובתנו!

שבעים זאבים נגד הכבשה הקטנה, מי ינצח?

מי ינצח? השליח של הקב"ה, המשיח, או הגויים שיבואו כולם? תראו באיזה מצב קשה אנחנו, באמת אנחנו יתומים גמורים. אוי עם ישראל, דור באמת עזוב, בלי הנהגה של באמת, כמו שכתוב שלפני שיגיע משיח הדור יהיה דור של יתומים בלי הנהגה, אבל באמת הישועה קרובה ואין ממה לפחד או לדאוג, רק מהיצר הרע ומי יעבור את הקושי הזה? רק אלה הקרובים לאמת, אלה שלא משנה מה, מחזיקים ביד ה' ולא עוזבים, רק אלו יעברו את זה.

העולם המערבי זה 'זאב בבגדי כבש' הוא לבוש בגדי צדק, חרות, ושוויון

פרק עא

אַיַכּה אַיַכּה???

אוי! אוי! אוי! מה אגיד? מה אגיד? מה אגיד? שלא שמעתם כבר? טוב אגיד עוד פעם, תקשיבו היטב, אנחנו בסכנה הגדולה ביותר שהיתה אי פעם לעם ישראל ולכל האנושות וזה ברור לרוב האנשים בעולם, ולא רק היהודים יודעים את זה. יש כאלה שמחפשים פתרון אמיתי, ויש כאלה שמעדיפים להגיד שהסכנה לא קיימת, ויש כאלה שאפילו לא יודעים על מה מדובר, אבל צריכים לדעת ברור למה המצב הוא כזה, ומה אפשר לעשות.

הקב"ה אוהב את עם ישראל וגם את הגויים כי הוא יצר גם אותם, והוא מביא לכולם, לכל האנושות, מסרים ברורים מאוד על מה שעלול להיות ומה הפתרון לצאת מזה בטוב. אבל לבנים האהובים עליו במיוחד הוא שולח מסרים יותר ברורים ולא רק מסר בתוך עם ישראל, אלא הוא גם משתמש בסבל של הגויים להביא לנו את האזהרה ואת האמת. גם את זה אנחנו לא מבינים. יש יחידי סגולה שמוכנים לפתוח את הלב ואת השכל ואת "הארלכר איד" (היהודי הכשר) שבפנים, ולעשות את רצון ה' האמיתי.

כדי לבדוק מה לעשות, בואו נסתכל בהיסטוריה. כל ההיסטוריה מאדם הראשון ועד אברהם אבינו ומאברהם עד היום מצביעה על דבר אחד, מי שהולך נגד רצון ה' סובל ועלול לאבד את עולם הנצח שלו. מי שרוצה ומשתדל מאד ללכת לפי רצון ה' ונגד

הוא רק שליח שהעבירות של היהודים יצרו אותו. אז מי האויב באמת? האויב האמיתי, הוא הערב רב - זה היצר הרע!!!

אחמדיניג'אד בגימטריא סמא"ל -
מחמוד אחמדינז'אד עם האותיות והכולל בגימטריא עמלק. צריך לעקור את היצר הרע והעמלק שבתוכנו להנצל ממנו!!!

עם ישראל! בין אם אתם רוצים בין אם לא העולם משתנה! השקר יחשף והיצר הרע ישחט. שני הכוחות אדום וישמעאל ילחמו זה בזה במלחמה נוראה. אחד יתגבר על השני וזה שישאר יעלה עם צבאותיו נגד עם ישראל. השם יציל את עמו האהוב אבל רק היהודים שהיה להם בטחון גמור בהקב"ה, רק היהודים שהשתוקקו למשיח רק היהודים שרצו להיות קרובים להשם רק אלה ישרדו!

אחרי זה, יהיה שלום בעולם והאמת תמלוך בית המקדש השלישי יבנה והמשיח יוכתר. אהבה אמיתית - אהבת השם ותורתו ומצוותיו - תכסה כל פינה של העולם ומעבר. מחלוקת מריבה ומלחמה יעלמו.

המסר הזה מיועד לכל יהודי, חרדי, דתי, מסורתי, חילוני. זה המסר וזאת האמת. מעין מכתב מן השמים להגיד לך בפירוש מה מצפים ממך.

אני מברך את כולכם, כל יהודי שחי היום, זכר ונקבה, בכל גיל, שכולנו ביחד נזכה לקבל פני משיח צדקנו במהרה בימנו.

גרעינית גדולה, וחצי מהעולם ילך, מה יישאר?! עולם מזוהם מחומר גרעיני גם האוויר וגם האדמה וזה בוודאי בלי פצצה יגמור את החלק שנשארו בחיים.

מצד שני ישנה המלחמה הרוחנית הפנימית שהיום היא קשה ביותר כמו מלחמה גרעינית פנימית, שעלולה להרוס את כל האנושות לנצח נצחים. המלחמה הזאת נגד "החיה", היצרים שבתוך האדם או יותר נכון המלחמה נגד העולם הגשמי, הנלחמים נגד הנשמה הטהורה של היהודי.

פרק עב

בכל ההיסטוריה, מאברהם אבינו, הסטרא אחרא מנסה להפיל את היהודי ולהביא אותו למצב של הגוי, קודם הגוי שברמה הטובה ביותר, ואח"כ להוריד אותו אל מתחת הרמה שכל גוי יכול לרדת וזה האדם שלנו היום. ירדנו מתחת לרמה של הגוי הפשוט ביותר. "האידישקייט" שלנו מבולבל, לא האידישקייט של הקב"ה, אלא האידישקייט שאנחנו יצרנו, כדי שאנחנו נוכל לעשות את כל הדברים שהיצרים שלנו רוצים, אבל כאילו בהכשר ואם אנחנו רואים שזה אסור ואין מקום להכשר בכלל - אז עושים את זה בהסתר שאף אחד לא ידע. על פני השטח אנחנו יהודים כשרים טהורים וטובים, ובגלל זה "העולם החרדי" ירד מאד, אני לא מדבר על החילוניים שלאט לאט איבדו כמעט כל קשר פנימי אמיתי עם הקב"ה, אבל החרדים, החרדים, אוי לחרדים! הם איבדו, לפחות הרוב איבדו גם הם את הקשר האמיתי הפנימי ואלו מהם שעדיין יש להם הפנימיות אבל

רצון החיה שבו וכן נגד המשיכה לעולם הזה שבתוך עצמו, האדם הזה זוכה לחיי נצח, חיים של תענוג נצחי, (כמובן, מדובר על תענוג רוחני).

המלחמה האחרונה

בכל ההיסטוריה של עם ישראל, ישנן **מלחמות חיצוניות ופנימיות**. מלחמה החיצונית היא נגד עשיו-עמלק, זו המלחמה הקלה יחסית, אפילו שמיליונים של יהודים נהרגו במלחמות אלו, אבל המלחמות הפנימיות נגד היצר הרע של עם ישראל הן של כל יהודי, והמלחמה הזאת מפילה הרבה יותר קורבנות וחוטפת מיהודים רבים את העולם הבא. ולכן אנחנו עכשיו, אחרי אלפי שנים של מלחמות חיצוניות ופנימיות, הגענו למצב של "המלחמה האחרונה" עוד מעט נראה סוף לכל המלחמות החיצוניות והפנימיות.

היום עומדת לפנינו מלחמה חיצונית המפחידה והגדולה ביותר שאדם יכול לדמיין, יהיו מלחמות שלא חלמנו עליהן, ואנחנו כבר במלחמה פנימית שלא היה כדבר הזה מעולם.

בואו נבדוק את שתי המלחמות, המלחמה החיצונית ברורה לנו יותר, יש סכנות של מלחמה גרעינית שמפחידה מאוד את כל העולם, הסכנה כל כך גדולה ומוחשית ואפילו שלא ראינו בעינינו ולא היינו שם, רואים בסרטים ברור, וגם שנים רבות אחרי האסון הנורא עוד רואים את התוצאות של הפצצות שנפלו על נגסקי ועל הירושימה ואלה היו קטנות לעומת היכולת הגרעינית שיש כיום לארצות כמו ארה"ב ורוסיה. נניח שתהיה ח"ו מלחמה

להישאר יהודים, אבל בצורה גויית והבטיחה, לעם שסבל כל כך הרבה, בארצות שונות, ארץ משלהם עם צבא ומשטרה שלהם שתתגבר על כל הגויים שינסו להרוג אותם. היהודים נכנסו לשנות השמונים והתשעים בהרגשה טובה ביותר, ארץ ישראל פורחת מתחת לשלטון של "הציונים".

גם העולם של החרדים פורח, יש יותר רב'ס ויותר חסידים מאי פעם וישיבות ליטאיות יותר ממה שחלמו, וכל יהודי חרדי מעל לגיל מסוים או כל יהודי שני הוא ראש ישיבה או ראש כולל, ורואים בארץ ובעולם יותר ויותר בתי ספר חרדים, גם של ספרדים, גם של אשכנזים, גם של חסידים, גם של ליטאים של כולם ורואים יותר ויותר חרדים בכל מקום, כולל בממשלת ישראל, בממשלת אמריקה, אפילו באנגליה ובאירופה. חלום חלום בלהות!

ופה מתחילה הירידה העצומה, כי החרדים יצרו לעצמם "עולם חרדי גויי", על השטח מאד חרדי הצעירים יוצאים יותר ויותר חרדים ולא כל כך בורחים מהלבוש של כיפות וכדו' ושומרי שבת וכדו' אבל יש דבר אחר שנכנס - מתלבשים כמו גויים אמנם עם כיפה וציצית ומבלים כמו גויים, עם הכשרים מהודרים. פתאום יש לנו "פושעים חרדים", יושבים בבתי סוהר באמריקה, באירופה ובארץ ישראל, אולי חלק יושבים והם לא אשמים אבל חלק רציני אשמים, עושים היום דברים אסורים, גם לפי ההלכה אבל חיצונית ממשיכים ללמוד וללכת למקווה וכל המנהגים של יהודים כשרים.

זה נעשה יותר חיצוני ויותר מתקרבים לגויים והם בסכנה מאד גדולה, כי המחלה הזאת תופסת את האדם ומהר מאד חודרת פנימה עד שמאבד את הקשר עם הנשמה הטהורה שלו.

עולם חרדי גויי

ונעבור על כמה דברים להמחיש את הדבר, ממלחמת העולם השנייה, בעצם מלפני מלחמת העולם הראשונה התחילה הירידה הגדולה של "תנועת ההשכלה", ומלחמת העולם הראשונה הרסה את כל הקהילות והעבירה אותן ממקום למקום וזה חשף אותן לגויות של העולם, וזה הוריד עוד את עם ישראל, והעם מאד סבל ונמאס להם מלהיות יהודים, לסבול כמו יהודים, ורצו להיות כמו גויים והעולם פתח בשבילים אפשרות זו, אמנם לא כמו היום, אבל אז זה היה דבר גדול מאד. מלחמת העולם השנייה לימדה את היהודי שהוא יהודי ולא משנה מה! ומי שיצא ממנה היה עדיין עם הרעיונות שלפני המלחמה, אמנם היו כאלה שחזרו ליהדות שלהם אבל היתה בעיה שהרוב שחזרו נשארו עם חלק מהרעיונות המקולקלים הקודמים, ואפילו שהבעלים שמו שטריימלים וחליפות שחורות והילדים הלכו ללמוד בישיבות, עדיין הרצונות נשארו של גויים, האש של תאי המוות לא הוציאה את השורשים של ההשכלה.

בנוסף לזה ההשכלה יצרה עוד מכה, מכת מות לעם ישראל וזאת הציונות. הציונות משכה את כל אלה שרצו

לגמרי הוא פשוט אדם חולה ואין מה להגיד עליו.

היופי היהודי, היופי של האישה היהודיה, זה היופי הפנימי - הרוחני וזה מה שהעולם יכול לראות, אבל היופי הגופני, זאת אומרת, הפנים היפות, העיניים היפות, החיוך הנחמד וכדו' זה שייך רק לבעלה בלבד! ואפילו בחדרי חדרים צריכים לקדש את עצמם, כי כל רגע ורגע הקב"ה נוכח איתנו ולכן בכל פעולה צריכים לקדש את עצמנו. אלה שאומרים שהחניון הזה (של לקדש את עצמו גם בחדרי חדרים) מביא לתסכול ולמחשבות לא טובות, אני אומר, שקרנים, שקר וכזב,

ואלה שאומרים כך, וחושבים שהם הנורמלים - חילוניים או חרדים מודרניים יאבדו גם את העולם הזה שלהם וגם את העולם הבא שלהם. אבל היהודי החרדי הקרוב לקב"ה, רוצה בכל מצב לא לאבד את הקירבה לה', הוא יודע שכל פעולה של גסות מעלה מחיצה עבה בינו ובין בורא עולם. ומי שמגדל את הילדים בלי ביטחון בה' הוא יאבד את הדור הבא. מי שבוטח בממשלה, במשטרה, בביטוח הלאומי, במשרד החינוך, בצבא, בפרנסה שאנחנו מרוויחים בעצמנו כאילו, מאבדים את העולם הזה ואת העולם הבא ומאבדים את הדור הבא של עם ישראל.

גברים שהולכים לכולל ללמוד תורה, ומרשים לנשים שלהם לעבוד במקומות מעורבים, גברים ונשים, ועוד מרשים לנשים להתלבש כמו גויות, כדי שהם יוכלו לשבת וללמוד תורה, אוי לו ואוי ללימוד שלו. ויש

**אבל תשובה אמיתית לא עושים!
אמת אמיתית לא מבקשים! לא
חוזרים בתשובה!**

פרק עג

בנוסף לזה יש המראה החיצוני, נתחיל עם הנשים, כי אם הנשים נראות לא צנועות זה בוודאי רצון הבעלים, ואם זה לא רצון הבעל והוא שותק הוא יתחלק איתה בגיהנום. אישה שלא צנועה ובעלה מבין שזה אסור ולא אומר לה מילה, הוא כמוה! ואם יש לו אישה שהוא אומר לה תוכחה והיא לא שומעת אז הוא צריך לגרש אותה! ואם אישה רוצה יותר צניעות אין לבעל שום רשות להגיד לה לא. אם לא טוב לו, הוא יכול לגרש אותה! המילים האלה בוודאי יגרמו לאנשים להתקומם ויגידו, מה? להגיד להם להתגרש?! ואני אומר, כן! להתגרש, כי זה רצח לדור הבא! כי מי שיווד באידישקייט היום בעולם הזה, הוא רוצח את הדור הבא ולא רק את עצמו.

האישה צריכה להיות צנועה לכסות את כל הראש רק במטפת ולא בכל מיני כובעים, במטפת בלבד! ולא בפאה, היא צריכה לכסות את הגוף שלא יראו את הצורה של הגוף בכלל, וזאת אישה יהודיה כשרה! וכולם יצעקו, מה? השתגעת? השתגעת? שאנחנו נחזור לימים ההם, מה פתאום, היום זה עולם אחר, ויגידו שלפי הספר של פוסק ידוע צריך רק שני אינצ' מתחת לברך, אבל זה הכל לא נכון, צריך לכסות את הגוף, כי כל אבר שרואים יכול להכשיל גברים במחשבות לא טובות וזה אסור! ומי שנכשל ומסתכל באישה שמכוסה

לחזירות, כמו שכתוב שזה כאילו שהקאנו על השולחן.

איך נראים ילדים חרדים היום? מצד אחד לבושים כיפות וציציות ומצד שני הפיות סתומים עם פיצה וקולה וסוכריות מכל הצבעים ומכל הגדלים, או לנו, או לנו.

אני רוצה עכשיו להגיד לכם שאסור ללכת למסעדה בשביל בידור, אסור ללכת למסעדה כי לא מתחשק לבשל, ורוצים לצאת עם הבעל קצת להתאוורר, בכלל לצאת לבידור. אין דבר כזה בין היהודים, כי **הבידור האמיתי זה החגים, המצוות וכדו'** ואם זה משעמם לאדם והוא מרגיש שהוא צריך אוורור מזה, אז הוא במצב רוחני קשה, כי זה הדבר שעושה את התענוג הגדול ביותר שקיים, **ומי שלא מבין את זה פספס משהו**. כן אפשר ללכת לטיול, אבל אם הולכים לטיול שיש שם ג'קוזי, לונה פארק וכדו', זה לא. ואם רוצים להסתובב בחוץ "לראות נפלאות של הטבע" אז נשים לחוד וגברים לחוד או המשפחה לבדה, אבל לא לראות דברים שונים ומשונים בטבע כמו הנסיעות החדשות עם ג'פים, גם נהיה מאוד מאוד נפוץ, נופש במלונות בחגים וזה נגד היהדות וזה דבר שלא מבינים ואומרים שהולכים למלון לנוח. ויגידו, גם רבנים גדולים הלכו בקיץ לנוח, אבל הם להבדיל אלף אלפי הבדלות הלכו לאזור חם כדי לנוח, אבל לא הפסיקו ללמוד לשנייה תורה, ולא הלכו למסעדות ולא לים ולא לבריכה ולא דיברו כל היום על האוכל. אני מאמין שכל אלה שהולכים לנופש היום לא היו

גברים שכאילו לומדים, אבל מבזבזים זמן על עסקנות שטחית, אבוי לכם כי זה מביא רק לדברים לא טובים בעולם הזה, ומאבדים את העולם הבא שלכם. ויש גברים שמצאו דרך חדשה להרוויח כסף, הם טסים מפה לאמריקה לניו יורק, ללוס אנג'לס, לפלורידה, לדנבר, לשיקגו, ללונדון, לאירופה ואפילו למזרח הרחוק, מבזבזים את החיים שלהם, כי הטיסות עצמן לא צנועות ויש סרטים שקשה מאוד לא לצפות בהם. יש מפגשים קרובים ליד בתי השימוש, במעברים, ויש גם אנשים מאוד מאוד לא צנועים שמסתובבים בטיסות האלו, ויש הרבה מצבים שאדם שחושב את עצמו "לארלכר איד" לא צריך להיות בקשר איתם. אני מבין שבעולם הזה אנחנו נכנסים לחובות גדולים מאד אבל רוב החובות מיותרים, ולכן ברוב המקרים טסים ועוזבים את הארץ בלי סיבות טובות של ממש וזה אסור.

פרק עד

עכשיו נדבר על האוכל, מה אנחנו אוכלים ואיך אנחנו אוכלים, היום אנחנו כמעט לא מוצאים יהודי רעב ללחם, אבל אנחנו **אוכלים בעיקר בשביל היצר** ולא כמו יהודי שאוכל כדי להעלות את האוכל לרמה רוחנית גבוהה, כמו סעודת שבת שזו לא רק אכילה של דברים טעימים שמביאה הנאה ליהודי, אלא גם הכל שיין לרוחניות. ואפילו ביום חול כשנוטלים ידיים אוכלים ומברכים, כל הפעולות האלה הן רוחניות, כל זמן שזה באמת גופני ורוחני, אבל ברגע שאנחנו עושים את הפעולות הרוחניות בלי רגש, **הכל נהפך**

כמו ר' יהודה הנשיא, והוא צריך להשתמש בכסף שלו בשביל מצוות, הוא יכול להשתמש בשביל לבנות בית גדול וכדו' אבל כמו ר' יהודה הנשיא ודוד המלך שלא רצו ליהנות מהכסף ומהגשמיות אפילו קצת. לא ליהנות מהגשמיות כגשמיות בכלל, רק ליהנות מהצד הרוחני שהכסף עושה, זה לא אומר שהוא צריך לאכול כמו אדם עני, אבל הוא צריך להתייחס לאוכל כדבר שצריך לעשות כדי לחיות, לקדש אותו בכל צורה שאפשר.

הסוף של עולם השקר

עם ישראל בארץ ישראל, יבוא זמן בעתיד הקרוב, שכל המושגים של שקר יפלו. זה כבר מתחיל, הממשלה מלאה בושות, מכל העניינים המבישים של החברים בכנסת, בראש ובראשונה הנשיא, אחרי זה המשטרה שירדה מבחינת המוסר בשנים האחרונות. משטרה שכמעט אינה יכולה לתפוס גנב, שנותנת לכל מיני אנשים לברוח מבית הסוהר, שיודעת הכי טוב לתת רפורטים לנהגים, להרביץ לחרדים ולסלק מתיישבים מהבתים, בואו נחשוב גם על ביטוח לאומי, שהפסיק לשלם להרבה אנשים שהאמינו בו כל כך, ובכלל יש **בלגן מוסרי גדול** במדינת ישראל וזה לבד יפיל את הכל. יש יהודים שהולכים לצד הגויים נגד עצמם, יהודים שהולכים עם הערבים נגד היהודים, ויש יהודים באירופה ובאמריקה שהם יחד עם הגויים נגד היהודים.

ויש צבא - צבא הגנה לישראל שפעם גם החרדים האמינו בו, אבל היום כולם הפסיקו להאמין בו, כי שם יש בלבול גדול מאוד, וכל ראש ממשלה

מוכנים לנופש כזה כמו הרבנים הקדושים.

אבל היום הולכים לנופש לכל הפסח, גלאט כושר, לא "גברקס" (ללא מצה שרויה) יחד עם זה "בית מדרש" שאפשר ללמוד ביחד עם שתי בריכות שחייה אחת לנשים ואחת לגברים עם האוכל המוגש ליד הבריכה 24 שעות ביום ובנוסף עוד מקבלים כל מיני טיולים כולל "לונה פארק", הכל מהמלון. והדבר הכי טוב שיש בידור לילדים שלא יהיה להם משעמם כמו קוסם, וזה הכל נקרא חופש של פסח, ברור שאפשר גם לעשות חול המועד בדיסני לאנד או במלונות באירופה, למה לנקות לפסח, או להכין לשבועות או לבנות סוכה? הכל עשוי, ודבר שעוד יותר מושך היום זה חגים על אוניה, שבעה ימים או תשעה ימים על אוניה עם כל ההידורים של החג.

אוי עם ישראל אתם לא מבינים שכל הבתים המפוארים שלכם לא יעזרו לכם, **כי בסוף יש קבר קטן מאד** וכל החדרים שלכם וכל המנורות היפות שלכם וכל הרהיטים המפוארים שלכם, וכל הכסף שיש לכם לקנות מכוניות וטיולים וכדו' לא יעזרו לכם. נוסף לזה **אפילו שאתם נותנים צדקה, זה לא יציל אתכם** כי הצדקה לא באה מנתינה אמיתית, אלא באה מאמונה טפלה שאם נותנים כסף אז אפשר להחזיק בממון כי היהודים לומדים שמי שנותן מקבל, זה נשאר להם בראש בלי הקשר עם ה'.

אני רוצה שיהיה ברור, יהודי שהוא עשיר לא צריך לזרוק את הכסף ולהיות עני, אבל הוא צריך להיות

אני רוצה שניציל את עצמנו עם ישראל, אני בוכה ובוכה, כי יותר מהכל אני אוהב את עם ישראל, אני בוכה על עם ישראל, השכינה בוכה על עם ישראל, אני רוצה שכולנו נקבל את משיח צדקנו.

אני מבקש מהאחים והאחיות שלי, בואו לרחוב כולנו, נשים לחוד גברים לחוד, נשים יגידו וידי וסליחות וכו' והגברים ישימו שק ואפר וישבו על הרצפה ויבקשו סליחה מהקדוש ברוך הוא בשביל כל הדורות של שקר ובריחה מן האמת ונבכה ונצטער באמת, ונבכה עד שיהיה זרם רציני של דמעות מסביבנו, ונבכה עד שהנשמה תצא מהגוף שלנו, ונעשה תשובה שלמה ונלמד זוהר הקדוש, ואז הקב"ה יקבל את התשובה של עם ישראל, ונקבל את משיח צדקנו ויגמר החלק של ההיסטוריה, של הגלות.

פרק עה

כולם צריכים לעשות תשובה שלמה להיות קדושים וללמוד זוהר ולהתחזק באמונה ובטחון וכו' וכו'

ולהרבות בתפילה ובתחנונים ולצעוק אל ה' מעומק הלב כפשוטו ממש. וקבלת עול מלכות שמים ועול מצוות שלמה ברוב עם בכל עיר ועיר. בקדושה וטהרה ובבכי ובלב נשבר - על תשובה וסליחה וכפרה, וגאולה וישועה.

וכידוע מהמבי"ט (בספרו בית אלקים) ועוד שהגאולה תלויה בתפילה על

שניסה ללכת בגלוי נגד החרדים או נגד התורה, נפל. עם כל זה לא לומדים, כל הבלבולים האלה כבר התחילו להפיל לא רק את הממשלה הזאת, אלא את כל המבנה, שהם קוראים דמוקרטיה, הדמוקרטיה הישראלית האומרת שמי שבשלטון יש לו זכויות ומי שלא אין לו זכויות. ממשלת ישראל שניסתה ומנסה עם כל הכוחות שלה להרוס את הדת היהודית, להרוס חס וחלילה את התורה ומנסה לעשות מלחמה ישירה נגד הקב"ה.

ואני אומר לכם, שאפילו אוטיסט יודע, שמי שנלחם נגד בורא עולם חייב להפסיד בגדול! ומי שנלחם נגד בורא עולם לא יהיה לו לא העולם הזה ולא העולם הבא! וכמו במגדל בבל, הכל יפול, כי בארץ ישראל ישנה קדושה המכוסה בשכבות של טומאה שהציונים הניחו, אבל הקדושה לא יושבת בשקט ורוצה לפרוץ את הכיסוי. כמו הר געש זה יפרוץ וכל אלה שעומדים נגד הקב"ה יישרפו וייעלמו יחד עם האש, והארץ תקיא אותם, אוי לנו! אוי לנו! אבל אלה שקרובים לקב"ה לא ירגישו כלום, ירגישו רק אור חדש של קדושה והנאה עצומה, ובתוך האור הזה יגיע המשיח, ואדום יחרב, ולא משנה אם זה יהיה בפצצת אטום או במכת ברד, ה' יעשה את זה בלי האירנים ובלי הרוסים ובלי הקוריאנים ושלא תהיה טעות, שני שלישים של העולם ילכו, שליש ילכו לגמרי, שליש ייפצעו קשה ושליש יישארו. אבל יכול להיות גם גרוע מזה, יכול להיות שרוב העולם ילך.

וכן גאולתנו העתידה מגלות אדום
אפשרית רק על ידי תשובה, ואם לא
תבא בעצמה תבא בעיתה על ידי
חבלי משיח, כי רק אז יוכל ליפול
שרו של עשו, הוא ס"מ שטן יצר
הרע... (אלשיך דברים כה יח)

פרק עו

ונאמר בזהר הקדוש (תיקון כא
וברעיא מהימנא נשא) : כי יום נקם
בלבי ושנת גאולי באה - הגאולה
תלויה בלב. ועל ידי שישראל
מקיימים מצות ולומדים תורה ביראה
ואהבה ועושים תשובה מכניעים
ומשמידים - את הס"ם והנחש ועמלק
וערב רב.

ורחמנא ליבא בעי - הקב"ה רוצה את
הלב. וזה עיקר העבודה - ולעבדו בכל
לבבכם ובכל נפשכם!

כי יצר הרע דומה לזבוב ויושב בין
מפתחי הלב. (ברכות) זבוב בחינת
עמלק - (ז'כרון ב'ספר ו'שים ב'אזני
יהושע - כי מחה אמחה את זכר
עמלק) ובין מפתחי הלב - הוא יושב
ומקרר את הלב מהחמימות של איש
הישראלי מהעבודה והאהבה ויראה
ושמחה לאל חי!!!!

והכנעתו - על ידי אהבה ויראה
ושמחה רבה בעבודת ה'!

וידוע שיש קבלה ממהר"ל דיסקין
זצ"ל שאלו שמובדלים מן האומות
לגמרי בתכלית. (ערלכיער ידיין)
ינצלו מהמלחמה האחרונה ומפצצת
אטום. והכוונה להבדל מן האומות
במחשבה דיבור ומעשה. בלבוש

הגאולה וכל תפילה מקרבת הגאולה,
וכשיסתיים מנין הקצוב של התפילות
- תבוא הגאולה.

ולחקדים לזה אמירת פתח אליהו -
שמסוגלת לקבלת התפילות.
(החיד"א)

ואם אפשר במקומות הקדושים,
ובכותל - בתנאי שתהיה שמירת
עיניים מלאה.
כי עלולים להפסיד יותר מאשר
להרוויח.
וצריך למחות ולבכות על חילול
הקודש שנעשה בשריד בית מקדשנו -
הכותל המערבי!!!
(פריצות וכו')

וגם לשמור על הלשון בקפידה - כי
על ידי לשון הרע התפילות לא
מתקבלות.

וגם פה לא נקי - התורה ותפילה
הולכים לסטרא אחרא! (מהזוהר
הקדוש כידוע- מובא בהקדמת החפץ
חיים)

ותיקון חצות בכל יום שמותר (ביום
שלא אומרים תחנון - רק תיקון לאה)
(וכידוע הגר"א זצ"ל הקפיד על תיקון
חצות. וכמו שכתוב במעשה רב -
לקום בחצות ולעשות תיקון חצות).

ותפילה בזמן ההוא על גאולתן של
ישראל. ואם אפשר - לעשות ברוב
עם. ובזכות הקמים בחצות תבוא
הגאולה. (מוהרנ"ת זצ"ל)

אמר רב כלו כל הקיצין ואין הדבר
תלוי אלא בתשובה!!! (סנהדרין)

אחר הרע שבלב יצרא בישא קטיגורא
דבני נשא דנקרא עמלק כמו שמובא
בזוהר (ח"ג ק"ס א).

פרק עז

ארמילוס הרשע

ידוע מחז"ל והמדרשים (ותרגום
יונתן) [ומבוא ב-6 מדרשים¹⁶ ובדברי

¹⁶ **וכמו שמובא במדרש אותות**

המשיח:

האות השביעי, הקב"ה בעל נפלאות
עושה מופת בעולם. אמרו שיש ברומי
אבן של שיש, והיא מתבקעת ויוצא
ממנה דמות אדם ושמו ארמילוס
השטן, ארכו שנים עשרה אמה, ורחבו
שנים עשרה ובין שתי עיניו זרת והן
עמוקות אדומות ושער ראשו כצבע
זהב, פעמי רגליו ירוקין ושתי קדקדין
יש לו. ויבוא אצל אדום הרשעה ויאמר
להם משיח אני, אני אלוהיכם, מיד
מאמינים בו וממליכים אותו עליהם
ומתחברים בו כל בני עשו ובאים אצלו,
והולך וכובש כל המדינות ואומר לבני
עשו הביאו לי תורת שנתתי לכם,
ומביאים תיפלותם ואומר להם אמת
היא שנתתי לכם ואומר לאומות העולם
האמינו בי כי אני משיחכם, מיד
מאמינים בו. באותה שעה משגר
לנחמיה בן חושיאל ולכל ישראל ואומר
להם הביאו לי תורתכם והעידו בי שאני
אלוה, מיד מתפחדין ונתמהין.

באותה שעה יקום נחמיה בן חושיאל
ושלשים אלף גיבורים מגיבורי בני
אפרים וייקחו ספר תורה וקורין לפניו
אנכי ה' אלוהיך לא יהיה לך אלוהים
אחרים על פני, ויאמר להם אין

והתנהגות. לא לשמוע מוזיקה של
גויים וח"ו סרטים ועיתונים וספרים
שלהם. (ליקט רשימות של הרב נתן
מאיר ווכטפויגל זצ"ל)

וגם ידוע שיצאו אבותינו ממצרים
בזכות שלא שינו לבושם. ולא
התערבו עם המצרים.

כתוב במדרש (עי' שמות רבה פ"א
ויקרא רבה פל"ב שיר השרים רבה
פסקיתא, תנחומא בלק ועוד)
- בזכות ד' דברים יצאו אבותינו
ממצרים - שלא שינו שמם, שלא
שינו לשונם, ולא שינו לבושם, ולא
דברו לשון הרע והיו גדורים בעריות
ולא פורצים.

ובזכות התשובה. והאמונה והבטחון.
והיראה. והתפילה.

מלבוש בגימטריא - אור פני אל
(אגרא דכלא)

וכידוע כשהיתה גזירת שינוי
המלבושים באירופה ללבוש הגויים -
פסק הגר"א זצ"ל שזה ביהרג ואל
יעבור!!! (חכמת אדם).

דע שעיקר מלחמת גוג ומגוג הוא
ברוחניות ופנימיות, כנגד היצר הרע
והקליפות של האומות ותאוותיהם.

ופירש האלשיך הקדוש זיע"א - כי
מחה אמחה את זכר עמלק - מחיית
עמלק היא לא כשאר אומות שמפיל
השר משמים, אלא שעלינו להשמידו,
והיא מלחמת היצר הרע המוטלת על
כל אחד, ולכן זכירה זו בלב כל
ישראל. וכתב רבי צדוק הכהן מלבלין
- וזה עיקר מחיית עמלק הוא לשרש

יש אומרים שארמילוס הוא גוג בעצמו. ויש אומרים שיש שני מלכים. ארמילוס וגוג. שניהם אחים. (ספר דן ידן לרבי שמשון מאסטרופלי זצ"ל הי"ד)

האברבנאל זצ"ל (בספרו מעייני הישועה) כתב שארמילוס במלחמה האחרונה יהיה ראש הצבא של הנוצרים. וגוג יהיה ראש הצבא של ישמעאל.

יש הרבה שמביאים רמז בנבואה של גוג ומגוג (ביחזקאל) - שאובמה - הוא גוג.

יתכן מאד שהאפיפיור ימח שמו הוא ארמילוס הרשע. וכל הסימנים מראים.

פרק עח

האם אובמה הוא ארמילוס הרשע?
ברק אובמה וגם **בגימטריה אמריקה** - בגימטרא 356 **ארמילוס** בגימטריה 357 (וב"ה מצאתי שעוד כמה מביאים את הגימטריה הזאת)

וגם באמריקה יש אותיות ארמ כמו בארמילוס.

וידוע שהוא נוטה מאד לדעת הישמעאלים נגד הנוצרים.

וידוע שהוא מורכב מאדום וישמעאל. (אביו מוסלמי ואמו אמריקאית) וכמו שכתב בקול התור שמטרת ארמילוס - שהוא עמלק - והוא שר הערב רב הוא זיווג עשו וישמעאל.

הגאונים וב-550 ספרים ואפילו מרן החפץ חיים מעתיק את המדרש בספרו מחנה ישראל]

שיהיה באחרית הימים - מלך רשע ועז פנים ושמו ארמילוס הרשע.

אותיות סמא"ל, רי"ו - בגימטריה גבורה.

ובמדרש כתוב שעליו נתנבא דניאל (פרק ח', כג)

ובאחרית מלכותם (של רומי) כהתם הפשעים - יעמד מלך עז פנים - ארמילוס - ומבין חידות: ועצם כחו ולא בכחו ונפלאות ישחית והצליח ועשה והשחית עצומים ועם קדשים:

ועל שכלו והצליח מרמה בידו ובלבבו יגדיל ובשלוה ישחית רבים ועל שר שרים יעמד (משיח בן יוסף) ובאפס יד ישבר. (משיח בן דוד ימיתו ולא ביד, אלא ברוח שפתי).

בתורתכם זו כלום, אלא בואו והעידו לי שאני אלוה כדרך שעשו כל האומות. מיד יעמוד כנגדו נחמיה, ויאמר ארמילוס לעבדיו תפשוהו וכפתוהו. מיד יקום נחמיה בן חושיאל ושלשים אלף שעמו ויעשו עמו מלחמה ויהרגו ממנו מאתים אלף. מיד יחרה אפו של ארמילוס הרשע ויקבוץ כל חילי אומות העולם לעמק החרוץ וילחם עם ישראל ויהרגו ממנו תילי תילים וינגפו ישראל מעט ויהרג משיח ה', ובאים מלאכי השרת ונוטלים אותו ומטמינים אותו עם אבות העולם.

בלעם היה נכדו או בנו של לבן הרשע או גילגולו

לבן מזוהה בגמרא במסכת סנהדרין עם בעור אביו של בלעם ועם כושן רשעתיים. רבי יהושע בן לוי מזהה את לבן עם קמואל (בן נחור ואבי ארם), כמי שקם נגד האל. השם לבן מתפרש כמרושע, ושמו נדרש בהיפוך אותיות, לבן = נבל. גם כינויו ה"ארמי" מתפרש כאותיות של "רמאי". בהגדה של פסח אף נכתב כי חטאיו של לבן כבדים מאלה של פרעה: "צא ולמד מה בקש לבן הארמי לעשות לעקב אבינו. שפּרעה לא גזר אלא על הזכרים ולבן בקש לעקור את הכל" (הגדה של פסח)

ורואים שיש קשר בין לבן לערב רב כתב רבי מנחם מנדל משקלוב זצ"ל (ביאור משנת חסידים) במחמת שקשים גרים לישראל כספחת [יבמות מז ע"ב], שסורן רע ודמיונם ברע הוא, בסוד ער"ב ר"ב גי' דע"ת, לכן הן נחלקו בזוהר פ' בראשית [כה]. לה' בחי', ר"ת נג"ע ר"ע, נ'פלים ג'בורים ע'נקים ר'פאים ע'מלקים, ועם ה' בחינות הוא נג"ע ר"ע גי' לב"ן ב"ן נחור, והוא מלך לכל בני שח"ץ (היינו בגימטריא כנ"ל) [עי' איוב מא] אשר בסוד השפחה.

אלק"ם יקו"ק אדנ"י, ואחוריים שלהם ר' ע"ב קכ"ו גי' שח"ץ, לב"ן ב"ן נחור, נג"ע רע"ה, (בגימטריא) שורש נפשות ה' מיני ער"ב ר"ב, דע"ת דקליפות, סוד קליפת נג"ה

(והרי הערב רב היו מצריים ויש אומרים שברק אובמה בגימטריא פרעה עם הכולל, ואמריקה היא מצרים ואפילו הגויים אומרים את זה, וידוע פרעה היתה לו יניקה מעשו ומעמלק - (מוהר"ן מברסלב זצ"ל)

וגם ידוע כי רהב היה שר של מצרים. והמילה ארה"ב מורכבת מרה"ב.

ושלושת קליפות אלו יבטלם בעז"ה "מלך המשיח" (בגי' תנ"ג) בגימטריא "ישמעאל" (בגימטריא תנ"א) ועוד ב' כנגד עשו וערב רב. (מבוא לחכמת הקבלה, רבי שמואל טולידנו זצ"ל).

"נשיא ברק אובמה" בגימטריא "בלעם הרשע" - "הפצת הקבלה", "תיקון העולם".

הכל אותו גימטריא. זה תלוי וקשור בזה.

ושימו לב שהוא שוכן בבית ה'לבן'. וידוע שבלעם הרשע היה גילגול ו נכד של לבן הרשע. (עיין בגמ' סנהדרין ובזוהר ועוד)

הוא בבית לבן אבל הוא באמת שחור!

וידוע שהיטלר (בגימטריא יד עמלק) החרב גשמי, אבל אחר כך עמ- ריקה החרבה רוחנית. וידוע שביקש לבן הארמי לעקור את הכל.

והשתמשה בעצת בלעם הרשע - פריצות. ואלהיהם של אלו שונא זימה.

בלעם לבן הארמי גימטריא ת"פ כמניין פלונית הרשעה.

אמריקה בגימטריא ברק אובמה בגימטריא לבן בבל עמלק

כי הלא הם החרבו את בבל- עירק.

וגם ידוע שהמגדל של אנשי דור ההפלגה - בבל היה.

הכל מסתדר. (כבר כתב ב"שם הגדולים" שאין לבזבז הזמן על גימטריות, רק אם יבוא לך הגימטריה פתאום עיי"ש).

מִרְן הַרְשֵׁבִי ע"ה אמר : הלכה בידוע שעשיו שונא ליעקב (וכבר אמר זה הרבי מקלויזנבורג על אמריקה)

אפילו שאמריקה נראת ארץ החופש וידידותית לסביבה, בקרוב תיכף ומיד ממש תהפך למדינה של עבדים תחת משטר צבאי.

עוד - "מצרימה" = לאמריקה (עם הכולל) או "סוף עמלק",

טוב הכל ברור, זה ממש בזבז זמן לחשבן על זה גימטריות, צריך להריע ולהתריע!

שכולם יעלו לארץ ישראל עכשיו מיד ממש

לאור כל הנ"ל באמריקה נכנסו לרבי חיים קנייבסקי שליט"א וספרנו לו את דברי האדמו"ר מקוליצנבורג זצ"ל וכתבנו לו על הגזירות, ואמר בזה הלשון: "כן. שיעלו לארץ ישראל!" וחזרנו ושאלנו בשנית: "כולם?" ואמר: "כן. כולם".

נא לפרסם.

ללמוד זהר הקדוש ברציפות והתחזק בשמירת הכשרות, בקדושה, ולהתחזק בצניעות "הסירו את אלהי הנכר (פאה נכרית) אשר בקרבכם. הטהרו והחליפו שמלותיכם"

ובזכות זה נזכה לגאולה שלמה בתשע"ו (כמניין פאה נכרית)

ובספר רזא דמהימנותא כתב: כבר ידוע שסוד עבירה לשמה הוא אליהו בהר הכרמ"ל [ב"ר פפ"ב ה], אשר על זה נאמר ראשך עליך ככרמ"ל [שה"ש ז], ושומר החומת אש מבחוץ הוא לבו"ש צדי"ק צד"ק, הוא עצמו לבו"ש נג"ע רע"ה, שורש סמא"ל רה"ב, לבו"ש, נקודא קדמאה של בראשית שב"א צר"י חר"ק ר"ת שח"ץ, גי' נג"ע רע"ה, וכן צדי"ק צד"ק, כי גם זה לעומת זה עשה אלקים [קהלת ז] בכדי שיהא בחירה, ובחטא אדם הראשון ירדה בסוד לב"ן ב"ן נחור, סוד בלה"ה זלפ"ה רח"ל לא"ה גי' ביל"ת יק"ק, וזה לבו"ש צדי"ק צד"ק שתו"ל בביל"ת יק"ק, וכמו כן סוד הב' כתר שהוא כלל האורות סוד ו', אור ו' צדיקים הנ"ל, ירדו בסוד שעיר פאר"ן, גי' שב"א צר"י חר"ק, והן סוד ק"ש קש"ת של בל"ק ב"ן צפור שהוא דעת אלקים, ובלעם בסוד דעת עליון [עי' במדבר כד], שניהם גי' קשקש"ת, אלף ומאתן עלמין [[ז"ח עא.], סוד א"ר דא"ר ובתוכם הוה להגיד כי ישר צורי [תהלים צב] עד כאן].

פרק עט

סמאל = סוף מ'לכות א'דום ל'בוא, או סוף מ'משלת א'מריקה/ א'ובמה ל'בוא

אמריקה בגימטריה = שנאה או לבן בלעם בלק, (ידוע שיש שם את הבית ה'לבן')

או ברק אובמה עם הכולל בגימטריה - פרעה או המן והיטלר. (וידוע מרבי יהודה ליבוביץ זצ"ל שהוא גילגול של היטלר)

הנוצרים. וגוג יהיה ראש הצבא של ישמעאל

וידוע שקיים סדר עולמי החדש כבר תוכנית של 250 שנה. והם גלגולים של דור ההפלגה.

פרק פא

New World Order

הסדר העולמי החדש -

"ניו ורלד אורדר" בגימטריא "נשיא ברק אובמה"

זה החל לפני כמאתיים חמישים שנה, התחברו קבוצה של עשירים והמסדר הישועי ונועצו יחדו על ה' ועולמו.

להקים ממשלה עולמית חדשה, דת עולמית חדשה. לשלוט על כל הכסף של בני העולם, ולדלדל את אכליסיית העולם מתחת לחמש מאות מיליון. ועוד דברים נוראים.

העשירים הללו המתאווים כח ושלטון בקרוב יפלו, אבל לפני זה הם ישנו ויהרסו את העולם. הם ממש נלחמים בהש"ת, והוא יגרום להם מפלה גדולה.

הפחד שצריך להיות מהפעולות של ה"סדר העולמי החדש, הוא בין השאר כזה:

הם הרשעים הנוראים האלו רוצים - בין שאר מעלליהם - להקים דת עולמית חדשה, וכל מי שלא יסכים לקבל את מרותם ישלח לתאי הגזים, הנוצרים מאד חששים מזה, יש ל-CIA מחשב עם כל הכנסיות שלהם והם רוצים לחסל את כל הנוצרים, כי

פרק פ'

לכאורה מובן שיש שני גוג. אחד אובמה. ואחד פוטין.

ובמדרשים מובא שבאחרית הימים יעמוד "מלך עז פנים". בגימטריא "ארמילוס". ויש אומרים שארמילוס הוא גוג.

בספר זרובבול ועוד מדרשים - מובא על ארמילוס הרשע - וזה סימן דמות ארמילוס: שער ראשו צבוע כזהב וכבול, וידיו עד עקבי רגליו, ושתיים עשרה אמות קומתו ופניו ארוך, וזרת בין עין לעין, ועיניו עקומות, ו**שני קודקודין** לו, וכל רואיו יראו ממנו.

אז יש לו שני קודקודין, היינו שני אנשים.

לכאורה אפשר לומר שאובמה זה גוג מצד ארמילוס, ופוטין זה גוג או שבעצם האפיפיור זה ארמילוס..

בארק אובמה בגימטריא ארמילוס. וגם הרבה מהגויים מאמינים שאובמה זה ארמילוס ובמדרשים מובא שמשיח ילחם מול ארמילוס..

וידוע שגוג הוא גלגול של נמרוד. (דן ידין לר' שמשון מאסטרופלוי הי"ד זצ"ל) וידוע שאביו של נמרוד היה כוש. ואובמה הוא כושי" - הכושי " בגימטריא ארמילוס -עם האותיות והכולל.

אולם האברבנאל זצ"ל (בספרו מעייני הישועה) כתב **שארמילוס במלחמה האחרונה יהיה ראש הצבא של**

הרבי מקלזניברוג זצ"ל אמר לפני 30 שנה שתהיה שואה יותר גרועה באמריקה, וזה מאד מאד מובן, למה? כי אותו אחד שהפעיל את היטלר ימ"ש מפעיל את הממשלה ואובמה, היטלר היה רק בובה ביד העשירים של "הסדר העולמי החדש", הם עשו את הפיגוע בבינייני התאומים, הם עשו את הפיגוע בבאסטון ואולי הם הם יחריבו את אמריקה על כל תושביה, ובמיוחד אחינו היהודים ח"ו!

אנחנו פה בישראל ולא באמריקה אז מה הבעיה? זה קורה שמה ולא פה!

טעות בידך, ה"סדר העולמי החדש" יגיע גם לארץ ישראל, הממשלה זה מהם.

אולי הם יורידו את כל הכלכלה עד לאפס בכל העולם, יסגרו את החשמל ואת המים, וירגישו כי להם המלוכה ומושלים בגויים, ואז יצמח צמח דוד ויגמור אותם.

לא מאמינים? חכו ותראו ותרגישו את זה על בשרכם!

לכו ותלמדו את הזוהר הקודש והתחזקו בשמירת הכשרות, בקדושה, ובטהרה, ובצניעות, וזה יתן לכם כח לעשות מסירות נפש!

ונזכה ל- סדר עולמי החדש היהודי (בגימטריא תשע"ז)

ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה' המלוכה.

הנוצרים לא ירצו לקבל את מרותם כי יאמרו להם לא להאמין ביש"ו, ואת זה הם לא יהיה מוכנים לקבל בכלל, ואז הם יכריחו אותם, ותהיה מלחמה בין האזרחים לבין השוטרים והחיילים של אמריקה,

ממשלת ארה"ב כל הזמן מפחדת על הנשק של האזרחים ולא רוצה שיהיה להם,

למה? כי עוד מעט הם יבואו עם הצבא שלהם ויכבשו את המדינה, ומי שיתנגד או ירה יירה, או שישלח לאלתר למחנה ריכוז,

הנוצרים מאד מאד מפחדים מזה, והם מוכנים לעשות הפגנות נגד הממשלה, וזה לא יעזור להם,

ואז הם יאשימו את כל היהודים על זה, שהיהודים שהרגו את האלהים שלהם, רודפים אחריהם, ע"י "הסדר העולמי החדש", ואז זה יהיה הפחד הגדול על היהודים.

למה? כי הסדר העולמי החדש גם יצוד את היהודים ויכריח אותם להמיר את דתם ולכפור באלקים חיים, כמה ימסרו נפש?

הגויים מדווחים כי יש שמה מחשב עם רשימה של כל הכנסיות שבאמריקה והמתפללים. הם רוצים לחסל את הנוצרים.

ואם ככה גם את היהודים. (מה ההבדל? שניהם מאמינים)

את האנושות בלשון חדשה וחיה"
שהיא אנגלית כמובן.

(חלקם הם אנשי אילומינאטי שזה
בגימ' "בני המן" והוא מלך קשה
שגזרותיו כהמן)

חלק מהתכנית זה חוק מארשל (חוק
משטר צבאי, שהופך את כל ארה"ב
למחנה צבאי אחד גדול, האירוע
בבאסטן היה מכוון, והוביל לזה)

כנראה החוק כבר יתחיל בקרוב ויש
להם כבר מחנות השמדה עם כל
הציוד הדרוש (תאי גזים וכו')

הם גם רוצים "דת עולמית חדשה"
שהיא תהיה דת גלובלית, מה שאומר
שהנצרות היהדות והאיסלאם -
בסכנה, וירדפו ויצרו את צעדיו של
כל מאמין בה' אלקיננו.

וכאמור היו תהיה (לפי התכנית הנ"ל)
קריסה מוחלטת של הכלכלה (ז.א.
שהדולר לא יהיה שווה מאומה) וגם
סגירתו של החשמל, מים וכו'

הם רוצים להשמיד הרבה
מאוכלסיית העולם ולהשאיר רק
פחות מ- 5,000,000,000 וכלשונם -
"לכלכל אנושות אשר תחיה מתחת
לחמש מאות מיליון איש בשווי משקל
תמידי עם הטבע." (בסוף השי"ת לא
יתן להם ותהיה גאולתינו השלמה!)

כמו כן הזרוע של ה"סדר עולמי
החדש" תגיע גם לפה, הכונו!
(הממשלה שלנו שייכת כבר מזמן
לסדר העולמי החדש גם פה יש
הפתעות, מחנות ריכוז וכו' ואולי

פרק פב

גוג ומגוג הוא קליפת עמלק שהוא
פגם היסוד והפריצות וזה עיקר
מלחמת גוג ומגוג. רק מי שישמור את
עיניו ובריתו - יזכה לראות את
הגאולה בית המקדש והמשיח. (ע"ז
כ, החיד"א נחל קדומים, טהרת
הקודש) גוג ומגוג הוא קליפת עמלק
שהוא פגם היסוד והפריצות וזה
עיקר מלחמת גוג ומגוג. רק מי
שישמור את עיניו ובריתו - יזכה
לראות את הגאולה בית המקדש
והמשיח. (ע"ז כ, החיד"א נחל
קדומים, טהרת הקודש) כל זמן שלא
יעשו ישראל תשובה על פגם ברית
קודש לא יגאלו!! (מדרש תלפית

מן הסתם ידוע לכם מה שאמר
הרה"צ ר' יהודה זאב ליבוביץ זצ"ל
להרב אהרן שטרן שליט"א לפני
פטירתו:

א. יהיו מהומות גדולות אצל הערבים
ויהרגו איש את אחיו ב. רה"מ נתניהו
ירצה לתקוף את אירן (אנו עדים לזה
כרגע) אבל הוא לא יצליח. ותהיה
מלחמה בין פרס לבין המערב ועוד
צד שלישי שאינו ידוע כרגע. ג. יהיו
פוגרומים בארה"ב.

ואת זה אפשר מאד להבין לפי תכנית
ה"סדר עולמי החדש" (הם גלגול של
נמרוד ודרו ההפלגה עיין בפסוקים
של מגדל בבל, ובפירוש האברבנאל
(שם)

אגב בעשרת הדברות שלהם
החרותים על גבי לוחות 'גורג'יה ב-8
שפות ובלשון הקודש - כתוב "לאחד

והנוצרים כמובן לא יסכימו לזה.
והממשלה באמריקה הקימה בשבילם
מחנות השמדה....

וזה כולל גם את היהודים שבוודאי
לא יסכימו לזה.

אז יצטרכו למסור נפש...

וגם מתכננים להפיל את כל הכלכלה
העולמית.... ואולי לא יהיה חשמל
מים ואוכל...

(אין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה
מן הכיס. סנהדרין. תיקון כא -
מדוחק העניות יצאו מן הגלות.
ובזוהר שמות ז' - ט"ו ימי חושך יהיו
בביאת משיח)

כתוב במדרשים שהקב"ה יוריד לנו
את המן - בגאולה...

וסודות תורה נקראים אור - כי אשב
בחושך - ה' אור לי!

וידוע שהיטלר ימ"ש היה רק בובה
בידי הסדר העולמי החדש.
(וכמובן שכל הרשעים הם בובה ביד
השם יתברך)

הציונות, הבונים החופשיים, מדינת -
ישראל - יסר אל
ידוע שזה חלק מהסדר העולמי
החדש

וזה למה דווקא ה-U.N (האו"ם)
בחרו בהם. ויש הרבה רמזים
שהממשלה והכנסת זה חלק מהסדר
עולמי החדש.

החשמל ינתק וכל המערכות יסגרו
(וכו')

לאור כל הנ"ל באמריקה נכנסו לרבי
חיים קנייבסקי שליט"א וספרנו לו
את דברי האדמו"ר מקוליצבורג זצ"ל
וכתבנו לו על הגזירות, ואמר בזה
הלשון: "כן. שיעלו לארץ ישראל!"
וחזרנו ושאלנו בשנית: "כולם?"
ואמר: "כן. כולם".
נא לפרסם.

כמו כן בעלונים היקרים של "מסרי
האוטיסטים" מזכירים הרבה את
"הסדר העולמי החדש" ומחנות
השמדה באמריקה.

יש לדעת שרוב העולם לא יודע
ומאמין לזה בכלל, ב"ה עשיתי על זה
עבודת מחקר גדולה ודיברתי עם
אנשים שחקרו על זה הרבה, והסיקו
מסקנות.

הצרה הגדולה היא שרוב העולם לא
מודע לזה כלל ונוהג כמנהגו.

פרק פג

וידוע שגוג הוא גלגול של נמרוד. (דן
דין לר' שמשון מאסטרופלוי הי"ד
זצ"ל) וידוע שאביו של נמרוד היה
כוש. ואובמה הוא כושי. - "הכושי"
בגימטריא ארמילוס".

וידוע שחלק מהעניין של סדר עולמי
חדש זה להקים דת עולמית חדשה -
עבדות אלילים. והם ירדפו את כל
אלו שלא ירצו להאמין לדת שלהם.

"הנותר בציון והנשאר בירושלים
קדוש יאמר לו כל הכתוב לחיים
בירושלים"

ובדרך הטבע אין מנוס לחיים, ולא
ישאר שם רק קדושים כמלאכים"

קבלה מן הנביאים: "מלחמה הנוראה
שבעולם, שלא היתה כמותה, תהיה
ממש לפני שערי ירושלים - לא
ישארו רק קדושים!"

ואין זה פרוש מסבא, רק קבלה
מקבלת אצלם מן הנביאים,
שהמלחמה הנוראה ביותר שהיתה
בעולם תהיה ממש לפני שערי
ירושלים, בה יתקבצו כל האמות
שבעולם אחד מהן לא נעדר, בצד
אחד כל האמות המחזיקות דת
נוצרית, ובצד אחד כל האמות שאינן
מאמינות בדת זו, ומקבל שמות שרי
הצבא מכל צד ואיזו אמה הנוצחת.
ועל מלחמה זו נבא בלעם באומר
"אוי מי יחיה משומו אל", שיבואו
האמות שבשמים שם אל, ובדרך
הטבע אין מנוס לחיים, ולא ישאר
שם רק קדושים כמלאכים, ועל
זה נאמר (ישעיה ד', ג') "הנותר בציון
והנשאר בירושלים קדוש יאמר לו כל
הכתוב לחיים בירושלים", ומי יערב
לנפשו להיות מקדושים אלו שישאר
בחיים. ("אבות על בנים" בהקדמה)

"אחד מנחם בן עמיאל אחד
נחמיה בן חושאל" - בגימטריא
"איסלם נצרות" - מנחם ונחמיה
שמות שני המשיחים הנלחמים
באדום וישמעאל.

והם מתכננים להגיע גם לפה.
ולשליט בארץ שלטון של גויים.
ולשלוט מפה על כל העולם.
וכידוע מהגמרא - יומא -וסנהדרין -
אין בן דוד בא עד שתתפשט מלך
אדום בכל העולם ט' חודשים.

וידוע מהמדרשים והגאונים שאדום
בסוף הימים ישלטו בארץ ישראל וזה
סימן לגאולה... אז לא יהיה כבר
כנסת - הותיקן מתכננים לבוא לפה.

"ותיקן" בגימטריא "משיח בן יוסף"
כי הם ממש בסוד ארמילוס הרשע.
ומתכננים להביא את המשיח שלהם
לפה - הוא ארמילוס הרשע!!!

נצרות - בגימטריא - המשיח בן
אפרים - כי זה כנגד זה בקדושה
ובקליפה.

הסדר העולמי החדש גימטריא -
המשיח בן אפרים - עם הכולל.
כי זה לעומת זה ונלחם בזה.

פרק פד

בפירוש הרב אברבנאל על נביאים
אחרונים מוזכר הרבה שהנוצרים
יכבשו את ארץ ישראל, ויבוא עליהם
בני ישמעאל וישמידום וכך תהיה
מפלת אדום וישמעאל.

ועיין בזהר הקדוש שעתידין בני
ישמעאל לעשות מלחמה עם בני
אדום בארץ ישראל. והארץ לא תיתן
לבני אדום. (וכעין זה מובא בפרקי
רבי אליעזר ותרגום יונתן)

סמוך לביאת המשיח כמוכא
ברע"מ פר' נשא, שיתנסו
ישאל מהערב רב קדם ביאת
המשיח, וגם אחר התגלות
משיח צדקנו בתשעה חדשים
קדם ביאתו, וגם אחר כך עד
עולם התחיה, והנשאר בציון
קדוש יאמר לו, ויזכו להאור
הגדול והנורא, ועקר תלוי
במעשינו של עכשו, ולא כמו
הכסילים שחשבו כי בביאת
המשיח יפטרנו מכל וכל, כי מי
שלא טרח בערב שבת קדש מה
יאכל בשבת. לכן צריך כל בר
ישאל עכשו להרבות
בתשובה ותחנונים, שיתקן
הקדוש-ברוך-הוא את
נפשותינו ברב רחמיו וחסדיו,
כי אין לנו להשען רק על
אבינו שבשמים

דור המבול של היום

השקר שוכן בכל מקום. הנחש נכנס
לכל פינות ומחנות. החושך מכסה
ארץ, והאמת נעדרת. אור האמת
המאיר מסוף העולם ועד סופו -
נסתתר. הטוב האמיתי אינו מצוי כל
כך, והרוע ממלא העולם, ואין מוחה.
כל כך פשט השקר והבלי הגויים,
הבלי העולם הזה, נמידות ועבירות
נשחתות, בכל רחוב ומקום, ואין
מתעורר. איה היהודי של פעם, עם
התמימות והלב הטהור עם היראת
שמים ואהבת ה', עם מידת האמת
החיצונית ופנימיות?

רוב הדור והראשים שלהם
מהערב רב וצריך להרבות
בתורה ותפילה ולהתבודד
בתשובה.

א. אין לערב רב לב יהודי הם
לא יוכלים לבכות על צרות של
יהודי אחר, הם קרים ליהודים
אחרים - ב. הם מקררים אותנו
מן האידישקייט - ג. הם
מתנגדים לקדושה - ד. הם
מתנגדים ללימוד הזהר הקדוש
- ה. הם רודפים אחר הכבוד - ו.
הם רוקדים מסביב עגל הזהב -
ז. הם עזי פנים וחצופים. -
ליהודים יש ג' סימנים: ביישנים
רחמנים וגומלי חסדים.

זה לשון הספר הקדוש זהר חי
פרשת בראשית (דף קי"ג),
ועתה רב הדור עם הראשים
שלהם הם מערב רב, לכן צריך
כל בר ישאל לינא ולפחד
שלא יהיה בכלל הערב רב,
ואין לנו עצה רק להרבות
בתורה ותפילה לה', ולהתבודד
עמו בתשובה ותחנונים,
שיצילנו ממים הגדולים
ומרשעים הללו, כי אין לנו
עוד פנאי להמתין על תקון
נפשותינו, כמו שאמרו
רבותינו ז"ל (אבות א, יד) אם
לא עכשו אימתי, כי עכשו
הגמר והברור של כל
הגלגולים, כי יגיעו ימים אשר
אין בהם חפץ אלו ימות
המשיח, אשר אי אפשר עוד
לתקן את נפשו, והברור והא

כעת. להציל את אלו שישדרו, שלא ינזקו, בל מה שהולך להיות עוד מעט. עכשיו זה גמר הביורו. ביום הכיפורים הזה האדם החליט איפה הוא רוצה להיות. השם יתברך יתן ליהודים האמיתיים שעוד לא החליטו - עוד זיכוך. וזה יחזיר אותם בתשובה שלמה לגמרי. וזה יהיה לאט לאט בהדרגה, ואחר כך פתאום. בלי שום הכנה כנראה לא יהיה חשמל, אוכל, ומים. ויהיו ימי חושך ואפלה, ובלבול עצום, פחד ואימה, ולא ידעו בכלל מה נעשה באמת. והעיקר לשמור על הישוב הדעת ובטחון בה'. יהיו ט"ו ימי חושך או שלשת ימי אפלה, שבהם יצורפו ויתבררו הערב רב מאיתנו. ומי שיהיה דבוק באמת ובהשם יתברך לא ינזק כלל. אולי ילכו למדבר. אבל בחוצה לארץ זאת תהיה עיקר הבעיה. אולי הסדר עולמי החדש ישלוט פה לקצת זמן, אבל ה' יגמור אותם, אבל בחו"ל יהיה הרס עצום.

ידוע שהמצב כעת כמו שהיה במצרים לפני הגאולה, וכל הגאולה על זה הסדר. והערב רב ופושעי ישראל ימותו בג' ימי אפילה (או ט"ו, כמו שכתוב בזוהר שמות) והלווים היו מאלו שלא התערבו. היו מצוינים שם, לא שינו שמם לשונם ולבושם. והמצב היום ממש "גוי מקרב גוי".

ובינתיים קשה לסבול את השקר שהעולם מלא בו. ורצוני כבר להגאל בגאולה שלמה. לאור באור האמת המשמח אלקים ואנשים. ועדיין האמת נעדרת. וברחובות קריה השקר שולט ביד רמה, וממלא כל העולם ממש. לו יכולתי לבטלו ולבערו מן העולם. לו יכולתי לשרפו באש שלהבת יה. גם כן זכר עמלק

ממש סכנה להשאר ברחוב או במקום עם אנשים כעת.

זרועות הרשע יכולות לתפוס ולצוד במכמורתם. אמת שהתבודדות בחדי חדרים של יראת שמים ותורה לשמה - הוא מנוס ומפלט.

חבי כמעט רגע עד יעבור זעם. ועוד מעט ואין רשע. יתמו חטאים מו הארץ, ורשעים עוד אינם, ברכי נפשי את ה' הללויה. ויתגלה כבוד מלכותו יתברך, ויתקדש בעולם. פשוט כעת האוויר מזוהם רחמנא ליצלן, וחיילות הקליפות ממש בכל עבר, ויונקות כל זיק של קדושה. הרחמן יצילנו ויזכנו לאמת והטוב האמיתי!

כוחות הרשע של דור המבול ודור הפלגה המשתלטים על העולם - עיקרם בחוסר קדושה, וחוסר אמונה, וגאווה. ועל כן יש להתגבר ביתר כח ואומץ ולהתחזק באמונה וקדושה, ומידת האמת וענווה.

אבל בעזרת השם בקרוב הם ימחקו מן העולם ולא ישאר מהם זכר מהם לעולם הבא, לא ישאר שריד לבית עשו. אדום ועמלק - ימחקו מן העולם, הערב רב - ימחקו מן העולם. יהיו צירופים גדולים, ויהיה קידוש השם גדול!

"והיה הנשאר בציון והנותר בירושלים קדוש יאמר לו" - רק הקדושים ישארו. ומי שלא בקדושה - פשוט ימחק מן העולם, כמו בדור המבול, יהיה מבול גדול וכל אלו שלא בקדושה - ימחקו מן העולם. כל אלו שלא בקדושה - יקויים בהם מה שכתוב "וימח את היקום, מאדם עד בהמה".

באמת צריך הרבה רחמי שמים להציל את עם ישראל במצב שלהם

ואמיתית ותורה לשמה! (ובמיוחד לימוד הזהר הקדוש) כי אי אפשר לדעת מי הוא ערב רב, ה' ישמור! ודעתם כוזבת ולשונם שקר והיפך הקדושה והאמת. זה העולם כעת ברגעים אלו, הרוב ערב רב! וזה לא משנה החיצונית. וזהו סוף הברורים. ישנם עוד כמה בירורים שצריכים להעשות. ועם ישראל לעבור עוד כמה זיכוכים בכדי שיהיו טהורים ונקיים, ראויים לגאולה. עד שיעשו תשובה אמיתית ויעזבו את השקר של העולם הזה ועגל הזהב.

אני יהודי. ומעורבים בי תערובת הרע והטוב הדרושים תיקון. ערב רב - מדות העזות והחציפות, אכזריות וחוכמות, פניות עמלק - ספיקות וספיקות באמונה קרירות.

יהודי משורש בג' מדות - ביישנות רחמנות וגמילות חסדים. הודאה ווידוי. ושפלות וצניעות שתיקה, ועדינות נפש - יחוס וטבעי יהודי. יש להתחזק כעת במידת השפלות, ענווה, וצניעות. ביישנות רחמנות וגמילות חסדים. שאלו מסימני היהודי. (יבמות עט.) והם יזכו לגאולה. (כמו שכתב באלשיך הקדוש פרשת נצבים, שרק הענווים יזכו למשיח, עיין שם) על כן יש להתמיד בלימוד וקיום אגרת הרמב"ן ז"ל לפני שחרית, ולפני ערבית. והתבוננות בשפלות עצמו, (כמו שכתב במשנה ברורה סימן פה, עיין שם). וכשיגיע לאיזה מעלה או מצווה וכו' - לא לייחס הדבר אליו, אלא לחשוב שהכל חסדי השם יתברך ורחמיו על כל מעשיו. והמתגאה כאילו עובד עבודה זרה. (סוטה ה)

צריך לעבוד ולשרש כל שמץ של גויות ושקר- מהלב ונפש, שכל רגש

מלא העולם ושולט בתרבות המערב. ימח שמו וזכרו. לו היה בידי חרב כי אז הייתי הורג כל עמלקי שיש בעולם. להכרית זרעו של עמלק זו מצווה מן התורה. הוא מקרר את ליבותיהם של ישראל מאש קודש יקוד של נשמת אלקים חיים, מרשפי גחלי היהדות, מתבערת הלב הבוער למלך ה' צבאות, וזיקוקי דנורא של יראת שמים. הכח הזה מקרר ומביא לעולם ספיקות באמונה ובלבולי מחשבות ושאר דברים כאלה. יהי רצון שיושמד מהרה.

העולם כמו שהוא קיים עכשיו, עולם מעורב מטוב ורע. הרוב רע ומעט טוב. הרוב שקר ומעט אמת. הרוב היפך הקדושה. הרוב היפך האמונה. איפה התמימות והפשיטות של היהודי? איפה הלב היהודי שמחובר אל השם יתברך צור כל העולמים?

באמת יתברר בסוף שהרבה לא מבני ישראל כלל, אלא שהם ערב רב, שהתגלגלו לעולם הזה השפל. כלפי חוץ הם יהודים, אבל באמת המה ערב רב. והם ימחקו מן העולם, ולא יזכו לגאולה! הם ממש חוחים (זוהר הקדוש) היהודים האמיתיים הם שושנים בין החוחים המכאיבים. וצריך להתרחק מאד מהם ומהמונם. ואין להם תקנה רק שימחקו מן העולם. הם מציקים לשכינה הקדושה!

אוי שכינה שכינה. השכינה הקדושה בצער נורא ואיום בכל מקום ופינה, ואין פוצה פה השנה האחרונה לפני הגאולה!

מסקנה מזה: צריך להתרחק מאד מאד מהערב רב. זהו נגמר. הערב רב פושטים בכל מקום ומקום. אין מנוס ומפלט רק בחדרי יראה טהורה

כי הנה החושך ממכסה הארץ וערפל לאומים. ועוד מעט כבוד ה' עלינו יזרח. וצריכים להיות ראויים לגאולה. אוי טאטע, הושיענו!

לעשות תשובה. אנחנו כבר שנת תשע"ה! צריך להיות עבד ה' לגמרי! לעזוב את כל הקטנות והשטויות שהיו לפני כן. עכשיו עושים רק רצון ה'.

אל יבוש מהמלעגים עליו בעבודת ה' יתברך. זה כלל גדול בעבודתו ית'. אברהם אבינו. לך לך מארצך. מהארציות שלך. ממולדתך ומבית אביך. אתה לא שייך בכלל לעולם הזה. אתה שייך לעולם הבא. אתה הגעת רק לתקן כמה דברים, ולחזור לעולם העליון.

כי צריך לעשות רצון ה' ית' ולא משנה מה אומרים ומה יגידו וכו' "האמת איננה ראויה שתהיה ביישנית או פחדנית! " (צדה לדרך) עושים את רצון אבינו שבשמים ית"ש לעד, ומתביישים מפניו ולא מפני בני אדם שסופם רימה ותולעה. ואיך לא תתבייש מפני הדר גאון עוז תפארתו השוכן בתוך בני ישראל תמיד ומלא כל הארץ כבודו. ירא את אלקיך ועבוד אותו באמת.

ועל זה כתוב "ויגבה ליבו בדרכי השם". אצת כי צריך תמיד שפלות ענוה והכנעה. אבל צריך עזות דקדושה נגד השקר וההבל. להיות אברהם העברי, שהיה בצד אחד של העולם וכל העולם בצד אחר. להיות מבודד מן כל העולם. אחד היה אברהם.

אחד היה אברהם (יחזקאל לג) פירוש שאברהם עבד את ה' יתברך רק על-

דמיון, מבית ומחוץ מגוף ולבוש. וכן כל קשר וזיק לציונות וההשכלה-הערב רב, ושפתם הלא טהורה. וכמו שיש קבלה ממהר"ל דיסקין זצ"ל שהערלכיר יידין ינצלו וזה תשובה-חזרה לשורש לה' השכינה הקדושה. כנסת ישראל. ולהכלל בכלל יראי השם, שבט לוי, כל הברכים שלא כרעו ל"בעל", עגל הזהב. להבדל מתוך העדה הרעה הזאת, מן הערב רב והקשור.

הזוהר הקדוש מברר את הערב רב. אבל הוא האור. ונצרך לזה כלים והם המדות הטובות- ביישנות רחמנות וגמ"ח, והמסתעף והקשור לזה.

יש את היצר הרע, לב האבן, ערלת הלב. ואינו מניח ושוקט לרגע. ובכל כוחו משתדל להפיל ולהחטיא. ותרוה תבלין. כל כן יש להיות בלימוד התורה בתמידיות ובעומק העיון.

העולם כעת ממש כמו בדור המבול ודור הפלגה ועוד מעט יהיה פה כמו במצרים. וכמו שאמר בזוהר הקודש - באם לא עושים תשובה - הקב"ה מעמיד להם מלכים כפרעה, ועושים תשובה. ובשכר מה יצאו אבותינו ממצרים? בזכות האמונה והבטחון. שלא שינו שמם לשונם ומלבושיהם!

להתחזק - לשפוך הלב ולשיח לפני קונו שעה בכל יום. ולומר ה' פרקי תהילים. וללמוד זוהר הקדוש מדי יום להכניע הערב רב ואדום וישמעאל ועמלק, ולהושיע השכינה הקדושה וקרן ישראל!

להתחזק במאד מאד ביראת ה' ואהבתו וקדושה. והכנעה ושפלות אמיתי.

ובטחון ושמחה שהם כלים לימי חשוך "שלח חושך ויחשיך ולא מרו את דברו", ו"העם ההולכים בחושך יראו אור גדול" במהרה בימינו אמן.

הדיבורים של הרשעים והערב רב סכנה ממש לשמוע!

צריך להתרחק מאד מכל עולם הזה, עד שנזכה ויבוא הגואל. עד שנזכה ותתרומם כנסת ישראל מהגלות, ויגלה כבוד מלכותו עלינו בקרוב. ברחמים וחסדים מגולים. (כמו שכתוב בזוהר הקדוש שאם לא נזכה ח"ו הגאולה תהיה תחילה בדין ואזי ברחמים.)

לכן צריך להתחזק בימים אלו באמונה ובטחון. ולדבר מעניני אמונה ובטחון. כי צריכים להיות מאד חזקים בכדי לעבור הזיכוכים האלו בשלום. לתחזק באמת לאמיתה, ולא לנטות ימין ושמאל! להתרחק מכל שקר ומאנשי שקר, כי סכנה גדולה להיות בקרבם. להדבק רק באנשי אמת ויראי ה'!

ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא רק יחידי בעולם ולא הסתכל כלל על בני העולם שסרים מאחרי ה' ומונעים אותו ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאלו הוא אחד בעולם, וזהו אחד היה אברהם, וכן כל הרוצה לכנוס בעבודת ה' אי אפשר לו לכנוס כי אם על-ידי בחינה זו שיחשוב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם ולא יסתכל על שום אדם המונעו כגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא. או המניעות שיש משאר בני העולם המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך, וצריך שלא יחוש ויסתכל עליהם כלל רק יהיה בבחינת אחד היה אברהם כאלו הוא יחיד בעולם כנ"ל: (הרה"ק רבי נחמן מברסלב ז"ל)

ובפרט בזמן הזה שהוא יציאת מצרים. עכשיו זה שיעבוד מצרים ועוד מעט בסיום הט' חודשים - יציאת מצרים האחרונה בס"ד. לכן צריך להיות מוכנים, כי יהיו צריפים גדולים (של עניות ואולי חושך בלי חשמל, מים וכו') וצריך ענווה ואמונה

תפילות נוראות על הגאולה

אוי טאטע! מתי נזכה להמליך אותך
באמת? רצוננו לעשות רצונך, אבל
השאור שבעיסה מעכב, אלו הערב
רב! אנא תסירם מאיתנו ונשוב
לעשות חוקי רצונך בלבב שלם.

אולי יביט ה' אולי יחונן. אולי ירחם
על נפש אומללה כמוני שבע
תלאובות ודווים, רוצה בקרבת
אלקים, טאטע תרחם!

אוי טאטע זיסע! רחמנו, רחם נפשנו
וגופינו. הביטה עננו שמח נפשנו. כי
אליך עיננו, ולך קיונו! אנא גאל
שכינת עוזך! וגלה כבוד מלכותך
עלינו מהרה, כי מחכים אנחנו לך!

מחכים לעולם של שלום ואמת, כי
אי אפשר בלא זה. עולם בלי זכר
עמלק, כי הוא הצר הצורר. עולם
בלי יצר הרע, בלי שטויות והבלים
כאלו.

אוי, עוזר נא לנשאים. עוזר נא
אלהי העברים. כי אין עוד מלבדך.
אתה לבדך המלך ואפס זולתך, קבל

אוי טאטע!

ממש הגיע מצב שכתוב עליו (ישעיה
נ"ט): "וירא כי אין איש וישתומם כי
אין מפגיע", ונאמר (שם ס"ג): "ואביט
ואין עוזר ואשתומם ואין סומך" ועת
צרה היא ליעקב. והצרה הגדולה היא
שאין התעוררות. אין כל כך מי שיעזור
את עם ישראל. ישנים בתוך תרדמת
הגלות, עד שפתאום נתעורר כלום.

מתי זה יהיה? לבי מחכה ונפשי
כמהה, מתי נזכה ליום הגדול
והנורא בו יקודש שמו הגדול לעיני
גויים רבים. מתי נזכה לעולם זך
ונקי. עולם של ממת לאמיתה. זך
ויושר. כולם יודעים את ה' ישתבח
שמו לעד. ולו עובדים ומתפללים
ומהללים ומשבחים.

מי יתן ואהיה מאלו שיצביעו
באצבע ויאמרו: "הנה אלהינו זה -
קיונינו לו ויושיענו! זה ה' קיונינו
לו, נגילה ונשמחה בישועתו"
שישועתן של ישראל היא ישועת
השם כביכול. (כמו שנאמר "ושב
ה' אלהיך)

רק אתה הוא מלכנו! רק אתה
תושיענו! אנא רחום וחנן עשה
עמנו חסד, ועזור לישראל עמך. בנה
ביתך כבתחילה, וכוונן מקדשך על
מכונו, והראנו בבינינו ושמה נפשנו
בתיקונו.

תקן את נפשותינו כי צמאה נפנו
אליך! "אתה האל עושה פלא,
גאלת בזרוע עמך בני יעקב ויוסף
סלה." חנינו ועננו צור ישועות
ישראל. הושיע את שכינת קודשך,
הושיענו, ועזור לנו לחזור אליך
בתשובה שלמה וגמורה, להשליך
כל הבלי העולם הזה, ולהדבק
ברצונך בלבד. חוננו חוננו שמחך
נפשנו באור האמת ושמחת השכינה.
למען שכינת עוזך בגלות זה כמה
שנים רבים ורעים. עזור נא
לעברים, אשר המה חכים ומצפים
ישועתך. למען כבוד שכינת עוזך.
תהיה בעזרנו ותשבור ותסיר עולו
של יצר הרע מקרבנו. אוי טאטע
רחמנו כרחם אב על בנים, למענך
אלקים חיים!

אנא תושיע נפשי רוחי ונשמתי
בתוך כלל ישראל עמך אהוביך -

תפילת עבדך. רצוננו לעשות רצונך,
אוי טאטע! נפשנו צמאה לקרבך
באמת.

מתי נזכה להשתעשע בך כימי קדם?
מתי נזכה להדבק בך בשלמות
אמיתית? מתי נזכה שיהיה קדושה
בעולמך? מתי נזכה לאמת וצדק?
מתי נזכה לאמונה אמיתית?

אוי טאטע זיסע! אנא תנחם אותנו,
כי נפשנו חתה לך. הושיענו כי לך
קיוונו. ואל תכלימנו כי אליך עיננו
נשואות.

מתי תקנא לשמך הגדול מתי תרחם
את ציון?

זה כמה שנים רבות ורעות שער
האלקים מושפלת עד שאול תחתיה.
והשקר גובר ומכסה הארץ אוי
טאטע הושיע נא! אוי טאטע, למענך
אלקים חיים!

ה' עזור נא לישראל עמך והצמח
לנו ישועה בקרוב, כי לך אנחנו
מצפים. אותך אנחנו חפצים לעבוד
ולא לאחר חלילה. הושיענו עזו
ישועתנו! חנינו וענינו כי לך לבדך
הישועה תפארת ישראל אין עוד
מלבדך.

מודה אני לפניך רבון העולמים
בבושה וכלימה שחטאתי לפניך
ועברתי על רצונך. אוי לי כי
הכעסתי את בוראי! ליבי עצב ודווי
ואימת מוות נפלה עלי! וי לי, אהה
על נפשי, צר לי מאד אבי
שבשמים!

הריני מגלה דעתי מעתה ועד עולם
סלה שאיני רוצה לחטוא לפניך
כלל. לא במחשבה ודיבור ומעשה.
לא באונס וכל שכן שלא ברצון.
ולכפרת עוונתי רצוני להתחזק
בעבודתך ויראתך. אולי בתיקון
חצות בבכי ומרירות - לבכות על
חילול השם שגרמתי בעוונותי
הרבים ואוי לי שבית המקדש לא
נבנה בימי!

אנא חנון המרבה לסלוח שא נא
פשעי, והצילני מכל חטא עוון ופשע
מעתה ועד עולם!

והריני מקבל עלי בקבלה גמורה
לעבדך באמת. ולעשות מעתה נצח!
רק רצונך!

מן השקר ומן ההבל של העולם הזה
השפל. תשמור אותי מיצר הרע
וחייליו. ותדבק נפשי רוחי ונשמתי
בכלל ישראל הקדושים, כל היום -
באהבתך ויראתך ותורתך ומצותיך.

פושע ישראל כמוני בא לבקשך
בבכי ותחנונים, שתחוס ותרחם על
נפשי האומללה ותחזיר אותי
בתשובה שלמה לפניך. ולא אובד
חיי משני עולמים. כי רצוני זכות
ולחיות ולראות בנחמת ציון עירך,
ובגאולה השלמה וקידוש שמך
הגדול בעולם. ואוי לי שבעוונותי
הרבים אני גורם חילול שמך הגדול
והקדוש וצער בכל העולמות.

רשע מרושע כמוני חוטא גדול
כמוני מה אני עושה פה? איך אני
יכול ללכת בחוץ ולפסוע על הארץ
והיא לא תבלע אותי?

אוי טאטע רבונו של עולם! רחם נא
על נפש חוטאת כמוני, ותתנהג איתי
לפנים משורת הדין. אף על פי שאין
בי דעת ואסור לרחם על מי שאין
בו דעת.

ידי עבדיך הקודשים חז"ל: "הבא לטהר מסייעין אותו". והריני בא לטהר לפניך!

אנא צור כל העולמים, עזור נא לחסר דעת וחסר עצה כמוני, שחא אחטא עוד לפניך לעולם ועד!

והריני מקבל עלי לעשות רצונך מעתה ועד עולם. הריני מקבל עלי להיות טוב מעכשיו באמת.

אוי אבי שבשמים, כואב לי ליבי ומרה נפשי ורוחי עצבה עלי, כי בחוקיך הטובים והישרים לא הלכתי!

אוי במה יכופר עווני? "במה יזכה נער את אורחו לשמור כדברך?" במה יזכה נער כמוני לתקן את אשר שיחתתי?

ואף על פי כן, ידעתי ואני מאמין באמונה שלמה שאין שום יאוש בעולם כלל! ואני מאמין במידת טובך ורחמיך, כי עוד תאיר עלי אורך, ונרי תאיר. כי אתה הוא

מהראוי כי אתנהג בענווה והכנעה גמורה כיאות לפושע כמוני. ולהתחזק ביתר שאת בקביעות הלימוד בזוהר הקדוש ובספר טהרת הקודש לרביה"ק ר' אהרן ראטה זיע"א אולי כ-20 דקות ביום. בחלק המוסר ובחלק התשובה. כי הוא נצרך למאד. ואזכה שיכופר עווני ופשעי.

אוי טאטע זיסע! גלוי וידוע לפניך כי אין רצוני וחפצי לחטוא לפניך כלל ועיקר! ואני מוכן למסור נפשי על קדושת שמך, והעיקר לא לחטוא לפניך!

אוי טאטע זיסע, אבי אוהבי! לפניך גלוי כל הנסתרות, זאת לא אדע, למה לא לקחת נפשי במוצאי יום הקדוש יום הכיפורים? שאז הייתי נקי מחטא ועוון(על כל פנים בין אדם למקום) ונפשי זכה. ועכשיו חטאתי עוותי ופשעתי לפניך!

מר לי מאד אבי שבשמים! קרבני אליך באמת. וסייעני בעבודתך וליטהר לפניך. הרי הבטחתנו על

והעיקר שאתנהג ואהיה תמיד
כרצונך הטוב. בשפלות רוח ולב
נשבר באמת ושמחת נפש
להשתעשע בעבודתך.

אוי וי לי, אבי אבי, אבי אוהבי,
האב הרחמן, נא יהמו רחמיך עלי,
וחוסה נא על בנך אוהבך, הרוצה
לעובדך, החפץ בקרבתך, המתאווה
לראות בתפארת גדולת עוזך,
המשתוקק לידבק בך.

טאטע טאטע, אהה, אנא הושיעה
נא, טאטע טאטע, אהה, הושיעה
הושיעה נא.

אתה אל אחד יחיד ומיוחד ואין
כמוך. בראת עולמך להיטיב
ולהתחסד עם בריותך. אכן אתה רב
חסד ומרחם על כל מעשיך, אנא
אנא ברוב טובך, זכני להיות גם כן
מאותם הזוכים לשפע חסדיך. כי
אני עבדך ואתה מלכי, אני בנך
ואתה אבי אוהבי.

למה תתעני מדרכך? תקשיח לבי
מיראתך, שובה נא למען עבדיך
והראני חסדיך.

הרוצה בתשובה. כי לא תחפוץ
במות הרשע כי בשובו מדרכו וחי!

ובזכות הצדיקים הקדושים "קדושים
אשר בארץ המה" סמכתי ונשענתי.
כי אין אני מאומה. בשר ודם עפר
ואפר. מעפר יסודי ושובי.

ואין בשאול בית מנוס. ואתה מעניש
אפילו על עבירה קלה. ובכל זאת
מדת טובך ורחמנותך להאריך אפך
עד שוב נפש החוטאת לפניך.

ותכפר ותסלח לעווני ולא תזכור
עוד! ותיקר נפשי בעיניך וחביב
ומרוצה לפניך!

על כן רצוני להיות בין אלו שיזכו
לחזור לפניך בתשובה ותקבלם
בשמחה ובצל כנפיק יחסיון.

אבי שבשמים על אף גודל רחוקי
ממך, אין אני מתייאש. ובכל זאת
הריני מתקעש לעשות רק חוקי
רצונך. ויעבור עלי מה. הנני בידך,
נפשי וגופי הם שלך. והכח בידך
לעשות בי כרצונך. וכן הנני מקבל
עלי באהבה את אשר תעשה עמדי.

אבי אבי, גואלי ופודי, הושיעה נא
משחת נפשי, ורצני וקבלני בתשובה
שלמה לפניך. רצה נא את תחנוני
ועזור לעבדך, החפץ בקרבך,
המחכה לישועתך, המקווה לך,
להושיעה נא את שכינתך.

כי עבר קציר וכלה קיץ ועדיין לא
נושענו. אנא הושיעני וקדש שמך
בעולמך ויתגדל שמך. וידע על
פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור
כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר
נשמה באפו: "ה' אלהי ישראל מלך,
ומלכותו בכל משלה!"

תוקדש אדון על כל מעשיך כי
מקדישך בקדושתך קידשת. אנא
הביטה ועננו, ענה את ישראל עמך.

איה קנאתך? איה גבורתך? המון
מעי ורחמיך אלי התפאקו. העל אלה
תתפאקו? תחשה ותעננו עד מאד?

עד מתי יחולל שמך הגדול? עד מתי
אזעק ואתפלל? עד מתי?

אנא בגודל שפעת חסדיך וטוב
עוצם תפארת רחמיך, תגדיל חסדך
עלי, ותשפיע לי דעת ותבונה, עצה
ותושיה, בינה וגבורה, כדי שאוכל
לעשות רצונך ולקיים מצותיך
וללמוד תורתך על הצד היותר טוב.
כי אני חסר דעה וחסר עצה
ותושיה, ודעתי קצרה.

אנא אל נורא, הביטה בעני עבדיך,
ותשפיע לי שפע קדושה וטהרה,
טהרת הלב וטהרת המידות, טהרת
הנפש וטהרת הגוף. הכל למען
שמך, להיות אני נחת רוח לפניך,
ולקדש ולפאר שמך בקהל ישראל
עם קדושיך.

אנא הגלה אלי ברוב תפארתך,
והשפיע אלי זיו אור קדושתך, כי
חנוניך הם לבד חנונים, ומרוחמיך
הם מרוחמים.

ידעתי ידעתי אבי, כי מושיע אין
בלתך ולא יושעני כל חי, ולא תבוא
עזרתי משום בריה בעולמך. אפס כי
רק אתה תוכל לעזרני!

ישעך קיוונו אוי אדיר אדירים, בן דוד מלכנו שלח נא לעברים, ויקרא לדרורים רווח והנחה. הוציאה ממסגר נפשנו להודות לשם קודשך. אנא עליון נורא הביטה עננו, פדנו במהרה חננו חננו, שמח נפשנו באור האמת ושמחה שלך קדושה. כי לך קיוונו, לך הוחלנו, אתה תענה אלהי ישענו.

אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה, כי בא מועד. אתה תקום ברוב רחמיך ורחם על הענייה, מקדש מלך, שושנת העמקים, שמך הגדול והקדוש המחולל בגויים. אנא צור עולמים הביטה וגאל שכינת כבודך, הושיעה ישראל צאנך, כי אין אלוה זולתך. קדש שמך בעולמך, תושגב לבדך בעולמך, וידעו הכל כי אתה האלהים לבדך, עליון על כל הארץ.

אנא רחם על עם לא רוחמה, אנא זכור ענייה. ויעלו לפניך לזכרון כל קהלות הקודש שמסרו נפשם על קדושת שמך. זכור נא את כל הדמעות שפכו ישראל עמך בכל

בית קודשנו ותפארתנו היה לשרפת אש וכל מחמדינו היה לחרבה. אלהי ישראל באו גויים בנחלתך ושרפו מקדשיך, ולקחו בניך בשבי והפיצום בארצות. ועתה ישראל עמך דווים וסחופים ובאים עליהם יסורים.

אוי מלכי ואבי הרחמן, עת צרה ליעקב! אין עוזר וסומך, כמעט כילנו בארץ ובכל זאת שמך לא שכחנו, אל תשכחנו. עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאותינו למען שמך.

אנא למען עוזך למען שכינת זיו קודשך, טאטע יהמו נא רחמיך עלינו. ויהיו רחמיך מתגוללים על עמך, והשפע עליהם בגודל חסדיך, ורחמם, והשב אותם אליך. ופתח את לבבם ומול את לבבם שיראו אותך, שירצו אותך לעבוד ולא זולת חלילה. כי אין עוזר בלתיך, ואין מושיע רק אתה.

אנא ברוב רחמיך זכור נא את ישראל עמך, בניך אהוביך, החפצים בקרבתיך, המתאווים לחזות בנועם זיוך.

בצרות הברות שבאו על ישראל
עמך. כי אתה הוא לבך שליט עליון
על הכל, ושמך גדול על כל מה
שבראתך. אנא ממך קדש שמך
בעולמך ורחם על ישראל עמך.
הרחמן שעונה לעניים - עננו,
הרחמן שעונה לשבורי לב - עננו,
הרחמן חוסה ופדה ורחם עמך
אהוביך בזכות האבות הקדושים,
שלח נא את משיחך!)

אוי הושיעה את ישראל, כי אתה
אדון הוא המושיע, בלתך אין
להושיע. ראה כי אזלת יד ואפס
עצור ועזוב.

”גאלת בזרוע עמך בני יעקב ויוסף
סלה” אנא בזכותיה דיוסף צדיקיא
ובזכותיה דיעקב שלימא, יהא כען
עידן רעוא מן קדמך וקום רחם נא
את ציון כי עת לחננה כי בא מועד.
ורחם על ישראל עמך ופרוק יתהון
מן ערב רב רשעיא וברר נא אותם
מערב רב רשעיא דאינון השאור
שבעיסה דמעכב ית גאולת בניך.
הסר יתהון מינן ונעביד רק רעוותך.

הגלויות, הרי שערי דמעות לא
ננעלו! נודי ספרתה אתה שימה
דמעתי בנאדך הלא בספרתך.

יה רבון עלם ועלמיא, אנת הוא
מלכא מלך מלכיא, עובד גבורתך
ותמהיא, שפר קדמך להחויא

רבון עלמין, יהא רעוא קדמך, ויהא
כען עידן רעוא קדמך, למחמי
בעקתין סגיאין דאתו על ישראל
עמך. כי אנת הוא בלחוד שליטא
עילאה על כולה ושמך רב על כל
מה דבראת. בבעו מינך קדש שמך
בעולמך וחוס על ישראל עמך.
רחמנא דעני לעניי ענינין, רחמנא
דעני לתבירי ליבא ענינן, רחמנא
חוס ופרוק ורחם עמך רחימאך,
בזכותיה דאבהון קדישין, שלח נא
ית משיחך!

(תרגום: יה אדון העולם והעולמות,
אתה הוא מלך מלכי המלכים,
מעשה גבורותיך ונפלאותיך
נאה לספרם בפניך.

רבון העולמים, יהי רצון מלפניך,
ויהי עתה עת רצון לפניך, לראות

רבון העולמים ואדוני האדונים,
ישתבח שמך לעד ולעולמי עולמים
בכל העולמות שבראת, ויהיה נחת
רוח אליך מכל מעשיך, ויקודש
שמך בעולמך, שבראת לכבודך.

אנא עליון נורא, קנא לשמך הגדול
ועוררה את גבורתך וקנאתך על
אויבך, ובער הערב רב מקרבנו. כי
מלאה הארץ חמס מפניהם, והמים
הזידונים גברו מאד על הארץ.

הנקם נא בעוון שמך מעמלק
ואומה הרשעה. חשוף זרוע קודשך
וקרב קץ הישועה, עשה נא למען
שמך להיות לנו תשועה, דחה
אדמון בצל צלמון הקם לנו רועים
שבעה. חזק ישראל ותכניע ישמעאל
ומאדום תפדה נפשי. ויהי שמך שלם
וכסאך שלם.

שלח לנו למען שמך את משיח בן
יוסף, ומשיח בן דוד, ומשה רבינו,
בכדי שיקדישו שמך ברבים ויתגלה
כבוד מלכותך על ידם. ורחם נא על
משיח בן יוסף שיחיה ולא ימות,
ולא יארע לו דבר רע, וינצל
ממלחמת גוג ומגוג. והקל נא

רבון עלמין ברחמין סגיאין פרוק ית
ישראל בעידנא הדין ושזב יתהון מן
כל עקתין בישין והפוך כל הגזירות
על האדומים והישמעאלים ועמלקים.
ויהא שמך שלם וכסאך שלם לדור
ודור ולנצח נצחים לישועתך קיותי
יחווה..

(תרגום: "גאלת בזרוע עמך בני
יעקב ויוסף סלה" אנא בזכות יוסף
הצדיק ובזכות יעקב השלם יהיה
עתה עתה רצון מלפניך וקום רחם
נא את ציון כי עת לחננה כי בא
מועד. ורחם על ישראל עמך ופדה
אותם מן הערב רב הרשעים וברר
נא אותם מערב רב הרשעים שהם
השאור שבעיסה שמעכב את גאולת
בניך. והסר אותם ממנו ונעשה רק
רצונך.

רבון העולמים ברחמים רבים פדה
את ישראל בזמן הזה והצל אותם מן
כל צרות רעות והפוך כל הגזירות
על האדומים והישמעאלים ועמלקים.
ויהא שמך שלם וכסאך שלם לדור
ודור ולנצח נצחים לישועתך קיותי
(יהוה..)

לקראתך - לקראתי מצאתיך,
ובפלאי גבורותיך - בקודש חזיתך.

טאטע זיסע! יוצרי ובוראי אתה!
אללי לי, אהה על נפשי! גלוי וידוע
לפניך כי רצוני ומאווי לעשות
רצונך ולעובדך באמת. ולא לעבור
חלילה חלילה על רצונך כלל,
בשום אופן שבעולם!

אנא רפאה נפשי! יוצרי ובוראי,
אלהי ישעי, אנא הסר ממני רוח
שטות, והסר ממני כל החיצונים
ושטותיהם ודמיונות שלהם. ונחני
לעבדך באמת ובאמונה, ותמימות
ופשיטות!

שמרני נא מן החטא, אפילו באונס!
ברוב רחמין פנה אלי וחנני, תנה
עוזך לעבדך והושיעה לבן אמתך.

אכן הגאולה קרובה מאד. אכן
”והמשכילים יזהירו”. אנא עוררנו
בוראנו, וקדש שמך בעולמך!

אבי אבי, גואלי ופודי, אשחרך,
צמאה לך נפשי כמה לך בשרי! אוי
אוי אוי, אבקשך ברחמין סגיאין

מצערו של משיח בן דוד צדקנו,
שהוא מחולל מפשענו, מדוכא
מעונותינו.

אנא למען שכינת עוזך, מהר נא
לגאלינו גאולה שלמה, כי לך חסדנו
ואנו מייחלים לקידוש שמך.

ואנא תן כח ועזר וסיוע לנו
בעבודתך, ליראיך המייחלים ליום
בואך ונקמתך מאדום ומלכותך בכל
משלה.

יהי רצון מלפניך אביו שבשמים
ובארץ שתמחה ותעביר מן העולם
את דור המבול ודור הפלגה וערב
רב ועמלק שבדורנו, שלא יסיתו
וידחו את ישראל עמך, ולא ישחיתו
את ארצך. ואלו שלא התבררו לצד
הלא טוב לגמרי - בררם לצד הטוב
לגמרי והשיבם בתשובה. והמסיתים
ומדיחים והמחטאים והרודפים שאין
להם תקנה - יתקדש שמך ברבים
על ידיהם!

אבי שבשמים, אשחרך. צמאה לך
נפשי, כמה לך בשרי. דרשתי
קרבתך, בכל ליבי קראתיך! ובצאתי

אור עליון, נסתר, מסתתר, חבוי.
יסוד היסודות וסוד הסודות. אור אין
סוף. אליך נכספה נפשי. אשחרך,
אף רוחי בקרבי חמדה קרבתך. האר
פניך בעבדך, כי באורך נראה אור.
אור חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו
במהרה לאורו!

גלה כבוד מלכותך עלינו, וידעו
הכל שאתה לבדך המלך! מלוך
עלינו מהרה, וישמחו שמים וארץ
כשתמלוך אתה לבדך!

נפשי מצפה גאולתך, גאולת בניך
אהוביך, קידוש שמך הגדול ברבים.
אוי וי אבי גאולי ופודי עד מתי
יתחלל שמך הגדול? עד מתי נהיה
בגלות המר והארוך הזה? נפשי
איוותה אור קודשך, ולחזות בנועם
זיו כבודך, עוז ותפארת התגלות
הודך והדרך.

רבון העולמים, יחיד קדוש ונורא,
באתי בתחנונים לבקש עזרתך, אין
כמוך ואין כנפלאותיך. "בקש עבדך
כי מצותיך" אבא "לא שכחתי".
אנא עזרני אל חי להכניע את היצר

התעורר נא עלי ועל נשמתי, חוס
נא ורחם על נפשי, ותחנני ברחמיך
המרובים - דעת. דעת טהורה, דעת
אמת, דעת תורה, דעת ותבונה, דעת
הקדושה, דעת אלהות, דעת דרכיך,
דעת ויראת ה'.

הדרכיני באמתך, סייעני בעבודתך.
חושה נא ועזור נא לנשמתי וגופי.
זכני לזכך גופי ונשמתי לנהוג במדת
החסד, ובמדת הענווה. למדני
אורחותיך, הושיעני באמרתך, דבקני
אליך תמיד באהבה ויראה, זכני
לקיים כל תרי"ג מצותיך בשמחה
רבה!

האיר לי השם יתברך שאין עוד
מלבדו כפשוטו ממש, שהכל מלא
אור אין סוף ברוך הוא וברוך שמו,
ואני לא נמצא כלל במציאות. אלא-
אני אין. ולית אתר פנוי מיניה.
ממלא כל עלמין, וסובב כל עלמין,
ואסחר כל עלמין, ומעל כל עלמין
ומתחת כל עלמין. עילת העילות
וסיבת הסיבות. והכל חסדים מגולים
מאיתו יתברך שמו!

אנא עליון, האר עיני באור האמת,
חזק כחי ונשמתי לדבוק בך,
ובאמונתך ובאלהותך תמיד.
והושיעני מיצר הרע וכל כת דיליה,
ומכל מיני מסיתים ומזיחים. רק
סייעני לדבוק בך ולהתקרב אליך,
כי אתה הטוב האמיתי והיקר הנצחי.
אתה האל עושה פלא, הודעת
בעמים עוזך, אנא הודיע גבורתך!

גלה כבוד מלכותך בעולמך, וקדש
שמך בעולמך, ותמלוך אתה לבדך
מהרה על כל מעשיך.

זכור נא את ישראל צאן מרעיתך,
הדבוקים בך, הקוראים אליך,
הבוטחים בך, החפצים בקרבתך,
השומרים מצותיך, ולומדים תורתך,
ומצפים לישועתך. הושיעה נא,
הצליחה נא, ופדה נא את עמך. עזור
לישראל להמליך אותך בעולמך. כי
לך לבדך מיחלות עינינו, לך כל
תקוותנו וחפצנו, בך חשקנו
ואהבתנו. אנא עזרנו, זכור כי עפר
אנחנו. רחמנו וגאלנו, ויתקדש שמך
עלי ידינו!

המפתה, שהוא מאש ואני רק בשר
ודם, וללא סיוע ועזר מאיתך יתברך
שמך לא יכולני לו.

אבי, רחום וחנון, הבטחתנו ביד
עבדיך חכמי ישראל הקדושים, כי -
הבא לטהר מסייעין אותו. אנא
סייעני והיה בעזרי. והצילני מאויבי,
רודפי, ושונאי, כי אמצו ממני.
הושיעני כי טבעתי במצולות בלבב
ימים. אתה לבדך המרחם והחונן
האמיתי, הצילני! ואודה שמך,
ואספר חסדך ברבים, ואקדש שמך
בעולם. ובזה יקודש שמך שעוזר
דלים אתה, ואין זולתך מרחם
ומושיע!

בך אבטח לעולם, צור משגבי. בך
אשען ואסמוך, אלהי חסדי. אתה
סתר לי, מצר תצרני. אתה נורא
אתה ואין כמעשיך. כל גוים אשר
עשית יבואו ויודו לשמך, וישתחוו
לך. ומלכותך תתגלה, ויתפאר שמך
בפי כל נשמה. כל פעול ידע כי
אתה פעלתו, וכל יצור יבין כי אתה
יצרתו. כל הנשמה תהללך, יתברך
שמך בעולמך!

גאל ישראל עמך, מחכי ומצפי
ישועתך!

שוועת דלים ישמע, שומר דלים
יושיענו, שנת דרור יקרא, שיר דוד
יושר, שמך דודנו יתקדש, שמור
דורשי יחודך, שומר דרך יה, שכון
דבירו ירושלים. בשמך שדי
תשגבני, תתמכני בימין צדקך.

האר נא און עליון על נשמת, וזכך
גופי ונפשי לעבדך. זכני שיהיו גופי
ונפשי מזוככים ושלמים בתכלית
השלמות. זכני להכלל באור המתוק
של אין סוף להתבטל לפניך ביטול
גמור.

חנני ברחמיך והחייני, חלצני בעוזך
והושיעני, חמול בנך וגאלו.

מלוך על כל העולם כולו בכבודך,
מלכותך גלה לעמך, מלוך תמלוך
בכבוד בציון.

ידעני התורה וזיו האורה, אחריך
דבקה נפשי יוצרי, אור דודי נא
יתגלה, אנא דודי נדחים יקבץ

יחיד יחד יחידתי ליחדך, ביחוד
מיוחד, המתיחד על ידי יחידך
המייחדים יחודך.

מלכי צור ישועתי, אוי וי לי כי
רחקתי ממך כל כך! צר לי מאד אבי
שבשמים. אהה לנפשי כי עברתי על
חוקיך, נמנעתי מלעשות רצונך
וליתן לך נחת רוח. אתה כל כך
מטיב עמדי, ואני כל כך כפוי
טובה! לכן אבקשך למענך שתתן לי
דעת וחזק גופי ונפשי, ורפא גופי
ונפשי, לעבודתך באמת, באהבה
ויראה ושמחה רבה.

רבון העולמים, "אתה האל עושה
פלא הודעת בעמים עוזך, גאלת
בזרוע עמך, בני יעקב ויוסף סלה"
מודה אני לך על כל החסדים
והטובות, הנסים והנפלאות, אשר
עשית עמדי. והגדלת חסדך על
עבדך. והחייטני, וזיכתני לחיות
בעולמך עוד יום. אנא תן לי חיים
ארוכים בעבודתך ומצותיך. ולהיות
אני רק נחת רוח אליך בכל מעשי
דיבורי ומחשבותי. הושיעה ימינך
וענני. הושיעה שכינת זיו אורך,

אלהינו מלכנו תושיענו, אנא מהר
תרחם, אמת מארץ תצמיח, אנחנו
מחכים תגאלנו, אור מחושך תוציא,
אליהו משיח תביא, אותנו מאפילה
תוציא, אבינו מתי תנחמנו? אדום
מהרה תכלה, את מלכותך תגלה,
אותנו מהרה תושיע. בשמך
תשגבנו, בישועתך תרים קרננו,
עוזך תושיע ופדה מגולה, תתמכנו
בימין צדקך!

שדי, אלהי צבאות, יושב הכרובים,
הושיעה את ישראל עמך. ופדם
וחננם וגאלם בזכות שעשו צדקה
עם עולמך שקבלו עליהם תורתך,
ובצדקה שעשו את עצמם שקבלו
תורתך. והנקם נא מאויבך מהרה,
אדום וישמעאל תשמיד מהרה, ולא
יהיה שריד לבית עשו!

יחיד גאל למענך, פדה זרע קדושים,
שמור דבקי יראתך. יחיד הושיעה
ופדה השכינה. אלהינו דורשיך
נהלם יחד. אלהים צבאות שוב נא,
הבט משמים וראה ופקוד גפן זאת.
הושיעה ישראל עמך מצפי

מלכנו ואלהינו, אלהי כל בשר, יחד
שמך בעולמך. בנה עירך יסד ביתך
ושכלל היכלך וקבץ קיבוץ גליות.
פדה צאנך, ושמח עדתך. מבקשי
רצונך. דרשנוך, המצא לנו ופדנו
למען חסדך.

מלך עליון, רם ונשא, שוכן מרומים
- נפלאים מעשיך. יצרת כל בחכמה
והכל לכבודך.

עוזר דלים הושיע נא. זכני למדת
ענוה ושפלות אמינית. חזקני
ברחמיך והחייני ותן חלקי בתורתך.
זכני לדעת אותך ולהכיר אותך,
הראני חסדך, ויתודע ויתגלה
שאתה לבדך מלך על כל הארץ!
זכני להודיע מלוכתך לכל באי
עולם. ולראות עין בעין בשובך
לציון ברחמים.

ה' חננו לך קיונו, ישועתינו בעת
צרה. עוזך ותפראתך גלה לעמך,
ועשה לך שם תפארה. אנא קיים
בנו מה שכתוב "רחם ארחמנו".

רבון העולמים זכני לדבוק בשכינת
קודשך לעד ולנצח סלה.

אנא אור האמת האירה לעמך,
ושקר הסירה מן העולם לנצח.

שמע מלכינו תפילתינו, מיד אויבנו
תצילנו, כי לך מייחלות עינינו,
ושמך נקרא על שמנו. למען שמך,
שדי מלך כביר. לישועתך קיותי
יהוה.

אבינו מלכנו, החזירנו בתשובה
שלמה לפניך, ונעשה רק חוקי
רצונך, עולו של יצר הרע הסר
מקרבנו, ומול לבבנו ליראתך,
ותסלח לנו להיות גאולים. זיו אור
שכינת כבוד עוז הוד תפארתך
האירה לעמך, ושכון בתוכינו כימי
עולם! באהבתך ובחמלתך גאלנו,
ונטלנו ונשאנו כימי עולם, וכשנים
קדמוניות!

פדה צאנך ורחם עליהם וקבצנו יחד
מארבע כנפות הארץ מהרה לארצנו.
חנינו ברחמיך והושיענו, שמרה
נפשנו, כי חסדך גדול עלינו. וזכור
לנו ברית אבותינו. ואם ח'ו תמה
זכות אבות - למענך עשה עמנו
צדקה וחסד, והושיענו. כי לך קיוונו
ולך נייחל, באהבתך ושכינתך

תשועתך. למענך עננו, וימינך
תסעדנו, חסדך הראנו, כי לך קיוונו!

א'חד ר'אש א'חדותו ר'אש י'יחודו
ת'מורתו א'חד:

אלהים בישראל גדול. יחודך
תשגבנו צדקתך, קדוש ראה
עלילות. שונאינו טהר נחלתך,
נשגב גאל דורשיך. יגדל כח
שמותיך, בשמך טכס רוחינו. צמח
תביא גאולתך. חסין קדוש ברוב.
טובך נוי ענוותיך, יה גודל לבבנו.
פודינו זכור קדושתך. שעה קול
וידינו. צדיק יודעי תהלתך אהי"ה
אשר אהי"ה, היה אמרתך!

שמור דלה יחידתך, שעה שוועת
מבקשי רצונך. גאל בזרוע עמך, בני
יעקב ויוסף סלה. שמך מלכנו קדש,
ועזור לנשואים, חזק באמונה
וקדשם במי טהרה, יחדם וקבצם
ועשם כולם אגודה אחת לעשות
רצונך בלבב שלם.

נא הקם מלכות דוד ושלמה, מלכות
דוד מהרה תצמיח, ושמח עדתך
ושכינת קודשך.

לעשות רק נחת רוח לפניך, ולקדש שמך ברבים.

אוי וי לי שברוב סכלותי הנני חושב שהנני כבר הולך בדרך הישר, ותקנתי כבר נפשי במידות, בכלל, ובפרט במידת יסוד, והנני צדיק - וזה הכל הבל ושקר! אוי טאטע! הנני רוצה לחיות עם חשבון נפש, להיות ממארי דחושבנא, ולא להביא את עצמי לידי חטא ח'ו, אוי וי לי הנני חושב שהנני כבר מושלם במידת היסוד, אוי וי לי, אלהי ישעי זכני לתקן נפשי בשלימות!

רבונו של עולם, אין בפי מילים להודות לך, על חסדך שהגדלת על נפשי, בזוי ושפל כמוני, הנה עבר וחלף עוד יום בעולמך, אהה על נפשי, רחמני!

צריך ללמוד הרבה מאד מוסר, כי הנה היצר מפתה שהגעתי כבר לשלימות, ומאידיך מפתה שאני לא מושלם, וממילא זה מתרץ למה עשיתי או נמנעתי מלעשות את אשר צריך לעשות, וזה גם כן שקר.

תשכון בתוכנו. מלכנו אתה עוז ישועתנו, ואין מרחם זולתך. הושיענו למען שמך. לישועתך קיותי יהוה.

יחיד הושיעני ולמדני התורה. "תנה עוזך לעבדך והושיעה לבן אמתך, כי חסדך גדול עלי, והצלת נפשי משאול תחתיה. אלהים זדים כמו עלי, ועדת עריצים בקשו נפשי, ולא שמוך לנגדם". הושיעני מכל אויבי ורודפי כי אליך עיני נשואות, ואתה חונן ומרחם.

תנה לי דעת טהורה, דעת אמת, דעת שלמה, דעת עליון. ועזור נא כי אתה לבדך משגבי.

זכני לראות בנחמת ציון עירך וקידוש שמך הנורא בקרב ישראל, לעיני גויים רבים. וידעו הכל כי אתה לבדך מלך עליון על כל הארץ!

שוועתי האזינה, ורצני וחנני ועזרני, וחזקני ביראתך ואהבתך, ולימוד וקיום תורתך לשמה, לעולמי עד. שמרני מעוון וחטא ופשע. זכני

באפו הוי"ה אלהי ישראל מלך,
ומלכותו בכל משלה!

ב"ה טאטע זיסע, ישתבח שמך,
הנני וראה שהחיות שלי מגיעה
מהתפילה, וכשאיני מתפלל כראוי -
נחשכו המאורות. וגם כן החיות
באה על ידי לימוד ועסק התורה,
ודביקות בה' במחשבות קדושות.

רבון כל העולמים מקור כל
התענוגים והשמחות שבכל העולמים
אדון השמחה והחידה.
מי אנכי ומה חיי ומה מעשי כי
זכיתי לשפע כל טוב?

אשרי שעשיתני יהודי בן לעם
קודשך אשר בחרתם מכל האומות!
מודה אני לפניך על כל נשימה
ונשימה, תחי נפשי ותהללך!

עטרתני בסגל תורתך קשטתני
במצותיך קדשתני בקדושתך!

כי צריך לעשות מה שצריך לעשות
בלי חשבונות!

לא מותר לי כלום, רק לעשות
רצונך, זה מותר לי! הייליגע
באשעפער, בלי שום חשבונות, אני
מחויב לעשות כל תרי"ג מצוות,
ולקיים כל ההלכות בלי חשבונות.
הנני מוכרח לקיים רצון
האייבישטער. זאת התורה לא תהיה
מחולפת! תמיד בכל עניין מחוייב
אני לקיים ההלכות, הנני עבד ה'
ברוך הוא, ועבד עובד את קונו בלי
שום תירוצים, ומחשבות והיתרים,
עבד מתבטל לגמרי לאדונו, יהי
רצון שתזכני להיות עבד נאמן אליך
לעולם!

רבון העולמים, ישתבח שמך לעד
ולנצח נצחים, ויהיה לך קורת רוח
בעל העולמות הקודשים והנוראים
שבראת לכבודך. ויתגדל ויתקדש
שמך בעולם. ויאמר כל אשר נשמה

תפילה מספר כוכבי אור

עזרני וזכני להקדים את היראה ולהתירא ולפחד ממך תמיד ביראת הענש ויראת הרוממות, ביראה עלאה דעלאה בתכלית השלמות כי הלא גם לפחדך ויראתך אין תכלית וגבול. עזרני שתהיה יראתך על פני לבלתי אחטא ולבלתי אסור ממצותיך מעתה על כל פנים, שאזכה בכל עת ועת להתעורר ולהתקשר לפנימיות הטוב שבלבבי לפנימיות החלק אלקי שבקרבי אשר בפנימיות הטוב הזה תוקד ותבער בי הששון והשמחה בך בכל מיני מוקד ותבערה.

ועזרני אבי שבשמים להתדבק כל כך בהשמחה הקדושה האמיתית ממעון קודשך, עד שתהא דעתי נוחה ומישבת בכל עת, ואחשב את נפשי תמיד את גדל ועצם שטות ושגעון תאוות עולם הזה והבלי.

אחרי אשר יודעים בברור בלי שום ספק שפתאם פתאם יהיו נלכדים במצודת המות, ולא יהיה מי שיוכל לפדות ולהושיע מזה ואז יהיו מכרחים להקיא ולהחזיר כל התאות שהכניסו לגוף, ולא יהיה מהם שום יתרון ורוח כלל וכלל ואז יהיו

אנא היה בעזרי לשמר היטב את הזכרון בכל נקדה ונקדה של סור מרע ואתה עשה טוב במחשבה דיבור ומעשה, שהיא המקשרת את נשמתי בדעת אלקותך.

בדעת למעלה מדעת ובענג למעלה מענג עד בלתי תכלית. עזרני להעמיק מאד בזה את זכרוני וכל פנימיות רעיוני, באפן שאזכה לשמח בכל נקדה ונקדה כראוי לשמח בזה, כי אתה הוא עצם הטוב דטוב והענג דענג והשמחה דשמחה עד בלתי תכלית, ואין סוף וגבול לאהבת וחמדת שמך וכבודך באהבה דאהבה וחמדה דחמדה וכו', כי אתה הוא אהבת נעימת חיותי ואתה ידעת איך שעובר עלי בגוף ונפש (יפרש כאן כל מה שעובר עליו)

כי אני מאמין באמונה שלמה שכל מיני יסורים וכל מיני עניות וכל מיני מחלה וכל מיני מכאובים וכל מיני ענשים שבעולם הזה ושבעולם הבא, כולם כולם כאפס ואין ממש הם נחשבים נגד התענוג הנפלא של הדבקות באלהותך, ובהנעימות דנעימות של תורתך ודברי צדיקיך שיזכה כל אחד.

הגדול שבגדולים, והממלא כרסו בההרף עין הזה בכל התאות המדמות, גם הוא מכרח לירד להבור וללבש תכריכים ולשכב ברגליו אל הדלת, ולעטף את עצמו בהצורה הירקה ופני המות בלי שום ספק וכל אבר ואבר יהיה מכרח להתרקב ולהתעפש ולהתאכל לשיני התולעים, ולהתעכל בבטנם ולא יועיל לו לא כסף ולא זהב וכו' ועתה מה יש לי לאבד ולהפסיד בעולם המבוכות הזה כשאחזק עצמי בתורתך ומצותי?

על כן אחזק נפשי בתורתך ויראתך ומצותיך ישעשעו נפשי, ויעלוז כבודי ולהשלים נפשי בכל מיני שלימות. ולא אטה לבי אל שמחת עוה"ז כי לשמחה מה זו עושה? אלא בשמחה כך שמחה על עצם חיותי שאזכה לשרת אותך אלהי הצבאות יושב הכרובים.

ואנא זכני ברחמיך הנפלאים להשיג זיו אור השכינה שהוא שפע השמחה ושמחת עולם על ראשי להתעדן ולהתענג עליך ותן בנו יצר טוב לעובדך באמת וביראה ובאהבה ושמחה רבה.

מכרחים להתחבר עם המלאך המות בלי שום טענה, ולהושיט לו הצואר בלי שום תרוץ, ולטעום טעם הגסיסה והמות שהוא מר ומרור מכל מיני מרירות שבעולם.

ואסתכל בעיני לכל צד אולי נמצא אחד שיוכל להצילי מזה וכל אוהבי ורעי מנגד נגעי יעמדו, ולא ירצו להביט ולהסתכל כלל על זה וכל הגוף שהלציטו אותו בהתאות, יהיה מכרח להתבלות בעפר ובבטן התולעים ולא יהיה מקום להתחבא ולהטמן מכל זה בשום אופן.

ואם אפלו אהיה מבטח בכל השמונים שנה גם הם יפרחו כהרף עין, וגם הרבה מהם כבר חלפו ועברו, וכן יעברו ויפרחו גם השאר ומכל שכן וכל שכן שגם עם זה המעט שעד שמונים שנה אינם מבטחים כלל, כי אינם מבטחים בהחיים אפלו רגע אחת, ובכל רגע ורגע מוכנים ומזמנים להיות נצודים בהמצודה הפרוסה על כל החיים ועתה על מי בטחתי כי מרדתי?

וגם מה אני רוצה להרויח, האם איני יודע שהכל הבל הבלים וגרוע מהבל אלפים פעמים, כי גם העשיר

ואשר אחזה גדר גדול לארח חיים ולמען סור משאל לא מצאתי אלא דבר אחד טוב אשר למדתי מתורתנו הקדושה שאמרה (במדבר טו לט) וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה'. ואמרו רבותינו ז"ל (מנחות מג, ב) ראייה מביאה לידי זכירה, זכירה מביאה לידי עשייה.

אם את הדבר הזה תעשה ויכלת עמד קח לך ניר אחד וכתב עליו בזה הלשון, הריני מקבל עלי בלי גדר עד חדש ימים לקרא כל הכתוב כאן פעם אחת בכל יום חק ולא יעבר, ואם אעבר אתן על כל יום שקל כסף קנס לצדקה. בן אדם בן אדם זכר את בוראך, זכר כי אתה יהודי, זכר כי יש שכר טוב לצדיקים וענש רע ומר לרשעים והקדוש ברוך הוא מדקדק כחוט השערה. בן אדם בן אדם התחזק והתאמץ נגד יצרן כי כל אשר יחפץ האיש יעשה. הוי רץ למצוה ובורח מן העברה (אבות ד, ב) ולפס צערא אגרא (שם ה). כל עמל אדם לפיהו (קהלת ו ז). שמר פיו ולשונוך ממאכלות אסורות וספק אסור ומאכלה גסה ומדברים אסורים ואפלו מדברים בטלים דכתיב (מלאכי ב יז): הוגעתם ה' בדבריכם. תועבת ה' כל גבה לב (משלי טז ה). כל קבל דנא אני את דכא הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם וכו' (שבת פח, ב יומא כג, א גיטין לו ב), נכיר מעוט ערכנו וקצר השגתנו ועצם

כתוב בפלא יועץ (ערף גדר) זו מצוה על כל אחד מישראל לעשות גדר כדי שלא לעבר על התורה דכתיב (ויקרא יח ל) ושמרתם את משמרת. ופרשו רבותינו ז"ל (מו"ק ה, א) עשו משמרת למשמרתי. והכל לפי מה שהוא אדם ולפי מה שיצרו תוקפו צריך לעשות גדר בעצמו ולאסר עליו את המתיר כדי שלא לבוא להתיר את האסור, כגון מי שהרגל בשתיה מרבה יאסר אסר על נפשו כל מין שתיה, ואם צריך לשבע ויוכל לעמד בה ישבע שבועה, על דרך דכתיב (תהלים קיט קו) נשבעתי ואקימה לשמר משפטי צדק. או יגדר גדר בעצמו בקנס ממון על כל פעם אשר יעבר, או יגדר עצמו בתענית ואיזה סגוף וכדומה כאשר יוכל שאת ולא יעבר. וכבר כתבו המפרשים שאף על פי שאמרו (רמב"ם כ"א מהל' דעות ה"ד) אמצעי שלם, שלא ילך אחר המותרות והאסורין, וגם לא יהא פרוש מן העולם ולא יהא צדיק הרבה ולכל דבר יש גבול לפי מה שהוא אדם, זהו למי שלא הרגל בדרך רעה, אבל מי שהרגל בדרך רעה צריך להרחיק עצמו מן הכעור והדומה לו עד הקצה האחרון, עד שברב הימים יוכל לעמד בדרך אמצעי ולא יסור ממנו. וכבר צוו עלינו אנשי כנסת הגדולה ועשו סיג לתורה (אבות א) וזאת תורת האדם תורת כל אחד בידו לגדר גדר לעצמו לפי מה שהוא צריך:

אם עמד על המשמר, ואם עבר יפריש תכף הקנס שקצב, ויחזר קרא מקרא ויהא מוסיף והולך או הלך וחסור לפי מה שרואה בעצמו שצריך לו ושיוכל לעמד. ככה יעשה מימים ימימה ומדי חדש בחדשו חק ולא יעבר, ואם יוכל לעשות זאת עם חבר טוב שידברו יראי ה' איש אל רעהו מה טוב ומה נעים. בחנוני נא בזאת ותראו נפלאות כי המכתב מכתב אלקים והקריאה והזכירה גדר גדול מעוז ומגדול (ואכתב עוד מזה בערך "זכירה" וערך "סיג") ובלבד שלא יפל מעשות זאת יום ליום כל ימי חייו, והנה ה' נצב עליו:

מראה להתקשט בו (ואין בו משום לא ילבש')

אדם דואג על איבוד דמיו ואינו דואג על איבוד ימיו, דמיו אינם עוזרים וימיו אינם חוזרים.

אדם! זכור יום מותך. להיכן אתה הולך, ולאן תבוא, כי אינך יודע אם תמות למחר או לא. גם אתה רואה הרבה בני אדם מתים פתאום בלא תשובה.

וגם זכור כשתמות שתצטרך ליתן דין וחשבון לפני מלך המלכים הקדוש ברוך הוא, על כל אברך מקטן ועד גדול:

על הראש מה שהתגאית בו.

חטאתינו ונהיה שמחים ביסורים ונקים וחטאתינו נגדנו תמיד (תהלים נא ה). ומתוך כך ננצל מרעות רבות והכעס והמחלוקת וכדומה. שויתי ה' לנגדי תמיד (שם טז ח) זה כלל גדול בתורה, ואני מאמין באמונה שלמה שמלא כל הארץ כבודו, ואיך ימלאני לבי לעבר על רצון מלך רם ונשא אים ונורא ולהכעיסו על פניו ולעשות הרע בעיניו בפניו:

ויקח הודוי הגדול ויראה איזה עברות הוא רגיל בהם ודש בעקביו וירשם בזה הכתב, איך אעשה הרעה הגדולה הזאת וכזאת שכך וכך ענשה, ולמה אעבר על מצוה זו וזו וזו, למה לא אחוס על נפשי, למה לא אחוס על כבוד קוני, הלוא טוב שעה אחת של תורה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא ויפה שעה אחת של קרת רוח בעולם הבא מכל חיי העולם הזה (אבות ד, יז) כל קבל דנא צרת הנפש לעולם הבא אפלו שעה אחת היא רעה וצרה מכל רעות העולם הזה, ושעה אחת מכל שמכעיס האדם את בוראו מלך רם ונשא היא צרה ורעה גדולה ליראי ה' וחושבי שמו רעות העולם הבא. הנה כי כן הריני מקבל עלי בלי נדר להזהר מזה ומזה ולקיים זה וזה, ואם אעבר היום הזה על אחת מאלה אתן קנס על כל דבר כך וכך, ולכפרת עונותי שעברו ראשי אתנהג בפרישות ואסגף עצמי כך וכך ולא יעבר, וה' אלקים יעזר לי. עזרנו אלקי ישענו על דבר כבוד שמך וכו'. וביום שאחריו יראה

לכן - אתה בן אדם הזהר מאד ותתקן מעשיך מכאן ולהבא, כקטן כגדול, שאפילו פִּיךְ לא תפתח, ולא תעשה שום דבר בעולם, בשום אחד מאיברך, עד שתחשוב קודם לכן שהוא של מצווה. ובשעת מעשה תחשוב לשם מי אתה עושה. ואם יהיה כל מעשיך לשם שמים - אז תקבל שכר שלם.

וזכור שאין אתה עושה שום דבר קטן למטה שאין עין רואה ואוזן שומעת. והוא נחשב לך כמו שעשית למעלה לפני הבורא יתברך שמו. בין בליצנות, בין בדברים בטלים, בין בניבול פה.

לכן אתה בן אדם הזהר במעשיך, ותהיה בצניעות לפני הבורא יתברך שמו. כי תבין איך רעה גדולה היא אם תכעיס את בוראך, ותעבור על מצותיו, על הקטן ועל הגדול.

וגם זכור שצריך את להחזיר את נשמתך לבוראך בטהרה כמו שמסרה לך בטהרה.

לכן אתה בן אדם! תתחרט על כל חטאך שעשית עד עכשיו, ותעשה תשובה עליהם, ותבקש מחילה עליהם לפני יוצרך, על שידוע לך, ועל שאינו ידוע לך.

וזכור שתקיים מה שאתה לומד, קל וחומר, ודברי דרבנן כמו דאורייתא, כי אין אתה יודע כחן שכרן של

ועל העינים - מה שראית בהם דבר ערוה ודבר עבירה ולא עצמת עיניך מהם.

והאזנים ששמעת בהם ניבול פה, ודבר עבירה, ושמחת בו, ולא סלקת עצמך מהם.

ועל החוטם - מה שהרחת בו ריח איסור, או של היתר בלא ברכה.

ועל הפה מה שדיברת בו לשון הרע וכל הדיבורים האסורים ואכלת מאכולת אסורות.

ועל הלב - מה שלצת בו ליצנות שאינה של מצווה, ומה ששמחת בו שמחה שאינה של מצווה, ומה שחשבת בו מחשבות רעות ולא סלקת עצמך מהם.

ועל הידים - מה שלקחת בהם דבר שאינו שלך. ועל הרגלים מה שהלכת בהם לדבר עבירה או לכל דבר שאינו של מצווה.

ודע שעל כל זה אתה נידון בגיהנם - בדינים וביסורים קשים, באש ובגפריית. ובמלאכים אכזרים שאינם חוששים לא על צעקתך, ולא על בכייתך, ולא על בקשתך!

ודע שרימה ותולעה אוכלים כל גופך מראשך ועד רגליך. ואין אתה יכול להציל את עצמך אפילו באצבע קטנה שבך! וגם הם הולכים בפִּיךְ ובלבבך בעל כרחך.

אחת - שהקדוש ברוך הוא נותן לך
שכר עד בלי די.

והסר כעס מלבך כי כל הכועס אפילו
שכינה אינה חשובה כנגדו, ובידוע
שעוונותיו מרובים מזכותיו, לכן
תסלק עצמך מהמדה הרעה הזאת.
ובין תבין את אשר לפניך אם בעל
נפש אתה. עד כאן מצאתי.

במה נעלה לעולם העליון? אין לנו
חצות, אין לנו התבודדות, אין לנו
תיקון הברית, אין לנו תפילה בכח,
אין לנו זוהר - במה נעלה לעולם
העליון?

אף השיר הזה בא לעורר את האדם
לזכור את יום מיתתו, ואת הרגע בו
יצטרך לתת דין וחשבון: "אתה בן
אדם, עשה חשבונך כאן, הלא תצטרך
לתת דין וחשבון על כל רגע ורגע,
ומה תענה לזה ש"למעלה ממך" וכך
ממשיך השיר ומזכיר לאדם את
העובר עליו, ועל מה יצטרך לתת דין
וחשבון, ומה יענה לעת פקודה.

אתה בן אדם בארעכך זיך דאך
דו וועסט דארפן אפגעבן דין וחשבון
אויף יעדן טאג פון די וואך
נעבאך נעבאך נעבאך נעבאך
וואס וועסטו ענטפערן פאר דעם
וואס איז למעלך ממך

מצוות, או עונש העבירות, כי על
דרבנן אתה מחויב מיתה, ועל
דאורייתא אין אתה מחויב מיתה,
אלא לאו שכתוב עליו.

וזכור מאמר רבא: במטו מנייכו
תקיימו מה שתלמודו, שלא תאבדו
שני עולמות, עולם הזה, שאין אתם
נהנין מעולם הזה, מחמת הלימוד,
ואם אין אתם מקיימים מה שתלמודו
- אתם נידונים לעולם הבא.

וזכור שתתירא מן יוצרך, שלא
תכעיס אותו בקל כמו בחומר, כי מלך
גדול ונורא הוא, וגם היראה היא
אוצרו.

וזכור שלא תשקר בשום דבר אפילו
בדברי הבל, כי אמת הוא חותמו של
הקדוש ברוך הוא, לכן כל המשקר
כאילו כופר בעיקר ופוסל חותמו של
מלך גדול ונורא חס ושלום.

וזכור שלא תתגאה אפילו בלב, כי
תועבת ה' כל גבה לב. וזכור שלא
תתעצל בשום מצווה או בלימוד
אפילו שורה או אות אחת, כי
תחשוב שמא ישראל עכשיו מחצה
חייבין ומחצה זכאין, ואם אתה חושב
לעשות מצווה, ואפילו לא תוכל
לעשותה - אזי אתה מזכה אותך וכל
ישראל לכף זכות. כי הקדוש ברוך
הוא מצרף מחשבה טובה למעשה.
מכל שכן כשאתה לומד תורתו
לשמה, אפילו שורה אחת או אות

דיברת דברים בטלים
דברים בטלים האסטו גערעדט
און צו דערצו האסטו געגעבן דיין מיה
און דעם בעל דבר אויך דערצו
נעבאך נעבאך נעבאך נעבאך
טוה שוין תשובה איידער דער
פינסטערנישט דעקט דיך צו

הירהרת הרהורים רעים
דורכדעם ביסטו געקומען צו חטאים
נעבאך נעבאך נעבאך נעבאך
וואס וועסטו ענטפערן פארן יוצר
ארץ ושמים

ואכלת ושבעת
ולא דקדקת בברכה
נעבאך נעבאך נעבאך נעבאך
וואס וועסטו ענטפערן פאר דעם
אלקי המערכה

א"י א"י א"י...

במסתרים תבכה נפשי
ולבי נשפך כמים
נעבאך נעבאך
וואס וועסטו ענטפערן פאר דעם
יוצר ארץ ושמים

גמרא ומשניות לא למדת
נישט קיין גמרא נישט קיין משניות
נעבאך נעבאך
פון וואנעט וועט נעמען די נשמה איר
חלק חיות

א"י א"י א"י....

בזוהר ותיקונים לא עסקת
נישט קיין זוהר נישט קיין תיקונים
נעבאך נעבאך
ווי וועל געווינען צו גן עדן העליון?

א"י א"י א"י....

חמול על נפשך העגומה
האב רחמנות אויף דיין נפש העלובה
נעבאך נעבאך זעה דאך
דו זאלסט נישט צוקומען צו קיין
בושה וכלימה
א"י א"י יא"י יא"י...

טימאת ולא טיהרת
תרי"ג מצוות לא שמרת
נעבאך נעבאך
וואס וועסטו ענטפערן פארן אלוקי
המערכה

אכלת מאכלות אסורות
ניתוח נורא יעשו לך בשמים
ויעקרו לך את השיניים
ותגלגל בעצי האילנות
היית צריך לחשוב לפני האכילה
אולי זה חשש נבילה וטריפה!
נעבאך נעבאך נעבאך נעבאך
א"י א"י א"י...

זילזלת בגוף ובנשמתך
דו האסט זיי נישט געהאלטן ביוקר
נעבאך נעבאך נעבאך
וואס וועסטו ענטפערן פארן יוצר
ערב ובוקר

אוי יודע תעלומות
האב אפילו נישט קיין תרעומות
א"י א"י א"י...

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

סֵפֶר

בְּגֶן הַיִּסּוּרִים

וְהוּא סֵפֶר

בְּגֶן הַשְּׂעֵשׂוּעִים זֶלֶקָה

נִפְלְאוֹת הַרְפָּתָקָאוֹת

דִּוְדִּי

בְּגֶן הַשְּׂעֵשׂוּעִים

איך נכתב הספר

ב"ה הספר נכתב בעקבות חלום שאמרתי (או שאחד אמר לי) שאני כותב ספר חדש בשם: "בגן היסורים".

א

דע שיש גן, ובשדה הזה של הגן יש הרבה נשמות, שגדלים בגן, הגן הוא התורה, והנהר יוצא מעדן להשקות את הגן, הוא מעין מבית ה' יוצא, מעין זה חכמה, בית ה' זו תפילה (על פי תורה ח' בליקוטי מוהר"ן א).

ובשדה הזה גדלים הנשמות, ויש יסורים לנשמות, כל אחד לפי שורשה ונשמתה (ליקוטי מוהר"ן א, סה, עיין שם), והתפלה משקה את הגן, והנשמות מתחיים מבחינת השמחה במצוות, כי השמחה היא כח המחיה, אבל גדלים וצומחים על ידי האמונה, שהיא בחינת כח המגדל והמצמח.

ולפעמים בא ושולט באלגן, ובעל הגן נסתתר, וכשמגיע הגנני בעל הגן, לא מכירים בו, ואדברה מבזים אותו, לאמור שהוא לא בעל הגן... אלא סתם משוגע (ראה במעשה משבעת הבעטילירס ביום השני).

אנחנו מחכים לגנני האמיתי, בעל הגן, ובעל השדה שישליט פה סדר ותיקון...

מעשה מאבידת (בן) מלך

רבינו נחמן מברסלב זצ"ל אמר: בְּכָל פֶּעַם שֶׁנִּזְכָּרִים בִּי, נֶעֱשִׂים כְּקָטָן שְׁנוֹלָד מִחֶדֶשׁ (שיח שרפי קודש).

"פְּעֻלַּתִּי אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שְׂבָכָל עַת שֶׁיִּזְדָּבְרוּ מִמֶּנִּי יִהְיֶה לָהֶם הִרְהוּר תְּשׁוּבָה", "הֵיכָן שֶׁנִּמְצָא אֵיזָה הִרְהוּר תְּשׁוּבָה הוּא נִלְקַח מִמֶּנִּי עַכ"ל

רִבְּנוּ אָמַר: פְּעֻלַּתִּי אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שְׂמַתִּי שֶׁיִּזְכָּרוּ מִמֶּנִּי יִהְיֶה (לְהִזְכֹּר לְאוֹתִי) הִרְהוּר תְּשׁוּבָה עַכ"ל

ואני התפללתי לה' יתברך שכל הרהור שמחה, הוא יבוא ממני.

ה' ישמח את כולכם, כל עם ישראל היקר, כל העולם, ותהיה אך שמחה ניגונים ורקידה....

והעיקר שאנחנו נשמח את ה'!!!
ושמחת לרעך, אנכי ה' משמחך...
ישמח ישראל בעושיו, ישמח ה'
במעשיו..

וזהו המעשה על הבן מלך האבוד, בבחינת – בדרך סיפרתי מעשה שכל מי שהיה שומעה היה לו הרהור שמחה¹⁷, ואותו מסיים הבעטליר

¹⁷ פעם אחת אמר רבי שמחה בונים מפישסחא זיע"א, בפה קודשו: שאם היה רואה הבעל תשובה איך שבהרהור תשובה עומד נשמתו באותה גדולה כצדיקים גמורים, היה שמח שמחה גדולה איך שיצא מחושך לאור גדול וכו' אבל אין מראין לו זאת.

לב נגן בגימטריא **קפה**, ובריבוע
בגימטריא **שכל**.

וההמשך יבוא...

בדרך עברנו בין שדות וכרמים,
אילנות ודשאים, היינו בחינת גן
הנשמות, כי יש שדה ויש גן, ויש בעל
השדה ובעל הגן, ולפעמים בא בלאגן.

זה הגנני המשוגע?

אלימלך והפליימוביל בגימטריא **רבי**
נחמן, **פליימוביל** בגימטריא **זוהר**,
פליימוביל בגימטריא **יצחק**.

נקרא **נחמן** שהוא ראשי תיבות
נורמלי חולה נפש משוגע,

וההמשך יבוא...

וסיפר את המעשה הנ"ל לחזק עצמו
ואחרים באמונה ובשמחה ובתודה,
שהכל לטובה, וזה הוא:

וההמשך ישחק...

אז אגמור בשיר מזמור –

נצחתי ואנצח גמרתי
ואגמור

נפל אות, הר פתק אות

דוד בגן השעשועים

ליקוטי השירים החדשים,

השיר עם הכולל בגימטריא

פרח עץ חיים

התשיעי הבעטליר בלא שכל. (ראה
בהרחבה בהמשך המעשה
מהבעטלירס הובא במקום אחר בס"ד
[בספר ליקוטי השיר החדש]).

בדרך עברנו בין שדות וכרמים,
אילנות ודשאים, שזה גן הנשמות, כי
יש שדה ויש גן, ויש בעל השדה ובעל
הגן, ולפעמים בא בלאגן.

וכך הוא המעשה -- מעשה במלכה
אחת (בינה) עם ששה בנות ובן
אחת... וההמשך יבוא...
פעם אחת נעשתה בשחוק עליו,
ואמרה לו שהבלגן יקח אותך, **בלגן**
עם הכולל בגימטריא **הטבע**.

מבולגן בגימטריא **סמאל**, **סדר צ**
(היינו הצדיק) בגימטריא **נ נח נחמ**
נחמן מאומן.

בלגן אותיות **לב גן**, ועם **נ** של המשיח
ינון עולה **לב גן**.

כי אם יראה בחוש מה עבירה עושה
היה הבחירה בטילה אצלו והיה
מסתלק מהעולם הזה כי מה לו בעולם
הזה שאף המעשים טובים אין
נחשבים לו כמו המלאך, והקב"ה
ברחמיו רצה שיהיה בעולם הזה, מאוד
עמקו מחשבותיו לבלי ידח ממנו נדח
על כן אינו מראה לו. על כן יזרז ויתקן
ויתחזק מאוד וישמח במעשים טובים
שעשה ויוסיף להתחנן ולהתנפל
ולבטוח ברחמיו המרובים: (ספר
רמתיים צופים - סימן א).

תשיר שיר ובו בעור (תשרוף)
המלאכים".

אז שר משה רבינו: "נ נח נחמ נחמן
מאומן", בניגון וזמר האמונה - ושרף
את המלאכים.

(כמו שאמר רבינו הגר"א ז"ל שעל ידי
נעימות הניגון יכולים למות, וכמו
שהיה אצל סנחריב שהמחנה האדיר
שלו שמעו שירה מפי חיות ומתו¹⁹ [ר'
יצחק נפחא, סנהדרין צה:]

אז בשבת מתן תורה תשע"ז - חלמתי
שהגעתי לגן שעשועים, והתגלשתי
במגלשה, ונאמר לי: הספרים שלך
הוא ספרי הגאולה, ובהם תלויה

¹⁹ ואם כבר עסקנו בזה אצרף כאן
חידוש בשם הרב הקדוש המנוח רבי
שמלקא דק"ק ניקלשבורג ז"ל על
המדרש (מגילה י' ע"ב) בקשו מלאכי
השרת לומר שירה אמר הקב"ה מעשי
ידי טובעים בים ואתם אומרים שירה,
דהיינו שמלאכי השרת בקשו לומר
שירה כדי שישמעו מצרים נעימות
הקול שלהם, ותצא נשמתם כמו שהיה
בסנחריב וחילולותיו ששמעו שירה
ממלאכי השרת ויצאה נשמתו, אמר
הקב"ה מעשי ידי טובעים בים כלומר
שהמצרים טבעו את מעשי ידי שהם
ישראל בים דהיינו שהשליכו אותם
ליאורף וצריך אני להפרע מהם מדה
כנגד מדה שיטבעו בים (מאור ושמש -
פרשת מצורע).

אז מצאתי כתוב במדרש פליאה: "אחז
(בגימטריה פעמיים אֶז) בכסא (סופי
תיבות אֶז) כבודי ותן להם תשובה",
אמר לו אהיה למשה¹⁸.

שאל משה ממטטרון: (בגימטריה נ
נח נחמ נחמן, והוא חנוך בסוד נ נח,
ואחד משמותיו הוא פצפציה)

"מה הכוונה?"

ענה מטטרון ואמר "כסא הכבוד הוא
שורש נשמות ישראל, ושורש נשמות
ישראל הוא ראשי תיבות בגימטריה
רבי נחמן, תשובה ראשי תיבות

¹⁸ והקטע הזה הוא ראשי תיבות
בגימטריה נ נח נחמ נחמן מאומן, ועם
אות ל' של למשה בגימטריה השיר
הא, והיינו השיר החדש: חא, חא הא,
חא הא הא, חא הא הא הא העולה
ע"ב, (וגילה אחד הצדיקים השרופים
שליט"א שכך מתחיל הספר הנשרף
של רבינו במילים האלה [היינו אחוז
בכסא וכו']

וראשי התיבות אָ' ב' כי ו' ל' ת', א' ל'
א' עם למש של למשה וי' אחרונה של
כבודי (וזו סוד בפני עצמו למה דווקא
בצורה הזאת) - בגימטריה מיכאל
יצחק שמריהו עם הכולל.

ובקטע הזה [היינו אחוז בכסא וכו'] יש
עשרה מילים כנגד עשר ספירות,
והשיר החדש נ נח נחמ נחמן וכו'

עשו ע ים, כי הוא גמר ויגמור
בגימטריא השירה, והוא יוציא וירפא
את הבת מלך האבודה, שנלכדה,

בהר של זהב (בגימטריא דוד), ומבצר
מר גלי אות, על ידי שיגלה את סודות
התורה מצירופי אותיות, בסוד
פורים, וסוד סיפורי מעשיות משנים
קדמוניות, כי הוא סי (הוא התו
השביעי, לראות בלע"ז) פורים עשי
אות, משנים קדמוני אות.

ועל זה אמר רבינו ז"ל נצחתי ואנצח
גמתי ואגמור.

האני לא נצחתי? נצחתי ואנצח! אני
לא גמתי [בלשון תמה] כבר גמתי
ואגמור! בעזרת השם גמתי ואגמור
כרצוני בודאי²¹.

²¹ ואלו המקורות:

חיי מוהר"ן נסיעתו וישיבתו באומין
רכט

למנצח אשר לנצח ינצח. במזמור שיר
בנגינות אנצח: למנצח למדתו נצח.
כאשר פיו פצח. האני לא נצחתי,
נצחתי ואנצח:

חיי מוהר"ן נסיעתו וישיבתו באומין ריח
באומין קדם ראש-השנה האחרון ה'ה'
מספר עם אנשים שלו מעין
הסתלקותו, שכבר הוא אצל שלו

הגאולה, והם יביא את הגאולה,
תדפיס אותם ואז על ידי זה תבוא
הגאולה עד כאן.

זהו ספר ליקוטי אז, נפל אות, הר
פתק אות²⁰, דוד בגן הש (גשנה,
בגימטריא משיח, נס גדול היה שם)

²⁰ אז ענה אמר רבינו הסבא זיע"א
בסוף סיפרו על איך שמצא את הפתק
הפלא (שעולה במספר קטן אז): "תכף
כשגמרתי לקרוא, נכנסתי בשמחה
כזאת, שלא בעולם הזה רק בעולם
הבא, שמחה כזאת, התחלתי לרקד
ולמחוא כפיים בניגונים כאלה של
שמחה.

והם מהישיבה הם שומעים שאני
בשמחה כזאת מרקד, אז הם אמרו:
"עכשיו הוא כבר בסדר גמור, הוא
כבר, יש גושפנקא עליו, הוא
משוגע!!!"

הם נכנסו לחדר, והוציאו אותי לחצר
ועשו עיגול, כל הישיבה, ואני הייתי
באמצע ורקדתי,

כולם שמחו, וכולם התלוצצו ממני:
"המשוגע הוא מרקד", הם עמדו כמה
שעות.

הם אמרו: "הוא לא יעף, אנחנו יותר
עייפים, אנחנו לא יכולים לעמוד!" הם
הלכו כולם, ואני נשארתי ורקדתי כל
הלילה." עכ"ל.

נצחתי - נצח - נחמן, ואנצח - נ נח
נחמ נחמן מאומן.

נצחתי - התורות שגילה בחייו,
ואנצח - דא אוריתא דעתיקא
סתימאה.

[בתמיה] איה האב אויס גיפירט און
וועל אויס פירן] כמובא

שכב

אמר לאחד מאנשיו שספר עמו מענין
עבודת השם, אמר, הלא כבר עיני
כלות כל היום, ואני עומד ומצפה
ומקנה ומיחל ומחכה בכל עת שיעני
השם יתברך שאזכה לראות בכם מה
שאני חפץ שתהיו עובדי השם באמת
כרצוני, ואני מקנה בעזרת השם
שבדאי יהיה כה. ולא בלבד אנשי
שהיו מקרבים אלי, אלא אפלו מי
שיתקרב לאנשי שלומי, ואפלו מי שרק
יגע בהם, בודאי יהיה איש כשר
באמת. ולא איש כשר בלבד, כי-אם
אפלו צדיק גדול מאד יהיה מי [שהיה]
שיזכה להתקרב לאנשים שלו.
ושמעתי שאמר בזו הלשון: (איה האב
מיה שוין מיינע אויגן אויס גיקוקט אויף
איטליכן באזונדער). [בעיני כבר
הסתכלתי על כל אחד בנפרד] ואני
מקנה לה' וכו' כנ"ל ואמר גם אז כבר
גמירתי ואגמר (איה האב אויס גיפירט
און וועל אויס פירן):

שנים אחר הסתלקותו כי מעת שפא
עליו החולאת הוא נחשב בעיניו שכבר
נסתלק מן העולם, ואמר שאינו יודע
באיזה זכות הוא חי בנס כל שלש
שנים אלו וכו' אז ספרו אנשיו עמו והיו
מתאנחים מאד כי מה נעשה ועל מי
יעזב אותנו. והשיב רק אתם תחזיקו
עצמכם ביחד, אז תהיו אנשים כשרים.
ולא כשרים בלבד אלא אפלו צדיקים
וטובים תהיו. כי השם יתברך יעזר לי
בודאי שיהיה כרצוני כאשר רציתי
מכבר, כי בעזרת השם גמירתי ואגמר
כרצוני בודאי [בעזרת השם איה האב
אויס גיפירט אין וועל אויס פירן]. ואמר
שכל מי שייגע ויתחבר לאחד מאנשי-
שלומנו בודאי יהיה איש כשר באמת,
ולא איש כשר בלבד אלא אפלו צדיק
גמור כמו שאני רוצה. ועין לקמן בענין
מעלת המתקרבים אליו:

רכט

פעם אחת שאלתי אותו מה יהיה
מהדיבורים שנדברו וכו' הינו מה
שבתחלה שמענו מפיו הקדוש כמה
דיבורים שהיה נראה שיאריך ימים
ויגמר כחפצו וכו'. ענה ואמר,
השמעתם מה שהוא שואל, גםאצלי
בעצמי קשה ענין זה (עס איז מיר אויך
קשה). ואף-על-פי-כן אמר אני לא
גמירתי [בלשון תמה] כבר גמירתי
ואגמר! [איה האב ניט אויס גיפירט

ורבינו ז"ל גילה עוד תורות בחייו אבל לא זכינו אליהם, אחד מהם הוא ספר הנשרף²², שאמר שרק אחד בדור יכול להבינו והוא שיהיה צדיק גדול ובקי בכל השבע חכמות, והשני - ספר הגנוז שאמר שמשיח יגיד עליו פירוש²³.

²²לענין מה שמבאר במקום אחר מהסודות שבספר הנשרף. שמעתי ששם היה מבאר סוד גדל קדש ומעלת מצות הכנסת אורחים, וענין מעלת מצות הצעת המטה בשביל האורח (ח"י מוהר"ן תקעד).

²³כתב על זה בח"י מוהר"ן (קעא) עוד היה לו ספר אחד שהוא גבוה עוד יותר ויותר אפלו מהספר הנשרף והוא ספר הגנוז. ואמר שאפלו גופו סלק כשכתבו ואותו הספר לא שזפתו עין. ואמר שהוא בחינת רצין דרצין (כלומר אצלו נגד שאר הדברים שהוא מגלה) ואמר שמשיח יגיד על זה פירוש, וספר הגנוז הזה כבר היה נגמר אצלו בתחילת שנת תקס"ו (תקס"ז) הינו חמש שנים קדם הסתלקותו.

ועתה עמד והתבונן לאיזה דרגא הגיע אחר-כך כי מעולם לא עמד על מדרגה אחת עד היום שנסתלק וממש בכל שעה ושעה השיג חדשות לפי מדרגתו הנוראה מאד. והבן מאד מאד כי

והמקור של התגלות אוריתא דעתיקא הוא בזוהר (בהעלותך קנב). וזה לשונו:

החכמים עבדי המלך העליון, שהם עמדו בחר סיני, לא מסתכלים אלא רק בנשמה, שהיא עקר הכל, תורה ממש.

ולעיתיד לבא עתידים להסתכל בנשמה של נשמת התורה, שהיא עתיקא קדישא עכ"ל, היינו עתיקא סתימאה כנ"ל.

רבינו הקדוש ז"ל אמר שאוריתא דעתיקא סתימאה הוא בחינת שבת, בחינת תשובה (ח"א מט, אות ו).

וזה מה שאמר נצחתי ואנצח העולה כמנין תשובה, גמתי ואגמור שעולה כמנין אור שבת, היינו שיחזיר העולם כולו בתשובה, וימשיך לעולם אור שבת, בחינת עתיקא סתימאה.

יאר נ נח נחמ נחמן מאומן בגימטריא שבת - היינו שעל זה נאמר: "יאר ה' פניו אליך", היינו שם ה' המשותף בשם הצדיק, "ויחנך" בסוד נ נח.

וכמו שכתב רבינו ז"ל: הצדיק הוא הצלם אלוקים של הדור, וכשרואים את הצדיק כאילו רואים את השם יתברך, כי צדיקא אנפי שכינתא אינון (ספר המידות, צדיק קא, ומהזהר).

וסימנך: **ענג שבת** - עתיקא, נשרף, גנוז **שבת** - תורת בן שמחה.

רבי נתן זיע"א חלם שבועות ספורים קודם הסתלקותו, בשבת חנוכה תר"ה:

"ראיתי את רבינו אוזו בידו את הספר הנשרף, וביקשתי מרבינו שילמד עמי בספר זה. השיב לי רבינו: "עבור זה הנך כבר צריך לבוא אל..." (שיח שרפי קודש א' תרסא).

יש אומרים שהפתק הוא מבחינת הספר הנשרף, כי יש אומרים שהוא נשרף.

וכאן רבינו ירד אל סבא זיע"א וכו'.

וכתב רבי אברהם ב"ר נחמן זיע"א בהקדמת כוכבי אור זה לשונו: ובזאת אנחנו חייבים להודות ולהלל כל ימי חיינו לעושה לנו אורים גדולים כי לעולם חסדו, את השמש לממשלת ביום, הוא אדמו"ר מוה"ר זצ"ל (הנמשל בגבורת מאורו וזריחתו להשמש שעקר יהיה ביום, שמרמז על הגאולה שאז יתגלה גם ספרו הגנוז וספרו הנשרף, וגם עצם הנוראות שבפרדס תורותיו ומעשיותיו של עכשו).

ואת הירח לממשלת בלילה, הוא תלמידו הקדוש מורנו מוהרנ"ת ז"ל (הנמשל ללבנה על אשר זכך וצרך את גופו עד שקבל בעצמו את אור השמש להזריחו גם בעמק החשך שבדורותינו אלה, ולהחיות ולהשיב בזה גם את כל חלושי הראות שמחמת גדל כהיון עיניהם אין יכולים להביט באור השמש בעצמו) והכוכבים שנתנו להלבנה להפיס דעתה, יש לפרש שזה מרמז על שאר אנשי שהיו מקרבים אליו והשתדלו להצדיק את הרבים (זה בגופו וזה בממונו) כל אחד עד מקום שיזדו הגיעה (עין שם הכתיב: "והמשפילים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים" וכו') עכ"ל.

וזה סוד מה שכתב בתורה א לענין השמש (שהוא רבינו) שהיא החמה שהוא ח שמאיר ללבנה (שהוא מוהרנ"ת ז"ל) שהיא ג, ועל ידי זה נעשה ת, והיינו אותיות חמ מחמה, ועוד חן שהוא יחוד חמה ולבנה, נון מלבנה, ועוד ת יוצא נחמן נתן.

ויש ד' נון בנחמן ובנתן, ולכן ד' פעמים נון גמטריא משיח בן דוד, והם סוד הנוגין של רבי נחמן ורבי נתן.

גמרת - רבינו, ואגמור - משיח.

נצחתי וגמרת - ראש השנה - ואנצח ואגמור - פורים.

מעלת גדלת ספר הגנוז לית מחשבה תפיסא בה כלל ומשיח יגיד על זה פרוש ומעלה תתבונן ותשער בדעתך גדלתו וכו' וכו':

ועכשיו כל ההתחלות מפורים, היינו שהוא עכשיו ראש השנה, כי הוא תחילת השנה כנ"ל.

שופר הוא בחינת השיר החדש, כידוע וזה בחינת אומן ראש השנה נ נח נחמ נחמן מאומן, (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, ח) [ועיין בפנים הספר ליקוטי השיר החדש, בחלק גילוי חדש של השיר החדש, איך שמחבר בין ראש השנה השופר וקול השופר, ופורים ובדיק עכשיו שכתבתי על זה באותו הרגע שמעתי את סבתא שלי מדברת על ראש השנה, שהיא חלמה על ראש השנה, והוא פלא ברוך השם].

אז כל העניין שלי הוא פורים, כי יש עניין שנתהפך הכל לטובה, כי אין יאוש כלל בעולם, ומעלת הפורים שלי עליונה מן הכל, כי מי שהיה אצלי על פורים, יהיה שמח כל השנה.

כי הוא מלא שחוק, שהוא סוד עולם השמחה, בבחינת: "שמחה לאיש במענה פיו", בבחינת: "אליו פיו קראתי" (תהילים סו, יז), "שחוק פינו ולשונו רינה", בבחינת: "כל העניין שלי הוא ראש השנה", שהוא אש הרנה ש' היינו שירה, שהוא קול רינה ניגון ושיר וזמרה, שיר ה', שהוא עלאה ה' תתאה שבהם תלוי הניגון (תיקוני הזוהר לרמח"ל), ועל ידי זה מקבלים הנבואה שבאה מחמת ניגון ושמחה כנ"ל.

גמרתי – לקוטי מוהר"ן – ואגמור – הפתק והשיר החדש.

זה חיבור פורים ראש השנה שבגימטריא שופר השיר אומן, כי כל העניין שלי הוא ראש השנה, והנה התגלה עניין חדש, והוא: "כל העניין שלי הוא פורים!" כי אצל רבינו ז"ל, כל יום פורים!

כי רבנו אמר (ליקוטי מוהר"ן ח"ב עד) כי בתחלה היו כל ההתחלות מִפֶּסַח, וְעַל-כֵּן כָּל הַמִּצְוֹת הֵם זָכָר לַיְצִיאוֹת מִצָּרִים (ולא סִיּוּם)....

ועכשיו כל ההתחלות מפורים!

וכמו שכתב רבי נתן זיע"א בליקוטי הלכות (אורח חיים הלכות ברכת הריח וברכת הודאה הלכה ד אות כה) כי עֲכָשׁוּ הַהִתְחַלָּה שֶׁל הַגָּאֵלָה וְתִקּוּן כָּל הָעוֹלָמוֹת הוּא מְפֻרָּים. כְּמוֹ שְׁמוֹבֵן מִרְמְזֵי דִיבּוּרָיו הַקְדוּשִׁים שֶׁל רַבְּנֵנוּ זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָה. בְּעֵת שְׁאֵמַר הַתּוֹרָה עַל פֶּסֶח מִ'מִּצְרַיִם וְלֹא יֵרָאוּ פְּנֵי רַ'יָקָם שֶׁהוּא רֹאשֵׁי תִבּוֹת פּוֹרִים. שְׁאֵמַר אֲזִי כִי מִתְחַלֶּה הָיָה כָּל הַהִתְחַלּוֹת מִפֶּסַח שֶׁהוּא יְצִיאוֹת מִצָּרִים. וְעָכְשׁוּ וְכו' וּפֶסֶח בְּאִמְצַע וְלֹא סִיּוּם דְּבָרָיו. וּמִתּוֹךְ דְּבָרָיו הַבְּנֵי שְׁעָכְשׁוּ הַהִתְחַלָּה מְפֻרָּים. שֶׁהוּא מַחִית עֲמֶלֶק שֶׁהִיא עֶקֶר הַגָּאֵלָה שֶׁל מִשִּׁיחַ, כִּי רֹאשִׁית גּוֹיִם עֲמֶלֶק וּמִלְחָמָה לֵה' בְּעֲמֶלֶק מִדֶּרֶד עַד דּוֹר שֶׁל מִשִּׁיחַ, כְּמוֹ שְׁאֵמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה עכ"ל

וכתב רבנו בחיי (בראשית פרק מז
פסוק כח)

לסרבה המשרה ולשלום אין קץ,
ובאה המ"ם סתומה שלא כמשפט, כי
משפט המ"ם שבאמצע תיבה להיות
פתוחה וזו סתומה לרמוז כי המעלה
והמשרה של ישראל הלא היא
סתומה בזמן הגלות. ומצינו בעזרא
מ"ם פתוחה בסוף תיבה וזה גם כן
שלא כמשפט והוא שכתוב (נחמיה ב,
יג) בחומות ירושלים אשר המ
פרוצים ושעריה אכלו באש. ואמרו
במדרש שבא הרמז כאשר יסתמו
חומות ירושלים שהם עתה פתוחים
ופרוצים בזמן הגלות, אז תפתח
המשרה שהיא סתומה. עכ"ל.

ובמסכת סנהדרין (דף צד.) אמר רבי
תנחום דרש בר קפרא בציפורי מפני
מה כל מ"ם שבאמצע תיבה פתוח
וזה סתום?

ביקש הקדוש ברוך הוא לעשות
חזקיהו משיח וסנחריב גוג ומגוג
אמרה מדת הדין לפני הקדוש ברוך
הוא רבונו של עולם ומה דוד מלך
ישראל שאמר כמה שירות ותשבחות
לפניך לא עשיתו משיח, חזקיהו
שעשית לו כל הנסים הללו ולא אמר
שירה לפניך תעשהו משיח? לכך
נסתתם עד כאן.

ופירש רש"י ז"ל: מ"ם - שבתית
למרבה המשרה סתום, לכך נסתם,
לומר, נסתמו הדברים שעלו
במחשבה ולא נעשה, לישנא אחרינא

וזהו ששם אבי ארז שהוא רזא, ר אז,
ור' הוא גימטריא נ נ נ ר"ת נ נח
נחמ נחמן, שהוא השיר החדש של
הגאולה, שעליו אמר רבינו ז"ל אני
אשיר שיר שיהיה לעתיד לבא,
העולם הבא של כל הצדיקים
והחסידים (חיי מוהר"ן), הבא עולה
במספר קטן אז, והוא סוד עולם
הבא.

והיינו הוא בעצמו זה השיר, כי השיר
הוא י יה יהו הו"ה (תיקוני זוהר
תיקון כא דף נא), והוא בגימטריא
היה הוה ויהיה וכן בגימטריא הכל
טוב, היינו כי שם הצדיק הוא נכלל
בשם הו"ה (ח"ב, סז), והוא שיר של
חסד (והיינו כי שם הו"ה הנ"ל עולה
חס"ד וכן נ נח נחמ נחמן מאומן עם
האותיות בגימטריא אבגיתץ שהוא
שם של ספירת החסד) מאוצר מתנת
חסד חנים.

בסוד יפתח ה' לך את אוצרו הטוב
את השמים, שמים דייקא, בבחינת
שמי מ' דאיהו שמו של משיח (העולה
במספר קטן אז), שהיה קודם בריאת
העולם, בבחינת עולם היחודים, וזה
סוד המ' של משה (שפתי כהן על
דברים פרק לא פסוק ב), וכן מנחם,
משיח, שהוא פתיחת המ' סתומה של
לסרבה המשרה, ופתיחת המ'
סתומה של פורים, כי עכשיו כל
ההתחלות מפורים.

ועל כן הכל מתחיל במ'.

בחינת ששים המה מלכות בחינת שיתין בתי כמבואר בפנים ורבעא הוא בחינת מ"ם היינו בחינת התורה שניתנה למ"ם יום וכמובא במאמר ראיתי מנורת זהב סימן ח'. גם עיגולא ורבעא מרמז על תורה שבנגלה שהוא בחינת מלכות בחינת בי מלכים ימלוכו וכמבואר בפנים. ומלכות הוא בחינת עיגולא כנ"ל ורבעא הוא בחינת התורה שבנסתר שהוא בחינת עולם הבא שהוא בחינת מ"ם סתומה כמבואר בתיקונים עכ"ל.

כתב רבי מרדכי הכהן זיע"א בשפתי כהן (ויקרא פרק יד פסוק ח) טבילה של מ' סאה שהיא מ' של למרבה המשרה שהיא המקוה שהיא התשובה.

והנה **מנחם בר עמיאל** (שהוא שמו של משיח בן דוד) - בגימטריא נ נח נחמ נחמן מאומן.

ורבי נחמן עצמו היה משיח, וכלול משני משיחים, ועיקרו משיח בן יוסף (כוכבי אור), ורמז - **רבינו נחמן בן פיגא עם התיבות בגימטריא משיח בן יוסף**.

כי הוא בן **פיגא** - **אף יג**, בסוד **אף אחד** (יג בגימטריא אחד), כי הוא **האף** של הנחש כנ"ל, בסוד **אור פורים**, ונחש **המן** הוא התחלת וסיום **נחמן**, ובפנים יש **הש** שהוא **האש**, **אשה**, היינו הבת מלך, כי זהו **הנון** של נחמן שסומך לכל הנופלים שהיא

שביקש הקדוש ברוך הוא לסתום צרותיהן של ישראל שבקש לעשותו משיח, ומורי רבי פירש לפי שנסתם פיו של חזקיה ולא אמר שירה:

זהו סוד המם סתומה שנסתמה מפני שלא אמר חזקיהו שירה, ואם כן כששרים לפני ה' יתברך, אז נפתח הם' סתומה, וזהו שירי דוד המלך, כי שני דלתין של דוד הפוכים הוא ס סתומה (עיין ליקו"מ א, כג) שהוא הפה, **מם** בגימטריא **פ**, ועל ידי זה סוגרים את המ' של חומות ירושלים אשר הם פרוצים.

מם הסתומה היא בסוד אז, שכן **מם** במספר קטן הוא **אז**.

והמם סתומה הזאת היא סוד אורייתא דעתיקא סתימאה שתפתח על ידי משיח כנ"ל.

וכמו שכתב רבי נחמן מטשערין זיע"א (יקרא דשבתא חלק א סימן ט"ו) וזה את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו אני ה' ופירש הזוהר הקדוש (הקדמת הזוהר דף ה) את שבתותי תשמרו דא עיגולא ורבעא דלגו וכו' היינו בחינת היראה שהוא בחינת מלכות בחינת מוראה של מלכות והוא בחינת עיגולא בחינת סמ"ך בחינת ששים המה מלכות ורבעא זה בחינת משפט וכמבואר במאמר היכל הקודש סימן נ"ט, גם רבעא מרמז על הדעת שכלול מארבע מוחין כידוע גם עיגולא הוא בחינת התפלה שהוא בחינת סמ"ך

מניעות וקפידה וכו' והתחלתי להתפלל בסידור וכו' ואז בתוך זה נשאבתי לעולם המעשיות משנים קדמוניות, והיה כמה דמויות לא זוכר מ', ואז היתי צריך לבא למכשף ופחדתי שמה יעשה לי וכו' ואז ראיתי את המכשף וכו' ואני לא זוכר עוד מ', ולא האמינו בה', ואמר המכשף שהוא ברא את העולם ח"ו, והתחלתי לצעוק יש ה' בעולם יש ה' בעולם, ומצאתי סידור (שלא היה כמו הסידור שלנו, אלא נוסח אחר) והתחלתי להתפלל, ואז צעקתי יש רבינו בעולם, יש רבינו בעולם.

עד שהגיע נער צעיר חמוד יפה תואר (ראשי תיבות נצחתי) וילד מלא חן, עם פאות צהובות זהובות ארוכות מסולסלות, עם כיפה גדולה בצבע כחול כזאת שמכסה את כל הראש כמו סדין שהיה לבבא סאלי זיע"א על הראש (והבנתי שהילד הזה היה רבינו ז"ל), ולא אמר דבר כמו הבעטליר הכבד פה, אבל רק משך אותי ולקח אותי משם, כמו אחז בי ולא אחז בי והלכתי אחריו, והוצא אותי מעולם המעשיות, כשחזרתי לבית, היה בבית זאבים, ובכח רבינו הצלחתי להרים זאב מעלי, וגרשתי אל החדר השני וסגרתיו, והיה שם עוד זאב קטן, ככה גור, ולא ידעתי מה לעשות איתו, כי ניסתי להוציא אותו דרך החלון, אבל ירד גשם, ולא רציתי שירטב, וניסתי לשים אותו בחדר אחר, עד אז כבר התעוררתי, והנס היה שלא טרפו אותי והזיקו אותי ח"ו, והכל בזכות

הבת מלך שנפלה ביד הלא טוב ונפלה בחלשות, ועל והוא השני למלכות, שני בגימטריא רבי נחמן, וכן נחמן מתחיל ומסיים בנון בסוד נצחתי ואנצח גמרתי ואגמור, והכל על ידי שם הצדיק כי הוא אותי שמחבר בין נצחתי לבין ואנצח לבין גמרתי ואגמור, ובו יש אותיות ניגון, והוא שיר נסים שאז נסים היגון והאנחה, ושל נפלאות, והוא שיר אהבה, בחינת נפלאות אהבתך לי מאהבת נשים שאמרו דוד המלך ע"ה, כי הוא ניגון מאור הפנים, שזוכים אליו על ידי שמירת הברית (ליקו"מ ח"א כז).

כי הוא בחינת הבעטלר השביעי, שעליו אמר רבינו ז"ל "זאת המעשה קשה לי מאד לספר (השווה את הלשון ללשון בפתק "מאד היה קשה לי" והבן), אך מאחר שהתחלתי לספרה – מוכרח אני לגמרה", כי הבעטלר בלא רגלים הוא בחינת הנ' שהיא נפילה, ו' הוא צורת רגל, ולנחש נקצצו הרגלים והידים, ואותו מתקן הבעטליר בלא ידים ובלא רגלים, ומציל את הבן מלאך שנפל באפיקורוסות שורשו האף של הנחש כנ"ל, והוא בבחינת גמרתי (הבעטלר בלא ידים) ואגמור (בלא רגלים), ועל ידי שממתיק האף הופך נ' לתו, שהיא בחינת ואגמור, כי תו היא סוף האותיות, וזה בחינת התו השמיני, והוא סוד נפלאות.

היום אחר שכתבתי את זה (אור לכו שבט תשעז), חלמתי שהיה עלי איזה

כְּדִי שִׁיתִירָא הַזָּאב מִמֶּנּוּ. בְּתוֹךְ כֶּף הָיָה מוֹרָה אֶחָד עִם קִנֵּי שְׂרָפָה בְּאֻמַּת וְהָרָג אֶת הַזָּאב וְנִדְמָה לָזֶה שְׂהוּשִׁיט מִקְלוֹ שֶׁהוּא הָרָגוֹ, וְהוּא אֵינוֹ יוֹדֵעַ שֶׁנִּהְרָג הַזָּאב עַל-יְדֵי-זֶה שְׂהוּשִׁיט קִנָּה שְׂרָפָה בְּאֻמַּת, כִּי בּוֹדָאֵי אֵינָם יְכוּלִים לַהֲרֹג אֶת הַזָּאב בְּמַקֵּל.

כִּפְּהוּא מִמֶּשׁ עֲנִין הַנ"ל. כִּי יֵשׁ צְדִיקִים אֲמִתִּיִּם בְּעוֹלָם בְּכָל דּוֹר וְדוֹר שֶׁהֵם פּוֹעֲלִים הַכֹּל בְּתַפְלָתָם וְכָל הַפְּקָדוֹת לְטוֹב וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם הַכֹּל עַל יָדָם. וְאֵלּוּ הַמִּפְרָסְמִים שֶׁל שְׂקָר נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם פְּעָלוּ זֹאת, וְהוּא מִמֶּשׁ כְּמוֹ זֶה שְׂאוֹמֵר שֶׁהָרָג אֶת הַזָּאב עִם מִקְלוֹ כַּנ"ל, כִּי בְּאֻמַּת הַכֹּל רַק עַל-יְדֵי צְדִיקִים אֲמִתִּיִּם כִּי הֵם פּוֹעֲלִים הַכֹּל וְכו' עכ"ל

וּגַם לִפְלֹא כִי רַבִּינוּ אָמַר שֶׁאִם יִזְכוּ יִתְרָא לֵהֶם בְּתוֹר זָקֵן, וְכַכָּה סְבֵא רַבִּי יִשְׂרָאֵל בְּעַר אוֹדֶסֶר זִיע"א רָאָה אוֹתוֹ בַּחֲלוּם, אֲבָל אֲנִי רֹאֲיָתִי אוֹתוֹ בְּתוֹר יָלֵד.

וְעַל זֶה כָּתַב רַבִּי נֹתָן ז"ל: רַבִּינוּ ז"ל אָמַר: אֲסוּר לֵהוּיֹת זָקֵן, הֵן חֲסִיד זָקֵן, הֵן צַדִּיק זָקֵן, זָקֵן אֵינוֹ טוֹב כָּלֵל, כִּי צָרִיךְ הָאָדָם לִהְיוֹת מַחֲדָשׁ בְּכָל פַּעַם (לִיקוּטֵי הַלְכוֹת אוֹרַח חַיִּים הַלְכוֹת תַּפִּילִין הַלְכוֹת הַאֹת ה).

עוֹד כָּתַב שֵׁם: וְזֶהוּ עֵיקַר הַחַיִּים אֲרוּכִים שֶׁל הַזָּקֵן דְּקְדוּשָׁה שֶׁהוּא (הַבְּעֻטֵּל) הַעוֹר הַנ"ל, כִּי הִיָּה זָקֵן מֵאֵד וַיִּנִּיק מֵאֵד, הֵינּוּ שְׂכָל מֵה שֶׁנִּזְקָן

וְכַח רַבִּינוּ זִיע"א, וְכַשֶּׁהֱתַעוּרְרָתִי הִתְנַגַּן בְּדַעְתִּי הַנִּיגוֹן: "מֵה לָכֶם לְדַאוּג מֵה לָכֶם לְדַאוּג, מֵאַחֵר שֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ לַפְּנִיכֶם, סִמְכוּ עַל כּוּחִי סִמְכוּ עַל כּוּחִי, אֲנִי זָקֵן שְׁבַקְדוּשָׁה", כִּי בְּאֻמַּת הַלֵּךְ לַפְּנֵי אֹז. אֲנִי זָקֵן בְּקְדוּשָׁה רֹאשִׁי תִּיבוֹת זָאב.

זָאב הוּא אוֹתִית בָּאז, מֹשֶׁה אָמַר בָּאז קִלְקַלְתִּי וּבָאז אֶתְקוֹן, עַל זָאב נֹאמֵר לְשׁוֹן טְרִיפָה: (בְּרֹאשִׁית פָּרָק מֵט כֹּז) "בְּנִימִין זָאב יִטְרֹף בְּבִקֵּר יֹאכֵל עַד וְלַעֲרֹב יִחַלֵּק שָׁלָל", וְנֹאמֵר אֲצֵל יוֹסֵף: "טְרוּף טְרוּף יוֹסֵף, חִיָּה רַעָה אֲכַלְתֶּהוּ".

וְהִיא אִשֶּׁת פּוֹטִיפֶר, רֹאשִׁי תִיבוֹת אָף, וְכִנְרָאָה לְבִשָּׁה פֹאָה ח"ו, וְהֵינּוּ זָאב בְּגִימְטְרִיא י' י' מִזְמוּרִים שֶׁל תִּיקוֹן הַכֹּלָלִי נִגְדַּ פֶּגֶם הַבְּרִית, תִּיקוֹן אֲמִיתִי, לְכָל יִהוּדִי, תִּיקוֹן כָּלֵל לְכָל הָעוֹנוֹת.

וּבַחֲיֵי מוֹהָר"ן (תִּנְהָ) עַל הַזָּאב שֶׁמִּמֶּנּוּ נִיתֵן לִזְכוֹר שֶׁהַכֹּל הוּא בְּכַח הַצַּדִּיק הָאֻמַּת, וְלֹא לַחֲשׁוֹב שֶׁאֲנִי פַעֲלָתִי וְכו' וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: בְּעֲנִין הַמִּפְרָסְמִים שֶׁל שְׂקָר שֶׁנִּמְצָאִים עֲכָשׁוֹ, שֶׁלְּפַעֲמִים נִדְמָה לָהֶם שֶׁהֵם פּוֹעֲלִים אֵיזָה דְּבָר, כְּגוֹן כְּשֶׁבָּאִים אֲצֵלֶם בְּשִׁבִּיל בְּנִים וְכִיּוּצָא, וְאַחֵר-כֶּף נִפְקֵד אוֹתוֹ הָאָדָם בְּבָנִים וְנִתְמַלֵּא מִשְׂאֵלָתוֹ אֲזִי הֵם תּוֹלִים בְּעֲצָמָם שֶׁהֵם פְּעָלוּ זֹאת. אָמַר מִשְׁל כְּמוֹ שְׂאָדָם אֶחָד הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ וּפָגַע בְּזָאב וְהָיָה מִתִּירָא מִמֶּנּוּ, וְהוּשִׁיט מִקְלוֹ וְעָשָׂה עִם מִקְלוֹ כְּדֶרֶךְ שְׂעוּשִׁין עִם קִנָּה שְׂרָפָה שְׂקוּרִין בִּיקֶס, כְּאֵלּוּ הוּא רוֹצֵה לִירוֹת אֶת הַזָּאב עִם מִקְלוֹ

וקצת ה'ה מובן ומרמז למי שזכה לעמד לפניו ולדבר עמו, כי כל המיני ספורים שיש בעולם וכו' שמספרין העולם, הכל ה'ה בא לפניו וגם כל המעשיות הנדפסים העולם הכל היו לפניו. וה'ה חפץ בכל פעם שישפירו לפניו חדשות מעסקי העולם, כי ה'ה יכול להעלות ולעשות עבודה נוראה ונעלמת מאד בכל הספורים שבועלם.

ומי שזכה לעמד לפניו בקביעות, אף-על-פי שלא ה'ה מי שיבין עניני הנהגותיו אפלו כטפה מן הים, אף-על-פי-כן ה'ה אפשר להבין איזה רמז בעלמא עד היכן מגיע סוד שיחתו בעסקי העולם ובמלי דשטותא. כי כמה פעמים זכינו לשמע תורה נפלאה מעין השיחה והספורים שספרנו עמו מקדם. ואי אפשר לבאר כל זה בכתב, בענין השיחה והספור עמו שיחת חליו. ומי שזכה לעמד לפניו ראה בזה חדושים נפלאים ונוראים, וכמה וכמה צרופים שנתגלו על-ידי-זה. מלבד הנסתרות. כי לא גלה אפלו כטפה מן הים כי ה'ה סתום ונעלם מאד בתכלית ההעלם. ועדין אורו הגדול סתום ונעלם מאד מן העולם עד שיבוא משיח צדקנו במהרה בימינו, אז ידעו גדלותו ותפארתו.

וביותר יתור קדם הסתלקותו כשבא מלמברג עד שנסתלק שה'ה משך שתי שנים ויותר שאז ה'ה לו החולאת הכבד שלו, אז היו מספרין לפניו יותר ויותר מעסקי העולם.

ביותר ונכלל בזקנה דקדושה ביותר שהוא בחינת עתיק דעתיקין, כל מה שנכלל שם יותר - היה יניק יותר כי השיג בכל פעם שעדיין הוא רחוק מאד מהשם יתברך כי לגדולתו אין חקר, ועל כן כל מה שנכלל בזקנה דקדושה יותר, ראה והשיג שעדיין לא התחיל לחיות כלל, עד שזכה לחיים ארוכים הנ"ל ששם נכלל הזקנה והינקות יחד שאי אפשר להשיג זאת כלל עכ"ל.

והזאב והכיפה מזכיר לי את הסיפור מכיפה אדומה והזאב, ואל תתמה למה אני מביא סיפורי חול כי יש סודות גדולים בכל סיפורי העולם, ומכולם ניתן ללמוד לעבודת הבורא יתברך שמו, וכמו שכתב בחיי מוהר"ן (גדולת נוראות השגתו רמג)

בענין מלי דעלמא ואפלו מלי דשטותא, שיכולין הצדיקים הגדולים להעלות אותן דיבורים ולעשות בספוריהם מענינים של חל עבודה גדולה, וכמו שמובן קצת מהדרכים והנהגות שמספרים מהפעל שם טוב זכרוננו לברכה ומשאר צדיקים נוראים שהיו בדורות הסמוכים. וגם בזהר הקדוש מרמז קצת מענין זה כמובא שם על רב המנונא סבא שה'ה מסדר תלת פרקי מלי דשטותא.

אבל הפלגת גדלת חכמתו ועצם קדשיתו והשגתו שה'ה לרבנו זכרוננו לברכה בענין זה בענין ספורי שיחות חליו וכו' ה'ה מפלג ונשגב מאד.

הרפתקאות הם שמונה אותיות כמנין **אז**, כי יש **הר שדה בית** (שהוא גם כן שמונה אותיות ועולה במספר קטן ח' כמנין **אז**) ויש **הר פתק אות**.

הר שדה בית הוא כנגד אברהם יצחק ויעקב, והם שלוש בחינות של בית המקדש, ושל התפלה (ליקוטי מוהר"ן ח"א, י).

וגם **הר פתק אות** זה בחינת **אברהם יצחק יעקב**, ואז בא **דוד, דוד** בגן השעשועים, כי גן הוא בחינת **דוד**, כי עליו נאמר: "**דוד מנגן**", **מן גן**, וזהו **מגן דוד**, היינו **מגן דוד**, מהגן של **דוד כנ"ל**, הגן הוא בחינת רביעית של בית המקדש אחר **הר שדה בית**, כי על זה נאמר: "**בא דודי לגנו, דודי ירד לגנו**", היינו **דוד י'**, **גן מלשון גוון**, שם תלת גוונים דעינא ובת עין המאירין לבית המקדש (ליקו"מ ח"ב, סז), **בגן השעשועים** בגימטריא **בית מקדש**, וגם בגימטריא **נעימות בימין נצח**, **תותים** (כי החיים שלנו **תותים** – היינו תורה ותפלה יראה מצוה), **אהבת הזולת**.

גן שעשועים בגימטריא **אל אור התורה**, **שובה ישראל**, **ליתן נחש**, **יברך הויה וישמרך**.

הר זה בחינת **אברהם שקרא לבית המקדש הר**, שהוא בחינת סתרי אוריתא (ליקוטי מוהר"ן א, טו), וההרים עומדים על הרוח (ח"א, לח), והרוח הוא הניגון כידוע, והר ראשי

ובקש שִׁסְפְּרוּ לִפְנֵינוּ בְּכָל פַּעַם חֲדָשׁוֹת, וְאָמַר שְׂאִינוּ יוֹדֵעַ אֵיךְ אֶפְשָׁר לַחֲיוֹת בְּלֹא חֲדָשׁוֹת. וְהָיָה דְרָכּוֹ עַל-פִּי רַב שָׁרֵב הַיּוֹם הָיָה סָגוּר וּמְסֻגָּר.

וְאַחֲרֵי-כֵן הָיָה מְדַבֵּר עִם הָעוֹלָם הֵן מֵה שֶׁהָיָה צָרִיךְ אֵיזָה אָדָם לְדַבֵּר עִמּוֹ אֵיזָה עֲצָה בְּאֵיזָה עֶסֶק וּבִפְרֵט עֲצוֹת בִּינְיָאֵת שְׁמַיִם וּבַעֲבוּדַת הַשֶּׁם שְׂזָה הָיָה רַב עֶסְקוֹ עִם מְקַרְבֵּיו, וְהָן שְׂאָר שְׂיָחוֹת וְסִפּוּרִים כָּל מֵה שֶׁנִּזְדַּמְּן לְתוֹךְ פִּינּוּ. וְרַב רַב הָיָה בָּא מִתּוֹךְ הַשְּׂיָחָה הַנִּי"ל לְשִׂיחוֹת נִפְלְאוֹת שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה וְיִרְאָת שְׁמַיִם, וְדִרְכּוֹ הָיָה תָמִיד שְׂאֶפְלוּ כְּשֶׁהָיָה מְדַבֵּר עִם בְּנֵי אָדָם שְׂיָחוֹת חֲלִין הָיָה רָגְלוֹ וְרַב גּוֹפּוֹ מִרְתָּתִין מָאֵד. וְהָיָה רָגְלוֹ מְזַדְעָזַע מִמֶּשׁ מָאֵד וְכִשְׁהָיָה נִסְמָךְ עַל הַשְּׁלָחַן הָיָה הַשְּׁלָחַן עִם כָּל שְׂאָר אָנָשִׁים הַנִּסְמָכִים עַל הַשְּׁלָחַן גַּם-כֵּן מִרְתָּתִין מִחֲמַתּוֹ כִּי הָיָה רָגְלוֹ וּגּוֹפּוֹ מִרְתָּת וּמְזַדְעָזַע תָּמִיד. וְכִי שְׁלָא זָכָה לְרִאוּת הַיִּרְאָה שֶׁהָיְתָה מְנַחֵת עַל פָּנָיו תָּמִיד לֹא רָאָה יִרְאָה מֵעוֹלָם.

וְהָיָה עָלָיו כָּל מִינֵי חַן שֶׁבְּעוֹלָם. וְהָיָה מְלֹא יִרְאָה וְאַהֲבָה נִפְלְאָה שֶׁבְּעוֹלָם. וְהָיָה מְלֹא יִרְאָה וְאַהֲבָה וּקְדוּשָׁה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה בְּכָל אֵיבָר וְאֵיבָר. וְהָיָה מִפְּשֵׁט מִכָּל הַמַּדּוֹת וְהַתְּאווּת רְעוּת בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוּת וּבְתַכְלִית הַבְּטוּל שְׂאִי אֶפְשָׁר לִמַּח אָנוּשִׁי לְשַׁעַר כָּלֵל אֲשֶׁר לֹא נִמְצָא דְגֻמָּתוֹ בְּעוֹלָם כָּלֵל. וְהָיָה חֲדוּשׁ נִפְלֵא וְנוֹרָא מָאֵד מֵה שְׂאִין הִפָּה יָכוֹל לְדַבֵּר וְהַלֵּב לַחֲשֹׁב עַכ"ל.

בגימטריא חשמל, כי על ידי המגלשה נופלים מתכלית העליה לתכלית הירידה, וזה בחינת גלישה באינטרנט ח"ו, ובעצם השעשועים הם תעתועים, תעתועי היצר הרע, וזהו עולם הזה - גן התעתועים, התעתועים בגימטריא יראת שמים, שרק על ידי יראה אמיתית, שמשווה ורואה את ה' לנגד עיניו תמיד, וחושב על ה' ועל גדולתו, ויראת העונש זוכה להנצל מהתעתועים של הבלאגן, "כי שקר החן והבל היופי - אשה יראת ה' היא תתהלל".

וזהו הר פתק אות, ראשי תיבות פאה, כי הבלאגן לקח אותה את הבת מלך, בלאגן בגימטריא פאה, כי היא הלא טוב, גל הלא טוב בגימטריא פאה, כי היא הגלא דמטבע לספינתא שהוא החן והחשיבות של ישראל שהיא המלכות דקדושה (ח"א, א) שהיא הבת מלך, והבת מלך כשלושת פאה נעשת בת שפחה - חש פאה, שהיא ממש פח אשפה, ועל ידי זה לא יכול לבא משיח, כי הוא חש מי לובשת פאה, ונגעל ממנה, כי זהו בחינת נחש, נ שערי חוצפה, חוצ פאה, שהולכת לחוץ עם פאה, כי הוא התפרקות א, התפרקות מאלופו של עולם, פת רקות, פת בגימטריא הקליפה הידועה ליל' שהיא הבת מלך דסטרא אחרא, ואלו ההרפתקאות של הבת מלך והשני למלכות, דוד בגן התעתועים, ואם זוכה הופך את התעתועים שהם שעשועים דסטרא אחרא לשעשועים דקדושה, על ידי

תיבות רוח הקודש, אברהם אותיות בא מהר, כי כל העולם הזה, בגימטריא אברהם, זה הכל משחק ילדים בגימטריא השיר,

פתק זה בחינת יצחק, כי בפתק יש יצחק אותיות, כידוע.

אות זה בחינת יעקב, כי הוא שמר הברית, והברית נקראת אות, "זה אלי ואֲנֹהוּ", זה-בְּחִינַת בְּרִית, בְּחִינַת (שמות ג): "זֶה לִךָ הָאוֹת" וְאֲנֹהוּ-זֶה בְּחִינַת הַדֶּרֶת-פָּנִים ... וַיַּעֲקֹב שְׁשֻׁמֵּר בְּרִיתוֹ, כְּמוֹ (בְּרֵאשִׁית מ"ט): "רֵאשִׁית אוֹנִי", זֶכֶה לְקוֹל, בְּבְחִינַת (שם כ"ז): "הַקֵּל קוֹל יַעֲקֹב" ... (ליקו"מ, ח"א כז)

והוא קול המשקה את הגן (ח"ב, ח) שהוא השיר החדש, והגן הוא בחינת לב גן, בְּחִינַת (שם ד): "אֵלֶיךָ לִי אֵל הַר הַמּוֹר וְאֵל גִּבְעַת הַלְּבוֹנָה", הִינוּ הַרְיחוֹת הַגְּדִלִים בְּגֵן עַל-יְדֵי קוֹל הַנְּגוֹן, שֶׁהוּא מְשַׁקֶּה אֶת הַגֵּן כְּנִל, (ליקו"מ שם), כי הלבונה הוא בחינת לב, וזהו לב גן שהוא הפך בלגן, כי על ידו משקים את הלב ומכבים את התחממות התאוות והאהבות הנפולות (ח"ב, ה).

שהוא בחינת בלאגן בלא גן, שהיא התורה, כי על ידי שאינו עוסק בתורה, בא תבערת הלב (ח"א, עט), והשבעים מדורות, שוהא הרע הכולל של התאוה הידועה, שהוא בחינת חשמל, חש - חיות אש מל בגימטריא ע' (ח"א יט), וזהו סוד המגלשה בגן השעשועים, כי מגלשה

ובפרט בזמננו שיש אור החשמל מדליקים את האור וכל החושך נעלם, אז לכן זה נתקן על ידי בחינת חשמל היינו שיר חדש שמל את ערלת הלב, כי חשמל בגימטריא בשלום, שהוא בגימטריא ש"ע נהורין אז, אז ישיר משה, כי השיר הוא שם הצדיק, ורבינו נחמן זיע"א היה שומר הברית בתכלית כידוע, ויצא מהתאוה הידועה, ועל ידי שמזכירים ושרים את שמו ממשיכים עלינו זכותו ובחינתו ומהותו, כי שם הצדיק כולל כל עניינו (כמו שכתב רבי נתן זיע"א) ועל ידי זה זוכים לתיקון הברית, וכן על ידי אמירת תיקון הכללי ובפרט כשאמרו בניגון.

והוא סוד הרפתקאות דוד שהוא אותיות רפואת תה ק, ק' הוא בגימטריא סמ, תה ראשי תיבות תיקון הכללי של דוד המלך ע"ה, היינו שתיקון הכללי הוא רפואה לכל החיצים המרים המשוחים בסמי רעל, של העצבות והחוסר צניעות ופגם הברית.

גם שהוא מתחיל עם חשמל מכתם לדוד שמרני חסיתי, כי הוא בחינת שלמות לשון הקודש, ועל ידי זה יתוקן כל העולם, כי על ידי הצלילים נעלמים הצללים, ורבינו כתב שנגד פחד יזמר זמר של שמחה (ספר המדות פחד אות יא).

כִּי לְמִשְׁךְ אֶת כָּל הָעוֹלָם לְעִבּוֹדוֹתוֹ
לְעִבְדוֹ שְׂכָם אֶחָד, וְכָלם יִשְׁלִיכוּ אֵלַי

הגעגועים דקדושה, כי טאטע הוא אבא באידש, ועל כן כשהיצר מתעתע ומטאטע בנו, והוא בחינת החמץ השאור שבעיסה, צריך לזכור שזה הכל טאטע, ולצעוק לטאטע שיטאטא את היצר הרע, ולא להתייאש, כי זה הכל התעיה, כי האדם תעה בדרך, ודוד המלך ע"ה אמר: "תעיתי כשה אובד בקש עבדך" וזהו סוד דוד בגן התעתועים, כי הוא תעה בגן התעתועים שהוא גן השעשועים והוא גם גן התעתועים, כי עץ החיים ועץ הדעת היו משורש אחד ובו שני צדדים צד אחד עץ החיים וצד אחד עץ הדעת (כמו שכתב בפרדס יוסף).

ודוד היה אובד, כי זהו סוד ההתאבדות, להתאבד זה בסוד מעשה מאבדת בת מלך, של רבינו, היא גם כן התאבדה, "שהלא טוב יקח אותך.." ובסוף מצאה, וחיו בעושר ואושר.

הרפתקאות אותיות פארק תהות, מלשון התהוות, ומלשון תהיה, כי זה סוד "והארץ היתה תהו ובהו", שאדם תועה בגן התעתועים, ועלי ידי זה תוהה מה האמת? מהם התעתועים האלו? ומלשון הוות ושבר, כי הוא בחינת שבירת כלים, מריבוי אורות, אור אות.

כי השבירה היתה בעינים של אדם קדמון, למה? כי היה רבוי אור... ובזה בס"ד נבוא למאמר הבא.

מקיפים הוא בחינת ריקודים, שהוא בחינת הקפות, הקפות של שמחת תורה, (כמו שכתוב בליקוטי הלכות), **ש"ע** בגימטריא **ריקודים**.

כי בריקוד ובניגון ובסיפורי מעשיות, נעלמים כל השבעים פנים של התורה כי אף על פי שבריקודים ובניגונים אין תמונת אות ופנים.

עם כל זה הם מעלים ומחיים ומקימים את כל הנפולים, אשר נפלו ונעלמו מאותיות התורה, ונפלו לאהבות ויראות נפולות, וירדו **לתאות**, בחינת **אות ת'**, שירדו מכל האותיות מא עד ת', בחינת **נפל אות**.

ועל ידי זה זוכים לנסים ונפלאות, שהוא ראשי תיבות **נון** כי סוד **הנון**, שנפלה **האות נון**, כי על זה אמרו חז"ל (ברכות ד) מפני מה לא נאמרה אות נון באשרי מפני שיש בה מפתח של שונאי ישראל, "נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל", ואפילו הכי חזר דוד וסמכן ברוח הקודש: "סומך ה' לכל הנופלים".

כי היא **הנון** של נחש והמן שמתחיל ומסיים בןון, והוא מפיל את בתולת ישראל, הבת מלך הראשונה והאחרונה, וצורת הנחש כנון סופית ו, ויניקתו משם, שהוא סוד הנ' של המן, **קום** בגימטריא **יוסף** היינו פגם היסוד.

כספם וזהבם ויתפללו אל השם יתברך לבד- זה הדבר נעשה בכל דור ודור לפי השלום שבדור כי על-ידי השלום שיש בין בני האדם, והם חוקרים ומסבירים זה לזה האמת, על-ידי-זה משליך כל איש את שקר אילי כספו, ומקרב את עצמו להאמת:

ואי אפשר לבוא לבחינת שלום, אלא על-ידי הארת-פנים, הדרת-פנים (בראשית ל"ג): "ויבא יעקב שלם עיר שכם" -אתערותא של בחינת (צפניה ג): "לעבדו שכם אחד", הוא על-ידי שלום, ושלום הוא על-ידי בחינת יעקב שהוא הארת פנים, בחינת שופרה דיעקב כעין שופרה דאדם (בבא מציעא פ"ד, וזה בחינת (תהלים כ"ד): 'מבקשי פניך יעקב': (ליקו"מ, ח"א כז).

שלום ומנוחה בגימטריא **נ נח נחמ נחמן מאומן**, כי על ידי השיר הזה יבוא העולם למנוחה ושלום.

היינו שהניגון הוא מאור הפנים, וזה בחינת ...אורות המקיפים, שהם בחינת אור הפנים כנ"ל, כי אור הפנים זה בחינת ש"ע נהורין, כידוע, **וש"ע** הוא שתי פעמים **הקף**... כי מעשה הוא מה ש"ע, כמובא בכתבים, הינו בחינת מקיפים הנ"ל, שהם בחינת ש"ע נהורין של אור הפנים, בחינת מה כנ"ל (ליקוטי מוהר"ן, ח"ב ז).

שהיא נפילה, ן' הוא צורת רגל, ולנחש נקצצו הרגלים והידיים, ואותו מתקן הבעטליר בלא ידיים ובלא רגלים, ומציל את הבן מלאך שנפל באפיקורוסות שורשו האף של הנחש כנ"ל, והוא בבחינת גמרתי ואגמור, ועל ידי שממתיק האף הופך נ' לתו, שהיא בחינת ואגמור, כי תו היא סוף האותיות, וזה בחינת התו השמיני, והוא סוד נפלאות.

וזה בחינת נפלאות שיש בהם אותיות פאות, כי עיקר ההידור ואור הפנים - הם פאות דקדושה והזקן, כי כתב רבי נתן זיע"א (ליקוטי הלכות יורה דעה הלכות גילוח הלכה ד אות ד) אלו השערות הקדושים של הפאות והזקן הם עיקר ההידור ואור הפנים כמו שכתוב והדרת פני זקן עכ"ל.

פאות - אות פ' - פ בגימטריא יסוד, כי הם אות וסימן על ישראל עם קדוש, יסוד הדת ותיקון היסוד, וכמו שכתב בליקוטי הלכות (שם אות א) גודל חומר העון של גילוח פאות הזקן והראש שכל דת ישראל תלוי בזה כמו שאנו רואין שעיקר הסימן בין ישראל לעכו"ם הוא בפאות וזקן. ומי שפורק עול תורה ומצוות ומגלח זקנו ופאותיו הוא כמו מומר גמור לכל התורה כולה. כי עיקר תחילת ההמרה של כל המומרים הוא שמגלחים פאותם וזקנם. שבזה מסלקין מעצמן ההיכר והסימן של ישראל עם קדוש עכ"ל.

ועל זה נאמר: ואמרת ביום ההוא אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני, ופירוש מרן החתם סופר זיע"א (תורת משה - לאחרון של פסח) כי הנר"ן יש בה מפתן של שונאי ישראל, וגם יש בה נחמה בכפליים נחמו נחמו עמי, והנה אנפת שרשו אף ונר"ן באמצע היא נר"ן של מפתל שונאי ישראל ע"י אף אך כשישוב אפך תתהפך הנר"ן לנחמה אז תשוב אפך ותנחמנו דייקא עכ"ל.

כי הוא האף של הנחש כנ"ל, ונחש המן הוא התחלת וסיום נחמן, ובפנים יש הש שהוא האש, אשה, היינו הבת מלך, כי זהו הנון של נחמן שסומך לכל הנופלים ועל כן נחמן מתחיל ומסיים בנון בסוד נצחתי ואנצח גמרתי ואגמור, והכל על ידי שם הצדיק כי הוא אותי שמחבר בין נצחתי לבין ואנצח לבין גמרתי ואגמור, ובו יש אותיות ניגון, והוא שיר נסים שאז נסים היגון והאנחה, ושל נפלאות, והוא שיר אהבה, בחינת נפלאות אהבתך לי מאהבת נשים שאמרו דוד המלך ע"ה, כי הוא ניגון מאור הפנים, שזוכים אליו על ידי שמירת הברית (ליקו"מ ח"א כז).

כי הוא בחינת הבעטלר השביעי, שעליו אמר רבינו ז"ל "זאת המעשה קשה לי מאד לספר (השווה את הלשון ללשון בפתק "מאד היה קשה לי" והבן), אך מאחר שהתחלתי לספרה - מוכרח אני לגומרה", כי הבעטלר בלא רגלים הוא בחינת הנ'

המשיח, דרך כוכב מיעקב זה דוד,
וקם שבט מישראל זה מלך המשיח,

(שבט ראשי תיבות בעל שם טוב,
ספר קדושת כתר)

ומחץ פאתי מואב זה דוד שכתוב בו
(שמואל ב ח, ב) ויך את מואב
וימדדם בחבל, (כי הוא מוחץ את
הפאות שהוא פריצות מואב מדין
כידוע, וכמו שמובא בשם מרן
הגרש"ז אויערבך זיע"א שהדבר
הראשון שיעשה מלך המשיח – לבער
את הפאה הנכרית מישראל).

וקרקר כל בני שת זה מלך המשיח
שכתוב בו (תהלים עב, ח) וירד מים
עד ים, (שת הוא שיר תפלה, קרקר –
ודוד מפזז ומכרכר, בסוד נ נח נחמ
נחמן מאומן שהוא מבחינת ק קו קוק
קוקו קוקור קוקורי קוקוריק
קוקוריקו) (כמו כמו שאמר כ"ק
מוהרא"ש זיע"א, וראה ביאור רחב
על זה בספר ליקוטי השיר החדש).

והיה אדום ירשה זה דוד שנאמר
(שמואל ב ח, יד) ויהי כל אדום
עבדים לדוד (ירשה אותיות השיר).

והיה אדום ירשה והיה ירשה שעיר
אויביו וישראל עושה חיל זה מלך
המשיח שנאמר (עובדיה א, כא) ועלו
מושיעים בהר ציון לשפוט את הר
עשו: עכ"ל

(שעיר זה בחינת ריקודים כמו
שנאמר: "שעירים ירקדו שם").

אז כל התאות הם בחינת איכס כנ"ל
ובפרט הפאה הנכרית שהיא
בגימטריא איכס, אבל יש פאה
דקדושה, היינו הפאה של האיש
הישראלי, שהשם יתברך מתפאר
כשאיזה יהודי ואפילו פחות
שבִּישְׂרָאֵל עושה נענוע עם הפאה
שלו, כי עיקר היהדות הוא הזקן
והפאות (כמו שכתב רבי נתן ז"ל),
וכמו שאמר רבינו ז"ל (ליקו"מ ח"א
יז) שְׂכַל הָעוֹלָם כְּלוּ נִבְרָא רַק בְּשִׁבִּיל
הַהִתְפָּאָרוֹת שִׁיתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל, וְזֶה
הִיָּה כָּלֵל הַבְּרִיָּאָה, דְּהֵינּוּ שְׂכָלֵל
הַבְּרִיָּאָה הִיָּה בְּשִׁבִּיל כָּלֵל הַהִתְפָּאָרוֹת
שִׁיקְבֵּל מִיִּשְׂרָאֵל וְכֵן פְּרִטֵי הַבְּרִיָּאָה
הוא בְּשִׁבִּיל פְּרִטֵי הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁל
יִשְׂרָאֵל כִּי יֵשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל הִתְפָּאָרוֹת בְּפְרִטִיּוֹת, שֶׁהֵשֶׁם
יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר עִמּוֹ בְּפְרִטִיּוֹת, וְאִפְּלוּ
בְּפָחוֹת שְׂבִישְׂרָאֵל, אִפְּלוּ פּוֹשְׁעֵי
יִשְׂרָאֵל, כֹּל זְמַן שֶׁשֵּׁם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא
עָלָיו, כִּי נִקְרָא פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ בּוֹ
הִתְפָּאָרוֹת פְּרִטֵי, שֶׁהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ
מִתְפָּאֵר עִמּוֹ בְּפְרִטִיּוֹת וְכֵן בְּפְרִטֵי
פְּרִטִיּוֹת, כִּי יֵשׁ בְּכָל אִיבָר וְאִיבָר וּבְכָל
תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל הִתְפָּאָרוֹת
אַחֵר וַיֵּשׁ לְפַעֲמִים שְׂאִיזָה פָּחוֹת
שְׂבִישְׂרָאֵל עוֹשֶׂה נְעֻנּוּעַ עִם הַפָּאָה
שְׁלוֹ, וְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ יֵשׁ לוֹ הִתְפָּאָרוֹת
גָּדוֹל גַּם מִזֶּה עכ"ל.

כי עיקר ההתפארות בפאות וזה
בחינת הרפתקאות אותיות התפארות
ק שהוא קדושה ובגימטריא פאה דוד,
והובא במדרש: אראנו ולא עתה זה
דוד, אשורנו ולא קרוב זה מלך

גמר תקונו שיזכה לאורייתא דעתיקא סתימאה, שזאת התורה היא בחינת תורה בלי שום לבוש, בבחינת אני חכמה שכנתי ערמה, לשון ערום שאין שום לבוש להלביש אותה, כי שם לית ענוה ולית בשת תמן, ושם אין צריכין שום לבוש, בבחינת מה שנאמר באדם הראשון קודם החטא ויהיו שניהם ערומים ולא יתבוששו.

וזה בחינת יקרה היא מפנינים, שזה נאמר על התלמיד חכם שהוא יקר מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים כמו שאמרו רז"ל כי התלמיד חכם על ידי התורה עולה למעלה למעלה עד אורייתא דעתיקא סתימאה, שהיא למעלה מבחינת כהן גדול שמתלבש בלבושין ונכנס לפני ולפנים, כי הוא עולה למעלה מעלה שאין שם בחינת לבושין כנ"ל. וזה בחינת תורת ה' תמימה שהוא אורייתא דעתיקא סתימאה כמו שאמר רבינו נ"י (סימן מט'), משיבת נפש מדרכי מיתה לדרכי חיים כמו שפירש רש"י, כי שם נתתקנין ושבין מדרכי מיתה לדרכי חיים, שהוא תיקון עון הנ"ל בשלימות כנ"ל, בחינת תודיעני אורח חיים שובע שמחות את פניך דייקא בחינת פנים בפנים בלי לבושין כנ"ל: עכ"ל.

ויש איכס דקדושה איכס בגימטריא **סוכה**, וזה סוד הנענוע עם הפאה, כי הנענועים בלולב הם בחינת ע"ב נימין ונימא היא שיערה, ועל כן שמשלסל ומנענע בפאותיו הוא

וכן אותיות **פאות הרקת**, כמו "כפלח הרמון **רקת**, מבעד לצמתך", שהם הפאות דקדושה, כי הפאות והזקן שורשם גבוה מאד מבחינת עתיק (כמו שכתב רבי נתן בליקוטי הלכות שם), **רקת** בגימטריא **ניגון עתיקא**, שהוא בגימטריא **תש** כי הוא החילוף והתמורה, שמהפך **תעתועים** ל**שעשועים** והפוך, כי הכל על יד הניגון של עתיקא סתימאה, שהוא הניגון של האין סוף, דרך עתיקא סתימאה, שהוא סוד אז כנ"ל, אז ישיר משה דא עתיקא סתימאה.

שזה בחינות התגלות התורה של לעתיד לבוא, כמובא בזהר (עין זוהר בהעלותך קנ"ב) ש'לעתיד יתגלה אורייתא דעתיקא סתימאה'; כי עקר קבלת התורה על-ידי השכל, שהוא **משה- משיח** (זוה"ק בראשית כ"ה כ"ז) (ליקוטי מוהר"ן א, יג). וזהו תיקון חטא אדם הראשון כי אז הפשיט מלבושי וגוף האור והתלבש בעור והתורה התגשמה, בעץ הדעת טוב ורע, במקום אץ שהוא בגימטריא **הויה אדנות**, וכמו שכתב רבי נתן זיע"א (ליקוטי הלכות אבן העזר הלכות פריה ורביה והלכות אישות הלכה א אות יב) וכשיבוא משיח במהרה בימינו אז נזכה לאורייתא דעתיקא סתימאה שהיא חכמה עליונה וגבוה מאד, ואז יהיה גמר התיקון בשלימות, ודייקא במה שפגם שם יתתקן, בבחינת עוונות נעשין לו כזכויות, דהיינו שהפגם היה שכביכול הפשיט החכמה מלבושהא. ועל כן

והוא בחינת שיר מרבע, ועל כן מברכין 'על נטילת לולב', כי הלולב הוא בחינת צדיק כתמר יפרח, שהוא בחינת הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן כידוע שעל ידו גדלים כל הריחות והיראות כנ"ל. וזה בחינת הנענועים כדי לעורר הריח מהדעת, כי עקר הריח על ידי שלמות הדעת כידוע, כי על ידי הדעת זוכין לגנון הנ"ל שעל ידו גדלים כל הריחות ועל כן מנענעין בלולב ומיניו לעורר הריח מהדעת, ועל כן הם ע"ב [שבעים ושנים] נענועים כנגד ע"ב נימין בחינת חסד שעליהם יתגון השיר הזה כנ"ל. וזה בחינות נענועים, כי עקר הגנון על ידי בחינת נענועים שמנענעים בנימין שבכנור, בחינת מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות, (כמבאר בסוף מאמר הנ"ל). ועל כן עקר מצות נטילת לולב ומיניו הוא בשעת אמירת הלל, כי זה עקר בחינת ארבעה מינים, שהם חיות שיר פשוט כפול וכו' שיתער לעתיד שזה בחינת הלל והודאות שירות ותשבחות שיתער אז. נמצא, שארבע מינים והלל הם בחינה אחת, בחינת שיר והלל והודאה שיתגון לעתיד כנ"ל, על כן עקר נטילת ארבעה מינים היא בשעת ההלל עכ"ל.

וממשיך רבי נתן זיע"א (ליקוטי הלכות יו"ד - הלכות גלוח הלכה ד אות ה) וזהו בחינת שערות הפאות והזקן שהם צמצומים גבוהים ונוראים הנמשכין ממקום עליון וגבה כזה עד שעל ידי אלו השערות

בחינת השיר נ נח נחמ נחמן מאומן, כי הפאות בגימטריא נ נח נחמ נחמן מאומן עם הכולל, וכשמנענע בפאותיו ושר מנענע את כל העולמות והספירות ואת כל היקום, כי השיר הנ"ל הוא שורש כל הבריאה ומרמז על כל העולמות והספירות וכו', לכן כשיהודי שר נ נח נחמ נחמן מאומן הקב"ה מתפאר בו וכו' ועל זה נאמר: "ישראל אשר בך אתפאר" ישראל - שיר אל, אשר בגימטריא נ נח נחמ נחמן מאומן עם י אותיות נחמן, והוא בקדושה כנגד הפאה וחוסר הכיסוי ראש, וההפתאות יופי והחן דסטרא אחרא, כי הפאות בגימטריא בת מלך, והבת מלך הלכה בגלות של הלא טוב ללוש פאה וכו' והבן זה היטב.

וכמו שכתב בליקוטי הלכות (או"ח - הלכות סוכה הלכה ו)

נמצא, שספכה היא בחינת חדוש העולם שזוכין על ידי החסד שזוכין על האמונה וכו' כנ"ל. ועל ידי זה מעוררין קול הגנון שיתער לעתיד, שהוא שיר פשוט כפול משלש מרבע, שהם בחינת ע"ב נימין וכו' כנ"ל. וזה בחינת ארבעה מינים שנוטלין בסכות שהם כנגד ארבעה אותיות השם י'ה'ו"ה, שהוא בחינת שיר פשוט וכו' כידוע. ועל כן לולב אחד וערבות שתים והדסים שלשה זה שיר פשוט כפול משלש. והאתרוג כלול מכל הארבע כידוע, כי הוא בחינת ה' אחרונה, בחינת מלכות שכלול מכלם,

וגם מכתבי האר"י וספרי הזהר הקדוש חלק לבם מאד כידוע ומפרסם, כי עקר המשכת הארת הפאות והזקן נמשך על ידי הצדיקים הגדולים האמתיים שהם נקראים "זקני הדור". זקן זה קנה חכמה. והם ממשיכים עלינו בחינת הארת תליסר תקוני דיקנא קדישא שהם בחינת שלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהם. ומשם עקר המשכת האמונה הקדושה, שנמשך על כל אחד דרך שערות הפאות והזקן שיש בכל אחד מישראל. ואלו המגלחים זקנם, הם עוקרים עצמם מכל זה, כי משחיתים פאת זקנם ופאת ראשם, וכמו כן הם עוקרים עצמן מהצדיקים האמתיים שהם זקני הדור שמהם עקר הארת הזקן הקדוש שבכל אחד מישראל, וכמו כן הם עוקרים עצמן מהאמונה הקדושה הנמשכת על ידי הזקנים הקדושים, על ידי שערות הזקן והפאות וכנ"ל. או להם ואוי לנפשם, כמו שנאמר בזהר הקדוש, ווי למאן דאוישית דיה לדיקנא וכו'. אוי ואבוי לנו כי נגעה הצרה גם בגבולנו, כי בעוונותינו הרבים נמצאים עתה גם במדינתנו רשעים וכופרים הפורקים על ומשחיתים זקנם בפרהסיא ועוברים על כל התורה בפרהסיא, ולא די בזה, כי גם הם פוערים פיהם לבלי חק על הכשרים ותמימים בדברי חלקלקות וליצנות על שאינם בוחרים בדרךיהם הרעים ורבים מנערי בני ישראל יתפסו ברשתם הרעה, ה' יתברך ירחם על פלטתנו

הקדושים נמשכין דרכי האמונה הקדושה אפלו להמדרגות הפחותות והירודות מאד, כי כל מה שהצמצומים נמשכין ממקום גבה יותר, הם יכולין להלביש השכל ולהודיעו אפלו להקטנים והפחותים ביותר כנ"ל. ועל כן עקר היהדות של ישראל עם קדוש הוא על ידי הזקן והפאות, שכל זמן שאינו משליך מעליו הפאות והזקן, אפלו אם הוא כמו שהוא, עדין יש לו סימן של ישראל ויכולין להאיר גם בו איזה בחינה מהאמונה הקדושה ויכול עדין לשוב לה' יתברך בנקל, אבל כשנתפקר, חס ושלום, עד שמשליך מעליו הזקן והפאות, הוא חשוד על כל התורה כלה ונתרחק מהאמונה בתכלית, כי עקר המשכת האמונה הקדושה הוא על ידי שערות הזקן והפאות כנ"ל:

וזה שאנו רואים בחוש שבאשכנז ובסביבותיה, שבעוונותינו הרבים, פרצו גדר ישראל וחלפו חק, הפרו ברית; ומגלחים זקנם בשאט נפש, על כן נתרבה שם מאד האפיקורסות ועוסקים בספרים חיצוניים ורחוקים מהאמונה הקדושה מאד, כמפרסם, כי הא בזה תליא, כי עקר המשכת האמונה הקדושה הוא על ידי שערות הפאות והזקן כנ"ל. ועל כן אין שם אמונת חכמים כלל וחולקים על כל הצדיקים הגדולים האמתים שזכינו בדורותינו מימי הבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים.

לך שהשלילה היא הכפירה, כי באמת
אין עוד מלבדו כלל, זה הכל.

ומה סוד הנחש – נגון שיר חדש.

לויֹתן נחש בגימטריא גן השעשועים.

הצדיק הוא גם כן בדרגא דלויֹתן
וכמו שכתב (בזוה"ק אחרי מות נ"ח
א') לויֹתן זה יצרת לשחק בו דא צדיק
כו' ע"ש וכן בתיקונים (תיקון כ"א
מ"ד ב') לויֹתן לעילא דא צדיק. ומ"ש
לעילא. כי גם מטטרון נקרא לויֹתן
משום שהוא כולל את כל העולמות
בי"ע. הרי לנו כי גם הצדיק נקרא
לויֹתן כי הוא עולה עד המוחין כמו
שכתב בפ' משפטים ק"י. והוא הנחש
בריה אשר בתהום תתאה יסוד
דהמלכות' (הלשם)

הלא טוב זה הוא בעצמו, כי האל
טוב, זה הפוך של הלא טוב.

ועשה כן בכוונה, כי כביכול הקב"ה
אוהב שעשוע ומשחק, והיה משעשע
בעצמו, ואז ברא התורה והיה
משתעשע בתורה, ואהיה אצלו
שעשועים, וברא את האדם וישראל,
שיתשעשע בהם ממעשיהם הטובים,
ותורתם, וכן ידוע שהקב"ה שוחק
משחק עם הלויֹתן: "לויֹתן זה יצרת
לשחק בו", ומזה נולדו ענין
המשחקים, והשעשועים והצעצועים,
וכל הסיפורים, וכל ההצגות, וכל
הסרטים ומשחקי מחשב, כי זה כל
שעשוע הקב"ה, והנה יש שעשועים
מסטרא דטוב, ויש מצד המדמה (את

הנשֶׁאֶרֶת וְיִצְלִיל זֶרְעֵנוּ וְכָל זֶרַע בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל מֵהֶם וּמִהֶמוֹנָם עכ"ל

ונמצא כי עיקר היופי והפאר והחן
של היהודי הוא הזקן והפאות.

פירושים נוספים על מעשה מבת מלך

אופן ג

**סוד הלא טוב הוא הסתרה
שבה מסתתר ה'**

הנחש בו מסתתר הקב"ה בעצמו או
הצדיק או המשיח, וכתב בספר
הפליאה כי כתוב השם וה אצל הנחש
והנחש, וכן שם הוי"ה שלם וכמו
שכתוב: "והנחש היה", היינו הוי"ה,
כי הנחש הוא הוי"ה והבן.

ולא עוד אלא שהשם עם ג' אותיות
גימטריא נחש.

כי אי אפשר לומר שהנחש זה לא
מה', כי הכל זה ה', ואין עוד מלבדו
כלל, כי אם אתה אומר שהנחש זה
לא ה', אז אתה מוציא משהו חוץ
לכלל, ויש כביכול מציאות של לא
טוב או רע בפני עצמו, וזה לא יתכן,
כי הוא הכל והכל הוא, ובאמת אין
שום רע כלל בעולם אלא כולו טוב
כולו אחד (כמו שאמר רבינו ז"ל) ואם
תאמר הרי זה כפירה כביכול, אומר

יסוד תשובת עם ישראל כולו הוא השבת כל המעשים לבורא יתברך (ע"פ ר' צדוק הכהן מלובלין, צדקת הצדק ועיין בליקוטי הלכות)

פירוש: הנה מוסדות האמונה לדעת שקודשא בריך הוא צמצם את אורו הגדול והפשוט מהעולם השפל שלנו כדי לתת מקום לנבראים הגשמיים והחומריים. אך ראו כי הצמצום הוא "אשליה" לעיני בשר ודם, כי באמת מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מינה כלל ועיקר, כי אורו הגדול והפשוט נמצא בכל מקום גם במקומות שפלים ובמקומות טומאה, גם בחטאים ובתועבות נוראים גם שם נמצא אורו הפשוט של אין סוף, ומה שנראה לכם כי לאדם יש בחירה חופשית, ובכח בחירתו לבחור בטוב או ברע אין זה אלא תוצאה מהצמצום שהבורא צמצם את עצמו, כדי לאפשר קיום וחיות, אבל באמת ביסוד הפשוט אין בחירה כלל וכלל כי הכול ממנו והכול הוא,

והנה נתן לכם בורא עולם במעמד הר סיני תורה ראשונה "לוחות ראשונים" שהוריד משה רבינו רעיא מהימנא.. תורה עמוקה ונוראה שתתגלה לעתיד על ידי משיח שפועל פעולתו כבר, אך ערב רב חטאו בחטא עבודה זרה, חטא הגאווה חטא האנוכיות שבו נותן האדם מקום לבחירה שלו, לאלוהים אחרים, לעגל הזהב, להשקעות במניות בכספים בנדל"ן, לרדיפה אחר הממון, לביטחון בהון רכושו וכספו, לרדיפה אחר הכבוד, לרדיפה אחר תאוות נשים, לרדיפה אחר הילול שמו בלימוד תורה ומעשים טובים, אוי לכם אהה עליכם בעלי גאווה שימצאו במחיצתו

היסוד הזה למדתי מהרב הצדיק הגאון רבי שמשון דוד פינקוס זיע"א).

ודוקא בחצות הקב"ה בא להשתעשע עם נשמות הצדיקים בגן עדן, כי הוא ניגון חצות, תיקון חצות, זכירת השכינה, כנסת ישראל, וחצות הוא בחינת התעוררות השינה כמובא.

בזמן עקבתא דמשיחא יושב קודשא בריך הוא ודורש לפניו טעמי תורה חדשה שעתיד ליתן ע"י משיח, זו תורת עץ החיים שתתגלה באחרית הימים, שהיא גדולה במעלתה מתורת עץ הדעת שניתנה בלוחות שניים ע"י רעיא מהימנא, ארבעה הכירו את בוראם: אברהם, חזקיהו, איוב, ומשיח, ומשיח מגלה ידיעת הבורא לכל המשותקק ועורג לרזא דמיהמנותא

תורת התשובה של משיח

תורת התשובה, שהתפרשה בדברי חז"ל כלולה מג' יסודות. (א) חרטה על המעשה, (ב) וידוי דברים.. שיפרט את חטאיו כך וכך עשיתי.. (ג) קבלה לעתיד שלא לשוב יותר על מעשיו ולצעוד בדרכי הטוב,

תורת התשובה של משיח מתפרשת בתורה הקדושה" ושבתי עד ה' אלוקיך" ותשובה זו יסודה בוידוי דברים, וְהִתְדּוּ אֶת-עֲוֹנָם וְאֶת-עוֹן אֲבֹתָם בְּמַעַלְם אֲשֶׁר מָעַלְוּ בִּי וְאֶף אֲשֶׁר-הִלְכוּ עִמִּי בְקָרִי: (ויקרא ד')

לפרט בפה את מעשיו ולהשיבם לעתיקא קדישא ולאין סוף ברוך הוא לאמור: כל הרהור מחשבה רצון ומעשה הכול ממך עתיקא קדישא אין סוף ברוך הוא, ושב ורפא לו.. אך לחוטאים בחטא גאוה הגאוה ברדיפה אחר כסף ממון גאוה תאוה וכבוד לא תמצא תשובה בעולם משיח (אלא יצטרכו לעשות תשובה קודם), וברוך היודע תעלומות כל חי.

סוד פרה אדומה הוא: סוד התשובה, סוד מחיית עמלק, סוד תיקון עץ הדעת, טוב ורע, תיקון חטא העגל.

הנה אדם הראשון קודם החטא היה האדם המתוקן בדעותיו ומידותיו, עד כי לא היה בו בחינת רע כלל וכלל, כל מעשיו היו מאת הוי"ה יתברך, ולא נצרך הבחירה, כי היה מתוקן בסוד הנקודה האמצעית בכל פרט ועניין, (ויש החולקים בזה ואכמ"ל) והתורה הקדושה לא נצרכה לאדם בתורת תיקון והוראה בין איסור והתיר, אלא בתורת עץ החיים, סוד לוחות ראשונות, סוד תורה שתתגלה ע"י משיח צדקינו, כל מעשי אדם הראשון היו בסוד התיקון השלם, כי מעשיו מאת השם יתברך, לא היה מקום לבחירת האדם כי כל מעשיו מתוקנים ומבוררים בשורשם,

סוד אכילת עץ הדעת טוב ורע: פעלה באדם בחירה בין טוב לרע, ועל כן נצרך לברר כל מעשה ומעשה האם הוא טוב או רע, כי במקום שיש בחירה אין ידיעה, ולכן ניתנה תורה

של משיח, ותורת משיח, כי כל תורה תורת הבל לעומת תורתו של משיח, ולאחר ששבר רעיא מהמנא את הלוחות הראשונים ניתנו לעם ישראל לוחות שניים לפי דרגתם, תורה של מצוות וחוקים שמיועדת לבחירה המדומה שיש לאדם בעולם הזה.

תורת משיח מגלה כי יסוד התשובה היא לעולם שאין בו צמצום, עולם של אור אין סוף מעתיקא קדישא, עולם שבו ידעו אותי כולם מקטנם ועד גדלם, כי יראו כולם בחוש שהכול ממנו, הכול אור פשוט וזך, ולא תהיה בחירה כי יתבטל מושג הבחירה.

מהי תשובה? פירוש התשובה להשיב את כל המעשים שעשה האדם בין המעשים הטובים ובין המעשים הרעים לעתיקא קדישא לאור אין סוף, לדעת כי באמת הכול בידי שמים גם יראת שמיים, כי גם הפחד וגם אהבה לה' ולעולם הזה, טבועים במוח האדם מזמן עיבורו, ואין שום מעשה או מחשבה או הרהור שאינו מהבורא עולם, כי הכול ממנו.

ועל כן יש לפרט בוידוי דברים ללא בושה כל חטא וכל מעשה ולהשיבו אל עתיקא קדישא, ובזה מתקן אדם את כל מעשיו, ומשיח מתקן את כל החטאים מחטא אדם הראשון, עד החטא האחרון, וגם מעשה לימוד תורה ומצוות ומעשים טובים יש להשיב לבורא עולם באותה דרך שביארנו כי באמת כל מעשי האדם הרעים והטובים ממנו יתברך, וכל זמן שמתעורר במחשבת האדם מעשיו הישנים הטובים והרעים עליו לעצור ממעשיו ועיסוקיו ובאותו רגע

ולכן ויאמר הנחש אף כי אמר אלוקים לא תאכלו מכל עץ הגן, אתם יכולים לאכול כי באמת הכול ממנו, ולכן לא נזכר בדברי הנחש שם "הויה" כי הנחש הרע הסתיר שם הויה ברוך הוא, והוא סוד קליפת עמלק, המתנגד להויה ברוך הוא, כי בעמלק אין סדר ואין הנהגה, עמלק הוא היושב עם טלית ותפילין, הוא עמלק ערום בדעת, המפיל את החלשים במחנה, הוא עמלק המכוון נגד מקום החיסרון, ימח שמו וזכרו.

"מחה תמחה את זכר עמלק מתחת השמיים" נאמר מ"תחת השמים" ולא למעלה בשמיים, כי באמת למעלה בשמיים אין מקום לקליפת עמלק, (כמו שיש מקום לקליפות טמאות אחרות כקליפת עשיו וקליפת ישמעאל), כי קליפת עמלק שורשה במחשבה ובדמיון, לבטל הויה ברוך הוא, אין שורש עמלק בעולמות העליונים, ולכן אין שם הויה שלם, עד שיימחה שמו של עמלק, המבקש לתת רע באלוהות, ולבטל שם הויה, וסדר עבודת האדם, ע"י התורה הקדושה,

סוד התשובה הוא השבת כל מעשיו לדעת שדונות וזכויותיו של האדם סדורים מששת מעשה בראשית, ולכן גם העבירות שעשה האדם, יידע ששורשם מהאין סוף ברוך הוא, רק שבעולם הזה השתמשו והתלבשו במעשים רעים ומכוערים ואז יזכה

הקדושה היא תורת עץ הדעת טוב ורע לברר וללבן האדם בדרכיו ומעשיו, ולהורות לו סדר הנהגה והבחירה,

סוד חטא הנחש הקדמוני, הוא סוד החטאים כולם, בנטות האדם מדרך האמצע, בתאוות האכילה שהיא שורש כל החטאים כולם שהתאוו לאכול מהעץ אשר נאסר ע"י קודשא בריך הוא, ובזה החל שורש הרע לשכון בתוכם, בזוהמת הנחש שהטיל בחווה, ובא בזה לתאוות העריות, עד כי התבוששו ללכת ערומים, כי במקום חטא ערוה יש בושה, וכן חטאו בחטא הגאווה והייתם כאלוקים יודעי טוב ורע, וכן חטאו בחטא הקנאה והכעס, כי חווה רצתה שאדם הראשון יחטא עימה שלא תענש לבד, ומזה סובב חטא הרציחה והכעס בחטאם של קיין והבל, וע"ז נאמר התאוות והקנאה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם כי זה שורש עבירות כל התורה כולה, והם קליפות ישמעאל ועשיו ועמלק, השם יצילנו.

סוד חטא הנחש הוא סוד עמלק ימח שמו וזכרו, הנחש ועמלק מאמינים באור אין סוף ברוך הוא, הבורא ומחיה את כל העולמות, אך אינם מאמינים בסוד הויה ברוך הוא, ולדעתם גם הרע וגם הטוב דרים בכפיפה אחת באין סוף ברוך הוא, ולכם האדם יכול לפעול רע ואינו נצרך לעבודה, כי הכול בידי שמיים,

ממנו, כי לעתיד יבורר שגם אכילת עץ הדעת הייתה בסוד המחשבה של הבריאה, ויבורר שהאדם אכל מחלק הטוב של עץ הדעת, ולא מחלק הרע, והוא סוד עבודת הבידורים הנמסרה לאדם לברר הטוב והרע, ודברים עמוקים הנצרכים לימוד (הרבי מאיזבצה זיע"א, מי השילוח).

סוד תשובה הוא סוד פרה אדומה המטהרת את הטמאים ומטמאת את הטהורים,

כי אם יבוא האדם הצדיק לעשות רע בכוח סוד התשובה שהוא השבת המעשים לבורא, הרי טימא את עצמו בטומאה חמורה, כי נמצא משייך את הרע בפעולותיו לאין סוף ברוך הוא והרי סוד הו"ה הוא הטוב הניצחי הגמור בהנהגת העולמות כולם, והצדיק בעשותו הרע הוא בחינת עמלק, ופרה אדומה המטמאת את הטהורים.

אבל הטמא שכבר נטמא במעשים רעים וחמורים, הוא המיטהר בסוד פרה אדומה להעלות כל מעשיו לשורשם לעתיקא קדישא, כי בעתיקא אין מקום לרע כי בשורשם גם המעשים הרעים הכול טוב בכללו,

ולכן פרה אדומה נעשית מחוץ למחנה, מחוץ לסדר העבודה של מחנה כהנים לויים וישראלים, כי סוד התשובה הוא יציאה מן הטבע והנהגה, לברר הרע ולהפכו לטוב, ע"י השבת מעשיו לעילא.

לתיקון השלם בסוד התשובה שמהפכת זדונות לזכויות,

כי איך אפשר שהעוונות יהפכו לזכויות אם הם באמת רק רע ועבירה, אלא שהשורש של הכל הוא טוב הוא האין סוף ברוך הוא הכל זכויות, ועל כן יכולים להפך לזכויות ומצוות, כי בתשובה יתגלה שהכל היה טוב בעצם, כי אין רע כלל בעולם.

וזה הענין שרבנו אומר: "ביום ההוא יבוקש עון ישראל ואיננו" היינו שיחפשו על עוד איזה עון אם יהיה קיים בעולם כדי לעשותו תורה, כי מכל עוונות ישראל יהיו זכויות ותורה.

ובשם ר' צדוק הכהן מלובלין זיע"א - יבוקש עון ישראל, כי יתברר שלא היה בכלל עון ישראל, שלא נקרא שם ישראל עליו, כי איננו עוון, אלא הכל ה' אחד.

וזה הפירוש "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד"

היינו ביום ההוא שיהיה ה' אחד ושמו אחד שיתגלה אין עוד מלבדו, והכל היה הווה ויהיה - ה' - אז באותו היום יבוקש עון ישראל ואיננו.

ולעיתיד יקרא הפסוק: מכל עץ הגן אכל תאכל, ומעץ הדעת טוב: ואז יתחיל פסוק חדש ורע לא תאכל

אך בחטא העגל חטאו העם לבקש סדר והנהגה מאת האין סוף ברוך הוא בדמות העגל, שאין לו בחירה, ורצו בזה לבטל סוד הו"ה וסוד התורה הקדושה, לאמור כי גם הרע וגם הטוב חד הם, ואין עדיפות לטוב מהרע, ובזה חטאו חטא חמור כי דימו עצמם לעמלק ולנחש הרע, ולכך באה פרה אדומה לתקן זאת, כי סוד פרה אדומה לתקן חטא זוהמת הנחש, ולהורות כי עבודת האדם תלויה בבחירה, ולכן המתעסק בפרה אדומה נטמא, כי סודה למעלה מהבחירה, אך אחר שנטמא האדם, מיטרה האדם באפר שריפת הפרה, כי בהשבת כל המעשים לבורא יתברך זוכה האדם להיטהר ולהיתקן, מטומאת מת החמור, /

והוא סוד פרה אדומה למשוך גבורות מעתיקא קדישא, הם הגבורות הנקיות המטהרות לעילא לעילא, וזה מורה אדומה תמימה שאין בה שום תערובת כלל מן הרע, אשר אין בה מום, כי מום גמטריא אלהים לאמור: כי בעתיקא קדישא אין שם אלהים, כנאמר "אני הוא ואין אלהים עמדי", אשר לא עלה עליה עול, כי בעתיקא קדישא, אין זכר ונקיבה, אלא הנקבות והזכרים בגוף אחד, ללא פירוד כמו שהיו אדם וחווה בתחילה.

ולכן פרה אדומה צריכה להיות דומיא דגבורה העליונה, תמימה, אין בה מום, ולא עליה עול, ורק אז תוכל ללבן ולברר את הגבורות שבמלכות, כי כל החיצונים והדינין והקליפות, נאחזים במלכות ששם שורשם בסוד

אדם הראשון טעה בזה שלא ידע את סוד התשובה, עד שאמרו חכמים כי אדם הראשון מין היה, עד שהתגלה לו סוד התשובה ואז פתח ואמר מזמור שיר ליום השבת, כי אחר שהתגלה סוד עבודת הבחירה בין טוב ורע, חשב אדם הראשון כי אם בחר ברע הרי צריך לקבל עונש על הרע שבחר, וכשאמר לו הו"ה רוך הוא "וַיֹּאמֶר מִי הָגִיד לְךָ כִּי עֲיָרָם אֶתָּה הֲמֵן הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לִבְלֹתִי אָכַל מִמֶּנּוּ אֶכְלֹתָ" היה לו להשיב כי באמת למעלה מן הבחירה הכול תלוי וידוע מראש מתחילת הבריאה, ובזה היה משיב את האכילה הזו לשורשה, והיה מיתקן, ולכן גם הו"ה ברוך שאלו בדרך שאלה, המן העץ אשר ציוותיך לבלתי אכול ממנו אכלת, אך אדם הראשון חשב שהכול תלוי בבחירתו ולכן עליו לקבל אחריות ועונש על מעשיו, כי הוא פעל אותם, ולכן נגזרה עליו מיתה, כי ללא המיתה היה האדם היה כאחד ממנו יודעי טוב ורע, אך בסוד התשובה להשיב כל מעשיו מתבטלת המיתה מהאדם, והוא סוד טהרת פרה אדומה המבטלת טומאת מת האדם.

הנה סוד פרה אדומה היא: האמא המקנחת צואת בנה, בחטא העגל, כי במעמד מתן תורה שמעו בני ישראל מפי הגבורה אנוכי הו"ה אלהיך ופסקה מהם זוהמת הנחש, וחזרו ישראל למצב של קודם החטא, בהתעוררות עתיקא קדישא.

חיוכים בגימטריא **המלך** עם הכולל.

הלא טוב הוא העצבות והמרה שחורה,

היצר הרע הגדול הוא שהיהודי שוכח שהוא בן המלך (רבי שלמה מראדמסק? קרלין? זיע"א)

דע שיש מצווה מהלוחות הראשונים – להיות בשמחה תמיד.

כי מקשים איפה כתוב בתורה שמצווה גדולה להיות בשמחה תמיד

אלא המצווה הזאת כנראה שהיא מהלוחות הראשונים – להיות בשמחה תמיד.

אנחנו בני המלך! אשרי הגבר אשר הוא יהודי - שמחה בוקעת ארצות ושחקים תמלאהו! לו יחפץ הגוי לעבוד את אלוקינו, אלוקי השמים והארץ אלוה כל בריות אדון כל תולדות, המהולל ברוב התשבחות - בתורה ומצות – לא יוכל אף כי יתן מלוא ביתו כסף וזהב!

אשרינו אשר אנו מאמינים בני מאמינים ויודעים ומכירים באמת הצרופה יש אדון לבירה!

רוב העולם יושב במחשכים חייהם אינם חיים! אין אושר בעולם כאושרו של יהודי!

ומברכים על כך כל יום ברכה בפני עצמה: ברוך שלא עשני גוי! לא רק

ורגליה יורדות מוות, וכשם שבשבעה שבעות בעומר מתעוררים ביום האחרון חסדים מעתיקא קדישא לברר וללבן את המלכות משורש החסדים הרעים, כן פרה אדומה מבררת בכוח גבורות דעתיקא קדישא את הגבורות והדינים הרעים, והוא סוד "השבע" בספירת העומר וסוד "השבע" בפרה אדומה, והשם יורה דרך זה לעם ישראל אמן, עכ"ל.

אופן ד

המלך הוא הלב, לב בנפש כמלך במלחמה (ספר יצירה), והשמחה – בלב.

הבת מלך נקראת שמחה, והיא הפה, ובפה מחייכים ומביעים שמחה, **בת מלך** גימטריא **שמחה חיוכים גאולה**, **מלך** גימטריא **צ** הוא הצחוק, והיינו החיוך והצחוק, והיינו בת צחוק, **בת צחוק** בגימטריא **רות** שהיא הבת מלך, כידוע.

בת ראשי תיבות – בשמחה תמיד.

ובליקוטי הלכות (אה"ע - הלכות פריה ורביה ואישות הלכה ג) וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר בִּפְתֵּי תֹאֵר, "וּבִכְתָּה אֶת אֲבִיָּה וְאֶת אִמָּה יָרַח יָמִים". וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבִרְכָּה, כִּדִּי שֶׁתֵּהָא בֵּת יִשְׂרָאֵל שֶׁמָּחָה וְזוֹ עֲצָבָה. כִּי בֵּת יִשְׂרָאֵל אֲחִיזָתָה בְּבַחֲנֵית שֶׁמָּחָה, בַּחֲנֵית שֶׁמָּחִי וְגִילִי בֵּת צִיּוֹן, כִּי הִיא מִשְׁרֵשׁ נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם עֵצָם הַשֶּׁמָּחָה עכ"ל והיינו שהשמחה היא בחינת הבת מלך.

קישוטים לשכינה הק': (ר') מנדל מליסקא זלה"ה).

כשהאדם מישב את עצמו, שהוא בערום וחוסר כל מתורה ומצוות, ואין לו עוד במה לחזק את עצמו, אזי יחזק את עצמו בזה, שעכ"פ טובים מעשיו מעשו וישמעאל, וכנגד מעשיהם נאים מעשיו ומתוקנים, ולא יתעצב כלל רק להיות בשמחה, כי הוא דבר גדול לעבודת הבו"ת. (ר') שמעון מירעסלאב זלה"ה).

איש יהודי המברך ברכת 'שלא עשני גוי', צריך להרגיש כי הוא האיש הכי מאושר בעולם מלבד זכייתו בעוה"ב, כי אם גם בחיי העוה"ז. כי אין שמחה ותענוג בעולם הזה כאשר שמחת איש יהודי. (ר') ירוחם הלוי ליוואוויץ זלה"ה, דעת תורה – במדבר).

וסיפרו על בעל אורים ותומים [ר'] יונתן אייבשיץ זלה"ה], שהאזינו אחריו שלא ברכך שלא עשני גוי, ונשאל ע"ז והשיב כי בקומו ממטתו ונזכר שהוא יהודי נתרגש באהבה ובהגבהת הלב לשמים עד שלא עצר כח להמתין בברכת שלא עשני גוי לאמרה בתוך סדר הברכות ואמרה תיכף (שם משמואל שמות)

ידוע שעצבות היא מדה מגונה מאד, וצריך להתרחק ממנה מאד. וראוי לחיות ולהרים עצמו. כי ידע שכל תנועה והעתקה שאדם מניע ומעתיק עצמו כשנכנס לעבודת השם, היא

שנשמתי אינה נשמת גוי ח"ו אלא אף חומרי ובשרי - דם יהודי זורם בעורקי!

והיצר הרע בזה יכול לגבור עלינו להשפילנו לשכוח את מעלתנו אשר אנו בני אברהם יצחק ויעקב.

ובזה פתח פתוח להורידנו עם יורדי בור ואת נשמתנו לקבור....

אל תשמח ישראל אל גיל כעמים (הושע ט, א)

לעמים אין באמת שמחה אין זו אלא שמחה חיצונית רגעית מהולה בעצב בלא סיפוק פנימי ואינם יודעים כלל את סוד השמחה האמיתית ואושר מהו. אך אצל היהודים השמחה מנת חלקם. ועל כן ראוי לנו ורתוי לשמוח כי לנו נתן הבורא ית"ש את הכלים האמיתיים להשגת השמחה האמיתית הנצחית השלימה ע"י השלמת נפשנו.

לפעמים מפיל היצה"ר לאדם עצבות יומם ולילה שהוא רשע ח"ו ואין מניח לו לשמוח במצות הש"י כי מראה לו הפרש שבינו ובין הצדיקים הגדולים ומעשיהם הטובים לזאת יראה וישכיל ההפרש שבינו ובין עכו"ם, אשר הוא יודע את הבורא אמת ועושה מעשיות אף בלי כונה ישמח בגורלו וידחה העצבות מלבו ועבוד הש"י בשמחה עכ"פ במה שזוכה לעשות רק בלבו יקנא לצדיקים שעושים במעשיהם הטובים

עצמו, על זה אפשר למצא עצבות על כל שמחה. כי ימצא לו חסרונות בכל דבר כדי שלא להניחו להרים ולשמח עצמו. אבל בזה, שלא עשני גוי, שהוא רק מהשם יתברך, שהשם יתברך עשה כך וחמל עליו ולא עשהו גוי, איך אפשר למצא חסרון בזו השמחה מאחר שהוא רק מעשה השם יתברך. כי בודאי איך שיהיה. על כל פנים הוא הפרש גדול בינו לבין עובדי כוכבים, אשר אין שעור וערך:

והצדיק הנ"ל התחיל לשמח עצמו בזה. והתחיל לשמח ולהרים עצמו מעט מעט. ובכל פעם הרים ושמח עצמו ביותר, עד שבא לשמחה גדולה כל כך, עד שהגיע להשמחה שהיה למשה רבנו, עליו השלום, בעת שעלה לקבל הלוחות. (סיפורי מעשיות)

ההולך ביושר לבב- תהיה בו שמחה שנאמר "ולישרי לב שמחה" (תהילים צז : יא) ולהיפך כשהולך בעקלקלות – ידכא וישפל. כי דרך הישרה היא דרך ה', וכשמתדבק בו – ישמח, כי "עז וחדוה במקומו" (דברי הימים א טז). וכשעוזב הדבקות בו ית' – יעצב. ועל ידי שמחה ינצח את הצר הצורר בקרבנו, ויעבור את הרי החושך בדרכו לתכלית, לאור באור החיים, ויטעם בעוה"ז מעין שמחה שלעתיד לבא, אשר שם צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנין מזיו

יקרה מאד בעיני השם. אפלו הוא מניע עצמו רק כחוט השערה. כי מחמת שהאדם הוא בגוף, בעולם העשיה, קשה מאד עליו כל תנועה והעתקה. על כן היא יקרה מאד בעיני השם:

ומעשה היה בצדיק אחד, שנפל עליו עצבות וכבדות גדול. והעצבות והכבדות כשמתגברת על הצדיק, היא קשה מאד עליו, כי עליו מתחזקת יותר ויותר. עד שנפל עליו עצלות וכבדות כל כך עד שלא היה אפשר לו כלל לזוז ממקומו ממש. מחמת גדל הכבדות והעצבות שהתגבר עליו מאד. ורצה לשמח עצמו ולהרים עצמו, ולא היה אפשר לו בשום דבר לשמח ולהרים עצמו. כי בכל דבר שרצה לשמח עצמו מצא לו הבעל דבר בתוכו עצבות. עד שלא היה אפשר לו בשום דבר לשמח את עצמו. כי בכל שמחה שרצה לשמח ולהרים עצמו, מצא לו עצבות בתוכה. והתחיל לשמח עצמו בשמחת "שלא עשני גוי":

וזה בודאי שמחה גדולה שאין לה שעור. כי אין לשער ההפרש וההבדל, אלף אלפי אלפים הבדלות, שיש בין קדושת ישראל, הפחות שבפחותים, לבין זוהמת טומאת העובדי כוכבים וכשיזכר היטב חסד השם יתברך עליו, שלא עשהו גוי, בודאי ראוי שתגדל שמחתו מאד. והיא שמחה שאין עליה עצבות. כי בשלמא כשמשמח עצמו בדבר שעשהו הוא

שירה היא התורה "וענתה השירה הזאת", שהיא הבת מלך, ונרמז בתיבות (בלשון הסיפורי מעשיות, מעשה בת מלך) "והיה מחבבה ביותר ומשעשע", אותיות **שירה**, וכן "ואיך שהוציאה לא סיפר", וכן "והשתדל בתחבולות עד שמצאה, אשרי לו". יש שם אותיות **שירה**, וכן בת מלך האבודה עולה **שירה** כנ"ל, "הבת מלך חוה", בגימטריא **שירה**, חוה היא מלשון דיבור, "ותאמר האשה הנחש השיאני", סופי תיבות **שירה**, רבקה אמרה: "כה דיבר אלי האיש", סופי תיבות **שירה** (בראשית: כ"ד, ל'), "ושם הקטנה רחל" (בראשית: כ"ט, ט"ז) גימטריא **שירה**, היא הבת מלך בבחינת מלכות, בת מלך גימטריא נ נח נחמ נחמן מאומן (עם הכולל), שהוא השיר החדש.

השכינה המלכה עם הכולל
בגימטריא נ נח נחמ נחמן מאומן' (ר' שמחה נ נח שליט"א).

שירה אדני, היינו המלכות ושם המלכות, בגימטריא **משיח הוי"ה בן דוד** ו**אלה הנביא** או **בר יוסף ובר דוד**, היינו שהוא מוצא ומוציא את הבת מלך, ומעלה ומקים המלכות דקדושה מנפילתה, ובפרט על ידי עשרה מיני נגינה ושירה.

השכינה. (ברכות יז.) ויהי חלקנו עמהם.

אופן ה

ששה בנים – "שוקיו עמודי שש", בת אחת, היא הרגל כמו שנאמר: "מה יפו פעמיו בנעלים, רגלי בת נדיב", והמלכות נקראת רגל כידוע. וזה עניין סוד הריקודים...

אופן ו

השכינה שהיא הבת מלך נקראת שירה²⁴, **שירה** במילוי כזה שין יוד ריש הה, המילוי גימטריא **שכינה**, לומר שישראל עשו עילוי לשכינה להזדוג עם הקדוש ברוך הוא, "וזהו אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת" היא השכינה להעלותה ולחברה עם הוי"ה, וזהו "להוי"ה" (רבינו יעקב אביחצירא זיע"א, פתוחי חותם), וזהו הסוד, **הי סמן ויו דלת** - המילוי בגימטריא **שירה** עם הכולל.

ודע שיש שם שהוא ממונה על הזיווג והשידוך, והוא **יהאו**, והוא יוצא מפסוק: "ידעת היום והשבות אל", וכן מפסוק: ובני ישראל את השירה", וכן הוא עולה בגימטריה – **זווג**.

ישראל כתב שה' מוצאות הפה היא המלכות ה' תחתונה.

בת המלך - היא הניגון שבלב.

ואותה הבת היה חשובה בעיניו מאד
מה שחשוב אצל הקב"ה הוא הרוח שבלב (הניגון).

ומחבבה ביותר – הקב"ה מאד אוהב את השירה. אם אתה **באמת** רוצה להתקרב להקב"ה – תשיר אליו.

וזה נרמז במילה הראשונה בתורה – **בראשית** – **ברא שית, ברא** - מלשון **בן שית** – ששה. ששה בנים, וכן **צירוף בת אשיר**, היינו הבת מלך שנקרת שירה, וכן **צירוף שיר תאב**, היינו שהקב"ה תאב לשירה, ודווקא לשירתם של **ישראל** – **שיר אל**.

והיה **משתעשע עמה מאד** - בספר לבנת הספיר (פרשת נח והובא גם בספר מעבר יבוק שפתי צדיק פרק לא ושם הוא מתחיל בציטוט מתיקוני זוהר: יש היכל שאינו נפתח אלא בניגון) כתוב שהנשמה הקב"ה משמיע לנשמה ניגון, וכשהיא יורדת למטה, היא מחפשת את הצליל הזה את הניגון הזה, היינו בשמים שמענו את שירת המלאכים, וכשירדנו למטה אנחנו משתגעים ומחפשים את הניגון, את הצליל שקשור לנשמתנו, לתיקוננו.

וזה לשונו: ובעי בר נש לאיתערא באורייתא וצלולתא למשרי עלוי רוח קדישא (וצריך האדם לעורר בתורה ותפילה, לשרות עליו רוח הקדוש),

ואז נביא פירוש של רבי גיא צבי מינץ שליט"א על המעשה מבת מלך, על פי השיעור שמסר, שב"ה כתבתי, עם הוספות:

מעשה מבת מלך -

כולם יודעים מה זה הבת מלך - זה האמונה, זה הנשמה, זה התפלה, זה השבת.

ה' יתברך האיר לי פירוש חדש:

בת המלך זה הניגון שבלב, הניגון זה לא מוזיקה, הניגון פירושו מה אני מרגיש? שזה בעצם מה המצב רוח שלי, היינו הרוח שלב, לכל אחד יש מצב רוח שלב, מצב רוח זה תנועת הרוח שבלב, לתנועה של הרוח שבלב - קוראים ניגון.

מעשה במלך שהיו לו ששה בנים ובת אחת.

המלך - הוא הקב"ה

ששה בנים - ששה עזקין (טבעות) [תיקו"ז תיקון כד, סג, ב] שבקנה, בת מלך היא הבת קול.

(ח"ב, ב, ו זהו הלשון 'בת קול' - זה בחינת מלכות, כי הקול יוצא משת עזקאין דקנה, בחינת מלכות, בחינת (מלכים א י'): "שש מעלות לכסא" (עין זהר נשא קכ"א: פנחס רל"ה ובתקון כ"ב'))

ובתיקוני זוהר כתוב: בת המלך היא הבת קול מבפנים. ובספר אוהב

משוש כל הארץ, ושירתו היתה יורדת מטה, כטל מהררי ציון מחיה נפשות, ושמעו של הכינור היה הולך מסוף העולם ועד סופו, והיו האנשים תמהים, ושואלים, מנין לו לכינור זה מנגינה כה עריבה? היו שענו ואמרו שהשירה באה מנפשו של המלך, מנשמתו שירדה מהרקיע, מתחת לכסא הכבוד, אליו עולים כל השירים בעולם, שירי מלאכי עליון, שרפים ואופנים, וכיון ששמעה הנשמה יום יום את שירת העולם, ומשירדה לעולם והיא שוכנת בגופו של המלך, הרי היא משתפכת בשירה יום ולילה (מדרש תימני עתיק).

היה משתעשע עמה – הקב"ה היה מנגן ומשמיע לנשמה את שירת המלאכים.

ונעשה ברוגז עליה – לא ממש בכעס, רוגז זה לא כעס, אלא התלהב, רוגז זה אורות מחוץ לכלים.

ונזרקה מפיו הדיבור – היינו שנזרק מפיו הדיבור, היכולת לדבר הדיבור היה אצלו בפה, וזה נזרק.

דיבור זה לא מלל, אלא הנהגה, כמו "ידבר עמים תחתנו".

מה נזרק מפי הקב"ה כביכול? היכולת להנהיג.

איפה נמצאת היכולת להנהיג? אצל הלא הטוב.

ואיתערו: "והיה כנגן המנגן ותהי עליו רוח אלהים" בגין דנשמתא אתגזרת מלעילא (בגלל שהנשמה נגזרה מלמעלה) מצרור החיים ורגילה בנגוין, בשיר של מלאכי השרת ושיר הגלגלים, עתה בהיותה בגוף ושומעת ניגון אז מוצאה נחת רוח, ונהנית כפי מה שהיתה רגילה בהיותה דבקה ביסודה בנועם קול הגלגלים ומרבוי ההנאה והערבות ראויה לשרות עליה רוח אלהים כפי הנהגתה ביסודה הראשון.

והנה נראה בעיני לפי זה, כי דוד דלית ליה חיים מדיליה (כי דוד אין לו חיים מעצמו) - הוצרך לעורר עצמו בכל מיני ניגון - להמשיך חיים למדתו מנהרא עילאה דאיכרי (מנהר עליון שנקרא) חיים ועל דא (זה) ראש מעלותיו הוא "יודע נגן" לעורר קול ורוח ודיבור, ולהמשיך רצון לעולם התחתון. עד כאן לשונו.

שירת דוד

"יוסף ראש לחסידים אהרן ראש למושחים ... דוד ראש למנגנים" (אסתר רבה, פתיחות ד"ה ר' ברכיה).

כינור היה למלך דוד שהיה תלוי למעלה ממיתו בהר ציון, ובכל לילה ולילה היה דוד המלך נוהג לקום בחצות, ולטייל בהר, ולנגן בכינורו שירי שבח ותהלה לאלקים, והיתה מנגינת הכינור עריבה לאוזן ועדינה, וקולה כקול ילדים זכים וטהורים, ועמד המלך במרומי ההר יפה נוף

הלב של עם ישראל חי!! הלב בוער
למלך!!!!

העיקר זה הלב, הזוהר אומר
שהגאולה תליוה בלב (תיקון כא, דף
נ:), צריך שהלב שלנו יהיה עם ה',
להתגעגע לה' באמת, כיסופים...
רצונות....

לאהוב את ה' וכל יהודי באמת,
להיות עם לב נשבר, ולבכות לה' על
הכל, על הצרות של עם ישראל, על
הצרות שלך, על שאתה רוצה
להתקרב לה', וזה מתבטא בשירה...

ה'!!! אני רוצה רק אותך!!! תעזור לי
להתקרב אליך!!!

נ נח נחמ נחמן מאומן ~ כדאי לשיר
ולהגיד את זה, בניגון שאתה מתחבר
אליו, מזדהה איתו, בכל עת.

וכתב לי רבי שמעון חפץ שליט"א:
ראשית אדרוש בשלומך ואני מקוה
שאני תמיד במוחין דגדלות,

וכמו שנאמר "כי בשמחה תצאון" -
על ידי השמחה יוצאים מכל הצרות
ומכל הקשיים, כי כשהאדם הוא
בשמחה הוא מתחבר לשכינה
הקדושה, שהרי הסופי תיבות של 'כי
בשמחה תצאון' הם בגימט' ס"ה
כמנין השם אד'. והראשי תיבות הם
תכ"ב ועם שלושת האותיות הם
השם תכ"ה, שבו אפשר לפעול
גדולות ונצורות.

בלילה – הלילה רומז לגלות **הלכה**
לחדרה - חדרי הלב.

ולא מצאה - איפה השיר?

בסוף הוציאה ולא סיפר איך הוציאה.

שמתם לב לנקודה מעניינת? בכל
הסיפור לא כתוב אפילו פעם אחת
שהיא יצאה מהחדר, איפה כל
הסיפור הזה מתרחש?

בלב, בלב של היהודי, הוא מחפש את
הניגון.

במהלך הסיפור המשנה למלך פוגש
אותה, והיא אומרת לו: "אי אפשר לך
להוציא אותי כי אם שתתגעגע אחרי
להוציאני".

עד כאן מהרב גיא צבי מינץ שליט"א

כתב באור האמונה:

רבינו מספר לנו סיפורי מעשיות על
בת מלך שנאבדה, ואיך מחפשים
אותה. הגיעה רוח והרוח נשאה את
מי שחיפש אותה והביאה אותו להר
של זהב ולמבצר של מרגליות. הרוח
זה הניגון, שנושא אותנו למקומות
הכי גבוהים, הכי נפלאים עכ"ל אור
האמונה.

הזוהר אומר שבגלות חסר הדופק
והרוח שבלב לשכינה, לבת המלך,
ועל ידי עשרה מיני נגינה, אפשר
להחזיר את הרוח והדופק ללב, רוח
הקודש!!!

מורכבת מהאותיות "זה יקום",
ו"יקום" בגימט' "יוסף", ועל משיח בן
יוסף נאמר "והנה קמה אלומתי וגם
ניצבה", כמו שמבואר בזוהר הקדוש.
ועליו נאמר "שבע יפול צדיק וקם".
במהרה בימינו אמן.

וגם "בת מלך" עם האותיות בגימט'
"מלכות" עם הכולל. עכ"ל

לעוד פירושים על מעשה מבת מלך
ראה בספר ליקוטי השיר החדש,
בפירוש על לכו חזו – אות
פירוש על תורה א בהתחלה – אות ואות
פירוש על תורה א עצמה – אות
מאמר על חנוכה אות –

צריך שום שכל וחכמה להוציאה –

הנפש הנהו ממרומים, מורגל ומלומד
בגדולתו ית' ונתרחק משמה למקור
עכור מרוחק מן החכמה העליונה
ומגדולתו ית' שחזו עיניו שמה. אך
ניתן לו מורה ומנהל להאיר לו חשכת
הלילה – הוא השכל. לכן חובת
האדם להחיות תמיד את שכלו כי זה
כל האדם. והלימוד לזה:

לעשות לחוק וליסוד להתבונן
בגדלות הש"ת בשכלו, ולהוסיף דעת
תמיד בכל ברכה שמברך, ובתפלתו
שמתפלל ובברכת המזון, לעורר
וההרגש והדעת בגדולתו ית' וכן
בלימוד שלומד. הכלל – כי נשלח כדי
להתקרב אל הש"ת, והוא הנסיון
שהקב"ה מנסהו את כל האדם. (ר')
שמחה זיסל מקלם).

ה' יודע מחשבות אדם וכל לבבות
דורש היוצר יחד לבם המבין אל כל

שמחתי מאד לקרוא את הפירוש
הנפלא שה' בת מלך' הוא הניגון
שבלב, ופירשת את הדברים בצורה
נפלאה ביותר, והכל על פי היסודות
העמוקים שבקבלה - אשרך בעוה"ז
וטוב לך בכל העולמות העליונים.
ותדע לך שמלאכי השרת וכל פמליא
של מעלה שמחים מאד מאד בדברך,
ובזכותך לבד יכול כבר המשיח
לצלצל ולהודיע שהוא או טו טו בא.

וגם חשבתי ש"הניגון שבלב" בגימט'
"נחת" וכן "חתך", ובזכות זה תזכה
במהרה להיות "חתך", וכידוע ששמך
מרומז בפסוק "כחתן יוצא מחופתו
לרוץ אורח" הוא ראשי תיבות
"מיכאל", והסופי תיבות בגי' עם
הכולל 'קנ"ו' שהוא בגימט' "יוסף"
שמדתו הוא ספירת ה'סוד', ואתה
קשור ליוסף הצדיק, וכמו שיוסף יצא
מבית האסורים למלך, כך אתה
בעזרת השם בקרוב, ודי למבין.

ועוד תדע ש"ניגון" בגימט' "דמעה",
ויש שני סוגי ניגונים ולכן פעמיים
"ניגון" בגימט' "רחל", שהיא באמת
ה"בת מלך" האמיתית, שהיא השכינה
הקדושה, כלת משה. וה' יתברך יפתח
לך את אוצרו הטוב, שהרי רחל
מרומזת בראשי תיבות של "לכל חי
רצון". כידוע בפסוק "פותח את ידיך
ומשביע לכל חי רצון".

ומה שכתבת בהתחלה שהניגון זה לא
'מוזיקה', אז תדע לך שהניגון זה כן
'מוזיקה', שהרי המילה 'מוזיקה'

שמחה גדולה על עצם הווייתך, שמחה של עולם הבא.

בני אהובי, כעת הזאת שעוברים עליך משברים וגלים, אל תכנע, כי באמת הכל יסתדר.

בני אהובי מחמד לבי, אני מברך אותך שתזכה לעליה גדולה, ואל יאוש, כי ה' מנהל את העולם!

בני אהובי תראה שיהיה לך שעה התבודדות בכל יום, אין למעלה מזה, כי ההתבודדות היא מעלה גדולה ועליונה מן הכל! אפילו דקה התבודדות בכל יום, אפילו 5 דקות!

כל דבר קטן של יסורים בעולם הזה – זה עולמות שלמים שיקבל לעתיד לבוא בעולם העליון ובעולם הבא, כי עולם הבא נקנה ביסורים (כדאיתא פרק ראשון של ברכות).

אהובי בני, דע וראה לצחצח את נפשך בכמה מיני לימודים של תורה, קצת שנים מקרא ואחד תרגום, קצת משניות, אשרי הלומד בכל יום ח"י פרקי משניות. בגמרא הקדושה, והלכות ואגדות, וביחוד בזוהר הקדוש, שיהיה לך לימוד יומי של דף היומי בזוהר הקדוש, ואז אשריך וטוב לך!

אהובי בני, ראה לשמור עיניך מהסתכלות בנשים, וזה ממתיק את הדינים מאד לאין שיעור וערך, ואשרי לך שמתמודד בעיניני קדושה ומחזיק חזק בה' – מעלתך למעלה למעלה גבוה מעל גבוה! והמלאכים מקנאים בך!!!

מעשיהם, משמים השקיף על בני אדם ממכון שבתו השגיח על כל יושבי הארץ לראות היש משכיל דורש את ה'.

משחר נעורינו הורגלנו לברך ולקרות בשם ה' ואנו מברכים על כל דבר ודבר וזה טוב מאד, אמנם לא יתכן שהאדם ישאר באותו מצב ארבעים שנה ומברך כאחד התינוקות (ואפילו קטן שבישראל יודע למי מברכין, עי' ברכות מח).

וכבר נאמר "בצלמנו כדמותינו" ופירש"י – להבין ולהשכיל. צלם אלוקים נקרא זה אשר מעשיו נעשים מתוך הבנה והשכלה, ולא בגדר מלומדה וחיכוי שאינו מן בני אנוש, אלא בגדר בעל חיים יקרא. ורק על ידי הבנה והשכלה יזכה להגיע למעלות. (הסבא מקלם)

וכמו שנאמר: "שכל טוב לכל עושיהם" ואזי "תהילתו עומדת לעד".

יש ענין שנתהפך הכל לטובה, דע בני כי יש שליט ומושל, הוא המלך! והוא טוב ומטיב, הכל ממנו והכל לטובה, וברא את העולם כדי להטיב עם ברואיו.

נכון שקשה לך בני אהובי, אבל יהיה טוב, כי הסוף תמיד טוב.

תשמח, תראה לשמוח בכל עת ורגע, שמחה בה'.

העולם אז תפנה אליו, תעשה תשובה, תבכה אליו, עכשיו כשאתה מסובל ביסורים, תפתח תהילים, תפתח את הלב, ותתחיל לבכות לה' על הכל, ושאתה רוצה לעשות תשובה, כי הוא יתברך יקבלך באהבה רבה.

דעו שיש עניין שהכל יתהפך לטובה.

רחמים עליונים, שכינה בגלות, טהרה וקדושה, יומם ולילה אש בוערת אליך!

אין עוד מלבדו, ה' הוא המלך, עיקר הגאולה תלויה ברבנו רבי נחמן, ללמוד ספריו ולקיימם!

דע בני אהובי, ותמיד תשדל בנחת עם הבריות, כי רק בנחת דברי חכמים נשמעים, אל תצעק על אף אחד, ואל תכעס – וזה ממתיק מאד את הדינים.

ברוך ה' – הכל משמים, הכל רחמנות של ה' יתברך, כל מה שעושה ה' הכל רחמנות, כי אין רע, אלא הרע הוא ראשי תיבות רחמים עצומים!

דע כי מה שנאמר: "מתי אבוא ואראה פני אלקים", הכוונה פנימיות שם אלקים שהוא אלף למד הי יוד מם, בגימטריא ש הוא בגימטריא ברחמים, וגימטריא מצפץ, שהוא באתבש הויה, וזה הכוונה מתי אבוא ואראה את הפנימיות של שם אלקים שהוא דין בחיצוניות, אבל הוא רחמים בפנימיות, כי הכל בעצם רחמים עליונים!

בני יקירי, ראה לשמור את הפה מכל מאכלות אסורות, ובפרט עכשיו שרוב הבשר בעולם הוא נבילות וטריפות אפילו בהכשרי הבדוק, תזהר לבלי אכול בשר בהמה כלל, ורק עוף משחיטה קטנה וכשרה (כ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א ועוד) ואת לשונך מכל דיבורים אסורים, אז תזכה לשמירה עליונה מה' יתברך.

דע אהובי בני, כי יש אלקים מושל ושולט בארץ, הכל לטובה, והכל לשמחה, עיני ה' משוטטות בכל הארץ, אתה אף פעם לא לבד, פנה אל בוראך, השכינה איתך בכל מקום, העיקר לא לפחד כלל!

כי הנה החושך מכסה ארץ וערפל לאומים, אבל אתה תהיה עם ה' וה' יהיה איתך.

דעו עמי כי גאול גאלתיכם, מיד צר, השכינה איתכם, אל פחד, כי השמש תאיר עליכם תמיד, שמש צדקה ומרפא בכנפיה.

כל היסורים זה בשביל שתעשה תשובה, תשוב אל ה', בני אהובי, כי הוא יקבלך בשמחה ואהבה גדולה.

כל הזמן תדבר עם ה', כי ההתבודדות הוא חמצן וככה חיים.

שכינה בגלות, שושנת העמקים, עד מתי תהי ככה?

עיני שכל לך, כי תשמור עיניך תזכה לאור הגנוז.

שומר פיו ולשונו - שומר מצרות נפשו.

תדע לך בני אהובי, כי ה' יתברך קיים, הוא המלך והוא מנהל את

תפילות קדושות

תפילה א

אבא הטוב, כל יכול, אנא זכני לאהוב כל יהודי, ותבער בי אש האהבה לכל יהודי, וארצה רק להטיב ולגמול חסדים לכל יהודי, וזכני לצאת מהרצון לקבל רק לעצמי, ואהיה נותן על מנת לתת, ומקבל על מנת לתת.

ויהיו מעשי טובים ורצויים לפניך, ולא אכעס ולא אפגע בשום יהודי, וזכני למדת הסבלנות, ול"ג מדות רחמים.

ואראה רק נקודות טובות בכל יהודי, כי כל יהודי הוא חלק אלוה ממעל.

וזכני לשמור את הלשון מאד מאד, שלא אדבר על שום יהודי, כי כל יהודי הוא אות בספר תורה, ואם אני מדבר על יהודי אני מדבר על התורה, ואז אי אפשר לזכות להתמדה בתורה (שיחות הר"ן), אז אנא הצילני מזה וזכני ללמוד תורה יומם ולילה ולא אשבות, כי הם חיינו ואורך ימינו ובהם נהגה יומם ולילה.

ולא אדון את חברי, כי כל אחד יש לו מקום מיוחד, ובכל יהודי יש נקודה טובה שאין בחבירו, אז אנא זכני לראות את נקודת ההתפארות שיש לך תתברך עם כל יהודי, כי "ישראל אשר בך אתפאר",

וזכני לזהר בכבוד יהודי וברגשותיו, ובשום אופן לא אפגע ולא אלבין פני חברי, ואפילו אם הוא לא דווקא חברי, או ההפך, כי נוח לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חבירו ברבים (גמרא בבא מציעא).

וזכני לדבר דברי חיזוק עם חברי, בעבודת ה', ותמיד נרצה רק לעשות נחת רוח אחד לשני, בכל מחשבה דיבור ומעשה, "ליותר לרחם לעזור ובשום אופן לא לצעוק על שום יהודי" (כצוואת הצדיק הנסתר רבי יהודה זאב לייבוביץ זיע"א) כי גלוי וידוע לפניך שעיקר כוונתו לעשות נחת רוח אליך!!! ורצוננו לעבוד אותך ללא הפסק, אך שאור שבעיסה מעכב, ולכן אנא תביט רק אל רצוננו האמיתי, ואל תפנה אל השאור שבעיסה והצילנו ממנו, כי רק לך הישועה, ולך ענינו תלוית עד שתחוננו, ותוציא לאור משפטנו, איום קדוש, כי אתה עומד לימין אביון להושיע משופטי נפשו, ובזכות אהבת ישראל יבוא עוד היום הגואל, ותבנה בית קודשנו ותפארתנו אמן סלה!

תפילה ב

ריבונו של עולם, כל יכול, אני מצפה לגאולתך, עד מתי בגלות הנוראה, אהה על היסורים שלי, אנא השיבני אליך בתשובה שלמה, ומחה עונתי

ועד עולם. וחכני לשיח את ליבי לפניך בכל יום ובכל עת ובכל שעה, עד אשר אצא מכל התאוות והמידות רעות לגמרי לנצח! לישועתך קייתי ה'! אמן סלה!

שיכנה רפואת הבת מלך, משה רבינו של הדור, מתגלה יסוד במלכות זה סוד אז, איתא בתיקונים (תיקון מח) כי הו' הוא סוד הנהר שיוצא מעדן שהוא א' ומגיע עד צדיק שביעי שהוא היסוד, והו' היא המלכות, אז זה סוד אז.

ביאור בליקוטי מוהר"ן א תורה ב

אמור אל הכהנים בבחינת מנוקבא דפרדשקא משך רוח חיי למשיחא (ליקוטי מוהר"ן א', ב), כי עיקר כל זינו של משיח הוא תפלה, וכל המלחמות שיעשה וכל הכבישות שיעשה הכל משם.

זה מגיע ממוחא סתימאה, באדרא זוטא מדבר על זה על הנוקבא דפרדשקא, שיוצא משם עשן, ויש מיתוק שיש מתרי תפוחים רוחו של משיח יוצא משם.

אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי, יש כאן בחינת אמור אמורי. אמור זה המאור, המאור הגדול והמאור הקטן. להזהיר גדולים על קטנים מלשון הארה וזוהר להזהיר ולהאיר אותם.

מגד עיניך, ותעורר עלי מדת רחמין העצומים, שלא אחטא עוד, כי לא להכעיסך כוונתי חלילה, כי אם מרוב אש היצר הבורר בקרבי, לא ינוח ולא ישקוט, אנא הסר מעלי את עולו היצר הרע, ועשה שאהיה איש כשר באמת מעתה, והטה לבי אליך, לבעור אליך כעמוד אש יומם ולילה, בהדרגה ובמדה ובצמצום, שלא אבער חוץ למדה,

וחכני לטבול במעייני הישועה, במי טהרה, וטהר לבי לעובדך באמת, כרחם אב על בנים כן תרחם ה' עלינו, הושיעה ימינך וענני, למענך הושיעני, תן לי לב טהור מלא באור קדוש, ושמחה עצומה, למענך הושיעני! מלא לבי באהבה גדולה אליך, וחכני לקבל את היסורים באהבה ושמחה, אנא מתק מעלי כל הדינים, והושיעני למענך!

ובכן תן פחדך עלי ויראה גדולה, והצילני מכל יראות נפולות, ואזכה להעלות כל היראות והאהבות הנפלות אליך, ואזכה למדת המשפט בשלמות, לשפוט עצמי כל יום על כל מעשי, ואז אזכה בזכות שאני דן עצמי למטה שלא יהיה דין למעלה חס ושלוש, וחכני לדון לכף זכות את כל האדם, אפילו שונאי, והחולקים עלי, וכך אזכה שגם אתה תתברך תדון אותי לכף זכות תמיד ותמתיק מעלי כל הדינים מעתה

למה לא לחוס על הנשמה שנשחקת
כל רגע נוסף של הסתכלות או דיבור,
שחיקה-שמי יודע אם יהא אפשר
לתקנה?!

אם כן, נבין: בכך שרואים אנו
שכוחות הטומאה מתעצמים
בהחדרת טומאת עריות, ובכך רואים
הם את האפשרות הישרדותם
וקיומם, הרי שפשוט שבכישלונם
בניסיון זה לשאוב לעצמם חיות-
יאבדו לגמרי.

ואם בכך רואים הם את אפשרות
אובדן האדם, הרי שבהתגברותו בזה
דווקא זוכה הוא לקיום נצחי.

וכמה חיזוק דרוש לדורנו כדי שלא
להישקע בטומאת התהום.

לפי מה שמתארו "אור החיים
הקדוש" (שמות ג, ח'): "זה תוכן
דבריו: "עם ישראל במתן תורה לא
השיגו אלא ארבעים ותשעה שערי
בינה, כנגד ארבעים ותשעה שערי
טומאה שנתעלו מהם לאחר היותם
שקועים בהם במצרים.

וכיון שהתמודדו עם ארבעים ותשעה
שערי טומאה ונחלצו מהם, זכו
לארבעים ותשעה שערי בינה.

אולם לעתיד, יצטרכו ישראל
להתמודד עם שער החמישים של
הטומאה, כי עומדים המה לזכות
לחמישים שערי בינה, ואין המושג
אלא בהשתדלות המשיג."

וזה הכלי זין אי אפשר לקבל כי אם
על ידי בחינת יוסף שהוא בחינת
שמירת הברית, משמע שהמשיח הוא
בחינת דוד.

כי באמת יש שאלה למה הוזכר דוד
בתורה הזאת, רק הוזכר יוסף ומשה,
אלא יש לומר שהמשיח בעצמו זה
דוד, שיתגלה במהרה בימינו אמן!

הגאון הצדיק רבי אליהו לאפיאן
התבטא פעם לבחור צעיר שביקש
רשותו לילך לאיזו חתונה ולא חשש
פן יכשל, וכך אמר לו: "אני זקן בן
שמונים שנה עם עין אחת בלבד
ומתיירא לצאת לרחוב, ואתה בחור
בן עשרים עם שתי עיניים בריאות
והולך באומץ למקום סכנה ובטוח
שהיך שלא תינזק כלל?

וכמה הם המבינים את ההכרח
להתפלל קודם יציאתם לרחוב
מעמקא דלבא, שיצילם הקב"ה
מחטא הראיה, וכי לא היינו
מתפללים לא היו פצצות ברחוב
במצב מלחמה? אם כן, על פצצות
הרוחניות המסובבות את הנשמה, על
אחת וכמה שיש לזעוק!!!

הצליח מאוד היצר להחדיר בנו היטב
היטב שזו קיצוניות או פאנטיות,
כהיום בדור פרוץ שכזה, לילך
בעיניים מורדות לארץ, או
כשמזדמנת שיחה עם אישה, ובפרט
שאינה לובשת ליבוש תואם את
ההלכה, לא להביט בה, וכמו כן לקצר
בשיחה עימה ככל האפשר.

ובכלל, טעות לחשוב שאיזושהי מצוה מהתורה בוטלה מפאת הנסיבות השונות בתקופות מסויימות, שהרי מעיקרי הדת - שהתורה לא השתנתה ולא תשתנה לעד ולעולמי עולמים. וענין שמירת העינים הינו הלכה ולא חומרה וחסידות!

והדברים מבוארים ברמב"ם בהילכות איסורי ביאה (פרק כא הלכה ב'): "אסור לאדם לקרוץ ברגליו או בידיו, או לרמוז לאחת מן העריות, או לשחוק עימה, או להקל בראשו, ואפילו להריח בשמים שעליה, או להביט ביופייה אסור, ומכין למתכוון לדבר זה מכת מרדות.

והמסתכל אפילו באצבע קטנה של אישה ונתכוון ליהנות - כמי שנסתכל במקום התורף (המגונה)".

ועוד שם בהלכה כא': "אסור להסתכל בנשים בשעה שעומדות על הכביסה.

אפילו להסתכל בבגדי צבע של אישה שהוא מכירה אסור, שלא יבוא לידי הרהור".

ועוד ברמב"ם הלכות תשובה (פ"ב ה"ד) המסתכל בעריות ומעלה על דעתו שאין בכך כלום, שהוא אומר: וכי בעלתי או קרבתי אצלה?! והוא אינו יודע שראיית העיניים עוון גדול הגורם לגופן של עריות, שנאמר:

אנו במלחמת שער החמישים של הטומאה, ובמלחמה זו, לדאבוננו, מיליונים הולכים לאבדון, ולמה, אם כן, נראה את דורנו פחות מסוכן מדור השואה, שמיליוני גופות הושלכו לכבשנים, ואלו בדורנו-מיליוני נשמות נשמדות בכבשני הכפירה והעריות

הלא בזמננו, אם קצת יסיח האדם את דעתו ויפקיר את מחשבתו, הרי שתכף נטמא מדרך העין למח, ומהמח ללב ומהלב לכלי המעשה.

אם כן, אף אדם המתחזק בתורה ויראת ה' ושבתו בחצרות בית ה', כמה בקלות יכול הוא לאבד את כל עולמו.

הרי ביציאה רחובית אחת, בחוסר זהירות, כבר יכול הוא לאבד את כל השפעת היראה והקדושה שספג זמן רב, שעות על שעות וימים על ימים, ואם מאז דרשו חכמינו ז"ל על דברי תורה, שקשים לקנותם ככלי זהב ונוח לאבדם ככלי זכוכית, על אחת וכמה שיש לדרוש דבריהם על ימינו!

ובימינו, כמה אורב כוח הרע לנעוץ ציפורניו על כל מי שרק לרגע יוצא לרחובה של עיר.

הלא בכל הסח דעת קצר כבר נתון הוא ברשת הסיטרא אחרא, בטומאת הכפירה והעריות.

מאיתנו עם סגולתו הוא האמונה שלבנו יהא שלם באמונתו יתברך ושמירת היסוד בקדושה.

וכמו שזועק אל עמקי נשמתנו הזוהר הקדוש (ג,קס) **קודשא בריך הוא לא בעי מנן אלא ליבא ויסתמרון ההוא רשימא קדישא – אין הקדוש ברוך הוא רוצה מאיתנו אלא הלב ונשמור את הברית קודש.**

והמתבונן במחשבה נקיה וטהורה יראה נאמנה שהתחזקות הנשמה בשמירת העיניים בקדושה ושמירת יסוד הקדושה זה עיקר הנחת רוח לאבינו מלכינו ורק על ידי זה זוכה להרגיש ולחוש קרבת ה' ואמונתו לעד.

והנה עיקר יראת השם יתברך והדביקות בו יתעלה תלוי בזה כמו שמבואר בזוהר הקדוש (ב,כו) **אי בהאי לא ישדי דחילו על רישיה דבר נש לא דחיל ליה לקודשא בריך הוא לעלמין בשאר פיקודוי – מי שאינו ירא ח"ו מבוראו בשמירת הברית קודש לעולם אינו ירא מהקב"ה בשאר מצוות.**

ועוד (שם ב,סא) **אי נטר ליה כדין איתדבק בר נש במלכא קדישא כדקא יאות – השומר ברית קודש מתדבק במלך הקדוש.**

ויאיר לנשמתנו נשמות טהורות יקרות מאוד דברי הזוהר הקדוש

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". וכן הסמ"ג (ל"ת קכו), טור, שולחן ערוך אבן העזר (סימן כא') מביאים דברי הרמב"ם להלכה, וכן הסמ"ג (מצווה לג') מונה אותה במניין תרי"ג מצוות, וכן מובא ב"חרדים".

הנה דורנו זה דור עקבתא דמשיחא, כאשר זמן הגאולה מתקרב מאוד, עיקר הניסיון האחרון הוא במידת האמונה שתלוי בשמירת היסוד כמו שאמר חז"ל בזוהר הקדוש (ב,ג) **ברית קדישא איהו קיימא דשמא קדישא ורזא דמהימנותא – ברית קודש הוא סוד האמונה**

(ובזה אפשר לרמז בס"ד מה שנאמר בתהילים פרק קיט דרך אמונה בחרתי – אותיות ברית ח').

ועוד בתיקוני זוהר הקדוש (נדב) **בזמנא דייתי משיחא כל אינן דנטרו אות ברית ישזיב יתהון ממותנא – בזמן שיבוא המשיח כל אלו ששמרו אות ברית יציל אותם ממיתה.**

ועוד (שם עח,א) **לא תצפי לרגלא דמשיחא עד דאתגליא אות בעלמא אות ברית – אל תצפה לרגלי המשיח עד שיתגלה אות בעולם אות ברית.**

ואשרי הגיבורים בני המלך שומרי היסוד במסירות נפש לנצח יזרח אורם. וכל עיקר רצונו יתברך שמו

חזקה לשמור על היסוד הוא להתפלל ולבכות על זה תמיד לפני אבינו מלכינו וכמו שנאמר במדרש על הפסוק ויהי ה' את יוסף שלא היה שם שמים זז מפיו שתמיד היה יוסף הצדיק מתפלל למלך עליון.

וזה כאשר יתפלל עבור כל עם ישראל כי עיקר שמירת היסוד תלוי במידת הענווה, והעצה לזכות למידת הענווה הוא להתפלל ולהשתתף בצרת כלל ישראל ותמיד כשיבקש יבקש גם עבור כל עם ישראל, וגם על ידי מידת האמת שישתדל מאוד לדבר רק אמת על ידי כך זוכה לקדושה כמבואר כל זה בדברי רבנו הקדוש צדיק יסוד עולם רבי נחמן מברסלב זצ"ל בספר המידות.

רבינו הצדיק יסוד עולם הבבא סאלי הקדוש רבי ישראל אביחצירא זצ"ל שהיה קדוש עליון בבחינת יוסף הצדיק במשמרת אבותיו הטהורים רבינו הקדוש האביר יעקב זצ"ל ואביו הרב הקודש רבי מסעוד זצ"ל וכל הצדיקים ממשפחה זכה זו שענין הקדושה היה אצלם עבודה עיקרית מאוד ומסרו נפשם על זה בשמירת העיניים וטהרת המקוה וכידוע לכל עם סגולה. ואכן זכו על ידי זה לבחינת צדיק גוזר והקב"ה מקיים, וברכותיהם פעלו מאוד בשמי מרומים.

ואחד מתיקוני היסוד מבואר בספר שמע ישראל הוא לדון תמיד לכף זכות, ובודאי כן הוא לפי שעל ידי

(א,קצז) כל מאן דנטיר ברית קדישא כאילו קיים אוריתא קדישא כולא דהא ברית שקול ככל אוריתא – כל מי ששומר ברית קודש כאילו קיים את כל התורה כולה כי שקולה הברית ככל התורה.

ועוד (שם ג,קסה) כל אינון דנטרין קיימא קדישא ולא חבאן ביה אינון הוו בני מלכא דבכל יומא משתבח בהו ודכיר לון תדיר – כל אלו השומרים ברית קודש ואינם חוטאים בו הנם הם בני המלך שבכל יום משתבח בהם וזוכר אותם תמיד.

ועוד (שם קעו,ב) כל פקודא אוריתא מתקשרן בנטירו דברית קדישא – כל מצוות התורה קשורות בשמירת ברית קודש.

ובספר הטהור מסילת ישרים פרק כו: ענין הקדושה כפול הוא דהיינו תחילתו עבודה וסופו גמול תחילתו השתדלות וסופו מתנה והיינו שתחילתו הוא מה שהאדם מקדש עצמו וסופו מה שמקדשים אותו. והוא מה שאמרו זכרונם לברכה (יומא טל) אדם מקדש עצמו מעט מקדשים אותו הרבה. מקדש עצמו מלמטה מקדשים אותו מלמעלה. עכ"ל

וזה בחינת יוסף הצדיק כמבואר בספרים הקדושים, ומבואר בספר דברי אמונה לאדמו"ר הקדוש מתולדות אהרן זצ"ל שהעצה הכי

הימים" ממש סוף הגלות, זמן קצר לפני ביאת משיח צדקנו.

על הדור שלנו שהוא דור חלש ברוחניות גם ידוע בחז"ל כהדור של "עקבתא דמשיחא" (תקופה האחרונה שלפני ביאת המשיח) ומזמן כבר גילו לנו רבותינו ז"ל שתהא התקופה הזאת קשה לנו ברוחניות ובגשמיות, הרבה צער ומכאובים ר"ל, כמבואר במשנה (סוטה מט).

בעקבות משיחא: חוצפא יסגא (תתרבה) ויוקר יאמיר, הגפן תתן פריה והיין ביוקר, ומלכות תהפך למינות, (אפיקורסות) ואין תוכחת, בית וועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן יישום, ("הגבול" יהי' ריק) ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחכמות סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים, בן מנוול אב, בת קמה באמה, כלה בחמותה, אויבי איש אנשי ביתו, פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו ועל מה יש לנו להישען [רק] על אבינו שבשמים.

ולצערנו נראה שיש בדורנו אפילו בין הציבור החשוב, אלו שלא מרצונם ולא מידיעתם מעכבים הגאולה ח"ו, וכגון אלו שלפעמים נכשלים בראיות אסורות, וידוע ע"פ דברי חז"ל שכל הבטה אסורה אפילו לרגע א' גורמת לנו אריכות הגלות, ויסורים רוחניים, ויש עוד קבוצה חשובה שבאמת רוצים לשמור על עיניהם שמרגישים

שמדבר תמיד טוב על ישראל זוכה לטהרת הלשון שבזה זוכה לטהרת הקודש.

ועל ידי תשובה מאהבה בחינת תשובה סגי – תשובה גדולה (זוה"ק א,סב) וקבלה אמיתית במסירות נפש לחי עולמים בקדושת היסוד, בשמירת העיניים בדרכים בדרך הקודש, בטהרת הלשון לדבר רק טוב, נזכה שאבינו יתברך ישיב אותנו את בניו יחידיו בגאולת עולם בבחינת ישראל הדרי בתשובה ובכאן קמיה כברא דבכי קמיה אבוי – ישראל שבים ובוכים לפני הקב"ה כבן לפני אביו. ועוד בתיקוני זוהר הקדוש (כו,ב) בזכות בכיה יתכנשון מן גלותא – בזכות בכיה יהיה קיבוץ גלויות, בקרוב ממש בבחינת דור שכולו זכאי לשמחת עולם אמן.

התיקון האחרון

באהבת הבורא יתברך שמו אותנו, וידוע שאנחנו דור חלש ויש לנו הרבה ניסיונות, אעפ"כ נבחרנו לעשות התיקונים על כל העבירות ופגמים של כל הדורות הקודמים. (כולל דור המבול דור הפלגה ודור המדבר וכו') תפקידנו העיקרי בעוה"ז לתקן כל מה שקלקלו כל הדורות בגלגולים הקודמים. היום נראה לכל בעל דעת שאנחנו כבר בזמן האחרון שלפני הגאולה, כדי שנוכל לתקן (פגמי) העבירות לשעבר. הזמן הזה ידוע כזמן של "אחרית

מגודל חסדי ד' יתברך שמו, עלינו להתחזק ולעלות מעלה מעלה באופן תמידי להמשיך המלחמה ברציפות בלי שום הפסק כלל וכלל, במסילה העולה בית אל.

עוד סגולה להתחזקות, שחייבים לזכור כל ימינו, שברגע אחד של התגברות כשעוצם את עיניו לא להסתכל... הוא זוכה לקבל כח חזק מהקב"ה מדה כנגד מדה מברכת ד', להתגבר על תאוותו בנסיון הבא, והוא משמח את ד' (פסחים ק"ג) ומרויח "עולם מלא טוב" על כל פעם שהוא מצליח להתגבר ולסגור את עיניו מול רצון ליבו, כמו שנאמר גוררת מצוה, ואילולי הקב"ה עוזרו אינו יכול לו, ומהתחזקות ההיא מרויח להתקרב מיד להקב"ה, בהרגשת "רצוננו לעשות רצונך" ואח"כ בס"ד יזכה להמשיך עליו דרגות גדולות של צדיקים אמתיים, כמי שטרח בערב שבת יאכל בשבת, ו"הבא ליטהר-מסייעין אותו".

אבל מובן שיזכו לתענוג הנ"ל רק אלו הלוחמים בכל כוחם נגד יצרם במלחמה תמידית, ובאמונה פשוטה, ש"לא לרדוף אחר מראה עיניהם" בלי הפסק, וכמו שהתינוק לעולם לא ילמד ללכת ברגליו אם יסתפק רק בפסיעתו הראשונית ויפול, אלא יש לו להמשיך ולצעוד הלאה מבלי להתייאש. ואף אם התינוק נופל פעם אחר פעם, הוא מרגיש שצריך לקום ולנסות שוב, ורק כך יוכל לרכוש את

שכל העתיד תלוי בזה אבל לא מצליחים כל פעם להגן עליהם, ואעפ"כ מתאמצים בכל כוחם לשמור על עצמם, משום שלימדו אותם שחייב כל אדם להרבות בשמירה והם רק יוצאים להתפלל וללמוד, ולא מסתובבים סתם ברחוב ולפעמים הם ג"כ נכשלים, אבל בחסדי השם ית' יש לנו חלק מהציבור שיודעים שאע"פ שנכשלו חייבים להמשיך ללחום בכל תוקף וברציפות בלי שום הפסק, ומוסרים נפשם להיזהר, ובכל הצלחה שלהם עושים רעש ושמחה גדולה בשמים, ולפעמים אחרי הצלחות רבות שוב נכשלים ח"ו, ולצערנו רואים שהניסיונות נהייתה קשה מיום ליום, ושואלים איך להתחזק במצב הקשה הזה

לכן, ראשית כל, הסגולה הראשונה והכלל להצלחה ברוחניות היא, לזכור תמיד הסוד הגדול שבכלל אין ייאוש בעולם הזה, ולחיות בתמימות ומקושרים להקב"ה כי התמימות היא ההצלחה ושלימות האדם, ולעולם לא להתייאש מניסיונות כושלות, וכמ"ש במדרש תהלים (כב) "אלמלא נפלתי – לא קמתי" ובאמת יש לכולנו האפשרות בס"ד להגיע למדרגה של שליטה "שלמה" על העיניים, עד שאין שום שליטה מהיצר עלינו בנושא הזה, רק צריכים לזכור ולהרגיש ולהאמין בכל ליבו שאפשרי להגיע אליו בס"ד, אחרי יגיעה רבה ומלחמות תמידיות נגד היצר, ובכדי לזכות לניצחון הזה, שזה

וסיפורים ששייך להתחזק מהם אפילו לדור החלש הזה, להינצל ממצודה של היצר הרע בענין המר הזה, ובסוף ירגישו האור... ויאמר החלש חזק אני.

בהרבה ספרים הקדושים מבואר: ש- רק ע"י מלחמה התמידית, ובתפלה בכוונה, ועסק התורה, בכל גופו, בכל לבבו, ובכל נפשו מפנימות הלב, שייך להתמודד ולהינצל מניסיונות הקשות, וכשמצליחים לנצח את היצר הרע, זוכים אז מיד להשפעות טובות מלמעלה, ולהמשכת טהרת הנפש, ומחילת העוונות. יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שנוזכה להתחזק בשמירת עיניים באמת ובתמים בתוך שאר כלל ישראל.

הנה כולנו אומרים בקריאת שְׁמַע "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם" וכתב רבינו יונה (ש"ת שער ג סד) וגם רבים נוקשים ונלכדים בחללם החושים הנכבדים, חוש הראות, וחוש השמיע. ונאמר על חוש הראות ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, (במדבר טו, לו) הִזְהַרְנוּ בָּזֶה, שְׁלֹא יִסְתַּפֵּל אָדָם בְּאַשְׁתֵּי אִישׁ (ופנויות אסור מדרבנו) וּבְשָׂאָר עֲרִיּוֹת פֶּן יִקָּשׁ בָּהֶן.

כתוב באורחות חיים, שאסור להסתפל באשת איש מן התורה שְׁנֵאמַר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגם אסור להסתפל

דרך ההליכה, ולהבדיל אף ההליכה במצות התורה גם כך בנפילות ובמעידות, אך החכמה היא לא להתיימשך מאותן נפילות, אלא לקום מיד, (כי נפילתי קמתי!) לקום להתנער ולהמשיך לצעוד הלאה כאותו תינוק עקשן שאינו מתיימשך מהנפילות, וממשיך לנסות במטרתו עד אשר מצליח ללכת כברת דרך ארוכה בבטחון וביציבות כל ימיו. אבל רק אם פסיעה בודדת, לא מקדמת אותנו אל עבר המטרה האמתית, וכשמצטרף אותה פסיעה, בעוד פסיעות נצחיות, אז זוכים להצלחת השלמות, בס"ד כשיתעוררו עליו רחמנות ממעל, כמ"ש חז"ל "מתוך נפילה קימה" (ילקוט מיכה ז, תקנח) ו"יגעתי ומצאתי תאמין" (מגילה ו:).

כל הצלחתנו ברוחניות ובגשמיות תלוי בהצלחתנו בשמירת העיניים שלנו, אין רצון ד' יתברך שמו לעד, להכביד ולהקשות על האדם ולהפוך את חייו לבלתי נסבלים. אדרבה ואדרבה, הקב"ה מורה לאדם ללכת בדרך של עולם ולנהג כמנהגה, לא לפרש ולא להזהיר עצמו מאכילה ושתייה וכו' ומשאר דרכי העולם, אלא שיעליו להתנהג על פי מצוות התורה הקדושה בתמימות, כי התמימות היא השלימות הגדולה ביותר.

לכן בגדר תן לחכם ויחכם עוד נשתדל בס"ד בעצה טובה לבאר הענין בדרך קל ופשוט בדוגמאות

בפנויה מדברי קבלה, שנאמר ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה. וכל המסתכל באשת איש מכשיל ומכחיש כח יצרו הטוב והודו נהפך עליו למשחית ח"ו, ויש אסור נוסף מן התורה והוא להרהר באשה כלומר לחשב עליה מחשבה של תאוה ואפלו היא פנויה, וחסור הרהור פנויה אפילו ממגע, שעל ההרהור עובר בלאו מן התורה שנאמר (דברים כג י) ונשמרת מפל דבר רע ופרשו רז"ל (ע"ז כ:) שלא ירהר ביום ויבוא לידי טמאה בלילה עכ"ל (בית יוסף אבן העזר א).

בספר שמירת עיניים כהלכתה כתוב שטעות היא לחשוב שמצות שמירת עיניים רק חומרא לאנשי מעשה וחסידים כו', אלא יש לנו איסור מהתורה להסתכל על נשים, ובכל מבט באשה, בין צנועה וכל שכן שאינה צנועה הכל אסור. יש לדעת שאין כאן חומרא ואין כאן הגזמה אלא יש אסור ממש, וזהו מעקר דין התורה שאסור להסתכל על נשים. יש חושבים שמצות שמירת עינים רק לקיצונים, אבל האמת היא שהיא אחד מתרי"ג מצות, וכל אדם מחוייב על פי התורה לשמור על עיניו ולהתייגע שלא להסתכל בדברים אסורים, ואמרו חכמים, כל מי שאינו מסתכל בנשים, אין יצר הרע שולט בו. (מדרש יל"ש פר' ויחי רמז קס"א)

לא לחשוב שקיום מצות שמירת עינים הם דרגות גדולות רק לצדיקים לרבנים לגדולי-הדור לתלמידי-חכמים ואדמו"רים וכו', משום שפשם

על העונש של הסתכלות בדברים אסורים, כתוב בספר "קב הישר" בשם הארי"ז שיש עוף הנקרא בתורה "ראה", ואמרו חז"ל הפוגם בעיניו ומסתכל בנשים עונשו שיתגלגל בעוף זה מדה כנגד מדה וסוגל שם צער גדול ר"ל. בכל רגע שאדם נכשל בהנאה ממראה אשה, הוא עובר על אסור מהתורה. והחכם עיניו בראשו שברגע הראשון עוצר את עצמו ולא מסתכל.

כתוב בספר החנוך אמרו רבותינו ז"ל שאסור להסתכל אפילו רק בשערה של אשה האסורה לו, ואפילו לשמוע קולה לכונה שיהנה בה אסור, ואפלו להסתכל בבגדי צבע של אשה, כשמכיר האשה הלובשת אותן אסור, לפי שמתוך ראית המלבוש יבוא להרהר בה. והרחיקו שלא לשאל בשלום אשת איש כלל, ואפלו על ידי

הַיֵּצֵר לַפְּתוֹת רַק לְהַצִּיץ, לַחֲטֹא מְעַט
וְאַחֵר כִּךָּ מִפְּתָה לַחֲטֹא הַרְבֵּה... וְזֶה
רַק כִּשְׁלֹא מִתְאַפְּקִים, וּמִסְתַּכְּלִים
אֶפְּלוּ לְשִׁנְיָה אַחַת, הַיֵּצֵר תּוֹפֵס אוֹתוֹ
וּמוֹשֵׁךְ אוֹתוֹ לְהִסְתַּכֵּל עוֹד וְעוֹד מִבְּלִי
רָצוֹן לְהַפְסִיק ח"ו.

גַּם צָרִיךְ כָּל אָדָם לְהִשְׁגִּיחַ הֵיטֵב לִבֵּל
יֵרִיחַ שׁוֹם רֵיחַ אֲסוּרָה וּבִפְרֵט רֵיחַ
מִבְשָׁמִים שֶׁעַל נָשִׁים "שָׁאִין לֶךְ גִּירוֹי
יֵצֵר גָּדוֹל מִזֶּה" וְכָל כִּי"ב, כִּי יִדּוּעַ
שְׁבִרִיחוֹת אֵלּוּ יֵשׁ כּוֹחַ רַע חֲזָק וְטִמָּא
לִפְעוֹל יִרְיָה גְּדוֹלָה בְּרוּחָנִית בְּמַהֲרָה,
כַּמְּבֹאֵר בִּירוּשָׁלַיִם (חֲגִיגָה פ"ב ה"א)
שֶׁזֶּה אַחַת מֵהַסִּיבוֹת שֶׁגָּרַם לֵאלִישֵׁעַ
בֶּן אֲבוּיָה לְצַאת לְתִרְבוֹת רַעֲיָה הַשֵּׁם
יִשְׁמְרֵנוּ ע"שׁ.

וְכַאֲשֶׁר נִתְקַל בְּרֹאֵיָה אֲסוּרָה וּמִתּוֹךְ
סִקְרָנוֹת הוּא מִמְּשִׁיךְ לְהִסְתַּכֵּל, הֵרִי זֹ
הוֹכָחָה בְּרוּרָה שֶׁהוּא נִגּוֹעַ בְּחוּלֵי שֶׁל
לְרֹאוֹת". כִּשְׁהוּא אֶפְּלוּ לֹא חוֹשֵׁב,
וְלֹא מִתְגַּבֵּר לְהוֹרִיד אֶת עֵינָיו מִיָּד, זֶה
סִימָן שֶׁהוּא לֹא מִבִּין אֶת הַמְּשָׁמְעוֹת
שֶׁל חוֹמֵר הָעֵנִין שֶׁל רֹאֵיָה אֲסוּרָה, אִם
הוּא עוֹבֵר בְּרָחוּב וְעוֹבֵרֶת לִפְנֵי אִשָּׁה
וְאֶפְּלוּ הַצְּנוּעָה בִּיתֵּר וּמִתּוֹךְ סִקְרָנוֹת
מִסְתַּכֵּל וּמִמְשִׁיךְ... זֶה סִימָן שֶׁהוּא
לֹא שׁוֹמֵר עַל הָעֵינַיִם, וְכִשְׁהִמָּצֵב כִּךָּ,
זֶה אוֹמֵר שֶׁהוּא צָרִיךְ לְחַזֵּר בְּתִשְׁבּוּבָה
מִיָּד, וְלְהַפְסִיק לְהִסְתַּכֵּל עַל כָּל דְּמוֹת
אֶפְּלוּ בִּמְרַחֵק שֶׁמֶעֱבֵר לְכָבִישׁ-לְרָחוּב,
וְלִהְיוֹת אֲדָם הַשׁוֹמֵר עַל הָעֵינַיִם וְלֹא
מִסְתַּכֵּל עַל דְּבָרִים אֲסוּרִים כָּלֵל כְּפִי
שֶׁנִּפְסַק בְּדַבְּרֵי חֲז"ל.

שְׁנֵי הָרִים שֶׁלֹּא לֵאכּוֹל מֵאֲכָלִי אֲסוּר,
וּמִקְפִּידִים לְשֹׁמֵר הַשִּׁבְתָּה, וְלָצוּם בָּיוֹם
כְּפֹר, וּמִנִּיחִים תְּפִלִּין, וְלוֹבָשִׁים
צִיצִית, וְשָׂאֵר מִצְּוֹת הַתּוֹרָה, כִּךָּ צָרִיךְ
לְהִזָּהֵר בְּרֹאֵיוֹת אֲסוּרוֹת, וּבִפְרֵט
בְּנָשִׁים שָׁאִינָן צְנוּעוֹת, וּמִצּוּהַ זֹ
נוֹהֶגֶת בְּכָל עֵת בְּכָל מָקוֹם וּבְכָל זְמַן
כְּגוֹן בִּבְיָת, בְּרָחוּב, בְּחִנוּיֹת, בְּתוֹר
בִּבְנָק, בְּאוֹטוֹבּוּס, בְּשִׁמְחוֹת, בְּבֵית
הַכְּנֶסֶת, בְּלוֹוִיּוֹת, וְאֶפְּלוּ בֵּית אֲבֵל
ר"ל וכו'.

עוֹד כָּתַב: שֶׁאֲסוּר לֵאדָם לֹמֵר עַל
אִיסוּר זֶה מִהַתּוֹרָה אֲנִי מִקְפִּיד, וְעַל
אִיסוּר זֶה מִהַתּוֹרָה אֲנִי מְקִיל, מִשּׁוּם
שֶׁהֵרִי כָּל הָאִיסוּרִים נִתְּנוּ לָנוּ בְּהֵר
סִינִי וְאִין לָנוּ רְשׁוּת לְהַקֵּל בָּהֵן, כָּל
הַמִּצְוֹת חִיבִים לְקִיִּים בְּשִׁלְיָמוֹת.
כִּמ"ש רִבִּינוּ יוֹנָה (שַׁעַר א אוֹת ו) כָּל
שֶׁאִינּוּ נִזְהָר מִחֲטֹא מְסִים בְּאֶפֶן קְבוּעַ
וּמִתּוֹת עַל הָאִיסוּר וְאִינּוּ מְקַבֵּל עַל
נִפְשׁוֹ לְהִישָׁמֵר מִמֶּנּוּ, גַּם אִם הוּא
מִהַעֲזוֹנוֹת הַקָּלִים, אֲע"פ שֶׁהוּא נִזְהָר
מִכָּל הָעֲבֵרוֹת שֶׁבְּתוֹרָה, קָרָאוּהוּ חֲכָמִי
יִשְׂרָאֵל מוֹמֵר לְדַבֵּר אֶחָד, וְאֵת
פּוֹשְׁעִים נִמְנָה, וְגָדוֹל עוֹנוֹ מִנְּשֵׂא.

כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא "עוֹלָם שֶׁל
נִסְיוֹנוֹת" וְהִרְחוּב שֶׁלָּנוּ מְלֵא פִּתּוּיִים
וְקִשָּׁה לַעֲמֹד כְּגִדָּם, בְּכָל זֹאת אֲנוּ
חִיבִים לַעֲמֹד בְּנִסְיוֹן, וְלֹא לְהִישָׁבֵר
מִנְּפִילוֹת. עוֹד צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהַקּוֹשִׁי
בְּנִסְיוֹנוֹת הוּא אֵךְ וּרַק בְּרִגְעִים
הָרָאשׁוֹנִים, בְּרִגְעִים שֶׁמִּתְקַיֵּמַת
מִלְחָמָה פְּנִימִית לְהִסְתַּכֵּל אוֹ לֹא
לְהִסְתַּכֵּל לַחֲטוֹא אוֹ לֹא, דָּרְכּוֹ שֶׁל

קדושים" אדם מקדש עצמו מעט מקדשים אותו הרבה. כמ"ש (יומא לח:): "הבא ליטהר מסייעין אותו" לא מספיק רק לרצות בלב, אלא צריך להתחיל בפועל לעשות המעשה.

וכן אדם ההולך בדרך ופתאום מופיעה מולו מראה שאינה צנועה, ומיד מתנהלת בתוכו מלחמת יצרים להסתכל או לא להסתכל, ומיד הוא מחליט לסובב את הראש עד שהיא תעבור, וכשהוא מסובב את הראש, הוא פתאום שוב רואה נשים נוספות מהלכות ממול, ורוצה לשמור על עצמו, ומיד מחליט להסתכל רק על הארץ, אך גם שם הוא גם נכשל בפרוצה, בקיצור המלבושים, או גילוי צורת השוק המכוסה בגרביים שקופות, או בצבע הרגל, וכדומה, אף על פי כן הוא נחשב בשמים לאדם כשר, משום שכל מי שמנסה בכל כוחו! להתחזק ולשמור על העינים יכול ליתקל במציאות כזו, אבל "אין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו" (ע"ז ג') ובמד"ר (שמות פ' ל"ד) אין הקב"ה בא בטרחות עם בריותיו.

ידוע שהקב"ה לא חושב שאנחנו מלאכים, מלאכים יש לו בשמיים, אנחנו בני האדם לא מלאכים, והוא לא מצפה שנחיה כמלאכים, אלא הוא מצפה שננסה להתקרב אליו "בכל כוחינו". וזה אפילו ביימנו שיש קשי רב לשמור על העינים, אם כל זה חייבים להתאמץ ולהילחם בכל כוחנו לשמור על העינים. דוקא בנו

בדורינו כבר ידוע לנו, שאדם הממשיך להסתכל על דברים האסורים, אין לו שלות הנפש, ולא שמחת החיים, וחסר לו השלום בבית. כל אדם יכול לנסות את עצמו ויראה שלאחר שהוא פגם בעינים ח"ו, יבחין שכבר בשעות הקרובות הוא לא מרגיש כ"כ שמחת החיים, וכגון יריב עם אשתו או סביבתו, אבל החכם שכבר ברגע הראשון עוצר את עצמו ולא מסתכל, מיד מרוויח: נחת ושמחה ועליה רוחנית, וקשר לאבינו שבשמים.

ההשפעה של מראה אסורה גורם פגם בנפשנו, ואפילו כשמסתכל על סתם אשה כגון שכנתו, או בגן, או בחנות, או בשמחות, או אפילו באלבום-תמונות שמופיעות שם נשים אפ' ממשפחתו, וכדומה, מלבד שהוא עובר על אסור של 'לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' (אפילו כשהיא צנועה) הוא גורם לנפשו נזק רוחני, שיש השפעה רע מכל פגיעה בראיות אסורות שמקלקלת הנשמה, ולפעמים גורם עצבות לעצמו ח"ו, וכשיודעים את הדרך של היצר ומצליחים להתאפק ולא להסתכל ונלחמים כנגדו כבר ברגע הראשון, אז ההמשך הרבה יותר קל, בסיוע מן השמים מדה כנגד מדה. ואז מנצחים היצר, וכך לא יהא הרצון להמשיך לחטוא. וכשמתחברים לצד הטוב כשמתגברים ומנצחים, אז זוכים לקדושה ולשמחה רבה' בכפל כפלים! כמ"ש "והתקדשתם והייתם

"העקר לא להתנאש מנסיונות כושלות" אפילו שנכשלנו ופגמנו ח"ו, אם יש תחושה של "אוי מה עשיתי" והרהורי חרטה, זהו סימן שהוא בדרך הנכונה, כיון שכל שיש לו חרטה על החטא, אפשר לו לחזור בתשובה שלמה, אפילו שהכשלונות רבים על הנצחונות ח"ו, שוב גם אפשר להתחיל ולהצליח. מספר על תלמיד שהגיע לשאול את רבו (א' מצדיקי הדור) עצה מה לעשות כשנכשל הרבה בשמירת עינים, שאל אותו הרב האם יש מקרים שמנצח, ענה לו התלמיד, אני נכשל הרבה ונצחונותי מועטים, ענה לו הרב בזכות נצחונות מעטים אפשר לנצח לתמיד, רק תמשיך להשתדל לנצח, אין אנו מצוים לנצח.

והמשיך להסביר: אנו מצוים להלחם עם היצר על מנת לנצח, אבל הנצחון תלוי בסייעתא דשמיא מיוחדת שלא כל אחד זוכה בה "מיד", וכדי להצליח ולא להכשל, ולקבל הסייעתא דשמיא הזאת, צריך לעמוד על המשמר בלי הפסק, ולהתפלל מעומק הלב, להתעורר לעמוד ולהתחנן לפני שוכן מרומים שירחם ויחוס על נפשנו. ולא לחיות בתחושה של "אני כבר בסדר", אלא לדעת שתמיד יש אפשרות של כשלון ונפילה ח"ו. משום כך אסור להכניס עצמו לשום מצב של ניסיון ששם יש אפילו סכני קטן שיוכל להיכשל בנסיון, כמו שאמרו חז"ל אין אפוסטרופוס לעריות (חולין דף י"א) ואל תאמן בעצמך עד יום מותך.

יש הכח החזק לקיים המצות מפני כח המסירות נפש שיש בנו!! ואחר המסירות נפש בוודאי יזכה למתנות מתוקות מן השמים, כמו להיות אדם החזק נגד יצרו, שמחזיק מעמד בכל המצבים ושומר על העיניים בכל הנסיונות שמולו, וייחשב לצדיק גדול, ויש לו מעמד גדול ביותר אצל השכינה הקדושה בכל העולמות.

גם ידוע מצדיקים שברגעים אלו שמתגבר כל אז לבקש ולהתפלל ולזכות לישועות גדולות, כיון שברגע זה נמשך עליו אור השכינה מסגל הזמן להתפלל ולבקש בקשותיו הנצרכים לו "בעוד עיניו למטה" וגובר הוא על יצרו.

אין רצון ה' ית' שמו לעד להקביד ולהקשות על האדם ולהפך את חייו לבלתי נסבלים. אדרבה ואדרבה, הקב"ה מורה לאדם ללכת בדרך של עולם ולנהוג כמנהגה, לא לפרש ולא להזהיר עצמו מאכילה ושתיה ומשאר דרכי העולם, אלא שעליו לעשות זאת על פי חוקי מצוות התורה, ולזכור שחכמינו אמרו "אל תאמין בעצמך עד יום מותך" (ברכות כט.).

כשאנחנו עוברים כל הנסיונות, ובפרט בשמירת עינים, ומנסים לשמר וח"ו נכשלים, ושוב מנסים ונכשלים ח"ו, אין זו שום סבה כלל וכלל להתנאש. וכמובן שצריכים להתחרט ולהמשיך המלחמה עד שמנצחים, וכפי שכבר אמר החכם,

ולתחזק: כגון בשמירת המחשבה, בשמירת עיניים, בשמירת הברית, ללמוד, ולהתפלל בכוונה, ולהדר בצניעות.

במסילת ישרים כתוב (פ"א) כשהאדם מתעלה, [ברוחניות] העולם מתעלה עמו. וע"י מעשינו הטובים אנחנו גורמים שהקב"ה ישכון בייחד אתנו בעולם הזה השפל החומרי. וכך בונים "הבית של קדושה" ע"פ המעשים טובים שלנו, על ידי כבישת היצר, ע"י לימוד התורה, ע"י התבודדות, ע"י דקדוק המצות.

תכלית יצירת העולם היא שיהא להקב"ה דירה בתחתונים, כלשון חז"ל: הקב"ה ברוך הוא "נתאוה" שיהיה לו דירה דווקא בתחתונים, אצל אנשים פשוטים כמונו, שיש להם יצר הרע, ובפרט היצר הרע הידוע שמנסה להכשיל אותנו לדברים של היפך הקדושה, ובכל זאת אנחנו מתגברים עליו, וחיים, חיים של קדושה וטהרה, דבר כזה יש רק בעולם המגושם הזה. וכשאנחנו מתגברים ומצליחים לנצח המלחמה הגדולה, ולחיות חיי צניעות, חיי קדושה וטהרה, זה השמחה הכי גדולה להקב"ה.

לכן ליקטנו כל הנ"ל בקיצור נמרץ מדברי חז"ל בכדי לעורר ולחזק עם ישראל הנמצאים בכל מקום שהם "בשמירת עינים אמיתית" כדי שנוכל להוסיף שמחתנו, בלימוד תורה,

(אבות ב) להשיג הקדושה צריך גייעה רבה.

הנה תפלה קצרה שכדי להתפלל בכוונה גדולה בכל יום ובעת הצורך כמה פעמים להתחנן להקב"ה מעומק הלב שיעזור לו הקב"ה להצליח לא להיכשל, להשיג הקדושה והכוח לזה מלמעלה.

אבינו שבשמים רחם נא עלי וזכני לשמר את עיני, לבל אראה מראות זרים ואסורים של דברים שלא כרצונך, כי בלי עזרתך מן השמים אי אפשר לי להצליח נגד יצרי ושל אראה ולא אשמע דבר שאינו הגון אפילו בשוגג ובלי כוונה, ויהיו נא עיני ואזני ולבי מקדשות רואות ושומעות רק דבר מצוה ולא שום דבר אחר, ותקבל תשובתי ומחול לי על מה שראיתי ושמעתי ופגמתי שלא כרצונך, ועשה שיהיו נשפכים ממני לגמרי במהרה.

{הרואה דבר ערוה לפניו ואינו זן את עיניו ממנו "זוכה ורואה פני שכינה"}
(דרך ארץ זוטא)

קדושת עם ישראל, היא יסוד היסודות של כל הבריאה כמו שנאמר (שמות פ' כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, ורש"י ז"ל מפרש ועשו לשמי בית קדושה. חז"ל דורשים על הפסוק הזה, ושכנתי בתוכה לא נאמר, אלא בתוכם, בלב של כל אחד ואחד. שכל לב יהודי תמיד יהיה מלא קדושה וטהרה, דהיינו לפרוש מהתאוות,

אינה רואה ואוזן של מטה כאילו אינה שומעת שנאמר הוי המעמיקים מה' לסתיר עצה והיה במחשך מעשיהם וגו' וכתוב ויאמרו לא יראה יה ולא יבין אלהי יעקב וכתוב כי [אמרו] עזב ה' את הארץ ואין ה' רואה.

ופירש רש"י ז"ל **השוה כבוד עבד -** לא ירא מבני אדם כדרך שלא ירא מהקב"ה, אבל גנב לא השוה עבד לקונו אלא כיבד העבד יותר מקונו שהוא ירא מבני אדם ומעין של מעלה לא נזהר:

ולכן נראה לקשר את שתי המימרות בבחינת רבן יוחנן בן זכאי לשיטתו, שיראת שמים צריכה להיות יותר מיראת בשר ודם, וכמו שיראים מבני אדם צריך לירא מהקב"ה המלך האדיר שמלא כל הארץ, ועיני ה' צופות הכל, והוא בוחן כליות ולב, רק צריך להתלמד בזה, להשוות שם ה' נגד עינינו תמיד, וכמו שכתוב בקיצור של"ה, כל דבר שלא היית עושה במעמד משה רבינו ושבעים זקנים, אל תעשהו אפילו בחדרי חדרים, וצריך לפחד מה' יותר מהפחד מבני אדם.

וכמו המעשה בגאון מוילנא זיע"א שנסע בעגלה, ואז בדרך עצר העגלון לקחת משהו מהשדה, וצעק הגר"א ז"ל: "רואים! רואים!" והלה נס על נפשו בבהלה.

בתפילות, בתחנונים, במצות, ובדקדוק המצות, בהשתוקקות ובציפייה, להביא הרגע הגדול, ולהתכונן כיאה וכראוי לקראת ביאת משיח צדקנו, שיגאלנו במהרה גאולת עולם אמן ואמן! יהי רצון מלפני אבינו שבשמים שלא תצא שום תקלה על ידינו.

פנינה קטנה

יראת שמים ומורא בשר ודם

הגמרא במסכת ברכות דף כח: מביאה מעשה ברבי יוחנן בן זכאי שאמר לפני פטירת כששאלו תלמידיו, ואמרו לו: רבנו ברכנו, אמר להם יהי רצון שיהיה מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם, אמרו לו: "עד כאן, ולא יותר? [ממורא בשר ודם]", אמר להם: "ולוואי תדעו כשאדם עובר עבירה, אומר שלא יראני אדם".

ובמסכת בבא קמא דף עט: - שאלו תלמידיו את רבן יוחנן בן זכאי מפני מה החמירה תורה בגנב יותר מגזלן אמר להן זה השוה כבוד עבד לכבוד קונו וזה לא השוה כבוד עבד לכבוד קונו כביכול עשה עין של מטה כאילו

מלחמת גוג ומגוג

של היום

יֵרֵד עָלֵינוּ מִבּוֹל שֶׁל תַּעֲנוּגֵי עוֹלָם
הַזֶּה, כָּל הַרְחוּבוֹת מְלָאִים מוֹדָעוֹת,
כָּל הָעֲתוּנִים מְלָאִים פְּרִסוּמוֹת,
תַּעֲשֶׂה כֵךְ... תִּקְנֶה אֶת זֶה... עוֹד בְּגֵד...
עוֹד שְׂמֵלָה... בְּכָל הַמוֹדָעוֹת הַקְּטָנוֹת
וְהַגְדוֹלוֹת מְדַגִּישִׁים כָּל הַזְמָן: כְּמוֹ
בְּאֻמְרִיקָה... כְּמוֹ בְּאַנְגְלִיָּה... כְּמוֹ
בְּפָרִיז... תוֹצֵרֶת חוּץ... כְּמוֹ הַגּוֹיִים...
שְׁטִיפֶת מַח יוֹם וְלַיְלָה שְׁהוֹפֶכֶת
אוֹתָנוּ, חֲלִילָה, לְנֶבֶל בְּרִשׁוֹת הַתּוֹרָה,
וְאַנְחָנוּ לֹא מְסַגְּלִים לְהִתְמוֹדֵד...
הוֹלְכִים כְּשִׁבּוּיִים אַחֵר כָּל פְּרִסְמָת,
וּמִתְפַּעֲלִים... מִתְפַּעֲלִים מִכָּל שְׁטוּת,
מִכָּל דְּבַר נוֹצֵץ. אָבֵל רָגַע אֶחָד! הָאֵם
אֲנִי מִכְרָח לְקִנּוּת אֶת זֶה? לֹא! אֲזִי
לְמָה קִנֵּיתִי? כִּי הַפְּרִסְמָת גִּנְבָה לִי אֶת
הַמַּח, לֹא נִתְּנָה לִי לַעֲשׂוֹת בְּקֶרֶת
עֲצֻמִּית, לֹא נִתְּנָה לִי לַחֲשֹׁב - זֶה חֲבִלִי
גּוֹג וּמַגּוֹג- הַרְדִּיפָה הַמְבַהֶלֶת אַחֲרֵי כָּל
מָה שְׁנוֹצֵץ.

כְּאֶשֶׁר שׁוֹאֲלִים אוֹתִי מָה זֶה מִלְחָמָת
גּוֹג וּמַגּוֹג, אֲנִי עוֹנֶה לָהֶם בְּבִדְיוֹתָא:
זֶה מִלְחָמָה אִם לְשִׁתוֹת מִים, אוֹ
לְשִׁתוֹת קוֹקָה קוֹלָה! אִם לְשִׁתוֹת
מִים, אוֹ פֶּפְסִי! לְמָה אֲנִי אוֹמֵר כֵּךְ? כִּי
זֶה דְּגָמָא לְהִרְאוֹת אֶת הַמְּצִיאוֹת
שֶׁלָנוּ, כְּמָה שְׁנִים כָּאֵב לָנוּ שֶׁלֹּא
יְכוּלִים לְשִׁתוֹת "פֶּפְסִי" כִּי אֵין הַכֶּשֶׁר!
עֲכָשׁוּ אֶפְשָׁר לְבָרֵךְ "שְׁהֵיִינוּ", בְּרוּךְ ה'
יֵשׁ כָּבֵד הַכֶּשֶׁר טוֹב, אֶפְשָׁר לְשִׁתוֹת!
לְמָה כָּאֵב לָנוּ כָּל כֵּךְ? כִּי אֲנוּ מְקַנְאִים
בְּתַעֲנוּגוֹת שֶׁל הַגּוֹיִים, רוֹצִים לְהִיּוֹת
כְּמוֹ הַגּוֹי הַהוּא. אִם יֵשׁ לוֹ "פֶּפְסִי",
לְמָה שְׁלִי לֹא יִהְיֶה גַם כֵּן. אָבֵל רָגַע
אֶחָד! בְּדִקְתָּ אִם זֶה טוֹב אוֹ לֹא? אִם
זֶה בְּרִיא אוֹ מִזִּיק לְגוֹף? לֹא בְּדִקְתָּ! כִּי
זֶה לֹא מִשְׁנָה לָךְ, לֹא מַעֲנִין אוֹתָךְ
הַחַיִּים שְׁלָךְ, הַנִּשְׁמָה שְׁלָךְ. הָעֵקֶר
שֶׁאֲנִי יְכוּל לְשִׁתוֹת "פֶּפְסִי" וְלִהְנוֹת
כְּמוֹ הַגּוֹי הַהוּא.

(מתוך דרשת הרב אליעזר בן דוד
שליט"א)

סיפורי מעשיות משנים קדמוניות

תשרי תשע"א

בעזה"ת שוכן שמים ומלא כל הארץ כבודו
ברוך הוא ממקומו אין עוד מלבדו

"איננו יודעים" אמרו תלמידיו "אתה
שאלת אתה תענה, אתה הקשת
אתה תפרק".

ענה ואמר "האדם שראינו הוא רמז
לאיש הישראלי, ורמז המעשה
בפסוק [ישעיה כא, יג] "מִשָּׂא בְעֶרְב
בִּיעָר בְּעֶרְב תְּלִינוּ אַרְחוֹת דְּדָנִים:
לְקִרְאָת צִמָּא הִתִּינוּ מִיָּם וּדְרָשׁוּ
רְבוּתֵינוּ ז"ל [תנא דבי אליהו] אין ערב
אלא לשון עָרַב, ואין יער אלא לשון
צער, ואין מים אלא דברי תורה.

דהיינו שאנו הלכנו בערב ביער, יער
הוא לשון צער, כי יע"ר בחילוף
אטב"ח הי' בצ' עולה צע"ר.

והיינו רמז לחשכת הגלות.
והיינו תלינו מלשון התלוננות,
שמתלוננים על הגלות, ובמקום
התלוננות צריכים להודות לה' תלינו
(בכתיב חסר) ר"ת נודה לך ונספר
תהלתך.

ועוד ערב לשון תעורבת, היינו
עירוב טוב ורע,

פרק א'

מ'עשה [ג'י' או"ר אי"ן סו"ף עם הכולל
ר"ת מלך עליון שברא העולם, מגדל עוז
שם הוי"ה, מ"ה ש"ע] ב'רבי של
חסידים שעבר עם תלמידיו ביער
בערב.

והנה ראו אדם שחלף לידם ובידו
בקבוק מים, ועל גבו תיק, ושאלהו
מדוע הנו נושא תיק ומים?

ענה ואמר: "האדם צריך לילך לכל
מקום עם תיק ובקבוק מים, ובפרט
ביער", נפטר והלך לו.

אמר הרבי: "תלמידי היקרים,
לימדונו רבותינו (עיין מפרשים עה"פ
בכל דרכיך דעהו, עיין ליקוטי מוהר"ן א, א,
נד)

שבכל מחשבה, דיבור, ומעשה
שיש לאדם במשך היום וכל הקורות
אותו, הכל הוא רמזים לעבודת
השם.

ואכן כיצד ניתן ללמוד מה המעשה
רמז לעבודת השם?"

דהיינו על ידי "ויצעק" שהוא התפלה שנקראת צעקה, על ידי זה הראה לו ה' עץ שהוא התורה כמו שנאמר "עץ חיים היא".

זי"ת גימטריא **עלא"ה ע"ל כ"ל**
עלאי"ן וכן גימטריא **או"ר אי"ן**
סו"ף (עם ג' מילים) **מר** אותיות **רם**,
הקב"ה נקרא **רם** שנאמר: "כה
אמר **רם** ונשא שוכן עד וקדוש שמו
מרום (ר"ת וס"ת שמו ואמצעי תיבות גם
כן עולה שמו בלי אות ו' שבתית קדוש)
וקדוש אשכון", ויש קליפה הנקראת
מ"ר והיא גימטריא **עמל"ק**, וכן
נקראת **רם** שמתגאה על הכל,

והיינו שהמתיק את המר שהוא
עמלק בעץ שהוא התורה, שהיא
כולה שמותיו של הקב"ה.

שמ"ו גימטריא **רצו"ן** דהיינו שרצונו
של הקב"ה בתורה, וזה מורה הזית
שזור אין סוף ב"ה מאיר בתורה
הקדושה, **הו"א** נוטריקון הוא ושמו
אחד והקב"ה נקרא **רם כנ"ל**.

והיינו ביער שהוא צער צריך מים
שהם תורה.

והבקבוק שבו נמצאו המים הוא
רמז לאמונה, שכן **בקבו"ק**
גימטריא **אמונ"ה ואמונ"ה**,
כדרשינן איזוהי דרך ישרה שיבור

"אורחות דדנים", היינו ישמעאלים
שהם בני דודים, והיינו "ישמע אל,
ויענם" כלומר התפלה.

"דדני"ם גימטריא **עוב"ד הוי"ה**,
דהיינו על ידי שאתה עובד ה' על
ידי זה תשקה מים לכל צמא,

"אורחות" כמו **"אורחות צדיקים**
תשמור" **"לקראת צמא התיו מים"**,
לקראת צמא הביאו מים, ואין צמא
אלא סמא"ל, שכן **צמ"א** גימטריא
סמא"ל, ואין **מים** אלא דברי תורה,
דהיינו להכניעו תלמדו תורה.

עוד גימטריא **"דדני"ם הבוטחי"ם**
בהוי"ה – על ידי הבטחון תקובל
התפלה ותצאו מכל הצרות.

ואת זה בא האדם לרמוז, כי ביער
שוכנים עצים, ויש שני סוגי עצים,
יש עץ החיים שהיא התורה
הקדושה, ויש עץ הדעת טוב ורע
שהוא אילן המות (כמובא בזוהר).

וכתוב: "ויצעק אל ה' ויורהו ה' עץ",
ויראהו לא כתוב כאן אלא ויורהו,
אין ויורהו אלא לשון למוד, שנאמר
(משלי ד, ד): "וירני ויאמר לי", וכתוב
(שמות לה, לד): "ולוהרת נתן בלבו".
ודרשינן זה זית שאין לך מר
באילנות כמו זית (מכילתא [בשלח
ט"ו, כ"ה]), כלומר שהורהו ולמדהו
דרכו של הקב"ה שהוא ממתיק
המר במר.

גמילו"ת חסדי"ם, תפל"ה
גימטריא **דר"ך אר"ץ**, והיינו אלו
ארבעת הדברים שצריכם חזיק,
ופירש רש"י: 'שיחזק האדם עצמו
בהם תמיד בכל כוחו', ומקרא מלא
הוא (יהושע א): **"רק חזק ואמץ מאד**
לשמר לעשות ככל התורה אשר
צוך משה עבדי" ראשי תיבות
רחום, והיינו מה הוא רחום, אף
אתה רחום, וזהו רחום, דהיינו רק
חזק ואמץ מאד, אשר צוך משה
ראשי תיבות **צמא** דהיינו 'והוי
שותה בצמא את דבריהם', ועל ידי
זה תכניע את **הס"מ** שעולה בגי'
צמ"א, ונרמזים בפסוק **'חזק"ו**
ויאמץ לבבכם כ"ל המייחלים
להוי"ה גימטריא **תור"ה** וגימטריא
גמילות חסדים וגם גימטריא
ירא"ת, והם מכניעים את **ס"מ**
ולילית שעולים **תרי"א**, והיינו ג'
דברים שעליהם העולם עומד:
תורה, עבודה, כמו שנאמר: "עבדו
את ה' ביראה" וגמילות חסדים.

המייחלים לה', היינו תפלה
גימטריא **דרך ארץ**, וזהו יפ"ה
תלמוד תורה עם דרך ארץ היינו
תורה ותפילה.

ואמונה גם צריכה כמו שנאמר
'יחזיק באמונה' משמע שצריך
חיזוק.

והמים היו בתוך בקבוק, דהיינו
התורה היתה בתוך האמונה,

לו האדם? יחזיק באמונה יתירה
(תמיד כח). דהיינו שצריך להחזיק
באמונה היינו תוספת, אמונ"ה
אמונ"ה ואמונ"ה - גימטריא הא"ש,
דהיינו "אש תמיד תוקד על המזבח",
לא תכבה", דהיינו שאנו הלכנו
בדרך, וזו הדרך היא רמז לדרך
ישרה שהיא האמונה הקדושה, כמו
שנאמר: "דרך אמונה בחרתי".

ועוד ישר"ה גימ' תפל"ה דהינו
שלברר התפלה שתהא ברה ונקיה
זאת אפשר לעשות על ידי האמונה.

והתיק שעל גבו רמז לתפילה, שכן
התי"ק גימטריא **תפל"ה**, **ג"ב**
גימטריא **ז'** כלומר מלכות שהיא
המדה השביעית.

והיא מדת דוד המלך ע"ה שהיה
בחינת תפלה, כמו שנאמר: "ואני
תפלה", ועל ידי זה, עשה עיטורין
וקישוטין לה, ורמז תפלה נוטריקון:
תפארת פז לראש השכינה.

והיינו שאמר שאדם צריך לילך לכל
מקום תיק, ובקבוק מים, ובפרט
ביער, כלומר שבכל מקום צריך
ללכת עם תפלה אמונה ותורה
ולקשרם יחד, ובפרט ביער, כמו
שאמרנו שיער לשון צער, והיינו
בפרט בעת צער וצרתו צריך יותר
לדברים אלו.

ועוד לומדים מזה דרך ארץ ומעשים
טובים, כי **תור"ה** גימטריא

פרק ב'

הם הגיעו לגדר, והנה ראו מעבר לגדר עצים, וראו שהגדרות מקיפות את העצים כמין עיגול (גימטריא **קכ** כמנין **קך צירופי אלקים**, והיינו שגדר הוא צמצום), וחיפשו הפתח להיכנס.

והנה מצא הרבי את הפתח, הפתח היה כמין שער ובו דלת.

חיפשו התלמידים את המפתח, והנה מצא הרבי את המפתח, הוא פתח את הדלת ונכנסו כולם, הרבי בראש.

הם התבוננו על העצים וראה הרבי שיש עץ אחד משונה בין העצים באמצע, דהיינו שכולם אילני סרק והאמצעי הוא אילן מאכל והבחינו עוד, שרק ליד העץ המרכזי עובר נחל של מים קט, וראה הרבי שפירותיו עגולים, התקרבו כולם אל העץ.

אמר הרבי: "זהו אילן של תפוחים, מה מלמדנו תפוח זה?" שאל.

ענה אחד התלמידים ואמר: "כתוב בשיר השירים 'כתפוח בעצי היער

דהיינו שאי אפשר ללמוד תורה בלי אמונה, והוא היה **בידיו** בבחינת: "והיו **ידיו** אמונה" – ותרגומו 'פרישן בציל' היינו פרושות בתפילה, היינו בגלל האמונה תבוא לתפילה, ועוד רומזים לנו המים שהאדם צריך להיות תוכו כברו, דהיינו הפנימיות שלו כמו שמראה בחיצוניות.

דהיינו שיהיה בבחינת "ודובר אמת בלבבו", שכן **מים** במילואם כזה **מם יוד מם** המילוי בגי' **צ'** כמו החיצוניות שגם גימטריא **צ'** [שיח יצחק].

ועוד בא לרמוז שבכל דבר שאנו מקבלים מהשי"ת - יש חסד ורחמים, תוכו היינו הפנימיות של תוכו הוא **כ"ו** גימטריא **הוי"ה**, שהוא מורה על מידת הרחמים כברו הבחוץ, הוא **כ"ו** גימטריא **הוי"ה** שגם מורה על מידת הרחמים, אך באופן גלוי. ועוד אם תצרף הפנימיות של תוכו לאותיות הפנימיות של **כברו** - נעשה **כברו**. ואם תצרף את האותיות העומדות בחוץ נעשה אותיות **תוכו** [אותיות דר' יצחק].

סיים הרבי את דבריו והמשיכו הלאה.

האילנות שאינם מוציאים פירות, והם כל חכמות חיצונות ותאוות רעות, שהם ח"ו אילני מות, כי אינם מוציאים פירות ממילא אי אפשר לחיות מהם.

ומקרא מלא הוא: **"ונחמד העץ להשכיל"** בגימטריא **ביטול תורה**, היינו כל החכמות, אף על פי שהם נראים נחמדים, הם – ביטול תורה.

ועוד אני רואה שתבוא פה התעוררות, שכן כתיב 'תחת התפוח עוררתי'.

והיינו העץ רמז לאדם, כמו שכתוב 'כי האדם עץ השדה', והפירות רמז לצדיק, כמו שכתוב: "פרי צדיק עץ חיים", דהיינו שהעץ הזה הוא הצדיק, וכל השאר הם אילני סרק שאינם מוציאים פירות, והתפוחים נמשלו לתלמידי חכמים.

סרק בגימטריא **חלק אלוה ממעל**, היינו שכל בני ישראל הם חלק אלוה ממעל, וכשם שהאילן אינו יכול בלי מים, וכל האילנות יונקים מים – כך בני ישראל, אינם יכולים לחיות בלי התורה הקדושה.

והעוסק בתורה נמשל לעץ, וכן הבוטח בה', כמו שכתוב: "והיה כעץ שתול על פלגי מים".

כן דודי בן הבנים', כלומר שהאילן של תפוחים, כשהוא בין אילני סרק, הוא חביב יותר מכולם, בגלל שפירותיו טובים בטעם ובריח, והנמשל הוא שכך הקב"ה הוא נבחר יותר מכל האלהים לפיכך ממשיך הפסוק 'בצלו חמדתי וישבתי'."

"יפה אמרת תלמידי היקר" אמר הרבי "הנה אני רואה שדוקא תחת תפוח זה שייך לגלות חידושים, שכן תפוח נט' תגלון פתגמין ותימרון חידושא [פיוט אזמר בשבחין להאר"י ז"ל], נכון התפוח רמז לבורא יתברך, שכן **ע"ץ תפוח** גימטריא **או"ר אי"ן סו"ף**, והיינו הוא לבדו האמת ורמז **אי"ן סו"ף ברו"ך הו"א** גימטריא **האמ"ת**, עם הכולל.

והיינו שאנו רואים שהכל מסביבנו סרק בלי פירות, ורק כשאנו מסתכלים בפנימיות באמצע - אנו רואים שהבורא ית' הוא מנהל את כל העולם, והוא שליט בעולמו, והכל קורה בהשגחתו ית' ורצונו בלבד והכל כולו טוב.

גם אילן התפוחים הוא רמז לשכינה הקדושה שנקראת חקל תפוחין, וכולם מסביבה אילני סרק והיינו שהיא בגלות.

עוד - העץ רמז לעץ החיים, שהוא התורה הקדושה בין כל שאר

וזה רמוז בפסוק "ורוח אלקים מרחפת על פני המים", **מרחפת** גימטריא **שער קטן** (וגם **קרע שטן**, **נטע שרק**), והמים הם בחינת יראה, כמו שנאמר: "ראוך מים אלקים, ראוך מים, אף ירגזו תהומות".

"יפה, יפה" אמר הרבי "נכון, הגדרות רמז לעשות סייג לדברינו, וגם למצוות, שכן **גדרות** בגימטריא **תרי"ג**, היינו תרי"ג מצוות. ועוד **תרעא** בגימטריא **אלף דלת נון יוד**, דהיינו שהשער להכנס לתפילה הוא שם אדנות, היינו לקבל עול מלכות שמים.

והשער אינו אלא פתח להכנס ליראת שמים, לכן צריך שנקדים לו דירה, והיינו דירה למשכן השכינה (תיקוני זוהר תיקון מח), והיינו שעושה כל מיני דברים לתיקון השכינה, אך בעצם אין לו את הדברים העיקרים שעל ידם תשרה בו השכינה.

ועל כן צעק רבי ינאי חבל על מי שאין לו דירה ועשה שער לדירה.

והמפתח לדלת הוא האמונה, ורמז: נפתחו השמים ואראה **מראות אלקים**, ראשי תיבות **אמונה**, ועל ידי אמונה אפשר לפתוח את השמים, ודרכה אפשר להגיע לתורה ולדירה, והדלת רמז אהבת

ועוד – אותיות שאחרי **סרק** הוא **רשע**, אמנם גם בהם אפשר למצוא איזה נקודה טובה, בבחינת: "ועוד מעט ואין רשע".

הצביע הרבי על הנחל: "ועוד שהצדיק נמשל לנחל, כמו שכתוב: 'נחל נובע מקור חכמה', ועוד מורה לנו הנחל לצפות לישועה, כמו שכתוב: 'נפשנו **חיכתה לה**', ועל ידי זה נזכה לישועה, שהוא ראשי תיבות **נחל**, ועל ידי זה נזכה לניסים להדליק נר חנוכה, ראשי תיבות **נחל**.

והעץ הוא בחינת צלם, כי **עץ** גימטריא **צלם**, כך גם התורה היא בחינת צלם, שכן תורה ראשי תיבות **צלם** – "**צוה לנו משה**", וזה "**כי בצלם אלקים ברא אותו**", וסיים את דבריו.

פרק ג'

בין כה וכה התבוננו תלמידיו מסביב, והבחין תלמיד אחד בגדרות, ואמר: "הנה הגדרות רמז לגדר, דהיינו שצריך לעשות גדרות למצוות, והיינו גבול לכל דבר, שלא נבוא ח"ו לעבירה".

בא התלמיד השני ואמר: "הנה השער רמז לתורה, כמו שהכריז רבי ינאי (יומא עב): 'חבל על דלית ליה דרתא, ותרעא לדרתיה עביד,

ה', שכן **דלת** בגימטריא **אהבת**
הוי"ה".

בא תלמיד שלישי פתח ואמר:
"הדלת גם רמז לשכינה הקדושה,
שהיא דלה ועניה בגלות המר הזה
ונקראת דלת".

בא תלמיד רביעי, פתח ואמר: "יפה
אמרת חברי, ואני אענה גם את
חלק בעזהי"ת – **דלת** בגימטריא
גפן פוריה, דהיינו בני ישראל
שנמשלו לגפן, כמו שנאמר: " גפן
ממצרים תסיע" (תהלים פ, ט)".

פתח הרבי ואמר: "תלמידי
החביבים, אמרתם פירושים
נכבדים, ישתבח שם של מי שאמר
והיה העולם, שזכינו לכך, להסתכל
בשכל של כל דבר, ויהי רצון מלפניו
יתברך, שה' יצליח דרכינו, לעבור
יער זה בשלום, ולהשכיל בכל
דרכינו" סיים הרבי את דבריו,
ויחזרו החוצה דרך הדלת שבה
נכנסו.

הם המשיכו בדרכם במהלכם ביער,
והנה ראו שבעה בני אדם לבושים
לבנים, יושבים על אבן אחת, קרא
להם הרבי לשלום, והם החזירו לו
שלום.

פתח אחד מהם שזקנו הלבן יורד
לו על פי מדותיו, ואמר: "אני מבין
שתעיתם ביער, והנכם מחפשים
את הדרך החוצה".

"אכן" ענה הרבי, וספר לו את כל
מהלכם ביער, ואת השכלתם
בדברים שראו.

ענה אחד מהזקנים הנ"ל ואמר:
"שמעתי שדימתם את הבורא
יתברך לתפוח, אף אנו נאמר את
שלנו".

פתח הראשון בשבחו של הקב"ה
(זוהר ג, עד.) ואמר: "מה התפוח
הוא רפואה לכל, כך גם הקב"ה
הוא רפואה לכל".

פתח השני, ואמר: "מה תפוח טעמו
מתוק – אף הקב"ה – "חכו
ממתקים".

ענה השלישי ואמר: "מה התפוח
נמצא בו צבעים שונים – כך הקב"ה
נמצא בצבעים עליונים".

אמר הרביעי: "מה תפוח יש בו יריח
דק מכל שאר העצים - אף הקדוש
ברוך הוא כתוב בו יריח לו פלגון".

הוסיף הרביעי: "והתורה נתנה בהר סיני שהוא היה שפל שבהרים".

אמר החמישי: "ורמז – סיני עם הכלל גימטריא ענוה".

אמר השישי: "ולכן משה קיבל את התורה מסיני, דהיינו ממדת ענוה שבו, בחודש סיון".

סיים השביעי: "ומי שעוסק בה, ושומר את התורה יזכה לגן עדן, שכן הסיום של ה' חומשי תורה עם גן פרשיות התורה – עולה – בגן עדן".

ענה ואמר הרבי: "זוה מורה לנו הסיום, שצריכים להיות בפנים כבחושן, שכן סיום במילואו **סמך יוד וו מם** – והמילוי גם כן בגימטריא **סיום**".

אמר אחד הזקנים: "הדרך הבטוחה היא ללכת באמצע, תמיד ישר".

אמר השני: "הדרך הנכונה יותר – היא ללכת ימינה, בכל הפניות".

הוסיף השלישי: תמיד ללכת בדרך ההפוכה מאויבך, כמו שנאמר (בראשית פרק יג, ט): 'אם השמאל ואימנה, ואם הימין ואשמאילה'.

אמר החמישי: מה תפוח זה נראה לעין בלא כלום, ויש בו טעם וריח – כך הקב"ה – חכו ממתקים, וכולו מחמדים" (שמות רבה יז, ב).

פתח השישי בשבחם של ישראל: מה תפוח זה, משעה שמוציא ניצו עד שגומר פירותיו – נ' יום, כך – משעה שיצאו משעה שיצאו ממצרים עד שקיבלו את התורה נ' יום" (מדרש רבה שיר השירים – פרשה ב פסקה יא).

ענה השביעי ואמר: "מה תפוח זה ניצו קודם לעליו, כך – ישראל בסיני הקדימו עשייה לשמיעה שנאמר נעשה ונשמע (שם)

פתח הרבי ואמר: "הואיל ובא לידי, אומר בזה דבר: מה התפוח זה אינו גומר פירותיו אלא בסיון כך לא נתנו ישראל ריח טוב אלא בסיון" (שם).

ענה אחד מהם ואמר: "סיון הוא רמז לענוה, שכן סיון גימטריא ענו".

המשיך השני ואמר: "סיון הוא רמז לתורה, שכן סופי תיבות החומשים, בגימטריא **סיון** (במצרים, מסעיהם, סיני, יריחו ישראל)"

השלים השלישי: "כלומר כדי לזכות לתורה שנתנה בסיני צריך להיות ענו".

"טוב", אמר הרבי "בואו ונמשיך ללכת, וה' כבר ידאג לנו למים".

הם הגיעו לפרשת דרכים, אפשרותם היתה או ימין או שמאלה, והם בחרו בימין.

אמר אחד התלמידים: "כמו שאמרו חז"ל כל פינות שמה פונה – לא יהיו אלא דרך ימין".

הקשה תלמיד אחר ואמר: "הרי למדנו 'כל פניות שאתה פונה – לא יהיו אלא בבוקר' (ירושלמי ביכורים א.)".

"לא קשה" אמר הרבי "ידוע שאברהם שאברהם תיקן תפלת שחרית, מדתו היתה חסד לאברהם, שהוא קו ימין, וזהו 'בבוקר, 'פניות' הוא בקשות שאתה פונה לה' יתברך, יהיו על דרך ימין, כמו שנאמר: "ופדנו למען חסדך", ובטוח אני בחדש השם יתברך שימציא לנו מים בקרוב, כידוע שמים רומזים לחדש".

והנה הם רואים איש המהלך עם כד מים, "השקנו מעט מים" אמר הרבי.

האיש הנ"ל מזג מהרה אל כוס, והתלמיד שמה.

"מכור לנו את הכד" אמר הרבי.

"תודה לכם עזרתכם, ועל דברי החכמה שאמרתם", אמר הרבי, "אנו נמשיך בעזרת ה' בדרכנו".

ברכום הזקנים לשלום, ונפטרו הרבי ותלמידיו והלכו להם.

פרק ד'

הם המשיכו בלילה האפל, זימרו מעט זמירות ושירות ותשבחות לבורא יתברך.

והנה אחד התלמידים אמר: "רבי אני צמא", שתק ולא ענה.

כשעברו עוד קברת דרך, אמר שוב התלמיד: "רבי אני צריך מים", ושוב הרבי שתק. והם היו חסרי מים, כי כבר גמרו את מימיהם בדרך.

כשהמשיכו עוד קצת, חש התלמיד כבר שלא בטוב, ואצר: "רבי אני באמת צריך מים".

הפעם פתח הרבי ואמר: "תלמידי היקר, האם אתה מאמין שברגע שהשם יתברך ברא את עולמו, כבר ידע שתצטרך מים, וכבר המציא לך מים? ענה לי בכנות".

"כן", השיב אותו תלמיד "כן אני מאמין זאת באמונה שלמה, שהקדוש ברוך הוא צופה מסוף העולם ועד סופו".

המקום, שמורה על קיבוץ י"ב שבטים (י"ב אבנים), שיהיו אבן אחת, ואבן רמז לבית המקדש, שנקרא אבן שתיה, האבן ששכב עליו יעקב הוא אבן שתיה שנבנה עליו ההיכל".

"רבי, אבן רומזת גם לנפילת האויבים, כמו שנאמר: "ירדו במצולות כמו אבן" אמר תלמיד אחד.

"טוב אמרת" אמר הרבי "אבן רומזת גם למלכות דוד, כמו שנאמר: "אבן מאסו הבונים, היתה לראש בינה".

אבן רומזת גם לתורה שבעל פה, שכן **אבן** ראשי תיבות את **ב**תי **נ**תתי, וכתוב: בת היתה לו לאברהם אבינו, ובכל שמה, **בכל** בגימטריא שם **בן**, שהיא כנגד המלכות.

שבעת הזקנים, רומזים, והיינו שכתוב: "משם רועה אבן ישראל".

וזהו האבן שעל פי הבאר, שזאת השכינה הקדושה, שכולם באים מהשכינה העליונה.

אבן ראשי תיבות **א**ין **ב**על **נ**ס, דהיינו אין בעל הנס מכיר בנסו, כי הקב"ה עושה עמנו תמיד ניסים, כמו שאנו אומרים: "ועל נסִיך שבכל

השיב האיש: "זה יעלה לכם ק"ב פרוטות".

הסכים הרבי וקנה ממנו, ובתוך כך שאל: "מהיכן באת, ומי שלחך הנה?"

השיב האיש: "אדוני השתגע, ושלחני למקום הזה, לשאוב לו מים, מההמעין שממנו אני בא, והוא לא רחוק מכאן", נפטר האיש לשלום, והלך לו.

"ראו תלמידי הישרים, בטחנו בה', ואכן קבלנו, וכתוב 'הוי כל צמא לכו למים', ראו השגחתו יתברך, ברא בשבילך אדון להשתגע, והמציא לך מים, וכל זה צפה השגחתו יתברך ברגע של בריאת העולם".

"הכד הזכיר לי את הפסוק: "ושמתי כדכד שמשותיך" אמר תלמיד אחד.

"נכון" אמר השני "כדכד זה שם של אבן טובה, והנה ראינו שבעה זקנים על אבן אחת".

"כן" המשיך השלישי "כתוב: 'על אבן אחת שבעה עינים', דהיינו מעינות".

"יפה" ענה הרביעי "ועין הוא מעיין, וזהו מעיין חיים".

"אמת" אמר הרבי "ואבן רומז לגאולה, כמו שנאמר: 'ויקח מאבני

והכוס אשר אותו איש נתן בידך, רמז לדין, שכן כוס בגימטריא אלקים, והיינו להמתיק הדינים, לשתות המים בכוס, והיינו על ידי מים שהם חסד, תמתיק הדינים, וכמו שנאמר "כי כוס ביד ה', היינו כוס הדינים, ביד הו"ה שהוא רחמים, והיינו שבחוץ נראה דין, אולם בפנים הוא רחמים.

ועוד רומז לנו הכוס על הלב, שכן **כוס** במילואו **כף וו סמר**, גימטריא **רלב**, שהוא ראשי תיבות: רחמנא ליבא בעי שהיינו הקב"ה אבינו האב הרחמן רוצה את הלב, ושכל מגמתנו היא לעשות רצון בוראנו, וכן ראשי תיבות: לעשות רצוןך בלבב שלם, וכן לב שהוא ברא לי וכן רב להושיע.

וכן רק לא בלבב שלם, והיינו 'ויעש הישר בעיני ה', רק לא בלבב שלם' (דברי הימים ב, כה, ב), **הישר** גימטריא **תפלה**, והיינו שלא התפלל בלב שלם, ועוד ראשי תיבות ריב לה' בגויים.

רלב בגימטריא ארבעת מילואי הו"ה, שכנגד ארבעה עולמות אבי"ע, שהם ראשי תיבות: 'אשרי יושבי ביתך עוד, יהללך סלה, י' ספירות' (ספר עבודת בורא).

יום עמנו, ועל נפלאותך וטובתך שבכל עת: ערב ובוקר וצהרים, שזה ראשי תיבות עצב, היינו שאפילו בשעת עצב, עדיין נפלאותיך וטובתך עלי, ועל כן: 'ערב ובוקר וצהרים אשיחה, וישמע קולי', היינו שבעת עצבותי אשיח את לבי לפני הבורא יתברך", וסיים והמשיכו בדרך.

פרק ה'

כשהגיעו למעיין שעליו סופר, אמר הרב:

הכד רומז לכד ספרים, והמים רומז לשמחה, כמו שנאמר: "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה", והיינו שהמעין הוא בחינת ישועה, דהיינו על ידי שמחה תשיג ישועה, והיינו גם על ידי השמחה תשרה עליך השכינה, רמז **ישעה** גימטריא **שכינה**, והנה הכד הינו כלי, והיינו שאמרו חז"ל: מה כלה מתקשטת בכ"ד קישוטין, אף תלמיד חכם צריך שיהיה מקושט בכ"ד ספרים, והיינו להיות בקי בהם, וקישוט מלשון קשוט – אמת, והתורה אמת, והאדם צריך לאמת את עצמו עם כ"ד ספרים, והתורה בכליליות, ויש כ"ד צירופים לשם אדנות.

כד כד גימטריא מח והיינו מח קינינים, שהתורה נקנית בהם, והתורה עצמה היא קנין, כמו שנאמר: "ה' קנני ראשית דרכו, קדם מפעליו מאז".

ופרוטה עצמה רמז לתורה, שכן שוה פרוטה גימטריא תורה, **פרוטה** גימטריא **ברחמים**, והיינו באהבה, שתרגום אהבה הוא רחימו, והיינו אהבת ה', אהבת התורה, ואהבת ישראל, ובמחיר האמונה תזכה לתורה, ועל ידי זה תזכה בכ"ד בתי דינים.

ועוד האיש שראינו הוא רמז למאמר: "הללויה אשרי איש ירא את ה', במצותיו חפץ מאד", אשרי מי שמתגבר על יצרו והוא איש, במצותיו חפץ מאד, ולא בשכר מצותיו.

איש ראשי תיבות **אמצע ימין שמאל**, דהיינו שיש לו בחירה, אם לילך בדרך ימין או שמאל או אמצע, והוא ירא את ה' יתברך, וחפץ מאד במצותיו, ולא בשכר מצותיו, אף על פי שאמרו ששכר מצווה מצווה, היינו שחפץ לקיים רק את רצון השם יתברך, כתוב: "חפץ מאד" מהו אותו מאד? שאל הרבי.

"מאד זה יצר הרע", אמר אחד התלמידים "הנה טבו מאד, ודרשו רז"ל: טוב זה יצר הטוב, מאד זה יצר הרע".

"נכון ענית" אמר הרבי "והיינו במצותיו חפץ מאד" שהוא היצר הרע, והיינו שהאיש התגבר על יצרו בגבורה רבה עד שהפך

היינו שצריך לקשר עשר ספירות שבכל אחד מעולם אבי"ע, כשאנו מודים ומתפללים ומודים לה'.

עוד – ראשי תיבות: **'עבדו את יי בשמחה**, והיינו שצריך לעבוד את ה', ולקשר כל העולמות על ידי השמחה, ועל זה **ברך עלינו יי אלקינו**, וכן את עמו ישראל בשלום, גם כן ראשי תיבות **אבי"ע**.

אביע גימטריא **מזבח הויה**, היינו שהאדם צריך לכיין בתפלה, כידוע שארבעת חלקי התפלה הם כנגד ד' עולמות, וצריך לראות את עצמו עומד ומקריב על מזבח ה', כמו שנאמר: "אדם כי יקריב מכם", מכם דייקא, היינו מכם ממש, וכל זאת משום אהבת עולם בית ישראל, שגם ראשי תיבות **אבי"ע**.

וכל זה קנינו בק"ב פרוטות, **ק"ב** בגימטריא **אמונה**, דהיינו את התורה שהיא משולה למים, אפשר לקנות על ידי אמונה, וכמו שנאמר: "וארשתיך לי באמונה", כי המצוה הראשונה היא: "אנכי ה' אלקיך", שהיא מצוות האמונה, והיא יסוד לכל מצוות עשה, "לא יהיה לך אלהים אחרים" – הוא יסוד כל מצוות לא תעשה.

ונאמר: "וידעת את ה'", על ידי התורה אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם.

ויאמר הרבי: "דברים נאים אנכי שומע, ואכן היתוש היא הקליפה, כמו שאמרו רז"ל: יתוש שבארצנו במקומותינו, יש לו שישים ריבוא קליפות בבית המסס שלו.

'רמזו רז"ל כי לקליפה זו יש לה ס' ריבוא, שמותיהם של ישראל, להצטרף ולהתלבן בתוכם בכור ישראל, דמיון בית המסס, שהוא טוחן המאכל ומצרפו, ועוד אמרו רז"ל: למה נקרא היתוש בריה קלה, לפי שאין לה מוציא, כלומר הוא בחינה אחרונה, שאין לה מוצא להמצא השפעתה, למטה ממנה, כי היא אחרונה שבכולם' (קול בוכים בשם הפרדס).

והינו הוא הקליפה שקודמת לפרי, לכך נענש טיטוס הרשע, שנכנס יתוש לתוך חוטמו, וניקר בתוך מוחו שבע שנים, כי הוא מצד הקליפה, שכן כתיב: "יכרסמה חזיר מיער", ודרשו זה אדום, וחזיר גימטריא קליפה, והקב"ה מעניש מדה כנגדה, ועוד **יתוש** גימטריא **שטות** עם הכולל, דהיינו אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכסנה בו רוח שטות, וכדי להנצל מזו השטות צריך להכותה במקלות, כמאמר החכם: 'חולי השוטים לא ירפא כי אם בשוטים', והמקל הוא התורה, כמו שנאמר: הלוחות ארכן ורוחבן ו', דהיינו צורת מקל, כלומר שעל

למלאך קדוש, ועל כן גם חפץ, עם היצר הרע, כמו שנאמר: "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך" – בשני יצרך, ביצר טוב וביצר הרע".

הרבי ותלמידו המשיכו ללכת, ואז אמר הרבי: "רואה אני שהיער עוד ארוך, ולא נוכל לחצותו בלילה אחד, ובפרט שביער יש חיות מסוכנות, בואו ונלין, כמו שנאמר: "ביער בערב תלינו".

תפס כל אחד אבן גדולה לשים מראשותיו, ואחד נשאר ער ללמוד תורה.

"איי" קרא אחד התלמידים.

"מה קרה?" שאלו.

"נעקצתי על ידי יתוש" ענה, ואכן שמעו קול זמזום.

"בודאי אפשר ללמוד מן היתוש" קרא התלמיד.

ויאמר תלמיד שני: "כן כתוב 'ברצות ה' דרכי איש אוביו ישלים איתו' ודרשו רז"ל – אלו יתושים ופרעושים".

ועין תלמיד שלישי: "ועוד אמרו רז"ל: 'זכה אומרים לו אתה קדמת למלאכי השרת, לא זכה אומרים לו יתוש קדמך'"

ענה אחד: "הוא ראשי תיבות: אדם רוצה בקב שלו מט' קבין של חבירו".

ויאמר תלמיד חלש בגופו: "אנכי ראיתי את המילה **תמכ שא**" ואיני יודע לפרשו".

ויאמר רבם: "זה ראשי תיבות **תורה מתשת כוחו של אדם**, רמזו לך שלכן גופך חלש, ועל כן התורה נקראת תושיה, והיינו מרוב עסקך בתורה בכח".

ויבא עוד תלמיד ויאמר: "אף אני בחלומי הראוני: **אל שותג את וט**".

ויען אותו תלמיד אחר דבר זה הוא נוטריקון: "**אחינו, לא שק** ותענית גורמים, **אלא תשובה**, ומעשים טובים".

ויאמר התלמיד הרביעי נאמר לי, בחלומי: 'באדר אתה מת, וניסן אינך רואה, ומה שזרעת לא תקצור', ואני מיצר על החלום".

ויען הרבי, ויאמר: "חלום טוב ראית, הפירוש הוא באדר אתה מת – באדירות אתה מת, והיינו בהידרוה של אתה מת, וניסן אין אתה רואה – שוב אין אתה בא לידי נסיון, ומה שזרעת אינך קוצר, מה שהולדת,

ידי התורה אפשר לרפא את השטות, וכמו שמכים את היתושים.

ועוד בא לרמוז היתוש על הצדיקים, שכן יתוש ראשי תיבות **תחלתם** יסורין וסופם **שלוה**, דהיינו שבתחלה שבאים לעבודת ה', יש נפילות וירידות, וזה היסורין הגדולים, אך בסופן **שלוה**, ה' יזכנו".

הם קראו קרית שמע ונרדמו.

בבוקר השכם, התעוררו, והתפללו כותיקין, ורצו לאכול פת שחרית, אך לא היה להם.

אמר הרבי: "נמשיך בדרך, אני בטוח שהשם יתברך ימציא לנו אוכל לסעד לבבנו".

ויספרו איש את אחיו, חלומותיהם אשר חלמו בלילה.

ויפתח הרבי ויאמר: "אני ראיתי את בתי מיכל, כנראה שהשם יתברך רומז לנו שהוא ישמרנו בדרכנו, שכן **מיכל** ראשי תיבות **כי מלאכיו** יצוה לך לשמרך בכל דרכיך".

"אני ראיתי את המילות **ארבש מט קשא**, ואיני יודע לפרשה" אמר תלמיד אחד.

"רק אין זאת", אמר בלבו, "שהמקפצים באולם הם עדת משוגעים, שאחד האוחז במקל מקיפצם ללא טעם ודעת".

לא ידע החרש, שלא המקל שביד, כי אם קולות הניגון, היוצאים מן הכלים, מעוררים באנשים התלהבות הריקוד" עד כאן ספר הנער.

אמר הרבי: חזיונות הבריאה וקורות העולם, מעשי-אנוש, כל האותות והמופתים אשר בשמים ובארץ, באים ממקור ההשגחה העליונה, אשר עינה צופיה בכל וידה בכל. אך רבים המה ערלי האזנים, אשר לא ישמעו את קול ה' בכוח, קול ה' בהדר, הפוקד על כל המעשים והמצוה לכל הברואים את החיים תמיד. לכן יהבילו לחשוב, כי כל מעשי העולם מתחוללים מאליהם ואין מנהיג חלילה לבירה.

החרש תמה: 'וכי בשביל שאלו פורטים באצבועתיהם על הכלים, ומטין אותן לכאן ולכאן, בני אדם הללו רוקדים, ועושים תנועות משונות, לפי שחסרה לו הרגשת הערבות והמתיקות ונעימות הנגינה, ורוח החדש והקודש שהיא מעוררת בנפש השומע, וכן בעיני הכסיל השוטה שאינו מרגיש ענין

בניך אין אתה קובר" (תנחומא בראשית יג).

וימשיכו האנשים בדרכם ביער העבות (ולירושלים עירך ברחמים תשוב).

וימצאו נער אחד מהלך, ויתלווה אליהם לדרכם. "אני זוכר" אמר הנער כשהייתי בחדר, שמעתי מרבי ספור, ויספר הנער את המעשה לחבורה וכה אמר: (הבעש"ט)

'מעשה בחרש מלידה שנכנס לאולם-ריקודים וראה על הבמה, יושבים כמה אנשים בעיגול, ומחזיקים בידיהם כלים שונים ואחד עומד על גבם ומוליך את מקלו שבידו אילך ואילך, מרימו ומורידו חליפות,

ואף מנענע הוא מפעם לפעם את ידו בנענועים שונים; ולמרבה הפליאה - ככל שנענועי מקלו וידו גוברים, כן גוברת והולכת התלהבות האנשים באולם ואף הם מרימים את ידיהם ורגליהם בחזקה ומנענעים את גופיהם, מקפצים ומתרוממים ואינם פוסקים. תמה היה החרש: מה ענין נענועי המקל שביד האיש, וכן תנועות ידו לקפיצות הרגלים של הקהל באולם?

וישמעו קול זרם מים, וימצאו אגם מים קטן, ויראו בצד אבן גדולה.

אמר הרבי: "זה מה שכתוב: "ההופכי הצור אגם מים" ופירש שמהפך מדת הדין למדת חסד, ועל זה **אגם** ראשי תיבות אבדו גוים מארצו, בגלל שאלהי גדלת מאד, וגדולה זה חסד, **והצור** הפך ל**רוצה**, היינו 'רוצה ה' את יראיו את המחיילים לחסדו', ועל ידי זה נעשה אור גדול מאד, קוֹה קוֹיִתִּיה' וַיֵּט אֵלַי וַיִּשְׁמַע שְׁוַעֲתִי, היינו שפנה אלי ונתן לי מים, יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם וכו'."

וילך וישאב מים, ויטלו ידיהם ויאכלו וישתו כולם, ויספר עוד הנער הלז (אורחות צדיקים, שער השמחה), מעשה בכמה עורים, שהיו, הולכים זה אחר זה, וכל אחד שם ידו על כתף חברו, אך כולם נמשכים אחר הראשון הרואה, ואם יהיה זה (נפרד), נשמט מהם – יכשלו כולם ויפלו."

אמר הרבי: "כי אין מנהיג זולת ה' יתברך, היחיד, המתעלה על הכל, וממנו כל הסיבות, וכל האמצעים להביא הדבר שהאדם רוצה אליו, רפואה על ידי סם פלוני, ועל ידי רופא פלוני, וכיוצא בזה לשאר דברי העולם, כמו המלאכה שהיא סיבה שעל ידה יתן טרף לביתו, ואל

קדושת התורה, וגודל מעלת קיום מצותיה הוא לפלא גדול בעיניו, איך אפשר שעל ידי מעשים גשמיים, מקיים כל העולמות העליונים והתחתונים יחד.

ועוד החרש לא ידע שהם רוקדים בעקבות הנגינה, והיינו שהשם יתברך הוא באמת המניע של כל העולמות, והוא נותן בהם רוח חיים ולא המקל.

והיינו שהשם יתברך מנהיג עולמו בחסד ובריותיו ברחמים.

והחרש חשב שהם סתם רוקדים, היינו שח"ו הכל מקרה, ודברים קורים סתם מעצמם, אך בעצם יש מנהיג לבירה, והוא מושל בכל."

ויאמר הנער: יש באמתתתי כמה ככרות לחם, בואו נשב ונאכל לחם."

אך שוב לא היה להם מים, וילכו לחפש מים, כבר מרחק רב, ולא ראו מים.

ויתמרמר הרבי מאד, ויאמר: "רבנו של עולם, אני מוכן למסור נפשי עבור מים לנטילת ידיים, ולא אוכל עד אשר אמצא מים לנטילת ידיים."

וילכו עוד, ויגיעו שנית לפרשת דרכים, בה הדרך לנטות ימין שמאל וישר, וילכו בדרך הישר.

אתם רוצים לפתות לעבור על דבריו?"

שמע המלך את תשובתו הקולעת של החכם, ונהנה מאד, קרבו וחיבבו והושיב אותו בראש שריו".
ויאמר הרבי: "בתשובתו של חכם זה – יכול אדם לנצח את יצרו, המתגבר עליו ומסיתו לדבר עבירה, כי היצר הלא עושה בהסתתו רק רצון קונו, ולמה יעבור האדם על מצוות קונו?" (תולדות יעקב יוסף).

וישאל הרבי: "מי אתה?"

ותאמר: "תלמיד חכם אני, והתגלגלתי בצפרדע זו", וחזר הרבי את דבריו, ויאמר: "תלמיד חכם אתה", נבזה הרבי העלה אותו הרבה.

ויספר לו ויאמר: "כי זה חמש מאות שנה, שנתגלגלתי בצפרדע זו, והגם שהאר"י ז"ל תיקן את כל הנשמות, אך מגודל פשי הרחיקו אותי נדוד, במקום שאין בני אדם מצויים, בכדי שלא יתקנו אותי".

וישאל הרבי: "מה היה פשעך?"

ויאמר: "אני פעם אחת זלזלתי בנטילת ידיים, ולא נטלתי ידי כהוגן, ויקטרג עלי השטן, והשיבו לו בבית דין של מעלה, כי אין להאשמיני על

יבטח בסיבה ההיא, כי אם תתבטל הסיבה ההיא, זה לא ימנע ממנו לקבל טרפו ומזונות כי הקב"ה יזמן לו פרנסה בדרך אחרת, כמו שנאמר: "טרף נתן ליראיו, יזכור לעולם בריתו", וכתוב: "נותן לחם לכל בשר, כי לעולם חסדו" ועוד פסוקים כיוצא בזה". (ראשית חכמה שער האהבה פי"ב)

ויברכו האנשים, והנה שמעו קול קרקור, וירא הרבי: (שבחי הבעש"ט), והנה צפרדע גדולה, עולה מן האגם.

ותען הצפרדע ותאמר: "אפתחה במשל פי – מעשה במלך אחד, שרצה לנסות ולבחון את עבדיו, ושלח בני אדם שכירים לדבר עליו רעות, ולפתותם למרוד בו, כדי לראות אם יעמדו בנסיון ויתנגדו להם.

נתחלקו עבדיו לאוהבים ושונאים, הללו רוצים במלך ומתנגדים למסיתים, והללו בוחלים בו, מדברים עליו רעות, ומסכימים להם.

היה בין העבדים גם אחד חכם, שהכיר בתבונתו במסיתים – שהם עבדי המלך, ועושי דברו, וכשבאו אליו ופיתו אותו למרוד, אמר להם: 'שוטים שבעולם! אתם בעצמכם עוסקים בקיום דברי המלך, ואותי

ויעש הרבי תיקון לנשמתו, ויעלה אותו עד שנשאר גוף הצפרדע מתה.

וישאלו תלמידיו "מה אמרה צפרדע זו?"

ויספר להם הרבי, פתח הרבי ואמר: "**צפרדע** היא **ציפור דעה**, ויש אומרים **צפר - דע**, היינו צפר מלשון בוקר, דע - כלומר שמקרקרת כל הלילה, ולבוקר היא שותקת (מדרש).

ואפשר לומר לפי ששלמה המלך תיקן נטילת ידים - נתגלגל אותו תלמיד חכם בצפרדע, שכן עם ג' כוללים שלמה בן דוד גימטריא צפרדע, ועוד מפני שהקב"ה עושה שליחותו בכל דבר, ופעמים על ידי צפרדע, ועל ידי יתוש (מדרש).

וצפרדע אחת אמרה לדוד אל תזוח דעתך עליך, שאני אומרת שירות ותשבחות יותר ממך.

ומצינו בפרק שירה: צפרדע אומרת: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

וכתוב במדרש על מכת צפרדע שקולם של הצפרדעים קשה היה להם ממכתם, שהיו נכנסות בגופן, ועוד קרקורן היה קשה להם

עבירה אחת, כי אם בעבירה שגוררת עבירה, אם תוכל להכשילו בעבירה אחרת - אז יחשיבו לו גם את זאת, ואם יזכור את ה', וישוב ממנה, אז יהיה נקי, ויעש השטן כן, וינסני בעבירה אחרתי, ולא עמדתי בנסיון, ובשנית נכלשתי, וכן בשלישית, עד שכמעט עברתי על התורה כולה,

ויהי הפסק בבית דין לדחות אותי שלא לקבל תשובתי, והנה עם כל זה אם הייתי דוחק (דופק) על שערי התשובה - היו מקבלים אותי, כמו שידוע אצל אלישע אחר, שיצאה בת קול ואמרה: 'שובו בנים שובבים', חוץ מאחר', וזה היה העונש על חטאי לדחותי, אבל אם הייתי דוחק ושב - היו מקבלים אותי בתשובה, כי אין לך דבר שעומד בפני התשובה, והשטן הסיתני, וכמו שאמרתי, שהפסק היה לדחותי, ודחותי היתה - שנעשיתי שיכור גדול, עד שלא היה לי פנאי להתחזק ולשוב, ועברתי על כל העבירות שבעולם! וכשנפטרתי פסקו עלי שאתגלגל בצפרדע, מפני שגרם החטאים היה החטא הראשון, שזלזלתי בנטילת ידים, והצפרדע היא תמיד במים, ושאהיה במקום שאין עוברים שם בני אדם, כי כאשר יעבור יהודי, או שיברך איזה ברכה, או שיחשוב איזה מחשבה טובה - בזה מוציא יקר מזולל, ומעלה ניצוצות".

וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד – לעתיד לבא יאמרו בקול, והיינו צפור דעה, 'ומלאה הארץ דעה את ה', כמים לים מכסים', והצפרדע היא במים, אולם היא יכולה לחיות גם שלא במים.

מים רומזים על חסד, ועל כן אף על פי שלפעמים האדם מתייסר, ונראה שלא חי בחסד, בכל זאת הוא כן נשפע בחסד, ויכול לחיות עם היסורין.

וכתוב עוד במדרש שבכל מקום שהיה עפר וטיפת מים נעשתה ממנו צפרדע.

ועוד שהצפרדע רומז לצדיקים, וכמו שאמר רבה בר בר חנה: "לדידי חזי לי ההוא אקרוקתא, היינו צפרדע, **אקרוקתא** בגימטריא **אוהב מסר אוהב דעת**, והיינו ציפור דעה, וגם גימטריא **כמזמור התהלים** עם הכולל, ואותה צפרדע היתה כמו שירותיו ותשבחותיו של דוד."

"רבי" אמר הנער "אני זוכר מעשה שלמדתי בחיידר, מעשה בעקרב אחד שהלך לעשות שליחות של הקב"ה בעבר הירדן, וזימן לו הקב"ה צפרדע אחת, ועבר עליה, והלך אותו עקרב, ועקץ את האדם" (מדרש רבה קורח).

מהשחתתם, והיינו שפעלו יותר בקירקור, ועוד אמרו רז"ל במדרש (תנא דבי אליהו) שהגיע הדבר עד כדי כך, עד שנשמע קולם מתוך כרסם של מצרים שהיו אומרים: 'קוקו'.

ואמרנו שהצפרדע היא בחינת ציפור דעה, וציפור הוא בחינת השמעת קול **קירקור** גימטריא **התורה**, דהיינו שצריך להשמיע בקול גדול את קול התורה, '**קוקו**' גימטריא **האור**, והיינו 'וירא אלקים את האור כי טוב' **את האור** גימטריא **בתורה**, והיינו שכח הצפרדע הוא בפיה – כך הקול קול יעקב, ואין כוחן של ישראל אלא בפה.

ועוד אמרנו שהצפרדע אומרת: 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד', והיינו כמו שאמרו במדרש – שהצפרדע אומרת שירה ביום ובלילה, והתגאה על דוד שאמר: "ובלילה שירה עמי", ואמר: "חצות לילה אקום להודות לך".

ומה שאמרתי שמקרקת בלילה, היינו בגלות, 'קומי רוני בלילה, לראש אשמורות', והתפלה היא במקום קורבן, וכל הקרובנות בטלים לעתיד לבא, חוץ מקורבן תודה, **צפרדע** גימטריא **לתודה**, היינו שמשבחת בכל עוז לבוראה.

כי לכאורה יוקשה, הרי שם הוי"ה, מורה על מידת רחמיו יתברך, אך שמו דהיינו כידוע לנו – לא כמו שאני נכתב אני נקרא, והיינו שמו הנקרא, היינו שם אדנות הוא דין, כמאמר חז"ל **דינא (אדנ"י)** דמלכותא דינא, ושם אדנות הוא מורה על מלכותו יתברך, ונאמר: "והיתה לה' המלוכה", דהיינו לעתיד לבא תתגלה מלכותו יתברך עלינו, ועל כל העולם כולו.

ועל זה סידרו לנו אנשי כנסת הגדולה, במטבע הברכות: 'אלקינו מלך העולם', כי הוא תחילת **מטבע הברכות הקדום יותר, שמצינו שדוד המלך** ע"ה: "ברוך אתה ה' אמנם הוא ממשיך 'אלקי ישראל אבינו'. ואמרו בגמרא כל ברכה שאין בה מלכות אינה ברכה, והיינו 'אלקינו' – פירוש בהשגחה פרטית עלינו, וכן מנהיגנו, כלומר לו הכח היכולת והממשלה בעולם, ומתגלה זה עלינו.

ויש עוד פירוש – 'אלקינו' שמו עלינו ביותר, והיינו אנו נקראים ישראל – שמו משותף בנו.

ורמזו ז"ל את ענין ברוך – בכל ראשון ואין כמוהו, ועוד – ראש ומקור כל ברכות (זוהר).

וזה ענין קשר הצפרדע לדוד המלך ע"ה, שכידוע מידתו היתה מלכות,

"רבי" אמר אחד התלמידים – **צפרדע** היא אותיות **עד פרץ**.

ויען הרבי: 'נכון, אמרו רז"ל: **עד** שבא בן **פרץ**, היינו שבא דוד המלך ע"ה, וזהו הצפרדע שמשבחת את בוראה, ואומרת בשכמל"ו, בשבח זה שאנחנו אומרים בקרית שמע, יש שש תיבות, וכ"ד אותיות, בפסוק שמע יש ו' תיבות וכ"ה אותיות ביחד ישנם מ"ט אותיות, כנגד מ"ט שערי בינה שהשיג משה, מ"ט שערי תשובה, מ"ט ימים שחינו ישראל לקבלת התורה, מ"ט אותיות שי"ב שבטים, וכ"ה אותיות הם כנגד ג' ספרים וכ"ב אותיות התורה.

ובבשכמל"ו יש כ"ד אותיות כנגד כ"ד ספרים שיש בתנ"ך, בכולם ביחד יש י"ב תיבות, כנגד שש קצוות של מעלה ומטה, ו' מזלות שמעל החגורה, ו' שלמטה מן החגורה, וכנגד י"ב צירופי שם הוי"ה ב"ה.

ובשבח הזה של בשכמל"ו אנו אומרים שיתברך שמו שם מלכותו, והיינו הנהגתו ומלכותו יתברך עלינו, ודומה לזה מצינו במקרא: "וברוך שם כבודו לעולם", והזוהר מגלה לנו שבתִּיבַת **ועד** יתחלפו לעתיד האותיות שיהיה גם כן צירוף **אחד**, ויקוים ה' אחד ושמו אחד, דהיינו שמו פעולתיו, הנהגותיו – אחד.

וזה העניין של מלך העולם, עם שאתה מלך אלקינו ומשגיח ושולט עלינו בפרטיות, עם כל זה אתה הוא מלך העולם, וזהו - ה' אחד, יחוד השלטון, דהיינו שהכל מתנהל ברצונו והשגחתו הגמורה של הבורא יתברך.

ועוד כ"ד ברכות מתפללין בתעניות, והם כנגד כ"ד רננות שאמר שלמה, בשעה שהכניסו את הארון לבית קדשי הקדשים בתעניות (תנחומא ויצא).

ואפשר לומר שכ"ד הרננות האלו הם ממזמור א' ועד כ"ד, ועד בכלל, שבתהילים, שבו אומר: "שאו שערים וגו' ויבוא מלך הכבוד, שדרשו ז"ל על פתיחת על פתיחת שערי ההיכל לביאת הארון.

וזהו עניין הצפרדע דהיינו ציפור דעה, והיינו ציפור שמצפצפת בקולה בשירות ותשבחות לבוראה, כמו שלמה שהיה בו בחינת קול ודעה, קול כמו שנאמר: "וידבר על העצים ועל האבנים, מן הארץ אשר בלבנון, עד האזוב אשר יצא בקיר, וידבר על הבהמה והעוף, ועל הרמש, ועל הדגים", והיינו בחינת דעה, כמו שנאמר: "ויתן אלקים חכמה לשלמה, וה' נתן חכמה לשלמה וכו'", "ויחכם מכל האדם",

והיינו ששרתה עליון שכינה, שהיא הנהגתו הגלויה של הקב"ה וזה מידת מלכותו, ועל כן משבחת הצפרדע: 'ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד' שבו יש כ"ד אותיות כמניין כ"ד קישוטי כלה, כמניין כ"ד קישוטי כלה, וזה עניין תיקון ליל שבועות שבו קורין מהכ"ד ספרים, ובזה מתעטרת השכינה בכ"ד קישוטיין.

וכן רומז כ"ד על דרך, ואף על פי שהוא דרך, כמו שאמר דוד: "כי יחיד ועני אני", וכמו שאמר: "מיד כלב יחידתי", ובשל זה השיג את כתר המלוכה, וכן כתוב: "אני את דכא", וכתוב: "מרום וקדוש אשכון, ואת דכא ושפל רוח, ואת דכא ושפל רוח", וזה עניין: "ושפל רוח יתמוך כבוד", וזה שם כבוד מלכותו, שהשכינה נקראת כבוד, עוד **צפרדע** אותיות **פרד עץ, פרד**, ראשי תיבות **פשט, רמז, דרש, עץ** זה **עץ חיים** של רבינו חיים ויטאל, מדבר על רובד הסוד שבתורה, ועל כן הצפרדע מרמזת על פרדס, ודוד דרש את התורה פרדס, כבקשתו: "גל עיני, ואביטה נפלאות מתורתך", או גל עיני, ואגילה לשון שמחה.

וישנם סוגי צפרדע שחיים על האילנות, וזהו ממש **רדף עץ**.

תשליך, ואמר תורה, ולפתע הוצאיה צפרדע אחת את ראשה מן המים, ורצה בנו לגרשה, ואמר לו הרב חיים ויטאל זיע"א שלא יפגע בה, כיון שרצונה לשמוע תורה (שער רוח הקודש דרוש ג' בהגהה), וזהו העניין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, מלכות הוא בחינת נפש, לעולם הוא בחינת עולם, וזמן שהוא שנה (נחלת ברוך).

ועלה עניין שמכת צפרדע הגיעה על המצרים על שבקשו לאבד את ישראל, כמו שנאמר במדרש: אמר הקב"ה: 'בוא דבר שגידולו ומחייתו במים, ויפרע מהמצרים, שביקשו לאבד אומה שעתידה לקבל תורה שהיא משולה למים.

ואמר המגיד למרן רבי יוסף קארו זיע"א שבהתעוררות החכמה באה הצפרדע שהיא קוראת תמיד.

צפרדע גימטריא דמשק שהוא ראשי תיבות דע מי שהוא קונך, וכן גימטריא מקדש, והבן. וזה עניין ציפור שהוא קול, דעה – בבחינת דעה" עד כה דיבר הרבי.

ויבט הרבי אל האגם, וירא שם דגים, ויאמר: "דגים ראשי תיבות 'גדולים מעשי'', דרושים לכל חפציהם' והיינו שכל החפץ יכול לבוא לדרוש על מעשי ה'".

יש חכמה עליונה, ויש חכמה תחתונה, החכמה העליונה נקראת חכמה, והחכמה התחתונה נקראת חכמת שלמה, שהיא השכינה הקדושה, ועל כן צפרדע אומרת: "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד".

ועוד מה שנאמר: "וידבר על על העצים ועל האבנים וכו'" – הכוונה שהוא הסתכל בשכל של כל דבר, וראה כיצד ניתן ללמוד מזה רמז לעבודת ה', וכן עשה דוד אביו, כמו שנאמר: "ויהי דודלכל דרכיו משכיל, וה' עמו", דהיינו משכיל מלשון שכל, שהיה משכיל, שהיה מסתכל בשכל של כל דבר, וקושר עצמו אל החכמה והשכל של כל דבר, ועל ידי זה האיר לו השכל שיש בכל דבר להתקרב להשם יתברך, על ידי אותו הדבר (ח"א, א), וכמו שנאמר מלפנו מבהמות ארץ, ומעוף השמים יחכמו",

ואיתא בספר רזיאל שכל מה שבמים, אין לה קול, חוץ מן הצפרדע, שלא פסק קולה יומם ולילה, והעניין ששלמה בן דוד גימטריא צפרדע עם ג' כוללים, שהיה יחיד בחכמתו כמו שהצפרדע יחידה בתוך המים ביבשה, ובאילן, היא מרמזת על עולם שנה נפש, וזהו וידבר שלשת אלפים משל, היינו עולם שנה נפש, ומסופר אודות מוה"ר חיים ויטאל ז"ל, שהיה על יד שפת הנהר לאמירת

ויען הרבי ויאמר: ניתן ללמוד ממעשה זה על עניין עסק התורה, כי לפעמים אין לו לאדם פנאי לשוב בתשובה, מחמת גודל רבוי העוונות והפשעים, והיינו בגלל גודל ירידתו, וגודל אש היצר שתקפו, וחמימות העבירה, ואינו יכול להסיר הבגדים הצואים מעליו, ועל כן חייב ללמוד תורה מייד, שנמשלה למים, ויטבול בים התורה, ועל ידי זה יוכל לחזור בתשובה, ולהסיר הבגדים הצואים מעליו, שבין כה וכה קפץ לתוך האגם, וכמעשה של רבי שמעון בן לקיש (ריש לקיש) שקפץ לתוך הנהר לפגוש את רבי יוחנן.

ויספר אחד התלמידים: "מעשה באיש אחד שהיה מהלך במדבר, כחום היום, השמש יקדה, וכל החולות היו חמים, טיפות זיעה ירדו מפניו ומכל גופו, של אותו האיש, וירא לפתע והנה אגם מים אי שם, וירץ לקראתו, עם האיש היו עוד אנשים, ויראו אותו קופץ לתוך האגם, והיה כאשר יצא, שאלהו חבריו, אחר שהם עצמם שטפו את פניהם מן המים אשר בתוך האגם: 'מדוע עשה כזאת?'"

ויאמר: 'גופי היה חם עד מאד, ולא היה לי זמן אפילו לפשוט את בגדי, ולכן עשיתי זאת'."

